NUMĂRUL 1 ÎN NEW YORK TIMES

NOUTATE

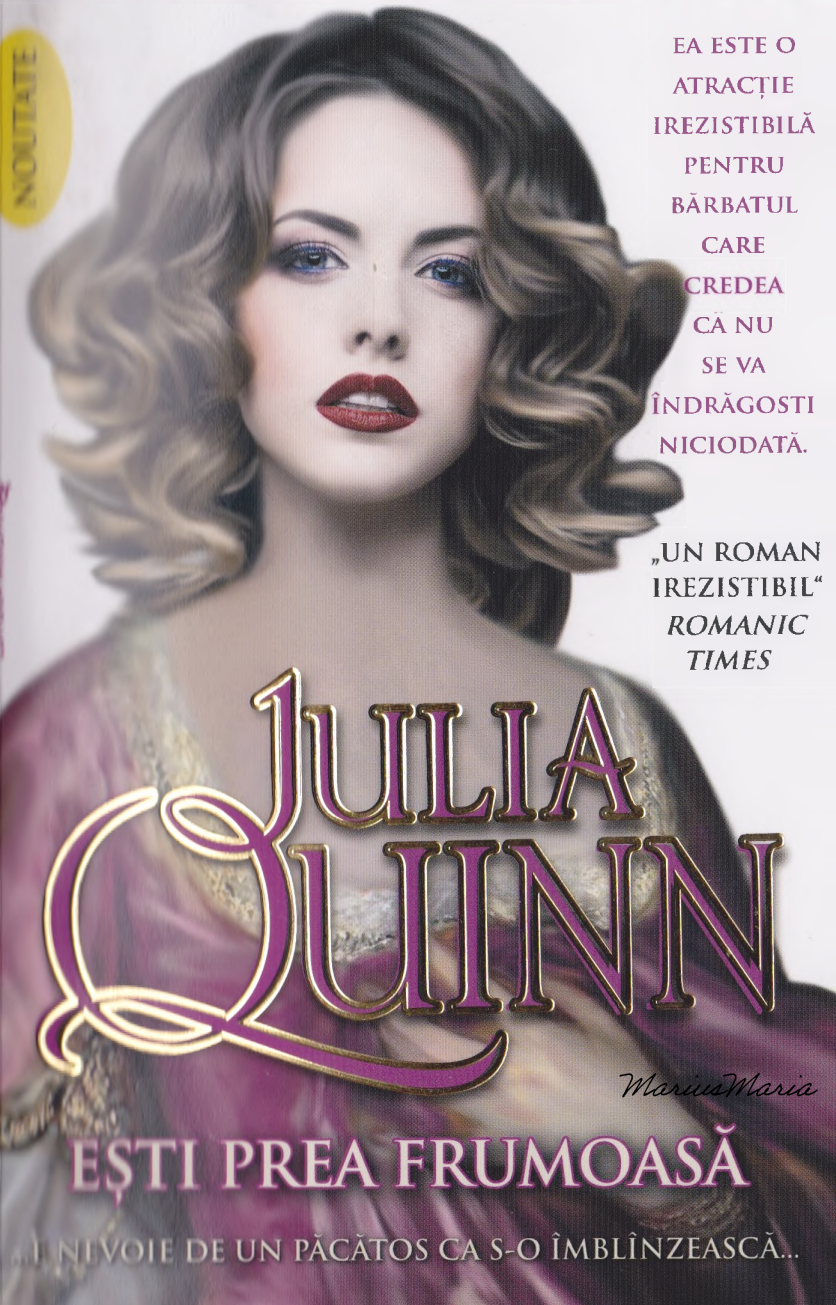

EA ESTE O ATRACȚIE IREZISTIBILĂ PENTRU BĂRBATUL CARE CREDEA CĂ NU SE VA ÎNDRĂGOSTI NICIODATĂ.

„UN ROMAN IREZISTIBIL"
ROMANIC TIMES

JULIA QUINN

MariusMaria

EȘTI PREA FRUMOASĂ

...I NEVOIE DE UN PĂCĂTOS CA S-O ÎMBLÎNZEASCĂ...

E nevoie de o tînără îndrăzneață ca să tenteze un păcătos... Frumoasa și bătăioasa Henrietta Barrett nu a ascultat niciodată de regulile societății. Ea administrează domeniul tutorelui său în vîrstă, preferă să se îmbrace în pantaloni, nu în rochii și răspunde la improbabilul nume de Henry. Cînd tutorele părăsește această lume, preaiubitul ei cămin ajunge pe mîinile unui văr îndepărtat.

...Și e nevoie de un păcătos ca s-o îmblînzească. William Dunford, cel mai dorit burlac din Londra, află cu uimire că a moștenit o proprietate, un titlu și o protejată, care vrea cu tot dinadinsul ca prima lui vizită la moșie să fie și ultima. Henry e hotărîtă să continue să administreze domeniul din Cornwall fără ajutorul chipeșului nou lord, dar Dunford e la fel de sigur că poate să schimbe lucrurile... începînd cu tînăra sa protejată.

Cînd Henry se transformă într-o lady, ea devine nu doar centrul afecțiunii întregului oraș, ci și o atracție irezistibilă pentru bărbatul care credea că nu se va îndrăgosti niciodată.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-606-695-082-2
9 786068 695082

Prolog
Londra, 1816

Wiliam Dunford pufni cu dezgust văzînd cum prietenii lui se uitau cu dor unul în ochii celuilalt. Lady Arabella Blydon, una dintre cele mai bune prietene ale lui din ultimii doi ani, tocmai se măritase cu lordul John Blackwood, iar acum cei doi se uitau unul la altul de parcă ar fi vrut să se soarbă din priviri. Era revoltător de adorabil.

Dunford bătu din picior, apoi dădu ochii peste cap, sperînd ca ei să se îndepărteze unul de celălalt. Toți trei, alături de prietenul cel mai bun al lui Dunford, Alex, duce de Ashbourne, şi soția acestuia, Emma, care se întîmpla să fie verişoara lui Belle, erau pe drumul spre un bal. Trăsura lor avusese un mic accident, iar în acel moment aşteptau să li se aducă alta.

Auzind sunetul roților rostogolindu-se pe caldarîm, Dunford se răsuci. Noua trăsură opri în fața lor, dar Belle şi John nici nu observară. De fapt, păreau gata să sară unul în brațele celuilalt şi să facă dragoste pe loc. Dunford hotărî că suportase destul.

— Alo! strigă pe un ton dezgustător de dulce. Tinerii însurăței!

John şi Belle îşi luară în sfîrşit privirea unul de la celălalt şi se întoarseră, clipind, spre Dunford, care se îndrepta spre ei.

— Dacă voi doi puteți să nu mai faceți dragoste din priviri, putem să mergem. Dacă n-ați observat, a venit trăsura.

John trase adînc şi cu dificultate aer în piept înainte să se întoarcă spre Dunford şi să spună:

— Tactul, înțeleg, nu a fost foarte important în educația ta.

Dunford zîmbi vesel.

— Absolut deloc. Acum putem să mergem?

John se întoarse spre Belle şi îi oferi brațul său.

— Draga mea?

Belle îi acceptă gestul zîmbind, dar cînd trecură pe lîngă Dunford, se răsuci şi şuieră:

— O să te omor pentru asta.

— Sînt sigur că o să încerci.

Cei cinci ajunseră curînd în trăsura cea nouă. După cîteva momente, însă, John şi Belle începură din nou să se uite unul la altul cu foc. John îşi puse mîna deasupra mîinii ei şi bătu uşor cu degetele. Belle scoase un sunet mic de mulţumire.

— Vai de mine, pentru Dumnezeu! exclamă Dunford, întorcîndu-se spre Alex şi spre Emma. Uitaţi-vă şi voi la ei! Nici măcar voi doi n-aţi fost atît de antipatici.

— Într-o bună zi, spuse Belle pe un ton scăzut, împungîndu-l cu un deget, o să o cunoşti pe femeia visurilor tale, şi atunci o să-ţi fac şi eu ţie viaţa mizerabilă.

— Mă tem că aşa ceva nu o să se întîmple, draga mea Arabella. Femeia visurilor mele este o fiinţă într-atît de exemplară, încît nu poate să existe în realitate.

— Te rog! pufni Belle. Pun pariu că în mai puţin de un an o să fii legat, cu ghiuleaua de picior, şi foarte fericit din cauza asta.

Se sprijini de spătarul banchetei, zîmbind mulţumită. Lîngă ea, John rîdea amuzat. Dunford se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Accept prinsoarea. Cît eşti dispusă să pierzi?

— Dar tu cît eşti dispus să pierzi?

Emma se întoarse spre John şi rosti:

— Se pare că te-ai însurat cu o doamnă căreia-i plac rămăşagurile.

— Dacă aş fi ştiut, poţi să fii sigură că mi-aş fi cîntărit mai atent acţiunile.

Belle îl împunse cu cotul pe proaspătul ei soţ, apoi se uită netulburată la Dunford şi întrebă:

— Ei bine?

— O mie de lire.

— S-a făcut.

— Ai înnebunit? exclamă John.

— Să înțeleg că numai bărbații pot să pună prinsoare?

— Nimeni nu face un astfel de rămăşag fără şanse de cîştig, Belle, spuse John. Tocmai ai pariat împotriva celui care controlează rezultatul. Nu poți decît să pierzi.

— Nu subestima puterea iubirii, dragul meu. Cu toate că, în cazul lui Dunford, se poate ca dorința trupească să fie de ajuns.

— Mă răneşti, răspunse acesta ducînd mîna la inimă într-un gest dramatic, presupunînd că sînt incapabil de emoții mai înalte.

— Dar n-am dreptate?

Dunford strînse din buze pînă cînd gura începu să-i semene cu o linie dreaptă. Oare avea prietena lui dreptate? Nici el nu ştia. Oricum ar fi stat lucrurile, într-un an avea să fie mai bogat cu o mie de lire. Bani cîştigați uşor.

Capitolul unu

Cîteva luni mai tîrziu, Dunford stătea la el în salon şi bea ceai cu Belle. Ea venise să-i vorbească, iar el se bucura de vizită, pentru că nu se mai vedeau la fel de mult acum, că ea se măritase.

— Eşti sigură că John n-o să dea buzna aici cu pistolul şi n-o să mă provoace la duel? o tachină el.

— E prea ocupat pentru astfel de prostii, spuse ea zîmbind.

— Prea ocupat ca să fie posesiv? Cît de neobişnuit.

Belle ridică din umeri.

— Are încredere în tine şi, mai important, are încredere în mine.

— Un exemplu de virtute, rosti Dunford sec, spunîndu-şi că nu era absolut deloc gelos pe fericirea prietenei sale. Şi cum...

Se auzi o bătaie la uşă. Amîndoi ridicară privirea ca să-l vadă pe Whatmough, majordomul de netulburat al lui Dunford, stînd în prag.

— A sosit un avocat, domnule.

Dunford ridică o sprînceană.

— Un avocat, spui. Nu pot să-mi imaginez pentru ce mă vizitează.

— Este foarte insistent, domnule.

— Atunci primeşte-l.

Dunford se întoarse spre Belle şi îi aruncă o privire întrebătoare, ridicînd în acelaşi timp din umeri. Ea zîmbi poznaş.

— Curios, spuse.

— Aşa mi se pare şi mie.

Whatmough îl conduse pe avocat înăuntru. Un bărbat cărunt, de statură medie, acesta păru foarte bucuros să-l vadă pe Dunford.

— Domnul Dunford?

Acesta dădu aprobator din cap.

— Nici nu pot să vă spun cît de fericit sînt că v-am găsit în sfîrşit, rosti omul cu entuziasm.

Se uită la Belle cu o privire nedumerită.

— Iar doamna este soţia dumneavoastră? Am fost lăsat să cred că nu sînteţi însurat, domnule. Ce ciudat. Foarte ciudat.

— Nu sînt căsătorit. Doamna este lady Blackwood, o prietenă. Şi dumneavoastră sînteţi?

— Îmi pare rău. Foarte rău.

Omul scoase o batistă şi îşi tamponă fruntea.

— Sînt Percival Leverett de la firma Cragmont, Hopkins, Topkins şi Leverett.

Se aplecase înainte şi rostise mai apăsat propriul nume.

— Am veşti foarte importante pentru dumneavoastră. Foarte importante.

Dunford făcu o mişcare largă din mînă.

— Să le auzim.

Leverett îi aruncă o privire fugară lui Belle, apoi se uită iar la Dunford.

— Poate că am putea să vorbim în particular, domnule? Presupun că doamna nu vă este rudă?

— Sigur, spuse Dunford întorcîndu-se spre Belle. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Deloc, îl asigură ea, zîmbind într-un fel care spunea că avea de gînd să-i pună o mie de întrebări după aceea. O să aştept.

Dunford făcu semn spre o uşă care ducea în biroul lui.

— Pe aici, domnule Leverett.

Au ieşit amîndoi, iar Belle s-a bucurat să constate că nu închiseseră uşa cum trebuia. Imediat se ridică şi se aşeză pe fotoliul cel mai apropiat de uşa întredeschisă. Întinse gîtul şi ciuli urechile.

Voci murmurate. Alte murmure, apoi Dunford:

— Care văr al meu?

Murmure.

— De unde?

Murmure şi ceva ce semăna a „Cornwall".

— De ce grad?

Nu se putea să fi auzit „opt".

— Şi ce mi-a lăsat?

Belle bătu din palme. Ce încîntător! Dunford tocmai primise o moştenire neaşteptată. Spera să fie ceva frumos. Una dintre prietenele ei moştenise fără să vrea treizeci şi şapte de pisici. Restul conversației fu imposibil de descifrat. După cîteva minute, cei doi bărbați ieşiră şi îşi strînseră mîinile. Leverett înghesui cîteva acte în servieta pe care o ducea şi spuse:

— Trimit restul documentelor cît pot de repede. O să fie nevoie de semnătura dumneavoastră, bineînțeles.

— Bineînțeles.

Leverett dădu aprobator din cap şi ieşi din salon.

— Ei bine? întrebă Belle.

Dunford clipi de cîteva ori, de parcă încă nu i-ar fi venit să creadă ce auzise.

— Se pare că am moştenit un titlu.

— Un titlu! Dumnezeule, doar n-o să fiu nevoită să-ți spun lord Dunford de acum încolo, nu?

El dădu ochii peste cap.

— Cînd ți-am spus eu ție ultima dată lady Blackwood?

— Nu mai departe de acum zece minute, îi aminti ea cu îndrăzneală. Atunci cînd m-ai prezentat domnului Leverett.

— Touché, Belle.

Se scufundă pe canapea fără să mai aştepte ca ea să se aşeze prima.

— Presupun că poți să-mi spui lord Stannage.

— Lord Stannage, murmură ea. Cît de distins sună. William

Dunford, lord Stannage, adăugă zîmbind diavoleşte. William te cheamă, nu?

Dunford pufni. I se spunea atît de rar pe nume încît ei doi se prefăceau în glumă, de multă vreme, că Belle nu şi-l amintea.

— Am întrebat-o pe mama, a răspuns el într-un sfîrşit. Ea spune că aşa crede, că e William.

— Cine a murit? întrebă Belle cu îndrăzneală.

— Plină de tact şi rafinament, draga mea Arabella.

— Evident că nu poţi să fii foarte îndurerat de moartea... rudei tale de departe, dat fiind că habar n-ai avut de existenţa ei pînă mai devreme.

— Un văr. Un văr de gradul opt, ca să fim exacţi.

— Şi n-au găsit pe nimeni mai apropiat? rosti ea nevenindu-i să creadă. Nu că aş fi invidioasă pe norocul tău, desigur, dar e destul de greu de crezut.

— Se pare că sîntem o familie de iepşoare.

— Frumos spus, rosti ea sarcastic, pentru sine.

— Lăsînd metaforele la o parte, răspunse el ignorîndu-i împunsătura, sînt acum în posesia unui titlu şi a unei mici proprietăţi în Cornwall.

Deci auzise corect.

— Ai fost vreodată în Cornwall?

— Niciodată. Tu?

Ea clătină din cap.

— Am auzit că e un peisaj destul de impresionant. Stînci şi valuri care se izbesc de ele şi toate celelalte. Foarte necivilizat.

— Cît de necivilizat poate să fie, Belle? Este, totuşi, în Anglia.

Ea ridică din umeri.

— Te duci acolo să faci o vizită?

— Presupun că trebuie, răspunse el bătînd cu degetele deasupra coapsei. Necivilizat, zici? Probabil că o să mi se pară adorabil.

* * *

— Sper să nu-i placă deloc aici, spuse Henrietta Barrett, muşcînd supărată dintr-un măr. Sper să urască locul ăsta.

— Haide, Henry, spuse pocnind din buze doamna Simpson, menajera de la Stannage Park. Nu eşti prea mărinimoasă.

— Nu mă simt mărinimoasă în clipa asta. Am muncit mult pentru Stannage Park.

Ochii lui Henry sclipiră cu nostalgie. Locuise acolo, în Cornwall, de la opt ani, de cînd părinţii îi muriseră într-un accident de trăsură în oraşul lor natal, Manchester, lăsînd-o orfană şi săracă lipită pămîntului. Viola, răposata soţie a baronului, fusese verişoara mamei ei şi acceptase cu mărinimie să o primească. Henry se îndrăgostise de Stannage Park, de tot ce era acolo, de la piatra palidă a clădirii şi de la ferestrele strălucitoare şi pînă la ultimul om dintre cei care locuiau acolo. Într-o bună zi, servitorii o găsiseră chiar lustruind argintăria.

— Vreau ca totul să strălucească, spusese. Trebuie să fie perfect, pentru că aici e un loc perfect.

Aşa devenise Cornwall casa ei, mai mult decît fusese vreodată Manchesterul. Viola o îngrijise cu multă dragoste, iar Carlyle, soţul ei, îi devenise un fel de figură paternă distantă. Nu petrecuse multă vreme cu ea, dar o mîngîia mereu pe cap cînd se întîlneau pe coridoare. Atunci cînd Henry împlinise paisprezece ani, însă, Viola murise, iar Carlyle fusese devastat. Se retrăsese în sine şi lăsase la o parte toate treburile care ţineau de moşie.

Henry îi luase imediat locul, fiindcă iubea Stannage Park la fel de mult ca toţi ceilalţi de acolo şi avea idei stricte legate de cum trebuia condus. În ultimii şase ani nu doar că fusese doamna conacului, dar şi lordul lui, acceptată de toată lumea drept autoritate. Şi îi plăcea viaţa ei. Dar Carlyle murise, iar titlul de baron ajunsese la un văr de departe, din Londra, care era probabil un filfizon şi un dandy.

Nu mai fusese niciodată în Cornwall, aşa auzise Henry, uitînd convenabil că nici ea nu fusese niciodată acolo înainte de moartea părinţilor săi, cu doisprezece ani înainte.

— Cum ziceai că îl cheamă? întrebă doamna Simpson în timp ce frămînta coca pentru pîine cu mîinile ei pricepute.

— Dunford. Cumva-sau-altcumva Dunford, răspunse Henry pe un ton iritat. Nu au găsit de cuviinţă să mă informeze care este numele lui mic, cu toate că presupun că nu contează acum, că e lord Stannage. Probabil că o să insiste să folosim titlul. Cei proaspăt ajunşi în aristocraţie aşa fac.

— Vorbeşti de parcă ai fi tu însăţi de viţă nobilă, Henry. Să nu-l tratezi de sus pe domn.

Henry oftă şi mai luă o muşcătură din măr.

— Probabil că o să-mi spună Henrietta.

— Aşa şi trebuie. Eşti prea mare ca să ţi se mai spună Henry.

— Tu îmi spui Henry.

— Eu sînt prea bătrînă ca să mai schimb ceva, dar tu nu eşti. Şi e timpul să renunţi la felul tău masculin de-a fi şi să-ţi găseşti un soţ.

— Şi ce să fac? Să mă mut în Anglia? Nu vreau să plec din Cornwall.

Doamna Simpson zîmbi şi se abţinu să-i atragă atenţia că şi Cornwall făcea parte din Anglia. Henry îi era atît de devotată acelei regiuni încît nu putea s-o vadă ca făcînd parte dintr-un întreg mai mare.

— Sînt domni şi aici, în Cornwall, spuse în loc de asta. Destul de mulţi în satele din apropiere. Ai putea să te măriţi cu unul dintre ei.

Henry pufni cu indignare.

— Nu e nimeni mai acătării acolo, şi tu ştii prea bine, Simpy. În plus, cine m-ar vrea pe mine? N-am nici un şiling acum, că Stannage Park a ajuns pe mîna străinului ăstuia, iar ei toţi mă consideră un monstru de bîlci.

— Ba sigur că nu! răspunse repede doamna Simpson. Toată lumea te admiră.

— Ştiu asta, spuse Henry dînd peste cap ochii ei argintiu-cenuşii. Mă admiră ca pe un bărbat, şi le sînt recunoscătoare pentru asta. Dar să ştii că bărbaţii nu vor să se însoare cu alţi bărbaţi.

— Poate dacă ai purta o rochie...

Henry se uită în jos, la pantalonii ei uzaţi.

— Port rochii. Atunci cînd este cazul.

— Nu pot să-mi imaginezi cînd crezi tu că este cazul, rosti amuzată doamna Simpson, pentru că nu te-am văzut niciodată îmbrăcată într-una. Nici măcar la biserică.

— Bine că am noroc şi pastorul e un domn cu vederi largi.

Simpy îi aruncă o privire vicleană femeii mai tinere.

— Bine că ai noroc şi pastorului îi place foarte mult coniacul franţuzesc pe care i-l trimiţi o dată pe lună.

Henry se prefăcu că nu aude.

— Am purtat rochie la înmormîntarea lui Carlyle, dacă-ţi aminteşti. Şi la balul cîmpenesc de anul trecut. Port rochii oricînd primim oaspeţi. Am cel puţin cinci în şifonier, mulţumesc foarte mult. Şi le port şi cînd merg în oraş.

— Ba nu.

— Poate nu cînd merg în sătucul nostru mic, ci în orice alt oraş. Oricine ar fi de acord că sînt cu totul lipsite de utilitate cînd ies pe moşie.

„Ca să nu mai spun că toate-mi vin îngrozitor", se gîndi Henry amuzată.

— Ai face bine să îmbraci una cînd soseşte domnul Dunford.

— Nu sînt cu totul lipsită de minte, Simpy.

Henry azvîrli cotorul mărului în cealaltă parte a bucătăriei, direct într-o găleată cu resturi. Acesta căzu direct în ea, iar Henry scoase un chiot de mîndrie.

— N-am ratat o aruncare de luni de zile.

Doamna Simpson clătină din cap.

— Dacă te-ar învăța şi pe tine cineva cum să fii fată!

— Viola a încercat, răspunse Henry cu obrăznicie, şi ar fi reuşit, probabil, dacă trăia mai mult, dar adevărul este că mie-mi place de mine aşa cum sînt.

„De cele mai multe ori", se gîndi. Din cînd în cînd vedea cîte o doamnă fină, îmbrăcată într-o rochie superbă, care-i venea perfect. Astfel de femei nu aveau picioare, decisese Henry, ci roți, fiindcă aproape că pluteau şi oriunde ar fi mers erau urmate de cîte o duzină de bărbați fermecați. Henry îi privea cu melancolie, imaginîndu-şi cum ar fi fost să o dorească şi pe ea. După care rîdea. Acel vis n-avea să se împlinească vreodată. Plus că ei îi plăcea viața pe care o avea.

— Henry? spuse doamna Simpson aplecîndu-se înainte. Henry, vorbeam cu tine.

— Cum? spuse tînăra clipind şi ieşind din reverie. Vai, îmi pare rău. Tocmai mă întrebam ce e de făcut cu vitele, minți ea. Nu sînt sigură că avem suficient loc pentru toate.

— Ar trebui să te gîndeşti la ce-ai să faci cînd soseşte domnul Dunford. A trimis vorbă că ajunge în după-amiaza asta, nu-i aşa?

— Da, fir-ar el al naibii.

— Henry! spuse doamna Simpson cu reproş.

Tînăra clătină din cap şi oftă.

— Dacă a existat vreodată un moment potrivit pentru blesteme, acesta este acela, Simpy. Dacă vrea să înceapă să se ocupe de Stannage Park? Sau şi mai rău, dacă vrea să preia el conducerea?

— Dacă vrea, e dreptul lui. Ştii doar că el este proprietarul.

— Ştiu, ştiu. Cu atît mai rău.

Doamna Simpson formă o franzelă din cocă, apoi o puse la o parte, la crescut. În timp ce se ştergea pe mîini, spuse:

— Poate că o să vîndă proprietatea. Dacă i-ar vinde-o cuiva din zonă, n-ai avea de ce să-ți faci griji. Toată lumea ştie că nimeni nu se pricepe mai bine ca tine s-o conducă.

Henry sări de pe dulap, acolo unde stătuse, puse mîinile în şolduri şi începu să meargă în sus şi-n jos prin bucătărie.

— Nu poate să o vîndă, pentru că este legată de titlul nobiliar. Dacă nu ar fi fost, îndrăznesc să spun că răposatul Carlyle mi-ar fi lăsat-o mie.

— Ei, atunci o să fie nevoie să facem tot ce putem ca să ne înțelegem bine cu domnul Dunford.

— Acum este lord Stannage, rosti apăsat Henry. Lord Stannage, proprietar al casei mele şi decident al viitorului meu.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că mi-e tutore.

— Poftim? spuse doamna Simpson scăpînd făcălețul din mînă.

— Sînt protejata lui.

— Dar... e imposibil. Nici măcar nu-l cunoşti pe bărbatul ăsta.

Henry ridică din umeri.

— Aşa merge lumea, Simpy. Femeile nu au minte, ştii doar. Avem nevoie de tutori care să ne ghideze.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus.

— Nu-ți spun tot, să ştii.

— Dar aproape tot, pufni doamna Simpson.

Henry zîmbi stingher. Era adevărat că aveau o relație mai apropiată decît te-ai fi aşteptat. Îşi răsuci absentă pe degete o şuviță din părul lung, şaten, care era una dintre puținele concesii pe care le făcea orgoliului feminin. Ar fi fost mai potrivit să-l tundă scurt, dar era des şi moale, iar pe ea n-o lăsa inima să se despartă de el. În plus, avea obiceiul să-l înfăşoare pe degete cînd se gîndea din răsputeri la cîte ceva, aşa cum făcea în acel moment.

— Stai puțin! exclamă.

— Ce e?

— Nu poate să vîndă locul ăsta, dar nu înseamnă că trebuie să locuiască aici.

Doamna Simpson o privi bănuitor.

— Nu sînt sigură că înțeleg ce vrei să spui, Henry.

— Trebuie să ne asigurăm că nu vrea sub nici o formă şi în nici un caz să locuiască aici. Probabil că nici n-o să fie prea dificil. Îmi imaginez că oricum este unul dintre acei londonezi moi, dar cu siguranță n-ar strica să-l facem să se simtă puțin... ei bine, incomod.

— La ce Dumnezeu te gîndeşti, Henrietta Barrett? Ai de gînd să-i pui bietului om pietre în saltea?

— Nimic atît de necizelat, te asigur, pufni Henry. O să dăm dovadă de foarte mare bunăvoință. O să fim politețea în persoană, dar o să ne străduim să-i arătăm că nu se potriveşte vieții în provincie. Ar putea să învețe să-şi iubească rolul de lord absent. Mai ales dacă-i trimit profiturile trimestriale.

— Credeam că investeşti profiturile tot în proprietate.

— Aşa este, dar de acum încolo o să fie nevoie să le împart în două. O să-i trimit jumătate noului lord Stannage şi o să reinvestesc restul aici. Nu o să-mi placă să fac asta, dar o să fie mai bine decît să-l am pe el aici.

Doamna Simpson clătină din cap.

— Ce ai de gînd să-i faci?

Henry îşi răsuci o şuviță pe deget.

— Nu ştiu sigur încă. Trebuie să mă gîndesc.

Doamna Simpson se uită la ceas.

— Ar fi cazul să te gîndeşti repede, pentru că o să ajungă aici în cel mult o oră.

Henry se îndreptă spre uşă.

— Ar fi cazul să mă spăl, atunci.

— Doar dacă nu vrei să faci cunoştință cu el mirosind a natură, răspunse doamna Simpson. Şi nu a aceea cu flori şi miere, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Henry îi zîmbi obraznic.

— Rogi pe cineva să-mi pregătească o cadă ?

Menajera dădu din cap, iar tînăra se repezi în sus, pe scara de serviciu. Doamna Simpson avea dreptate, nu mirosea prea bine. Pe de altă parte, la ce puteai să te aştepți după ce toată dimineața supervizase construirea unui nou coteț pentru porci? Fusese o treabă murdară, dar Henry se bucura să o facă, sau, recunoscu în sinea ei, să o supravegheze. Nu era chiar pe gustul ei să intre în murdărie pînă la genunchi.

Se opri brusc, pe scări, cu ochii strălucind. Nu era pe gustul ei, dar tocmai asta îi trebuia noului lord Stannage. Ar fi putut chiar să fie ea însăşi mai implicată în proiect, dacă asta ar fi însemnat să-l convingă pe acest Dunford că asta făceau tot timpul lorzii din provincie.

Se simți entuziasmată şi fugi în sus pe scări, spre dormitorul ei. Avea să dureze cîteva minute pînă se umplea cada, aşa că luă peria şi se apropie de fereastră, ca să se uite afară. Avusese părul strîns în coadă de cal, dar vîntul îl încurcase şi-l desfăcuse. Deznodă funda, fiindcă avea să fie mai uşor de spălat dacă nu era încurcat. Îşi trecu peria prin păr şi se uită spre cîmpurile verzi care înconjurau conacul. Soarele tocmai începea să asfințească şi dădea cerului culoarea piersicii. Hery oftă, îndrăgostită. Nimic nu avea puterea s-o impresioneze la fel ca acele tărîmuri. După aceea, de parcă ar fi ales exact momentul potrivit ca să-i strice dispoziția, ceva sclipi la orizont. Dumnezeule, doar nu era... Era sticlă, sticlă de la fereastra unei trăsuri. Fir-ar să fie, venise mai devreme.

— Prost şi nesăbuit, murmură pentru sine. Cîtă lipsă de respect din partea lui!

Se uită peste umăr. Baia nu era gata. Se lipi mai mult de fereastră şi se uită în jos, la trăsura care acum intra pe alee. Era destul de elegantă. Probabil că domnul Dunford avea suficiente resurse şi înainte să moştenească Stannage Park.

Ori asta, ori avea prieteni bogați, dispuşi să-l ajute. Henry se uită la scenă fără să clipească, pieptănîndu-se în acelaşi timp.

Din casă apărură imediat doi servitori, gata să ajute la descărcarea valizelor. Tînăra zîmbi cu mîndrie. Casa funcționa ca un mecanism de ceas sub supravegherea ei.

Portiera trăsurii se deschise. Fără să-şi dea seama, ea se apropie şi mai mult de geamul ferestrei. Din vehicul apăru un picior încălțat în cizmă. O cizmă frumoasă, bărbătească, observă Henry, iar ea ştia destul despre cizme. Curînd deveni evident că încălțămintea era trasă pe un picior lung, la fel de masculin ca şi ea.

— Vai de mine, murmură Henry.

Nu era un filfizon moale. Proprietarul piciorului sări afară, iar ea îl văzu cu totul. Şi scăpă peria din mîna.

— Dumnezeule, rosti cu răsuflarea tăiată.

Era frumos. Nu, nu frumos, se corectă, pentru că asta ar fi implicat trăsături efeminate, iar acel bărbat nu avea deloc aşa ceva. Era înalt, cu trup puternic şi umeri lați. Avea părul des şi şaten, ceva mai lung decît se purta pe atunci. Iar chipul lui... Poate că îl privea ea de la înălțimea ferestrei dormitorului, dar îşi dădea seama că era exact aşa cum trebuia să fie. Avea pometii înalți, nasul drept şi puternic şi gura fin sculptată, cu un zîmbet uşor ironic. Nu-şi dădea seama ce culoare aveau ochii lui, dar se gîndi cu spaimă că, probabil, în ei se citea o inteligență vicleană. Şi era mult, mult mai tînăr decît se aşteptase ea. Sperase la cineva de cincizeci de ani. Acel bărbat nu putea să aibă o zi peste treizeci de ani.

Henry gemu. Avea să fie mult mai greu decît anticipase. Avea să fie nevoită să imagineze căi foarte iscusite ca să-l păcălească. Oftînd, ridică peria de pe podea şi se îndreptă spre baie.

* * *

În timp ce inspecta în tăcere fațada noii sale case, o mişcare la etaj îi atrase lui Dunford privirea. Soarele strălucea în geam,

dar i se păru că văzuse o fată cu părul lung, şaten. Înainte să apuce s-o vadă mai bine, însă, ea dispăruse în cameră. Ciudat. Nici o servitoare nu avea de ce să stea degeaba la fereastră la ora aceea din zi, mai ales cu părul desfăcut. Se întrebă puţin cine era, apoi lăsă gîndul să-i dispară din minte. Avea suficient timp să afle despre ea după aceea. În acel moment avea lucruri mai importante de făcut.

Întregul personal de la Stannage Park se adunase în faţa casei, ca el să-i cunoască. Erau cam două duzini de oameni cu totul – un număr mic după standardele nobilimii londoneze, dar Stannage Park era un cămin modest pentru un aristocrat. Majordomul, un bărbat pe nume Yates, făcea tot posibilul ca procesul să decurgă într-un mod cît mai formal. Dunford încercă să-i facă pe plac, adoptînd o manieră uşor austeră, fiindcă se părea că asta aşteptau servitorii din partea noului lord al conacului. Îi fu greu să-şi ascundă totuşi zîmbetul cînd cameristă după cameristă se înclină în faţa lui. Nu se aşteptase niciodată să primească un titlu sau pămînturi ale sale şi nici un conac care să le însoţească. Tatăl lui fusese fiul mai mic al unui fiu mai mic. Numai Dumnezeu ştia cîţi bărbaţi din familia Dunford trebuiseră să moară ca el să ajungă primul la rînd pentru acea moştenire.

După ce şi ultima cameristă făcuse o plecăciune, el îşi îndreptă din nou atenţia spre majordom.

— Conduci excelent casa, Yates, dacă ar fi să mă iau după aceste prezentări.

Yates, care nu reuşise să stăpînească aparenţa aceea neclintită a majordomilor londonezi, roşi de plăcere.

— Mulţumesc, milord. Noi încercăm din răsputeri, dar să ştiţi că îi datorăm totul lui Henry.

Dunford ridică o sprînceană.

— Lui Henry?

Yates înghiţi în sec. Ar fi trebuit să-i spună domnişoara Barrett. Aşa se aştepta noul lord Stannage, fiind el din Londra şi

toate celelalte. Plus că era noul tutore al lui Henry, nu? Doamna Simpson îl trăsese la o parte şi-i şoptise acea informaţie cu nu mai mult de zece minute înainte.

— Ei bine, Henry este...

Tăcu. Îi era greu să se gîndească la ea altfel decît ca fiind „Henry".

— Vreau să spun...

Dar atenţia lui Dunford fusese deja atrasă de doamna Simpson, care îl asigura că era la Stannage Park de peste douăzeci de ani şi că ştiat totul despre domeniu, sau cel puţin despre conac, iar dacă el avea nevoie de ceva...

Dunford clipi, încercînd să se concentreze la spusele menajerei. Îşi dădu seama ca prin ceaţă că femeia avea emoţii. Probabil de aceea vorbea ca o... ca o ceva. Nu ştia sigur ca o ce şi oricum, ce spunea? O mişcare bruscă la grajduri îi atrase atenţia, iar el se uită în acea direcţie. Aşteptă o clipă. Poate că i se păruse. Se întoarse din nou spre menajeră, care spunea ceva despre Henry. Cine era Henry? Întrebarea i se formă pe limbă şi i-ar fi scăpat de pe buze dacă un porc imens n-ar fi ieşit deodată, ca o explozie, prin uşile întredeschise ale grajdului.

— Fi-ar să... spuse Dunford, fără să reuşească, însă, să termine blestemul.

Era fascinat de absurdul situaţiei. Creatura alerga peste pajiştea din faţa conacului mai repede decît avea dreptul s-o facă oricare porc. Era o bestie porcină imensă – cu siguranţă că aşa trebuia să se numească, fiindcă nu era un porc obişnuit. Dunford era convins că ar fi putut să hrănească toată nobilimea dacă ar fi ajuns pe mîna unui măcelar iscusit.

Porcul ajunse la adunarea de servitori, iar cameristele strigară speriate şi fugiră în toate direcţiile. Şocat de mişcarea bruscă, animalul se opri, ridică rîtul şi scoase un guiţat ca din iad, apoi încă unul şi încă unul şi...

— Taci din gură! comandă Dunford.

Porcul, simțind autoritatea, nu doar că tăcu, ci se culcă pe jos. Henry se văzu nevoită să se uite de două ori spre el. Se repezise în jos pe scări imediat ce văzuse porcul ieşind de la grajduri şi ajunsese pe aleea din fața conacului în momentul în care noul lord Stannage îşi testa autoritatea de baron pe animalele de curte.

Fugi înainte, uitînd că nu reuşise să facă baia de care ştia că avea nevoie, uitînd că era încă îmbrăcată băieţeşte. În haine murdare, băieţeşti.

— Îmi pare rău, milord, spuse încet, zîmbindu-i scurt, apoi aplecîndu-se şi apucînd porcul de zgardă.

Probabil că n-ar fi trebuit să se amestece, ar fi trebuit să lase porcul să se plictisească de stat pe jos şi să rîdă cînd animalul s-ar fi apropiat şi le-ar fi făcut lucruri de nerostit cizmelor lordului Stannage, dar era prea mîndră de conac ca să nu încerce să repare cumva dezastrul. Nimic pe lume nu însemna pentru ea la fel de mult ca acea proprietate atît de bine ordonată şi n-ar fi suportat ca altcineva să creadă că acolo porcii alergau des prin curte, chiar dacă acel cineva era un lord londonez de care îşi dorea din toată inima să scape. Un ajutor de grăjdar veni în fugă, luă porcul şi îl conduse înapoi de unde ieşise. Henry se îndreptă de spate, deodată conştientă că toți servitorii se uitau la ea, şi îşi şterse palmele de pantaloni. Se uită la bărbatul întunecat şi atrăgător care stătea de cealaltă parte a drumului.

— Bună ziua, lord Stannage, spuse, zîmbind a bun-venit.

Pînă la urmă, nu era nevoie ca el să ştie că ea voia să-l gonească de acolo.

— Bună ziua, domnişoară...

Henry îl privi bănuitor. Nu ştia cine era? Cu siguranță că se aşteptase ca fata care-i fusese lăsată în grijă să fie o copilă alintată şi fără griji, care nu se aventura niciodată în afara conacului, darămite să conducă un întreg domeniu de provincie.

— Domnişoara Henrietta Barrett, spuse, aşteptîndu-se ca el să-i recunoască numele. Dar puteți să-mi spuneți Henry. Toată lumea îmi spune aşa.

Capitolul doi

Dunford ridică o sprînceană. Aceasta era Henry?

— Eşti fată, spuse, dîndu-şi seama cît de stupid sunau cuvintele exact cînd acestea-i părăseau buzele.

— Ultima dată cînd am verificat, da, spuse ea cu obrăznicie.

Undeva în fundal, cineva scoase un icnet. Henry era destul de sigură că fusese doamna Simpson.

Dunford clipi de cîteva ori, cu ochii la creatura bizară care stătea în faţa lui. Purta o pereche de pantaloni largi, bărbăteşti, şi o cămaşă din bumbac, simplă, albă şi utilă, care fusese utilizată foarte de curînd dacă judecai după cît era de pătată. Părul ei şaten era desfăcut, proaspăt pieptănat şi îi curgea pe spate. Era un păr frumos, foarte feminin şi cumva în opoziţie cu restul ei. Dunford nu reuşea să se decidă dacă tînăra era atrăgătoare sau numai interesantă sau dacă ar fi putut să fie de-a dreptul frumoasă îmbrăcată în ceva mai puţin înfiorător. Nu avea cum să o inspecteze prea curînd mai de aproape, fiindcă fata mirosea cu totul... nefeminin.

Sincer, Dunford nu voia să se apropie la nici doi metri de ea. Henry purta „eau de purceluş" de dimineaţă şi se obişnuise cu asta. Îl văzu pe noul lord Stannage încruntîndu-se şi se gîndi că reacţia se datora îmbrăcămintei ei neortodoxe. Ei bine, acum nu mai avea ce să facă, mulţumită faptului că el ajunsese prea devreme şi apariţiei nefaste a porcului, aşa că se hotărî să facă tot ce putea şi zîmbi din nou, încercînd să-l facă să creadă că se bucura de întîlnire.

Dunford îşi drese glasul.

— Îmi ierţi surpriza, domnişoară Barrett, dar...

— Henry, vă rog să-mi spuneţi Henry. Toţi îmi spun aşa.

— Henry, atunci. Te rog să mă ierți că sînt surprins, dar mi s-a spus doar că o să am în grijă de cineva pe nume Henry, așa că, normal, am presupus că...

— Nu contează, spuse ea fluturînd mîna. Se întîmplă tot timpul. De cele mai multe ori este în avantajul meu.

— Sînt sigur că așa este, murmură el, făcînd discret un pas mai departe de ea.

Henry își puse mîinile în șolduri și se uită printre pleoapele îngustate la grajduri, de cealaltă parte a pajiștii, ca să se asigure că argatul lega bine porcul. Dunford o privi pe ascuns, gîndindu-se că trebuia să existe și alt Henry, că acea fată nu putea să fie cea care se ocupa de tot domeniul. Pentru Dumnezeu, nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

Ea se întoarse spre el cu o mișcare bruscă.

— Nu se întîmplă des așa, trebuie să vă spun. Construim un adăpost nou pentru porci, iar porcii sînt în grajd ca măsură temporară.

— Înțeleg.

Vorbea de parcă ea ar fi ținut frîiele, se gîndi Dunford.

— Da. Mai avem cam jumătate, spuse Henry zîmbind larg. Ce bine că ați ajuns cînd ați ajuns, milord. Ne-ar folosi încă două mîini.

Undeva în spatele ei, cineva tuși, iar de această dată Henry era sigură că fusese doamna Simpson. Bun moment să aibă un atac de conștiință, se gîndi ea, dîndu-și ochii peste cap în mintea ei. Îi zîmbi din nou lui Dunford și spuse:

— Mi-ar plăcea să văd cotețul gata cît mai repede. Nu vrem să se repete incidentul nefericit din după-amiaza asta, nu-i așa?

De această dată Dunford nu mai avu de ales și se văzu nevoit să accepte că acea creatură era cea care se ocupa de domeniu.

— Înțeleg că tu conduci lucrurile pe aici, spuse într-un final.

Henry ridică din umeri.

— Mai mult sau mai puțin.

— Dar nu eşti cam prea... ei bine, tînără?

— Probabil că sînt, răspunse Henry fără să se gîndească.

Fir-ar să fie. Greşise, oferindu-i un motiv ca să scape de ea.

— Dar eu sînt omul potrivit pentru asta, adăugă repede. Mă ocup de Stannage Park de ani de zile.

— Femeia, murmură Dunford.

— Poftim?

— Femeia. Femeia potrivită pentru asta, spuse el cu o strălucire amuzată în privire. Eşti femeie, nu?

Henry, fără să-şi dea absolut deloc seama că el o tachina, se înroşi pînă în vîrful urechilor.

— Nu există nici un bărbat în tot Cornwall-ul care ar putea să se descurce mai bine decît mă descurc eu, spuse încet.

— Sînt sigur că ai dreptate, răspunse Dunford. Excluzînd situația de mai devreme, cu porcul. Dar destul. Stannage Park pare splendid condus. Sînt sigur că faci o treabă foarte bună. De fapt, poate că tu ar trebui să-mi prezinți conacul şi împrejurimile.

Iar în acel moment se folosi de cea mai puternică armă pe care o avea: zîmbetul lui.

Henry încercă din răsputeri să nu se topească din cauza forței pe care o avea doar zîmbetul lui. Nu avusese ocazia să întîlnească pînă atunci un bărbat care să fie atît de... bărbat pe cît era acela, şi nu-i plăcea felul în care inima îi tresărea. El nu părea deloc afectat de prezența ei, observă cu iritare, altfel decît că o găsea, evident, ciudată. Ei bine, n-avea s-o vadă leşinînd în urma lui.

— Cu siguranță, spuse pe un ton indiferent. M-aş bucura foarte mult. Începem chiar acum?

— Henry! spuse doamna Simpson venind repede alături de ea. Alteța sa a călătorit tocmai de la Londra. Sînt sigură că doreşte să se primenească puțin. Probabil că-i este şi foame.

Dunford le aruncă amîndurora unul dintre acele zîmbete letale ale lui.

— Sînt hămesit.

— Eu, dacă tocmai aş fi moştenit un întreg domeniu în provincie, aş vrea să-l văd imediat, spuse Henry pe un ton superior. Aş vrea să aflu totul despre el.

Dunford o privi bănuitor.

— Sigur, vreau să aflu totul despre Stannage Park, dar nu văd de ce n-aş putea să încep de mîine dimineaţă, după ce mănînc şi mă odihnesc.

Se întoarse din nou spre Henry şi înclină capul numai o sutime de centimetru.

— Şi după ce mă spăl.

Henry se făcu roşie ca sfecla, dîndu-şi seama că proaspătul lord Stannage îi spunea cît putea de politicos că mirosul ei era doborîtor.

— Sigur, milord, rosti pe un ton glacial. Dorinţa domniei voastre este, bineînţeles, poruncă pentru mine. Sînteţi noul lord de aici, normal.

Dunford se gîndi că, dacă o mai auzea rostind o singură dată ceva asemănător cu „bineînţeles", avea s-o strîngă de gît. Ce punea la cale? De ce, deodată, părea să-l urască atît? Îi zîmbise şi-i urase un călduros bun-venit cu numai cîteva minute înainte.

— Nici nu pot să-ţi spun cît mă bucur că eşti la dispoziţia mea, domnişoară Barrett. Pardon, Henry. Şi din discursul tău frumos, nu pot decît să deduc că eşti cu *totul* la dispoziţia mea. Ce interesant.

Zîmbi fără căldură şi o urmă pe doamna Simpson în casă.

„Fir-ar să fie", se gîndi Henry agitată, rezistînd impulsului de-a bate din picior. De ce Dumnezeu îşi lăsase temperamentul să se vadă? Acum el ştia că nu-l voia acolo şi avea să fie bănuitor orice ar fi făcut sau ar fi spus ea. Nu era nici prost.

Aceea era principala ei problemă. Trebuia să fie prost. Bărbaţii de felul lui aşa erau de obicei, sau cel puţin ea aşa auzise.

A doua problemă: era prea tînăr. Avea să o urmeze fără probleme a doua zi dimineață. Nu putea să-l epuizeze şi să-l convingă astfel că n-avea să-i placă la Stannage Park.

A treia problemă, desigur, era legată de cît era de atrăgător: mai atrăgător decît toți bărbații pe care-i cunoscuse ea vreodată. Nu cunoscuse prea mulți, era adevărat, dar asta nu diminua deloc faptul că o făcea să se simtă... Henry se încruntă. Oare cum o făcea să se simtă? Oftă şi clătină din cap. Nici nu voia să afle.

A patra problemă era evidentă. În ciuda faptului că nu voia să recunoască, doamne apără, că lordul Stannage avea dreptate în vreo privință, nu avea cum să ocolească adevărul.

Mirosea îngrozitor. Fără să se obosească să se ascundă, Henry gemu, se întoarse în casă şi urcă scările spre camera ei, cu pas apăsat.

* * *

Dunford o urmă pe doamna Simpson în timp ce ea îl conduse spre apartamentele lui.

— Sper să găsiți camerele confortabile, îi spunea ea. Henry a făcut tot ce a putut ca să țină casa în pas cu vremurile.

— Ah, Henry, rosti el pe un ton misterios.

— Ea e Henry a noastră!

Dunford îi zîmbi, încă una dintre acele combinații devastatoare de buze şi dinți cu care nimicise femeile ani de zile.

— Şi cine anume este Henry?

— Nu ştiți?

El ridică din umeri şi din sprîncene.

— Ei bine, locuieşte aici de ani buni, de la moartea părinților ei încoace. Şi se ocupă de conac şi de domeniu... să mă gîndesc. Cred că sînt cel puțin şase ani, de la moartea lui lady Stannage, Dumnezeu s-o ierte.

— Dar lordul Stannage unde era? întrebă Dunford curios.

Era bine să afle cît mai mult, cît mai curînd posibil. Crezuse întotdeauna că să fii informat era cea mai bună armă.

— O jelea pe lady Stannage.

— Timp de şase ani?

Doamna Simpson oftă.

— Şi-au fost devotați unul altuia.

— Permiteți-mi să mă asigur că înțeleg bine situația. Henry, adică domnişoara Barrett, conduce Stannage Park de şase ani?

Nu era posibil. Preluase frîiele cînd avea zece ani?

— Ce vîrstă are?

— Douăzeci de ani, milord.

Douăzeci. Cu siguranță că nu arăta de douăzeci de ani.

— Înțeleg. Şi ce legătură de rudenie are ea cu lordul Stannage?

— Ei bine, dumneavoastră sînteți lordul Stannage acum.

— Cu fostul lord, vreau să spun, rosti Dunford, atent să nu lase să se vadă că devenise nerăbdător.

— Era o verişoară de departe a soției sale. Nu avea unde altundeva să se ducă, biata de ea.

— Aha. Cît de generos din partea lor. Ei bine, vă mulțumesc că m-ați condus în camerele mele, doamnă Simpson. Cred că o să mă odihnesc puțin şi o să mă schimb pentru cină. Mîncați la ora la care se mănîncă de obicei în provincie?

— Sîntem în provincie pînă la urmă, spuse ea dînd aprobator din cap, apoi îşi ridică rochia şi ieşi.

O rudă săracă. Foarte interesant. O rudă săracă, îmbrăcată bărbăteşte, care mirosea înfiorător şi care făcuse Stannage Park să funcționeze la fel de bine ca o locuință elegantă din Anglia. Cu siguranță că n-avea să se plictisească în Cornwall. Tot ce mai avea de făcut era să afle cum arăta Henry îmbrăcată în rochie.

* * *

Două ore mai tîrziu, Dunford îşi dori să nu se fi întrebat aşa ceva. Cuvintele nu puteau descrie felul în care arăta domnişoara Henrietta Barrett în rochie. Nu mai văzuse niciodată vreo femeie, şi văzuse destule, care să arate atît de... ei bine, de greşit.

Rochia avea o nuanţă enervantă de lavandă şi mult prea multe funde şi fasoane. În plus faţă de urîţenia ei generală, era şi evident incomodă, pentru că Henrietta tot trăgea de material. Ori asta, ori rochia pur şi simplu nu-i era pe măsură, ceea ce, observă Dunford uitîndu-se mai atent, era adevărat. Tivul era puţin prea scurt, corsetul, cam prea strîmt şi, dacă n-ar fi ştiut mai bine, Dunford ar fi putut să jure că în mîneca dreaptă văzuse o mică gaură.

Ba, la naiba! Ştia mai bine, iar rochia era într-adevăr ruptă. Simplu spus, domnişoara Henrietta arăta de speriat. Cu toate astea, partea plină a paharului era că mirosea destul de plăcut. Aproape a lămîie, gîndi el adulmecînd-o discret.

— Bună seara, milord, spuse ea cînd îl întîlni, înainte de cină, în salon. Sper că v-aţi acomodat repede.

El făcu o plecăciune elegantă.

— Foarte bine, domnişoară Barrett. Permiteţi-mi să vă felicit din nou pentru felul în care merg lucrurile în acest conac.

— Spuneţi-mi Henry, rosti ea din obişnuinţă.

— Toată lumea face asta, încheie el.

În ciuda ei înseşi, Henry simţi că-i venea să rîdă. Doamne, nu se gîndise niciodată că ar putea ajunge să-l placă. Ar fi fost un dezastru.

— Îmi permiteţi să vă însoţesc la cină? întrebă Dunford politicos, oferindu-i braţul.

Henry îl apucă de braţ, iar el o conduse în sufragerie. Hotărîndu-se că nu avea ce rău să-i facă dacă petrecea seara în compania acestui bărbat,care era de fapt, inamicul ei, se gîndi să fie amabilă cu el, pînă la urmă voia să-l amăgească şi să-l facă să creadă că se împrieteneau, nu-i aşa? Acest domn Dunford nu

i se părea un netot şi era destul de sigură că, dacă ar fi bănuit că încerca să scape de el, ar fi fost nevoie de jumătate din armata maiestății sale regele ca să-l scoată din Cornwall. Nu. Era mai bine să-l lase să ajungă singur la concluzia că viața de la Stannage Park nu i se potrivea deloc.

În plus, nici un bărbat nu-i mai oferise brațul lui. Cu pantaloni sau nu, Henry era femeie şi nu putea să-i reziste unui gest atît de curtenitor.

— Vă simțiți bine aici, milord? întrebă după ce se aşezaseră.

— Foarte bine, cu toate că abia dacă au trecut cîteva ore, spuse Dunford, scufundînd lingura în supa de vită şi luînd o înghițitură. Delicios.

— Da, aşa este. Doamna Simpson e o comoară. N-aş şti ce să fac fără ea.

— Credeam că doamna Simpson e menajera.

Henry, simțind o ocazie potrivită, abordă o expresie nevinovată.

— Aşa e, dar găteşte adesea. Nu avem personal extins aici, dacă n-ați observat.

Zîmbi, aproape convinsă că el observase.

— Mai mult de jumătate dintre servitorii pe care i-ați întîlnit după-amiază lucrează în afara casei, la grajduri, în grădină şi aşa mai departe.

— Chiar aşa?

— Presupun că ar trebui să mai angajăm cîțiva servitori, dar ei pot să fie teribil de scumpi, ştiți.

— Nu, rosti el încet. Nu ştiu.

— Nu? răspunse Henry gîndind foarte, foarte repede. Poate pentru că n-a fost niciodată nevoie să administrați o casă.

— Nu una atît de mare ca aceasta, nu.

— Asta trebuie să fie cauza atunci, spuse ea puțin cam prea entuziasmată. Dacă ar fi să angajăm mai mulți servitori, ar trebui să renunțăm la altele.

— Chiar aşa ar trebui să facem?

Un colţ al gurii lui Dunford se ridică într-un zîmbet leneş, iar el luă o înghiţitură de vin.

— Da. Chiar şi aşa, nu avem bugetul necesar pentru mîncare.

— Serios? Găsesc delicioasă masa asta.

— Ei bine, sigur că da, spuse Henry tare.

Îşi drese glasul, forţîndu-se să vorbească pe un ton mai delicat.

— Am vrut ca prima dumneavoastră noapte aici să fie specială.

— Cît de frumos din partea voastră.

Henry înghiţi în sec. Avea un aer misterios, de parcă toate secretele universului ar fi fost ascunse în mintea lui.

— Începînd de mîine, spuse ea, mirată că vocea îi sună perfect normal, o să fie nevoie să ne întoarcem la ceea ce mîncăm de obicei.

— Adică? o îndemnă el să continue.

— Ei, una, alta, spuse ea fluturînd din mînă ca să tragă de timp. Destul de multă oaie. Le mîncăm după ce lîna nu le mai este bună.

— Nu ştiam că lîna se strică.

— Ba da, ba da.

Henry zîmbi crispat, întrebîndu-se dacă el îşi dădea seama că era mincit.

— Cînd oile îmbătrînesc, lîna le devine... sîrmoasă. Nu putem să cerem un preţ bun pentru ea, aşa că folosim animalele pentru mîncare.

— Carne de oaie.

— Da. Fiartă.

— Mare minune că nu eşti şi mai subţirică.

Din reflex, Henry se uită în jos, spre sine. Credea că era sfrijită? Simţi o durere ciudată, aproape ca şi cînd ar fi pierdut pe cineva, dar apoi o goni din minte.

— Nu facem rabat la masa de dimineață, izbucni, fiindcă nu dorea să renunțe la cîrnații cu omletă. Pînă la urmă, e nevoie să te hrăneşti bine de dimineață, după ce nu ai mîncat atîtea ore. Şi avem nevoie de forță aici, la Stannage Park, la cîte treburi facem.

— Desigur.

— Deci avem un mic dejun îmbelşugat, spuse Henry aplecînd capul, urmat de terci de ovăz la prînz.

— Terci? Dunford aproape că se înecă.

— Da. O să înceapă să vă placă. Nu vă fie teamă. Iar cina constă de obicei din supă, pîine şi oaie, dacă avem.

— Dacă aveți?

— Nu tăiem în fiecare zi cîte o oaie. Trebuie să aşteptăm să îmbătrînească. Primim, totuşi, bani frumoşi pe lînă.

— Sînt sigur că oamenii buni din Cornwall sînt foarte recunoscători că-i îmbrăcați.

Henry arboră din nou expresia nevinovată.

— Sînt sigură că majoritatea nu ştiu de unde vine lîna din care sînt făcute hainele lor.

El o privi fix, încercînd, evident, să-şi dea seama dacă putea să fie într-adevăr atît de obtuză. Henry, simțindu-se stînjenită în tăcerea bruscă, spuse.

— Da. Deci de asta mîncăm oaie. Uneori.

— Înțeleg.

Henry încercă să-şi dea seama de ce gîndea Dunford din tonul lui oarecum nedefinit, dar nu reuşi. Întindea o coardă subțire cu el şi ştia asta. Pe de o parte voia să-i arate că nu era potrivit pentru viața la țară, iar pe de alta, dacă îi lăsa impresia că Stannage Park era un domeniu cu prea puțini servitori şi prost administrat, el ar fi putut să-i concedieze pe toți şi s-o ia de la capăt cu oameni noi, ceea ce ar fi fost un dezastru.

Se încruntă. Pe ea nu putea s-o concedieze, nu? Puteai să scapi de cineva care ți-era lăsat în grijă?

— Ce-i cu figura asta îngrijorată, Henry?

— Nu, nimic, spuse ea repede. Făceam puțină matematică în minte. Mă încrunt întotdeauna cînd fac asta.

„Minte", se gîndi Dunford.

— Şi în legătură cu ce erau ecuațiile, dacă nu ți-e cu supărare?

— Cu chiriile pentru pămînturi, lucruri de genul ăsta. Glannage Park e o fermă la care se muncește, să știți. Toată lumea muncește din greu.

Deodată, lunga explicație legată de mîncare căpătă un sens nou. Oare încerca ea să-l sperie şi să-l facă să plece?

— Nu, n-am ştiut.

— Da. Avem destul de mulți chiriaşi, dar avem şi oameni care lucrează direct pentru noi, culeg recolta şi cresc vite şi aşa mai departe. E destul de mult de muncă.

Dunford zîmbi cu tristețe. Chiar încerca să-l facă să plece. Dar de ce? Avea nevoie să afle mai multe despre acea femeie ciudată. Dacă voia război, el ar fi fost fericit să-i facă pe plac, indiferent sub ce mască de inocență şi-ar fi ascuns atacurile. Se aplecă înainte şi se decise să o cucerească pe domnişoara Henrietta Barrett în acelaşi fel în care le învinsese pe multe altele de-a lungul şi de-a latul Marii Britanii.

Fiind, pur şi simplu, el însuşi. Începu cu încă unul dintre acele zîmbete devastatoare. Henry n-avea nici o şansă. Crezuse că era puternică. Reuşi chiar să-şi spună în minte *„Sînt puternică"* în timp ce şarmul lui o învăluia. Evident, puterea ei nu era chiar atît de mare, pentru că inima îi tresări şi-i ajunse aproape în stomac. Spre oroarea ei, se auzi oftînd.

— Spune-mi despre tine, Henry, rosti Dunford.

Ea clipi, de parcă s-ar fi trezit deodată dintr-un vis languros.

— Despre mine? Mă tem că nu sînt prea multe de spus.

— Mă îndoiesc, Henry. Eşti o femeie destul de neobişnuită.

— Neobişnuită? Eu?

Ultimul cuvînt fusese mai mult un ciripit.

— Păi hai să vedem. Evident, porți mai mult pantaloni decît rochii, pentru că n-am văzut niciodată vreo femeie mai stingherită de îmbrăcămintea ei decît eşti tu în seara asta...

Henry ştia că era adevărat, dar nu-i veni să creadă cît de dureros era să audă asta din gura lui.

— Sigur, s-ar putea să fie doar din cauză că rochia nu-ți este pe măsură sau pentru că materialul te înțeapă...

Henry se înveseli puțin. Rochia era veche de patru ani, iar în acest timp ea crescuse considerabil. Dunford întinse mîna dreaptă, parcă pregătit să-i numere excentricitățile. Degetul din mijloc i se desfăcu şi i se alătură arătătorului cînd spuse:

— Conduci un domeniu mic, dar, din cîte se pare, profitabil, şi faci asta de şase ani.

Tînăra înghiți în sec şi-şi mîncă supa în timp ce el mai întindea un deget.

— Nu ți-a fost frică şi nici măcar nu te-a tulburat ceva ce nu pot să descriu decît ca fiind cel mai mare animal porcin pe care l-am văzut eu vreodată, lucru care ar fi făcut-o să leşine şi să aibă nevoie de săruri pe oricare femeie dintre cîte cunosc. Pot numai să deduc că-l cunoşti personal pe respectivul animal.

Henry se încruntă, nu tocmai sigură de cum să înțeleagă cuvintele lui.

— Ai un aer poruncitor pe care de obicei îl au numai bărbații, dar eşti suficient de feminină încît să nu-ți tunzi părul care, dacă tot a venit vorba, este destul de frumos.

Încă un deget. Henry roşi la auzul complimentului, dar nu înainte să se întrebe dacă el avea de gînd să înceapă să numere şi pe degetele de la cealaltă mînă.

— Şi în sfîrşit, spuse el întinzînd degetul mare, răspunzi la neobişnuitul nume de Henry.

Ea zîmbi pierdut. El îşi privi mîna, acum desfăcută precum o stea de mare.

— Dacă lucrurile astea nu te fac să fii o femeie neobişnuită, atunci chiar nu ştiu ce te-ar putea face să fii aşa.

— Ei bine, începu ea pe un ton ezitant, poate că sînt puțin mai ciudată.

— Nu spune despre tine asta, Henry. Lasă-i pe alții să o facă, dacă vor neapărat. Spune că eşti originală, fiindcă sună mult mai bine.

Originală. Tinerei îi plăcu asta.

— Îl cheamă Porkus.

— Poftim?

— Pe porc. Chiar ne cunoaştem personal, spuse zîmbind stînjenită. Îl cheamă Porkus.

Dunford îşi dădu capul pe spate şi rîse.

— Vai, Henry, rosti cu răsuflarea tăiată. Eşti o comoară.

— Cred că o să iau asta ca pe un compliment.

— Chiar te rog.

Tînăra luă o înghițitură de vin, fără să-şi dea seama că băuse deja mai mult decît de obicei. Servitorul care se ocupa de masă fusese foarte atent să-i reumple paharul după aproape fiecare sorbitură.

— Presupun că am fost crescută altfel decît altele, spuse fără să se gîndească prea mult. Probabil că de asta sînt atît de diferită.

— Cum aşa?

— N-am avut prea mulți copii prin preajmă, aşa că n-am avut ocazia să văd cum sînt alte fete. De cele mai multe ori mă jucam cu fiul grăjdarului-şef.

— Şi el mai este la Stannage Park?

Dunford se întrebă dacă nu cumva Henry avea vreun iubit ascuns pe undeva. Era destul de probabil fiindcă, aşa cum stabiliseră, ea era destul de neobişnuită şi renunțase destul de devreme la convenții. Ce ar mai fi contat dacă ar fi avut şi un amant?

— O, nu. Billy s-a însurat cu o fată din Devon şi a plecat. Mi se pare mie sau îmi puneți întrebările astea doar ca să fiți politicos?

— Absolut deloc, spuse el zîmbind malefic. Sigur, sper că sînt politicos chiar şi aşa, dar mă interesezi cu adevărat.

Şi aşa era. Dunford fusese întotdeauna curios în privinţa celorlalţi şi se întrebase mereu ce-i făcea pe oameni să funcţioneze. Acasă, în Londra, se uita adesea pe fereastră cu orele, privindu-i pe oamenii care treceau jos, pe stradă. La petreceri era un foarte bun interlocutor nu pentru că îşi propunea să fie, ci pentru că, de cele mai multe ori, era sincer interesat de lucrurile pe care i le spuneau oamenii. Era o parte a motivului pentru care atît de multe femei se îndrăgostiseră de el. Pînă la urmă, nu mulţi bărbaţi obişnuiau să le asculte.

Iar Henry cu siguranţă nu era imună la farmecele sale. Bărbaţii o ascultau în fiecare zi, era adevărat, dar pentru că lucrau la Stannage Park, pentru ea. Puţin stingherită de interesul lui Dunford, ea îşi ascunse tulburarea adoptînd atitudinea sa caracteristică, îndrăzneaţă.

— Dar dumneavoastră, milord? Aţi avut o copilărie neobişnuită?

— Mă tem că dimpotrivă, am fost crescut cît se poate de normal. Cu toate că mama şi tata ţineau într-o oarecare măsură unul la celălalt, lucru cumva neobişnuit în rîndul aristocraţiei, dar în afară de asta, am fost un copil britanic tipic.

— Mă îndoiesc.

— Serios? întrebă el aplecîndu-se înainte. Şi de ce spui asta, domnişoară Henrietta.

Ea mai luă o înghiţitură mare de vin.

— Vă rog să nu-mi spuneţi Henrietta. Nu pot să sufăr numele ăsta.

— Mă tem că de fiecare dată cînd îţi spun Henry îmi amintesc de un coleg de şcoală de la Eton, un flăcău tare neplăcut.

Ea îi zîmbi cu jumătate de gură.

— Iar eu mă tem că o să fie nevoie pur şi simplu să vă obişnuiţi.

— Dar ordine de prea multă vreme.

— Se poate, dar e clar că dumneavoastră nu le-aţi acceptat deodată vreme.

— Touché, Henry. Şi să nu crezi că n-am observat cum te-ai străduit ca să nu-mi explici de ce crezi că n-am fost un copil tipic.

Henry ţuguie buzele şi se uită în jos, la paharul cu vin, care în mod paradoxal era destul de plin. Ar fi putut să jure că băuse cel puţin două pahare. Mai luă o înghiţitură.

— Ei bine, nu sînteţi un bărbat tocmai tipic.

— Chiar aşa?

— Într-adevăr.

Îşi flutură furculiţa în aer, ca să sublinieze ce spunea, apoi mai bău puţin vin.

— Şi cum sînt eu atipic?

Henry îşi muşcă buza de jos, dîndu-şi pe undeva seama că fusese încolţită.

— Ei bine, sînteţi destul de prietenos.

— Şi majoritatea englezilor nu sînt?

— Nu cu mine.

El zîmbi puţin ironic.

— Ei bine, evident nu ştiu ce pierd.

— Măi să fie, rosti ea privindu-l bănuitor, nu cumva sînteţi sarcastic?

— Crede-mă, Henry, că nu am fost niciodată mai puţin sarcastic decît sînt în momentul ăsta. Eşti cea mai interesantă persoană pe care am cunoscut-o de luni bune încoace.

Ea îl privi atentă, încercînd să găsească pe chipul lui semne de duplicitate, dar nu reuşi.

— Cred că vorbiţi serios.

El se abţinu să zîmbească şi o privi în tăcere pe femeia aşezată de cealaltă parte a mesei. Expresia ei era o combinaţie delicioasă de aroganţă şi îngrijorare, puţin umbrită de ameţeala dată de alcool. Îşi flutura furculiţa în aer în timp ce vorbea, părînd

să nu-şi dea seama că în ea rămăsese puţin fazan, care se clătina acum periculos de colo, colo.

— De ce nu sînt bărbaţii prietenoşi cu tine? întrebă el pe un ton blînd.

Henry se întrebă de ce-i era atît de uşor să-i vorbească acelui bărbat, dacă era din cauza vinului sau datorită lui însuşi. Oricum ar fi fost, se hotărî ea, vinul nu strica. Bău încă puţin.

— Cred că sînt un monstru, spuse pînă la urmă.

Dunford rămase mut în faţa sincerităţii ei.

— Cu siguranţă că nu eşti aşa ceva. Ai doar nevoie de cineva care să te înveţe cum să fii femeie.

— Dar ştiu cum să fiu femeie. Doar că nu sînt genul de femeie pe care să o dorească bărbaţii.

Vorbea suficient de deschis încît să-l facă să se înece. Îşi reaminti că ea nu ştia ce vorbeşte, înghiţi şi murmură:

— Sînt sigur că exagerezi.

— Iar eu sînt sigură că dumneavoastră minţiţi. Aţi zis, doar, că sînt ciudată.

— Am spus că eşti neobişnuită, iar asta nu înseamnă că nimeni nu te-ar vrea... că nimeni n-ar fi interesat de tine.

După aceea, spre oroarea sa, Dunford îşi dădu seama că era foarte posibil ca pe el să-l intereseze. Destul de mult chiar, dacă stătea să se gîndească mai bine. Gemu în gînd şi încercă să uite acea idee. Nu avea timp în viaţa sa de o domnişoară de la ţară. În ciuda comportamentului ei neobişnuit, Henry nu era genul de femeie cu care să faci altceva decît să te însori, iar el cu siguranţă nu voia să o ia de soţie. Cu toate astea, tînăra avea ceva interesant...

— Taci din gură, Dunford.

— Aţi spus ceva, milord?

— Nimic, Henry, şi te rog să nu te mai oboseşti să-mi spui „milord". Nu sînt obişnuit cu titlul şi, mai mult, mi se pare deplasat, mai ales că eu îţi spun ţie Henry.

— Atunci cum să-ţi spun?

— Dunford. Toată lumea îmi spune aşa, răspunse el, repetînd fără să-şi dea seama chiar cuvintele ei.

— Nu ai şi un prenume? întrebă ea, simțindu-se uimită de tonul seducător pe care-l folosise.

— Nu chiar.

— Cum adică, nu chiar?

— Presupun că oficial, da, am, dar nimeni nu-l foloseşte vreodată.

— Dar care este?

El se aplecă înainte, nimicind-o cu încă unul dintre zîmbetele lui letale.

— Contează?

— Da, răspunse ea.

— Pentru mine nu, rosti el sec, mestecînd nişte fazan.

— Poți să fii destul de enervant, domnule Dunford.

— Doar Dunford, dacă nu te deranjează.

— Foarte bine. Poți să fii destul de enervant, Dunford.

— Mi s-a mai spus din cînd în cînd.

— Nu am nici o îndoială.

— Presupun că oamenii au comentat ocazional şi despre cît poți tu să fii de enervantă, domnişoară Henry.

Tînăra zîmbi ruşinată. Dunford avea foarte mare dreptate.

— Presupun că de asta ne înțelegem atît de bine.

— Aşa este.

Dunford se întrebă de ce-l mira să-şi dea seama că, într-adevăr, se înțelegeau bine, dar hotărî că nu avea rost să piardă vremea cu astfel de întrebări.

— Să toastăm, atunci, spuse ridicînd paharul. Pentru cei mai enervanți doi oameni din Cornwall.

— Din Marea Britanie!

— Foarte bine, din Marea Britanie. Fie să-i enervăm pe ceilalți cît mai multă vreme!

Mai tîrziu în acea noapte, în timp ce se pieptăna înainte de culcare, Henry începu să se întrebe de ce, dacă Dunford era atît de plăcut şi de amuzant, mai voia ea să-l gonească de la conac.

Capitolul trei

Henry se trezi a doua zi dimineață cu o durere de cap foarte supărătoare. Se chinui să coboare din pat şi se stropi pe față cu puțină apă rece, în tot acest timp întrebîndu-se de ce limba îi era, parcă, străină în gură. Părea făcută din lînă.

Probabil că vinul era de vină, gîndi lipindu-şi limba de cerul gurii. Nu era obişnuită să bea la cină, iar Dunford o obligase să toasteze cu el. Încercă să-şi frece limba de dinți. Tot părea ca de lînă.

Îşi trase pe ea cămaşa şi pantalonii, îşi prinse părul cu o fundă verde şi ieşi pe coridorul de sus la timp ca să intercepteze o cameristă ce părea să fie în drum spre camera lui Dunford.

— Bună dimineața, Polly, spuse Henry aşezîndu-se ferm în calea servitoarei. Cu ce te ocupi tu acum?

— A sunat domnul, domnişoară Henry. Mă duceam să văd ce vrea.

— Mă ocup eu de el, spuse tînăra, zîmbindu-i larg slujnicuței.

Polly clipi.

— Bine, spuse rar. Dacă dumneavoastră vă gîndiți că...

— Mă gîndesc cu siguranță, o întrerupse Henry, punîndu-şi mîinile pe umerii lui Polly şi răsucind-o pe loc. Mă gîndesc tot timpul, de fapt. De ce nu fugi s-o găseşti pe doamna Simpson? Sînt sigură că are ceva urgent care trebuie făcut.

Henry o împinse puțin pe Polly şi o privi dispărînd în jos, pe scări. Trase aer în piept şi încercă să-şi dea seama ce era de făcut în continuare. Se gîndi că ar fi putut să-i ignore chemarea lui Dunford, dar nemernicul n-ar fi făcut decît să tragă din nou de cordonul clopoțelului şi, cînd ar fi întrebat de ce nu răspunsese

nimeni chemării lui de dinainte, sigur că Polly avea să-i spună că o oprise ea.

Făcînd paşi foarte lenți, ca să apuce să gîndească un plan, Henry se îndreptă spre camera lui. Servitorii nu băteau înainte să intre. Oare trebuia să procedeze şi ea la fel? Pînă la urmă făcea treaba unei servitoare. Dar nu era servitoare şi, din cîte ştia ea, el ar fi putut să fie gol ca în ziua în care se născuse.

Bătu. O clipă nu se auzi nimic, apoi vocea lui:

— Intră.

Henry deschise uşa numai puțin şi băgă capul prin spațiul creat.

— Bună, domnule Dunford.

— Numai Dunford, spuse el automat.

După aceea o privi din nou, strînse halatul mai bine şi spuse:

— Există vreun motiv anume pentru care eşti în camera mea?

Henry îşi adună curajul şi intră cu totul, aruncînd o privire scurtă către valetul lui, care pregătea într-un colț spuma de bărbierit. Se uită din nou la Dunford care, observă ea, arăta foarte bine numai în halat. Avea nişte glezne foarte frumoase. Tînăra mai văzuse glezne, ba chiar şi picioare întregi. Era, pînă la urmă, la o fermă. Ale lui, oricum, erau foarte, foarte frumoase.

— Henry! se răsti el.

— Ah, da, spuse ea revenind din visare. Ai sunat.

El ridică o sprînceană.

— Şi de cînd răspunzi tu la clopoțelul servitorilor? Mi se păruse că eşti în poziția cuiva care trage de cordon, nu care răspunde la chemare.

— Aşa este. Sigur că da. Voiam să mă asigur că ai tot ce îți trebuie. A trecut atît de multă vreme de cînd nu am avut un oaspete aici, la Stannage Park!

— Mai ales unul care să fie proprietarul locului, spuse el sec.

— Ei bine, da, sigur. Nu vreau să crezi că ducem lipsă de ceva, aşa că m-am gîndit să mă ocup eu însămi de orice nevoie ai avea.

El zîmbi.

— Ce interesant. A trecut ceva vreme de cînd am fost îmbăiat ultima dată de o femeie.

Henry înghiți în sec şi făcu, din reflex, un pas în spate.

— Mă scuzi?

Pe chipul lui apăruse o expresie cu totul nevinovată.

— Am sunat ca să-i cer cameristei să-mi pregătească o baie.

— Dar credeam că ai făcut baie ieri, spuse ea, încercînd din răsputeri să nu zîmbească.

Bărbatul acela nu era pe cît de deştept credea că este. N-ar fi putut să-i dea o ocazie mai bună nici dacă ar fi încercat.

— De data asta mă tem că o să spun eu „mă scuzi"!

— Apa este foarte prețioasă, să ştii, rosti ea din tot sufletul. Avem nevoie de apă ca să adăpăm animalele. Au nevoie să bea, iar acum, că se încălzeşte vremea, trebuie să ne asigurăm că avem destulă ca să se răcorească.

El nu răspunse nimic.

— Cu siguranță nu avem destulă cît să ne spălăm în fiecare zi, continuă Henry pe un ton dezolat, lăsîndu-se prinsă de spiritul farsei.

Dunford strînse din buze.

— După cum a dovedit-o mirosul tău încîntător de ieri.

Henry îşi înfrînă tendința să strîngă pumnul şi să-l lovească.

— Exact.

Se uită la valetul lui Dunford, care părea să aibă palpitații la gîndul că stăpînul lui avea să fie murdar.

— Pot să te asigur, spunea Dunford fără nici o urmă de umor în glas, că nu am nici o intenție să ajung să miros ca o cocină de porci în timpul vizitei mele în Cornwall.

— Sînt sigură că nu o să se ajungă la asta, răspunse Henry. Ieri a fost o excepție. Construim un adăpost pentru porci, pînă la urmă.

— Cît de igienic din partea ta.

Ei nu-i scăpă sarcasmul din vocea lui. Pînă şi celui mai obtuz tîntălău i-ar fi fost greu să nu-l observe.

— Da. Deci mîine, desigur, o să poți să faci baie.

— Mîine?

— Cînd ne întoarcem la construirea cotețului. Astăzi este duminică şi nici chiar noi nu facem ceva atît de obositor duminica.

Dunford fu nevoit să facă un efort ca să nu rostească încă un comentariu acid. Fetişcana părea să se distreze. Să se distreze pe seama neplăcerii lui, mai bine spus. O privi bănuitor şi mai atent. Ea clipi şi se uită la el cu un aer nevinovat.

Poate că nu se bucura, totuşi, de neplăcerea lui. Poate chiar nu aveau destulă apă ca să facă baie în fiecare zi. Nu mai auzise niciodată despre aşa o problemă într-o casă bine condusă, dar poate că în Cornwall ploua mai rar decît în restul Angliei.

Stai puțin, îi strigă un gînd. Erau, totuşi, în Anglia. Unde ploua mereu. Peste tot. Aruncă o privire bănuitoare în direcția ei. Henry zîmbi. Dunford îşi alese cuvintele cu grijă şi fără grabă.

— Cît de des pot să mă aştept să fac baie cînd sînt aici, Henry?

— Cu siguranță o dată pe săptămînă.

— O dată pe săptămînă nu o să fie destul, răspunse el pe un ton intenționat egal.

O văzu ezitînd. Foarte bine.

— Înțeleg, răspunse muşcîndu-şi o clipă buza de jos. Presupun că aceasta este casa ta pînă la urmă şi mai presupun că, dacă doreşti să te speli mai des, este dreptul tău s-o faci.

El se stăpîni să zică „ba bine că nu". Henry oftă. Fusese un oftat adînc, din tot sufletul. Fetişcana enervantă părea că duce greutatea a trei lumi pe umerii ei.

— Nu vreau să le iau apa animalelor, spuse ea. E din ce în ce mai cald, ştii, şi...

— Da, ştiu. Animalele trebuie să se răcorească.

— Da, aşa este. Anul trecut a murit o purcică din cauza căldurii. N-aş vrea să se întîmple din nou, aşa că, dacă tu vrei să te speli mai des...

Tăcu dramatic, iar Dunford se gîndi că nu prea voia să afle continuarea.

— Ei bine, presupun că aş putea să mă spăl eu mai rar.

Dunford îşi aminti mirosul ei din ziua de dinainte.

— Nu, Henry, spuse el repede. Cu siguranţă că nu vreau să faci aşa ceva. O doamnă ar trebui... adică...

— Ştiu, ştiu. Eşti un domn pînă-n vîrful degetelor de la picioare. Nu vrei să iei nimic din ce i-ar putea folosi unei doamne, dar te asigur că eu nu sînt o doamnă ca toate celelalte.

— Acest lucru n-a fost niciodată pus la îndoială, dar chiar şi aşa...

— Nu, nu, spuse ea fluturînd din mînă. Nu avem ce altceva să facem. Nu pot să iau apa de la animale. Iau foarte în serios poziţia pe care o am aici, la Stannage Park, şi n-aş putea să mă eschivez de la datorie. O să văd cum facem ca să poţi să te speli de două ori pe săptămînă, iar eu...

Dunford se auzi gemînd.

— Iar eu o să mă spăl o dată la două săptămîni. N-o să fie foarte greu.

— Poate pentru tine, spuse el în barbă.

— Bine că am făcut baie ieri.

— Henry, începu el, întrebîndu-se cum să abordeze problema fără să fie impardonabil de nepoliticos. Nu vreau să-ţi iau apa de baie.

— Dar asta e casa ta. Dacă vrei să te speli de două ori pe săptămînă...

— Vreau să mă spăl în fiecare zi, se răsti el, dar o să mă opresc la de două ori pe săptămînă, cu condiţia ca şi tu să faci la fel.

Renunţă la orice speranţă să fie politicos. Aceea era cea mai bizară conversaţie pe care o avusese vreodată cu vreo femeie,

nu că Henry ar fi fost femeie în vreun sens pe care el să-l fi cunoscut înainte. Avea părul acela frumos, sigur, şi nimeni n-ar fi putut să treacă uşor cu vederea ochii ei cenuşiu-argintii... Dar femeile pur şi simplu nu discutau pe larg despre spălat. *Mai ales* în dormitorul unui domn. Mai ales, *mai ales* cînd domnul în chestiune era îmbrăcat numai în halat. Lui Dunford îi plăcea să se considere deschis la minte, dar, serios, era deja prea mult.

Henry expiră.

— O să iau în considerare ce ai spus. Dacă-ţi face plăcere, pot să verific rezervele de apă. Dacă avem destul de multă, s-ar putea să reuşesc să-ţi fac pe plac.

— Aş aprecia asta. Chiar foarte mult.

— Da, spuse ea, punînd mîna pe clanţă. Acum, că ne-am lămurit, te las să te ocupi de igiena de dimineaţă.

— Sau de lipsa ei, spuse el, nereuşind nici măcar să zîmbească trist.

— Lucrurile nu stau chiar atît de rău. Avem destulă apă ca să umplem un vas mic în fiecare dimineaţă. Te-ai mira cît bine poate să facă.

— Probabil că nu m-aş mira deloc.

— Dar poţi să fii curat şi cu puţină apă. Pot să-ţi dau cu bucurie cîteva indicaţii detaliate în sensul ăsta.

Dunford simţi un firicel de amuzament. Se aplecă înainte, cu o strălucire poznaşă în privire.

— S-ar putea dovedi a fi o discuţie interesantă.

Henry roşi imediat.

— Indicaţii detaliate în scris, vreau să spun. Eu... eu...

— N-o să fie nevoie, spuse Dunford, făcîndu-i-se milă de ea.

Poate că era mai femeie decît crezuse el.

— Foarte bine, spuse ea recunoscătoare. Îţi mulţumesc. Nu ştiu de ce am deschis subiectul. Eu... Plec la micul dejun. Să vii repede. E masa noastră cea mai îndestulată şi o să ai nevoie de putere...

— Da, ştiu. Mi-ai explicat în detaliu aseară. Aş face bine să mănînc destul dimineaţa, pentru că la prînz avem terci de ovăz.

— Da. Cred că a mai rămas şi ceva fazan, aşa că prînzul n-o să fie la fel de auster ca de obicei, dar...

El ridică o mînă, fiindcă nu voia s-o mai audă spunînd nimic despre cum plănuia să-l omoare de inaniţie.

— Nu mai spune nimic, Henry. Ce-ar fi să cobori la micul dejun? Vin şi eu curînd. Igiena de dimineaţă, aşa cum ai spus foarte delicat, n-o să dureze prea mult astăzi.

— Da, sigur, spuse ea, grăbindu-se să iasă.

Henry reuşi să ajungă la jumătatea treptelor înainte să se vadă nevoită să stea pe loc şi să se sprijine de perete. Întregul corp îi tremura de rîs şi abia dacă mai putea să stea în picioare. Expresia de pe chipul lui cînd îi spusese că nu putea să se spele decît o dată pe săptămînă fusese neprețuită! O întrecuse doar expresia de cînd îi spusese că ea avea să se spele o dată la două săptămîni.

N-avea să-i ia pe cît de mult crezuse ca să scape de Dunford. N-avea să fie distractiv să nu se spele, mai ales că Henry era destul de dedicată curăţeniei, dar nu era un sacrificiu prea mare pentru Stannage Park. În plus, avea impresia că lui Dunford avea să-i fie mai dificil decît ei să suporte lipsa de curăţenie.

Coborî în sala mică de mese. Micul-dejun nu fusese încă pus pe masă, aşa că se îndreptă spre bucătărie. Doamna Simpson stătea în faţa aragazului şi muta cîrnaţii în tigaie, ca să nu se ardă.

— Bună dimineaţa, Simpy.

Menajera se întoarse.

— Henry, ce faci aici? Credeam că eşti ocupată cu oaspetele nostru.

Tînăra dădu ochii peste cap.

— Nu e oaspetele nostru, Simpy. Noi sîntem oaspeţii lui. Sau cel puţin eu sînt, fiindcă tu ai o poziţie oficială.

— Ştiu că este dificil pentru tine.

Henry nu făcu decît să zîmbească, gîndindu-se că ar fi fost imprudent să-i dea doamnei Simpson impresia că pînă atunci se distrase. După o pauză lungă, spuse:

— Micul-dejun miroase minunat, Simpy.

Menajera îi aruncă o privire ciudată.

— E aceeaşi mîncare din fiecare zi.

— Poate că mi-e mie mai foame decît de obicei. O să fie nevoie să mănînc pe săturate, pentru că noul lord Stannage este ceva mai... să spunem auster.

Doamna Simpson se întoarse încet cu faţa spre ea.

— Henry, ce Dumnezeu încerci să-mi spui?

Tînăra ridică neputincioasă din umeri.

— Vrea să mîncăm terci de ovăz la prînz.

— Terci! Henry, dacă ăsta este unul dintre planurile tale nebuneşti...

— Zău, Simpy, crezi că aş merge atît de departe? Ştii cît detest eu terciul de ovăz.

— Cred că putem să pregătim terci. O să fac ceva special la cină, în cazul ăsta.

— Oaie.

— Oaie? întrebă doamna Simpson, făcînd ochii mari şi nevenindu-i să creadă ce auzea.

Henry îşi lăsă umerii să se ridice şi să cadă, într-un gest care exprima multe.

— Îi place carnea de oaie.

— Nu te cred nici o clipă, domnişoară Henrietta Barrett.

— Bine, oaia a fost ideea mea. Nu-i nevoie să ştie el cît de bine se mănîncă aici.

— Planurile astea o să te omoare.

Henry se aplecă mai aproape de menajeră.

— Vrei să fii dată afară?

— Nu văd cum...

— Poate să facă asta, să ştii. Poate să ne gonească pe toţi.

Mai bine să scăpăm noi de el, înainte să scape el de noi.

Urmă o pauză lungă, apoi doamna Simspon spuse:

— Oaie să fie, atunci.

Henry se opri înainte să deschidă uşa care ducea spre restul casei.

— Şi să n-o găteşti prea bine. Să fie puţin uscată. Sau să faci sosul puţin prea sărat.

— Trag linie la...

— Bine, bine, spuse Henry repede.

Fusese o luptă destul de grea s-o convingă pe doamna Simpson să gătească oaie cînd avea la dispoziţie vită, miel şi carne de porc. N-avea cum s-o facă să şi gătească prost.

* * *

Dunford o aştepta în sufrageria mică. Stătea în faţa unei ferestre şi se uita în gol, peste cîmpuri. Evident, n-o auzi intrînd, pentru că tresări cînd Henry îşi drese glasul. Tînărul se întoarse, zîmbi, făcu semn cu capul spre fereastră şi spuse:

— Domeniul e minunat. Te-ai descurcat excelent să-l administrezi.

Henry roşi la auzul complimentului neaşteptat.

— Mulţumesc. Stannage Park înseamnă foarte mult pentru mine.

Îi permise să o ajute cu scaunul şi se aşeză exact în clipa în care un servitor aducea micul dejun.

Mîncară aproape în linişte. Henry ştia că trebuia să mănînce cît mai mult, fiindcă masa de la ora prînzului avea, cu siguranţă, să fie una extraordinar de neplăcută. Îi aruncă o privire lui Dunford, care mînca la fel de hotărît ca şi ea. Foarte bine. Nici el nu aştepta cu nerăbdare terciul.

Henry înţepă ultimul cîrnat din farfurie cu furculiţa şi se forţă să se oprească din a mai inhala mîncarea.

— M-am gîndit să-ți arăt Stannage Park în dimineața asta.

Dunford nu reuşi să răspundă imediat, fiindcă avea omletă în gură. După o clipă, spuse:

— O idee excelentă.

— M-am gîndit că o să vrei să cunoşti mai bine domeniul tău cel nou. Sînt multe de învățat despre cum să-l administrezi corect.

— Chiar aşa?

De această dată, Henry se văzu nevoită să răspundă abia după ce termină de mîncat cîrnatul.

— Vai, da. Sînt sigură că-ți dai seama că este nevoie să te ocupi de chirii, de culturi şi de nevoile chiriaşilor, dar, dacă vrei să ai cu adevărat succes, trebuie să faci şi mai mult.

— Nu sînt sigur că ştiu ce înseamnă acest „şi mai mult".

— Una, alta.

Henry zîmbi, apoi se uită la farfuria goală a lui Dunford.

— Mergem ?

— Cu siguranță.

Se ridică imediat după ea şi îi dădu voie să îl conducă afară din conac.

— M-am gîndit că am putea să începem cu animalele, spuse Henry.

— Presupun că le cunoşti pe toate după nume, răspunse el, glumind doar pe jumătate.

Ea se răsuci spre el, cu chipul luminat de un zîmbet strălucitor.

— Bineînțeles!

Bărbatul acela făcea lucrurile să fie prea uşoare, oferindu-i cele mai minunate ocazii.

— Un animal fericit este un animal care produce.

— Nu cunosc această axiomă, rosti Dunford în barbă.

Henry deschise o poartă din lemn, care ducea spre un cîmp mare, mărginit de tufişuri.

— Este evident că ai petrecut prea mult timp în Londra. Pe aici e o frază foarte folosită.

— Li se aplică şi oamenilor?

Ea se întoarse şi întrebă:

— Poftim?

El zîmbi nevinovat.

— N-am spus nimic.

Se legănă pe călcîie, încercînd s-o înţeleagă pe acea femeie atît de neobişnuită. Oare chiar era posibil să fi dat nume fiecăruia dintre animale? Doar pe acel tăpşan erau treizeci de oi. Zîmbi din nou şi arătă spre stîngă.

— Pe asta cum o cheamă?

Henry păru surprinsă de întrebarea sa.

— Pe ea? Margaret.

— Margaret? rosti el ridicînd din sprîncene. Ce nume încîntător, englezesc.

— E o oaie engleză, rosti Henry strengăreşte.

— Şi pe asta? întrebă Dunford arătînd spre dreapta.

— Thomasina.

— Dar pe aceea? Şi pe aceea? Şi pe aceea?

— Sally şi... Esther şi...

Dunford înclină capul într-o parte, bucurîndu-se s-o vadă că nu ştia ce să spună.

— Isoscel! încheie ea triumfător.

El clipi.

— Presupun că pe aceea de acolo o cheamă Echilateral.

— Nu, spuse ea de sus, arătînd undeva peste cîmp. Aceea este Echilateral.

Îşi încrucişă braţele la piept.

— Mi-a plăcut întotdeauna geometria.

Dunford tăcu un moment, lucru pentru care Henry se simţi extraordinar de recunoscătoare. Nu-i fusese uşor să inventeze nume atît de repede. Încerca să o încurce întrebînd-o despre numele fiecărei oi. Oare îşi dăduse seama de planurile ei?

— Nu credeai că le ştiu numele, spuse, sperînd că abordarea ei directă avea să-i destrame bănuielile.

— Nu, recunoscu el.

Ea zîmbi cu îngîmfare.

— M-ai ascultat atent?

— Poftim?

— Care dintre ele este Margaret?

Dunford rămase cu gura căscată.

— Dacă o să administrezi Stannage Park, trebuie să ştii numele fiecăreia.

Încercă din răsputeri să-şi ascundă orice notă de dispreţ din glas. I se păru că reuşise. Avea impresia că vorbise ca una a cărei singură preocupare era buna administrare a fermei.

După un moment de concentrare, Dunford spuse:

— Aceea.

La naiba! Avea dreptate.

— Şi Thomasina?

Lui începuse să-i placă exerciţiul, evident, pentru că arătă cu degetul, jovial, apoi spuse:

— Aceea.

Henry se pregătea să-i spună că greşise, cînd îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee dacă avea sau nu dreptate. Căreia dintre oi îi spusese, oare, Thomasina? Crezuse că aceleia de lîngă copac, dar animalele se plimbau pe păşune şi...

— Am avut dreptate?

— Poftim?

— Este sau nu este acea oaie Thomasina?

— Nu, nu este, rosti Henry pe un ton hotărît.

Nu-şi mai amintea care dintre ele era oaia cu pricina, dar se îndoia că el ştia mai bine decît ea.

— Cred că aceea este Thomasina.

Se sprijini de poartă, părînd foarte sigur de sine şi foarte masculin.

— Aceea este Thomasina, se răsti ea arătînd spre o oaie la întîmplare.

Dunford zîmbi cu toată gura.

— Nu. Aceea este Isoscel. Sînt convins.

Henry înghiți în sec.

— Ba nu, e Thomasina. Sînt sigură, îi spuse. Dar nu-ți face probleme. Sînt sigură că o să înveți curînd toate numele. Nu-i nevoie decît să faci puțin efort. Acum ce-ai zice să ne continuăm vizita?

Dunford se ridică de unde stătea sprijinit.

— Abia aştept.

Fluiera pentru sine cînd o urmă peste tăpşan. Avea să fie o dimineață foarte interesantă.

* * *

Poate că „interesantă", se gîndi la o vreme după aceea, nu era cuvîntul potrivit. Pînă cînd el şi Henry ajunseră înapoi la conac pentru prînz, un castron apetisant de terci fierbinte şi lipicios, curățase grajdurile, mulsese o vacă, fusese ciugulit de trei găini, curățase de buruieni o grădină de zarzavaturi şi căzuse într-o troacă.

Iar dacă accidentul se datorase într-adevăr faptului că Henry se împiedicase de o creangă şi îl lovise, ei bine, n-avea cum să dovedească asta. Nu? Avînd în vedere că acea scufundare era lucrul cel mai apropiat de o baie de care avea parte, se hotărî să nu se supere încă.

Henry punea ceva la cale şi era foarte interesant de privit, chiar dacă Dunford încă nu-şi dădea seama care era țelul ei.

Se aşezară la masă, iar doamna Simpson aduse două castroane cu terci aburind. Îl puse pe cel mai mare în fața lui Dunford şi spuse:

— L-am umplut pînă sus, dat fiind că vă place atît de mult.

Dunford înclină capul încet şi se uită la Henry, cu o sprinceană ridicată aproape întrebător. Tînăra îi aruncă o privire asupra doamnei Simpson, aşteptă ca menajera să plece, apoi şopti:

— Se simţea foarte stînjenită că trebuie să-ţi servească terci. Mă tem că am păcălit-o doar un pic şi i-am spus că-l adori. S-a simţit mult mai bine. Cu siguranţă că o minciună mică şi nevinovată este în interesul binelui omenirii.

Dunford scufundă lingura în amestecul neplăcut de cereale şi răspă.

— Cumva, Henry, am impresia că eşti puţin cam prea convinsă de asta.

* * *

Ziua aceea fusese, se gîndi Henry în timp ce-şi pieptăna părul mai tîrziu în acea seară, înainte de culcare, fusese un succes fulminant. Aproape. Probabil că Dunford nu-şi dăduse seama că se împiedicase şi-l împinsese înadins în troacă, şi întregul episod cu terciul fusese, după părerea ei, aproape genial.

Dar Dunford era şiret. Nu puteai să petreci o zi întreagă cu el şi să nu-ţi dai seama de asta. De parcă n-ar fi fost de-ajuns, se purtase şi atît de frumos cu ea! La masa de seară îi fusese o companie minunată, o întrebase atent despre copilăria ei şi se amuzase de anecdotele sale despre cum era să creşti la fermă.

Dacă n-ar fi avut atîtea calităţi ar fi fost mult mai uşor să plănuiască alungarea lui.

Dar, îşi reaminti Henry cu asprime, chiar dacă părea un om de ispravă, asta nu schimba cu nimic faptul că avea puterea s-o gonească de la Stannage Park. Se cutremură. Ce ar fi făcut departe de căminul ei mult iubit? Nu ştia nimic altceva, nu avea idee cum să se descurce în lumea largă.

Nu. Trebuia să găsească o cale să-l facă să plece din Cornwall. *Trebuia*. Din nou hotărîtă, puse jos peria şi se ridică în

picioare. Făcu un pas spre pat, dar se opri din cauza zgomotului pe care i-l scoase stomacul. Doamne, cît de foame îi era!

I se păruse inspirat să-l facă pe Dunford să moară de foame, ca el să plece din cauza asta, dar neglijase aspectul destul de pertinent că avea să se înfometeze şi pe sine.

„Ignoră stomacul", îşi spuse. Stomacul scoase din nou un sunet. Tînăra se uită la ceas. Era miezul nopţii. În casă era, cu siguranţă, linişte. Putea să se strecoare la bucătărie, să ia ceva de mîncare şi să mănînce înapoi în camera ei. Ar fi putut să intre şi să iasă în doar cîteva minute. Nu se obosi să-şi pună halat peste cămaşa de noapte şi ieşi pe vîrfuri din dormitor, apoi coborî treptele.

* * *

Doamne, ce foame îi era! Dunford stătea întins în pat şi nu reuşea să adoarmă. Stomacul îi scotea cele mai hidoase zgomote. Henry îl tîrîse după ea pe tot domeniul în acea zi, pe un traseu menit să-l epuizeze, şi avusese obrăznicia să zîmbească şi să-i dea să mănînce terci şi oaie. Oaie rece? Cîh! Chiar dacă nu fusese oribilă la gust, tot nu îi ajunsese.

Cu siguranţă că mai exista ceva în casă ce ar fi putut să mănînce fără să le pună în pericol pe preţioasele animale. Un biscuite. O ridiche. Poate doar o lingură de zahăr.

Sări din pat, îşi puse un halat, acoperindu-şi goliciunea, apoi se strecură afară din încăpere. Merse pe vîrfuri prin faţa camerei lui Henry – nu voia să trezească micul tiran. Un tiran plăcut şi adorabil, dar, fără doar şi poate, era mai bine să nu ştie despre călătoria lui la bucătărie.

Coborî treptele, alunecă după colţ şi se strecură prin sufrageria mică pînă la... Aşteaptă! Era lumină în bucătărie? Henry.

Netrebnica mică mînca. Purta o cămaşă de noapte albă, lungă, din bumbac, care plutea ca aripile unui înger împrejurul ei. Henry? Înger? Ha! Dunford se lipi de perete şi se uită pe furiş după colţ, atent să rămînă ascuns în umbră.

– Doamne, rostea ea încet, nu pot să sufăr terciul.

Îndesă un biscuite în gură şi bău un pahar de lapte, apoi tăie o felie de... era cumva şuncă? Dunford o privi bănuitor. Cu siguranţă nu era carne de oaie.

Henry mai luă o înghiţitură mare, de lapte, şi oftă satisfăcută înainte să înceapă să strîngă resturile.

Primul impuls al lui Dunford era să intre cu paşi apăsaţi în bucătărie şi să ceară o explicaţie, dar în acel moment stomacul îi scoase din nou un zgomot puternic. Oftă şi se ascunse în spatele unui dulap înainte ca Henry să treacă mergînd pe vîrfuri prin sufrageria mică. Aşteptă pînă cînd îi auzi paşii pe scări, apoi fugi în bucătărie şi termină toată şunca rămasă.

Capitolul patru

— Trezeşte-te, Henry!

Maryanne, camerista de la etaj, îi scutura umerii cu blîndeţe.

— Henry, trezeşte-te!

Tînăra se răsuci pe partea cealaltă şi spuse ceva neclar, care părea a fi un „pleacă şi lasă-mă în pace".

— Dar ai insistat, Henry. M-ai pus să jur că te dau jos din pat la cinci şi jumătate.

— N-am vorbit serios.

— Ai spus că aşa o să zici şi mi-ai ordonat să te ignor.

Maryanne o împinse.

— Trezeşte-te!

Henry, care era mai mult decît pe jumătate adormită, tresări deodată şi începu să tremure.

— Ce? Cine? Ce s-a întîmplat ?

— Sînt doar eu, Henry. Maryanne.

Tînăra clipi.

— Ce naiba cauţi aici? E încă întuneric afară. Cît e ceasul?

— Cinci şi jumătate, explică Maryanne cu răbdare. Mi-ai cerut să te trezesc mai devreme în dimineaţa asta.

— Chiar aşa?

A, da... Dunford.

— Aşa e. Ei bine, mulţumesc, Maryanne. E suficient.

— M-ai pus să jur că rămîn în cameră pînă te dai jos din pat.

Era prea inteligentă pentru binele ei, hotărî Henry cînd îşi dădu seama că tocmai se pregătea să se ghemuiască înapoi sub cuvertură.

— Da. Înţeleg. Ei bine, asta este, presupun.

Îşi coborî picioarele peste marginea patului.

– Mulţi se trezesc la ora asta...

Căscă. Se împiedică de măsuţa de toaletă, unde o aşteptau o pereche de pantaloni curaţi şi o cămaşă albă.

– S-ar putea să ai nevoie şi de o jachetă, spuse Maryanne. E răcoare afară.

– Sigur că este, bombăni Henry în timp ce se îmbrăca.

Oricît ar fi fost de devotată vieţii în provincie, niciodată nu se ridica din pat înainte de ora şapte, şi chiar şi atunci, aceea era o oră pe care încerca să o evite cu tot dinadinsul. Dacă voia, însă, să îl convingă pe Dunford că nu era potrivit vieţii la Stannage Park, avea nevoie să eludeze puţin adevărul.

Se opri în timp ce-şi încheia cămaşa. Încă mai voia ca el să plece, nu? Sigur că da!

Se apropie de lavoar şi îşi împroşcă apă rece pe faţă, sperînd să pară mai trează. Bărbatul acela îşi propusese să o farmece. Nu conta că reuşise, se gîndi ea cu şiretenie. Nu conta decît că o făcuse intenţionat, probabil fiindcă voia ceva de la ea.

Pe de altă parte, ce ar fi putut să vrea de la ea? Nu avea absolut nimic care să-i fie lui de folos.

Asta doar dacă nu cumva îşi dăduse seama că încerca să scape de el şi voia s-o oprească.

Henry se gîndi la asta în timp ce-şi prinse părul în coadă de cal. Păruse sincer cînd îi spusese că îl interesa copilăria ei. Pînă la urmă, îi era tutore, chiar dacă numai cîteva luni de atunci înainte. Nu era nimic neobişnuit în preocuparea lui.

Dar era el preocupat de protejata sa? Ori voia doar să afle cum să sece resursele noii sale proprietăţi? Henry gemu. Ce ciudat cum lumina lumînărilor reuşea să facă totul să pară nevinovat şi trandafiriu! În lumina aspră a dimineţii, lucrurile erau mai clare.

Scoase un sunet de iritare. Pe naiba lumină aspră. Afară era încă întuneric. Dar chiar şi aşa Henry îşi dădea seama că el

punea ceva la cale – chiar dacă nu ştia exact ce. Oare avea planuri secrete la rîndul lui? Se cutremură numai la gîndul acesta.

Hotărîtă, îşi trase cizmele în picioare, apucă o lumînare şi ieşi pe coridor. Dunford stătea în apartamentul principal, la numai cîteva uşi distanţă de camera ei. Trase aer în piept, ca să-şi adune curajul, şi bătu tare la uşa lui.

Nici un răspuns.

Bătu din nou.

Tot nimic.

Să îndrăznească? Îndrăzni.

Apucă şi răsuci clanţa rotundă, deschizînd uşa camerei şi intrînd. Dunford dormea profund. Foarte profund.

Henry aproape că se simţi vinovată pentru ce avea de gînd să facă.

— Bună dimineaţa! spuse cu un ton care spera să fie enervant de vesel.

El nici nu se clini.

— Dunford?

Dinspre el se auzi o mormăială, dar în afară de asta nu dădu nici un semn că s-ar fi trezit vreun pic.

Henry păşi mai aproape şi încercă din nou.

— Bună dimineaţa!

El mai scoase un sunet adormit şi se răsuci cu faţa spre ea. Tinerei i se tăie răsuflarea. Doamne, cît era de chipeş! Exact genul de bărbat care nu-i dădea niciodată atenţie la balurile cîmpeneşti. Fără să se gîndească, întinse mîna ca să-i atingă buzele frumos modelate, apoi îşi dădu seama ce făcea, la numai cîţiva centimetri distanţă de el. Tresări şi se retrase ca arsă, o reacţie ciudată, fiindcă nici nu-l atinsese.

„Nu-ţi pierde curajul tocmai acum, Henry." Înghiţi în sec şi întinse din nou mîna, de aceasta dată spre umărul lui. Îl împunse încet.

— Dunford?

— Mmm, rosti el adormit, ce păr frumos.

Henry duse imediat mîna la părul ei. Vorbise despre ea? Cu mai mult Imposibil, fiindcă omul încă dormea.

— Dunford?

Încă o împunsătură.

— Miroşi frumos, bombăni el.

Acum era clar că nu despre ea vorbea.

— Dunford, e timpul să te trezeşti.

— Taci din gură, scumpete, şi treci înapoi în pat.

Scumpete? Cine era această scumpete?

— Dunford...

Înainte să-şi dea seama ce se întîmpla, mîna lui ateriză grea pe umărul ei, iar Henry se împiedică şi căzu pe pat.

— Dunford!

— Taci, scumpete, şi sărută-mă.

Să-l sărute?se gîndi ea agitată. Înnebunise? Sau era ea nebună fiindcă o fracțiune de secundă se simțise tentată să-i dea ascultare?

— Ce dulce eşti!

Îşi ascunse fața în curbura umărului ei şi o atinse cu buzele în sus, spre bărbie.

— Dunford, rosti ea cu glas tremurat, cred că eşti încă adormit.

— Cum spui tu, scumpete.

Mîna i se strecură spre posteriorul ei, iar Dunford o trase mai aproape, strîns lîngă el. Henry tresări. Îi separau hainele şi păturile, dar tot îi simți trupul arzînd de dorință. Crescuse la fermă şi ştia ce însemna asta.

— Dunford, cred că greşeşti...

El păru să n-o audă. Buzele i se mişcară spre lobul urechii ei, pe care începu să-l sărute drăgăstos, cu atîta dulceață încît ea simți că se topeşte. Doamne, Dumnezeule, se topea în brațele unui bărbat care, evident, o confunda cu alta. Ca să nu mai spunem despre faptul neînsemnat că-i era un fel de duşman.

Dar fiorii care o cuprinseseră se dovediră mai puternici decît bunul-simț. Cum ar fi fost să fie sărutată? Sărutată cu adevărat, profund, direct pe gură? Nici un bărbat n-o pupase nici măcar din vîrful buzelor şi nu era probabil că avea s-o sărute vreunul prea curînd. Dacă trebuia să profite de faptul că Dunford era adormit, ei bine, aşa să fie. Îşi întinse puțin gîtul, întoarse chipul spre al lui şi-i oferi buzele.

El le sărută cu poftă, mişcîndu-şi buzele şi limba ca un adevărat cunoscător. Henry simți cum i se taie răsuflarea şi cum tot trupul îi cere mai mult. Ezitînd, îl atinse cu mîna pe umăr. El tresări la atingere, gemu şi o trase mai aproape.

Aşadar, aşa era pasiunea. Cu siguranță că n-avea cum să fie un păcat prea mare. Cu siguranță că putea să-şi dea voie să se bucure, cel puțin pînă cînd se trezea el.

Pînă cînd se trezea? Henry încremeni. Cum avea să-i explice situația? Speriată, începu să se zbată în brațele lui.

— Dunford! Dunford, opreşte-te!

Cu toată forța, îl împinse şi reuşi să se desprindă, însă căzu din pat şi aterizâ pe covor cu un zgomot puternic.

— Ce naiba?

Henry înghiți în sec, speriată. Părea treaz. Chipul lui apăru de după marginea patului.

— Fir-ar să fie, femeie! Ce naiba faci aici?

— Te trezesc?

Cuvintele ei sunaseră a întrebare mai mult decît şi-ar fi dorit.

— Ce...

Spuse un cuvînt pe care Henry nu-l mai auzise niciodată, apoi explodă:

— Pentru Dumnezeu, e încă întuneric afară!

— La ora asta ne trezim noi pe aici, spuse ea pe un ton de superioritate, minținд cu neruşinare.

— Ei bine, bravo vouă. Acum ieşi afară!

— Credeam că vrei să-ți arăt domeniul.

– De dimineață, se răsti el.

– Dar este dimineață.

– E încă noapte, diavol mic şi neastîmpărat ce eşti!

Dunford strînse din dinți, înfrînîndu-şi pornirea să se ridice, să traverseze camera cu paşi mari şi să tragă draperiile, ca să-i arate că soarele nu se ridicase încă pe cer. Adevărul era că îl oprise numai faptul că nu avea haine pe el. Nu avea haine şi era... aprins. Ce naiba?

Se uită din nou la ea. Era tot pe jos, cu ochii mari şi o expresie undeva între spaimă şi dorință. Dorință?

O privi mai atent. Şuvițe mici de păr îi pluteau în jurul chipului. Nu şi imagina că o persoană atît de eficientă ca ea şi-ar fi aranjat așa părul dacă avea de gînd să petreacă întreaga zi pe afară. Buzele îi erau insuportabil de trandafirii şi puțin bosumflate, de parcă tocmai ar fi fost sărutată.

– Ce faci pe podea? întrebă pe un ton foarte scăzut.

– Ei bine, după cum am spus, am venit să te trezesc...

– Nu mai minți, Henry. Ce faci pe podea?

Ea avu delicatețea ca măcar să roşească.

– Ah, asta. Ei bine, să ştii că e o poveste lungă.

– Evident, rosti el rar, am toată ziua la dispoziție.

– Da, aşa este.

Gîndurile îi alergară prin minte pînă cînd înțelese că nu avea ce să spună care să fie cît de cît plauzibil, nici măcar adevărul. Cu siguranță că n-ar fi crezut că el inițiase sărutul.

– Henry...

În vocea lui se auzea clar amenințarea.

– Ei bine, trase ea de timp, hotărînd oripilată că era nevoie să-i spună adevărul şi să suporte reacția lui de groază, eu am venit să te... trezesc, iar tu se pare că dormi destul de profund.

Îl privi plină de speranță, rugîndu-se ca el să decidă că-i era de-ajuns explicația. Dunford îşi încrucişă brațele la piept, aşteptînd, evident, mai mult.

— Tu... cred că m-ai confundat cu altcineva, continuă ea, dureros de conştientă că roşea.

— Cu cine, rogu-te să-mi spui?

— Cu cineva căreia îi zici „scumpete". Aşa mă tem.

Scumpete? Aşa-i spunea lui Christine, amanta lui rămasă în Londra. Un sentiment incomod începu să i se formeze în capul pieptului.

— Şi după aceea ce s-a întîmplat?

— Ei bine, m-ai apucat de umăr, iar eu am căzut pe pat.

— Şi?

— Şi asta e tot, spuse ea repede, dîndu-şi seama deodată că putea să evite întregul adevăr. Te-am împins, tu te-ai trezit, iar eu am căzut pe podea.

El o privi bănuitor. Oare lăsa ceva nespus? Dunford ştia că era destul de activ în somn. Nici nu-şi amintea de cîte ori se trezise făcînd dragoste cu Christine. Nici nu voia să se gîndească la ce ar fi putut să iniţieze cu Henry.

— Înţeleg, rosti sec. Îmi cer scuze pentru orice fel de comportament nepotrivit am avut împotriva persoanei tale cît timp dormeam.

— N-a fost nimic, te asigur, rosti Henry recunoscătoare.

El o privi aşteptînd. Ea îl privi înapoi, zîmbind nevinovat.

— Henry, spuse el pînă la urmă. Cît este ceasul?

— Cît este ceasul? repetă ea ca un ecou. Cred că s-a făcut deja şase.

— Exact.

— Mă scuzi?

— Ieşi afară din camera mea.

— Ah, rosti ea ridicîndu-se repede. Vrei să te îmbraci, desigur.

— Vreau să mă culc la loc.

— Da, ei bine, sigur că o să faci asta. Dar, dacă nu te superi că-ţi zic, e foarte puţin probabil să reuşeşti să adormi din nou. Ai putea foarte bine să te îmbraci.

— Henry?

— Da?

— Ieşi *afară*.

Henry zbură din încăpere.

* * *

Douăzeci de minute mai tîrziu, Henry i se alătură lui Dunford la micul dejun. Era îmbrăcat nepretenţios, dar se vedea de la o poştă că hainele îi erau prea fine ca să fie potrivite la construirea unui coteţ pentru porci. Se gîndi să-i spună, apoi decise să n-o facă. Dacă-şi strica hainele, avea să vrea cu atît mai mult să plece.

În plus, probabil că Dunford nu avea haine potrivite ca să construiască un coteţ. El se aşeză de cealaltă parte a mesei şi luă o bucată de pîine prăjită cu o mişcare atît de rapidă încît ea îşi dădu seama că era foarte furios.

— N-ai reuşit să mai adormi? murmură Henry.

El îi aruncă o privire ucigătoare, pe care tînăra se prefăcu a nu o observa.

— Vrei să citeşti „The Times"? Aproape am terminat cu el.

Fără să aştepte răspunsul lui, împinse ziarul pe masă. Dunford îi aruncă o privire şi făcu o grimasă.

— L-am citit acum două zile.

— Îmi pare foarte rău, răspunse ea, nereuşind să-şi ascundă tonul ştrengar. Durează cîteva zile pînă ajung ziarele la noi. Sîntem la capătul lumii, să ştii.

— Încep să-mi dau şi eu seama de asta.

Henry se abţinu să zîmbească, mulţumită de cît de bine-i mergeau planurile. După scena bizară din acea dimineaţă, hotărîrea ei să-l vadă plecat înapoi la Londra crescuse de patru ori. Era îngrozitor de conştientă de efectul zîmbetului lui asupra inimii ei şi nu voia să ştie ce i-ar fi făcut acel sărut, dacă ar fi ajuns la finalul său.

Ei bine, nu era cu totul adevărat. Voia din tot sufletul să ştie ce putere aveau săruturile lui, doar că era dureros de convinsă că Dunford n-ar fi vrut să-i dea voie să afle. Singura cale s-o sărute din nou ar fi fost s-o confunde cu o alta, iar şansa să se întîmple acelaşi lucru de două ori era foarte mică într-adevăr. În plus, Henry avea oarecare orgoliu, chiar dacă uitase, convenabil, de el în acea dimineaţă. Oricît de mult i-ar fi plăcut sărutul lui, nu se bucura ştiind că el o dorise pe alta. Bărbaţii asemenea lui nu le voiau pe femeile ca ea, şi cu cît pleca mai repede, cu atît mai curînd putea ea să se simtă din nou bine în propria piele.

— Ia te uită! exclamă cu o expresie foarte veselă pe chip. Răsare soarele!

— Nu mai pot de bucurie.

Henry se înecă în timp ce înghiţea o bucată de pîine prăjită. Cel puţin avea să fie interesant să scape de el. Se hotărî să nu-l provoace mai mult pînă nu termina micul-dejun. Bărbaţii sînt răi dacă au stomacul gol. Cel puţin aşa-i spusese mereu Viola. Înghiţi nişte omletă şi îşi îndreptă atenţia spre răsăritul strălucitor care se vedea prin geamul ferestrei. La început, cerul căpătă o nuanţă de lavandă, apoi la orizont apărură dungi portocalii şi trandafirii. Henry era convinsă că nicăieri în lume nu era mai frumos decît la Stannage Park în acea clipă. Neputînd să se abţină, oftă.

Dunford auzi sunetul şi o privi curios. Se uita, fermecată, afară pe fereastră. Expresia de uimire de pe chipul ei te făcea să te simţi mic. Lui îi plăcuseră întotdeauna activităţile în aer liber, dar nu mai văzuse niciodată o fiinţă umană atît de plină de respect şi uimire în faţa forţelor naturii. Henry a lui era o femeie complicată.

Henry *a lui*? Cînd începuse să se gîndească la ea în termeni atît de posesivi? *„De cînd ţi-a căzut din pat azi-dimineaţă"*, îi răspunse un gînd amuzat. *„Şi nu te mai preface. Îţi aminteşti că ai sărutat-o!"*

Îşi amintise în timp ce se îmbrăca. Nu intenţionase să o sărute, nici nu-şi dăduse seama că ea era în braţele sale, dar nu însemna că nu-şi amintea fiecare mic detaliu acum: curbura buzelor ei, senzaţia pielii ei mătăsoase pe pieptul lui gol, parfumul ei, acum familiar. Lămîie. Dintr-un motiv sau altul, Henry mirosea a lămîie. Dunford nu reuşi să nu zîmbească puţin la gîndul că spera ca parfumul de lămîie să fie cel obişnuit pentru ea, şi nu acela de porcuşor, ca în ziua în care se cunoscuseră.

— Ce-i aşa de amuzant?

Ridică privirea. Henry se uita la el, curioasă. Îşi schimbă repede expresia, arborînd-o din nou pe cea indignată.

— Arăt de parcă m-ar amuza ceva?

— Aşa arătai adineauri, spuse ea ca pentru sine, întorcîndu-se la micul dejun.

Dunford o privi cum mînca. Lua cîte o înghiţitură, apoi se uita din nou spre fereastră, spre locul unde soarele încă mai picta cerul. Oftă din nou. Era evident că iubea foarte mult Stannage Park, se gîndi el. Mai mult decît văzuse vreodată pe cineva iubind o bucată de pămînt.

Asta era! Nu-i venea să creadă cît de prost fusese să nu-şi dea seama înainte. Bineînţeles că voia să scape de el. Ea administra domeniul de şase ani încoace. Îşi dedicase întreaga viaţă de adult şi o mare parte din copilărie acelei moşii. Nu avea cum să se bucure de sosirea unui străin. La naiba, probabil că ar fi putut chiar s-o alunge dacă voia. Doar nu erau rude.

Avea nevoie de o copie a testamentului lui Carlyle, ca să vadă clauza cu privire la domnişoara Henrietta Barrett, dacă exista aşa ceva. Avocatul care venise să-i spună despre moştenire... cum îl chema? Leverett, da. El spusese că avea să-i trimită o copie a testamentului, dar documentul nu ajunsese la el înainte să plece spre Cornwall.

Biata fată probabil că era speriată de moarte. Şi furioasă. Ridică privirea spre chipul ei imposibil de vesel. Ar fi putut să pună pariu că era mai mult furioasă decît speriată.

— Îți place mult aici, aşa e? întrebă Dunford deodată.

Surprinsă de dorința lui subită de a face conversație, Henry tuşi puțin înainte să răspundă într-un sfîrşit.

— Da. Da, sigur. De ce întrebi?

— Fără un motiv anume. Eram doar curios. Se vede pe chipul tău, să ştii.

— Ce se vede? întrebă ea ezitant.

— Cît de mult ții la Stannage Park. Mă uitam la tine cînd priveai răsăritul.

— D-da?

— Îhm.

Şi, aparent, numai atît avea el de gînd să spună despre asta. Îşi îndreptă din nou atenția spre micul-dejun şi o ignoră complet. Henry îşi muşcă îngrijorată buza de jos. Era un semn rău. De ce să-i fi păsat de sentimentele ei, dacă nu plănuia să le folosească împotriva sa? Dacă voia răzbunare, nimic nu ar fi fost mai dureros decît să fie gonită din casa ei dragă.

Pe de altă parte, de ce ar fi vrut el să se răzbune pe ea? Poate că nu o plăcea, poate că o găsea chiar enervantă, dar nu-i dăduse nici un motiv s-o urască, nu? Sigur că nu! Îşi lăsase imaginația s-o ducă într-o direcție greşită.

Dunford o privi pe ascuns, pe deasupra omletei. Era îngrijorată. Foarte bine. Merita să se chinuiască puțin, după ce-l trăsese jos din pat de dimineață la o oră atît de necivilizată. Ca să nu mai amintim de planul ei isteț să-l facă să moară de foame ca să plece din Cornwall. Şi treaba cu baia... i-ar fi admirat ingeniozitatea dacă n-ar fi folosit-o împotriva lui.

Dacă credea că putea să-l manipuleze şi să-l dea afară din casa lui pînă la urmă, era nebună. Zîmbi. Cornwall avea să fie distractiv. Continuă să mănînce cu înghițituri mici, deliberate, bucurîndu-se cu totul de chinul ei. Henry începu de trei ori să spună cîte ceva, apoi se gîndi mai bine. De două ori îşi muşcă

buza de jos. O dată, Dunford chiar o auzi spunînd ceva pentru sine. I se păru că auzise „prostul naibii", dar nu putea să fie sigur.

Într-un sfîrşit hotărî că o lăsase să aştepte suficient, îşi lăsă şervetul pe masă şi se ridică.

— Mergem?

— Sigur, milord.

Nu reuşise să-şi ascundă nota de sarcasm din voce. Ea terminase micul-dejun de mai bine de zece minute. Dunford nu era suficient de nobil încît să nu simtă o satisfacţie perversă cînd o auzi iritată.

— Spune-mi, Henry, care-i primul lucru din programul de astăzi?

— Nu-ţi aminteşti? Construim un coteţ pentru porci.

Un sentiment deosebit de neplăcut îl cuprinse.

— Presupun că asta făceaţi cînd am sosit eu.

Nu era nevoie să adauge „cînd miroseai înfiorător". Ea zîmbi cunoscător, privindu-l peste umăr, şi ieşi înaintea lui. Dunford nu era sigur dacă să se înfurie sau să se amuze. Avea de gînd să-l poarte de colo, colo pe moşie, era sigur. Ori asta, ori voia să-l pună la muncă pînă la epuizare. Chiar şi aşa, se gîndi că putea să fie mai isteţ decît ea. Pînă la urmă, el ştia ce punea ea la cale, iar ea nu ştia că el îşi dăduse seama. Sau ştia?

Şi dacă ştia, asta însemna că acum ea avea avantajul? Nu era nici şapte dimineaţa încă, aşa că mintea lui refuza să calculeze toate implicaţiile acelui gînd.

O urmă pe Henry pe lîngă grajduri, pînă la o structură despre care ghici că era hambarul. Experienţa lui cu viaţa la ţară era altfel decît aceea a unuia care lucra la o fermă. De ferme se ocupau arendaşii, iar înalta societate nu voia să-i vadă pe aceştia decît pentru plata chiriei. De unde şi neştiinţa sa.

— Ăsta e un hambar? întrebă el.

Ea păru uluită de nedumerirea lui.

— Bineînţeles. Tu ce-ai crezut că este?

— Un hambar, se răsti el.

— Atunci de ce-ai mai întrebat.

— Eram curios dacă dragul tău prieten, Porkus, e la grajduri sau aici.

— Aici nu e suficient loc, răspunse ea. Uită-te înăuntru. Avem multe vaci.

Dunford decise s-o creadă pe cuvînt.

— E destul loc la grajduri, continuă ea. Nu avem prea mulți cai. Armăsarii buni sînt scumpi, să ştii.

Îi zîmbi cu nevinovăție, sperînd că el visase să moştenească un grajd plini de cai arabi. Dunford îi aruncă o privire iritată.

— Ştiu cît costă caii.

— Bineînțeles. Cei doi care trag la trăsura ta sînt foarte frumoşi. Sînt ai tăi, nu?

El o ignoră şi merse înainte, pînă cînd călcă pe pămînt moale, umed.

— Rahat, bombăni.

— Exact.

Dunford îi aruncă o privire urîtă, gîndindu-se că era un sfînt fiindcă nu o strîngea de gît. Ea se abținu să zîmbească şi se uită în altă parte.

— Aici o să fie cotețul.

— Mi-am dat seama.

— Da.

Se uită în jos, la piciorul lui acum nu atît de elegant, şi zîmbi.

— Probabil e de la o vacă.

— Mulțumesc foarte mult că m-ai informat. Sînt sigur că această distincție o să se dovedească a fi foarte edificatoare.

— Riscurile vieții la fermă, rosti ea fără obidă. Mă mir, de fapt, că nu a curățat nimeni. Încercăm să păstrăm locul curat.

Dunford îşi dorea cu disperare să-i amintească de felul în care arăta şi mirosea cu două zile înainte, dar chiar şi în starea de mizerie supremă în care era, onoarea nu-i permitea să facă una

ca asta. Se mulțumi să spună cu îndoială:

— Un coteț?

— Porcii nu sînt atît de murdari pe cît cred cei mai mulți oameni. Le place noroiul, e adevărat, dar nu...

Se uită în jos, la piciorul lui.

— Înțelegi tu.

El zîmbi crispat.

— Mult prea bine.

Henry puse mîinile în şold şi se uită în jur. Începuseră un zid din piatră, care avea să-i țină pe porci înăuntru, dar nu era încă suficient de mare. Dura multă vreme fiindcă Henry insistase ca fundația să fie deosebit de rezistentă. Din cauza fundației slabe se prăbuşise coteţul de dinainte.

— Mă întreb unde sînt ceilalți, spuse ea încet.

— Dorm, dacă ştiu ce-i bine pentru ei, răspunse Dunford pe un ton apăsat.

— Presupun că putem să începem noi doi, rosti ea nu tocmai sigură.

Pentru prima dată în acea dimineață, Dunford zîmbi larg, sincer.

— Ştiu mai puțin decît nimic despre construcții, aşa că votez să mai aşteptăm.

Se aşeză pe zidul pe jumătate terminat, părînd mulțumit de sine. Henry refuză să-l lase să creadă că avea dreptate în legătură cu orice, aşa că păşi apăsat în zona de construcție, îndreptîndu-se spre o grămadă de pietre. Se aplecă şi luă una.

Dunford ridică din sprîncene, dîndu-şi seama că ar fi trebuit să o ajute, dar nedorind să facă asta. Era destul de puternică. Surprinzător. Dădu ochii peste cap. De ce-l mai mira orice avea legătură cu ea? Sigur că putea să ridice o piatră mare. Era Henry. Probabil că ar fi putut să-l ridice şi pe el.

O privi cum ducea piatra spre unul dintre ziduri, apoi cum o aşeza jos. Henry expiră şi se şterse pe frunte, după care îi aruncă

o căutătură urîtă. El zîmbi. Unul dintre cele mai bune zîmbete ale sale, aşa evaluă Dunford.

— Ar trebui să îndoi genunchii atunci cînd ridici pietrele, îi strigă. E mai bine pentru spate.

— E mai bine pentru spate, îl îngînă ea pentru sine. Prost mic, leneş şi incapabil...

— Poftim?

— Mulţumesc pentru sfat.

Vocea ei fusese dulceaţa în persoană. Dunford zîmbi din nou, de această dată pentru sine. Începea s-o afecteze.

Henry cără aproape douăzeci de cărămizi înainte ca muncitorii să sosească într-un sfîrşit.

— Unde aţi fost? se răsti ea. Noi sîntem deja de zece minute aici.

Unul dintre bărbaţi clipi scurt.

— Dar am venit mai devreme, domnişoară Henry.

Ea strînse imediat din buze.

— Noi am început la şapte fără un sfert.

— Am ajuns abia la şapte, le sări Dunford în ajutor.

Henry se întoarse şi îi aruncă o privire letală. El zîmbi şi ridică din umeri.

— Sîmbătă am început abia la şapte şi jumătate, spuse unul dintre muncitori.

— Sînt sigură că te înşeli, minţi Henry. Am început mult mai devreme.

Altul dintre muncitori se scărpină în cap.

— Nu cred, domnişoară Henry. Cred că am început la şapte şi jumătate.

Dunford zîmbi.

— Se pare că viaţa în provincie nu începe, totuşi, chiar atît de devreme.

Nu menţionă că el evita să se trezească înainte de prînz cînd era în Londra. Ea se uită din nou urît.

— De ce eşti atît de supărată? întrebă el, străduindu-se să adopte o mască de nevinovăție copilărească. Eu credeam că mă placi.

— Te plăceam, se răsti ea.

— Şi acum? M-ai făcut foarte nefericit.

— Data viitoare ai putea să te gîndeşti să mă ajuți, nu să te uiți la mine cum car pietre prin coteț.

El ridică din umeri.

— Ți-am spus că nu am experiență în construcții. Nu vreau să distrug întreg proiectul.

— Presupun că ai dreptate, rosti Henry.

Vocea îi sunase puțin prea amabil. Dunford se îngrijoră şi ridică întrebător din sprîncene.

— Pînă la urmă, continuă ea, dacă adăpostul de dinainte ar fi fost construit cum trebuie, n-ar fi nevoie să facem astăzi unul nou.

Dunford simți că-l ia cu rău. Henry părea mult prea mulțumită de ea însăşi.

— Ca atare, probabil că nu e înțelept să lăsăm pe cineva atît de lipsit de experiență ca tine să se apropie de aspectele structurale ale cotețului.

— Dar pot să mă apropii de cele ne-structurale? întrebă el pe un ton sec.

Ea zîmbi fericită.

— Exact!

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă...

Henry traversă spațiul cotețului şi ridică o lopată.

— Felicitări, lord Stannage. Eşti noul comandant al lopeții, stăpîna mizeriei.

Dunford nu credea că zîmbetul ei ar fi putut să fie mai larg, dar realitatea era alta. Şi nu se prefăcea deloc. Îi făcu semn din cap spre o grămadă urît mirositoare de ceva ce Dunford nu mai văzuse niciodată, apoi merse înapoi spre muncitori.

Tînărul îşi folosi toată stăpînirea de sine ca să nu se repeadă şi s-o lovească în spate cu lopata.

Capitolul cinci

După alte două ore, era pregătit să o omoare. Chiar şi în starea aceea de indignare, însă, îşi dădea seama că omorul nu era o opțiune viabilă, aşa că se mulțumi să țească diferite planuri ca s-o facă să sufere.

Tortura era, probabil, prea banală, se decise, iar el n-avea inimă să tortureze o femeie. Cu toate că... O privi pe individa în pantaloni largi. Părea să zîmbească în timp ce căra pietre. Aceea nu era o femeie obişnuită.

Clătină din cap. Existau şi alte feluri în care ar fi putut să-i facă viața grea. Un şarpe în pat, poate? Nu. A naibii femeie probabil că iubea şerpii. Un păianjen? Nu ura toată lumea păianjenii?

Se sprijini de lopată, conştient că se purta copilăreşte, dar fără să-i pese deloc.

Încercase tot ce se putea ca să scape de treaba dezgustătoare pe care o făcea, şi nu doar pentru că munca era dificilă şi mirosul, ei bine, revoltător. Oricum nu putea să evite asta. În principiu nu voia ca ea să simtă că-l dovedise.

Dar îl dovedise, drăcuşorul împelițat. Îl pusese pe el, stăpînul moşiei (chiar dacă un stăpîn foarte nou), să dea cu lopata la îngrăşămînt, noroi şi ceva ce probabil nici Dumnezeu n-ar fi vrut să ştie ce. Era încolțit, pentru că ar fi fost nevoie să admită că era un domnişor sensibil din Londra ca să scape.

Îi atrăsese atenția că mormanul de mizerie avea să îi încurce la construirea peretelui, iar ea îl instruise să-l mute în centru.

— Poți să-l netezeşti după aceea, spusese.

— Dar ai putea să calci în el.

Ea se amuzase.

— Vai, dar sînt obişnuită cu aşa ceva.

Din tonul ei se subînțelegea că era mult mai dură decît el.

Dunford strînse din dinți şi aruncă o lopată de mizerie într-o grămadă de pe pămînt. Duhoarea era mai mult decît copleşitoare.

— Parcă ai spus că porcii sînt curați.

— Mai curați decît cred oamenii de obicei, dar nu la fel de curați ca mine şi ca tine.

Se uită la cizmele lui murdare cu o privire amuzată în ochii cenuşii.

— Ei, adică în mod normal.

El bombăni ceva neelegant, apoi răspunse:

— Credeam că nu le place... ştii tu.

— Nu le place.

— Ei bine? întrebă el apăsat, plantînd lopata în pămînt şi ducînd o mînă în şold.

Henry se apropie şi adulmecă aerul de deasupra mormanului pe care-l strîngea el.

— Vai de mine. Cred că a nimerit aici din întîmplare. Se întîmplă des, să ştii. Îmi pare foarte rău.

Îi zîmbi şi se întoarse la muncă. Dunford scoase un mîrîit neauzit, mai mult ca să se simtă el însuşi mai bine, apoi se apropie de grămada mare de mizerie. Crezuse despre sine că se putea controla. În general se considera un bărbat relaxat, dar cînd îl auzi pe unul dintre bărbați spunînd: „Merge mult mai repede acum, că ne ajuți şi tu, Henry", abia dacă reuşi să nu se repeadă s-o strîngă de gît. Nu ştia de ce mirosea ea atît de rău în ziua în care se cunoscuseră, dar acum era evident că mirosul nu era din cauză că Henry fusese pînă la genunchi în mizerie, ajutînd la construirea cotețului. O ceață roşie de furie îl orbi cînd se trezi întrebîndu-se ce alte sarcini dezgustătoare avea ea de gînd să-i mai dea, doar ca să-l convingă că aceea era treaba zilnică a lordului de la conac.

Strînse din dinți şi înfipse lopata în amestecul urît mirositor, ridică din el şi începu să-l ducă spre centrul cotețului. Pe drum, însă, mizeria alunecă din lopată direct pe pantofii lui Henry. Ce păcat!

Ea se răsuci repede, iar el se aşteptă să o audă strigîndu-i că o făcuse intenționat, dar tînăra rămase tăcută şi nemişcată, cu excepția privirii uşor bănuitoare pe care i-o aruncă. După aceea mişcă scurt din gleznă, iar mizeria ajunse pe pantalonii lui Dunford.

Henry zîmbi batjocoritor, aşteptînd ca el să o acuze că făcuse intenționat, însă şi Dunford tăcu. După care zîmbi, iar ea îşi dădu seama că dăduse de bucluc. Înainte să apuce să reacționeze, el ridică piciorul şi îşi lipi talpa de pantalonii ei, lăsînd o urmă de noroi pe partea din față a coapsei ei. Înclină capul şi aşteptă ca ea să se răzbune.

Henry se gîndi să ridice nişte mizerie şi să i-o întindă pe față, dar hotărî că lui i-ar fi rămas prea mult timp ca să reacționeze. În plus, nu purta mănuşi. Se uită repede spre stînga, ca să-l inducă în eroare, apoi îl călcă pe picior cu toată puterea.

Dunford urlă de durere.

— Ajunge!

— Tu ai început!

— Tu ai început încă de dinainte să ajung eu aici, femeie parşivă şi...

Ea aşteptă ca el s-o facă nemernică, dar Dunford nu reuşi. În loc de asta, o luă pe după mijloc, o ridică pe umăr şi plecă ducînd-o în spate.

— Nu poți să faci aşa ceva! strigă ea lovindu-i umerii cu nişte pumni surprinzător de puternici. Tommy! Harry! Cineva! Nu-l lăsați să facă una ca asta!

Dar bărbații care lucraseră pînă atunci la construcție nu se mişcară. Cu gurile căscate, se uitau la imaginea de necrezut a

domnişoarei Henrietta Barrett, care nu mai lăsase de ani buni pe nimeni s-o dovedească, să fie luată pe sus de la coteţul porcilor.

— Poate ar trebui s-o ajutăm, spuse Harry.

Tommy clătină din cap, uitîndu-se cum ea dispărea peste deal.

— Nu ştiu. El e baronul acum. Dacă vrea s-o ia pe sus, are dreptul, cred.

Henry, evident, nu era de acord, fiindcă încă mai ţipa.

— Nu ai dreptul să faci aşa ceva!

Dunford o lăsă pînă la urmă jos, alături de un şopron mic în care se ţineau uneltele. Din fericire nu era nimeni în apropiere.

— Cum aşa? o întrebă pe un ton poruncitor.

— Ştii cît mi-a luat să cîştig respectul oamenilor de aici? Ştii? Foarte mult timp, îţi spun eu. Al naibii de mult timp. Şi tu ai stricat totul! Totul!

— Mă îndoiesc că populaţia de la Stannage Park o să decidă că nu meriţi respect din cauza acţiunilor mele, se răsti el, cu toate că acţiunile *tale* ar putea să-ţi facă probleme cu ei.

— Cum adică acţiunile mele? Tu ai aruncat cu mizerie pe pantofii mei, dacă nu mai ştii.

— Şi tu m-ai pus să dau cu lopata!

Lui Dunford îi trecu prin cap că era prima dată cînd îi vorbea atît de direct unei femei. Era uimitor cît de tare îl înfuria.

— Dacă nu te pricepi să conduci o fermă, atunci n-ai decît să te duci acasă, la Londra. O să supravieţuim bine mersi şi fără tine.

— Despre asta e vorba, nu? Micuţa Henry e speriată de moarte că o să-i iau jucăria, şi din cauza asta încearcă să scape de mine. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva. E nevoie de mai mult decît o fată de douăzeci de ani ca să mă sperie pe mine.

— Nu-mi vorbi de sus, îl avertiză ea.

— Sau ce? Ce o să-mi faci? Ce ai putea tu să-mi faci ca să mă răneşti?

Spre oroarea lui Henry, buza de jos începu să-i tremure.

— Aş putea... Aş putea...

Trebuia să se gîndească la ceva. Neapărat. Nu putea să-l lase să cîştige. Ar fi aruncat-o cît colo, departe de moşie, şi singurul lucru mai rău decît faptul că nu avea unde să se ducă ar fi fost să nu mai vadă niciodată Stannage Park. Pînă la urmă, din disperare, strigă:

— Aş putea să fac orice! Cunosc locul ăsta mai bine decît tine! Mai bine decît oricine! Nici nu ai...

Repede ca fulgerul, el o lipi de peretele şopronului şi o împunse cu degetul în umăr. Henry simți că i se taie răsuflarea... Uitase cu totul cum să respire, iar privirea ucigătoare din ochii lui îi făcu genunchii să se înmoaie.

— Nu face greşeala să mă înfurii, se răsti el.

— Acum nu eşti furios? întrebă ea cu o voce spartă, nevenindu-i să creadă.

El îi dădu brusc drumul şi zîmbi, ridicînd o sprînceană, iar ea alunecă în jos, pe vine.

— Deloc, spuse pe un ton amabil. Voiam doar să stabilesc cîteva reguli.

Henry rămase cu gura căscată. Bărbatul acela era *nebun*.

— În primul rînd, fără mici planuri machiavelice ca să scapi de mine.

Henry înghiți în sec.

— Şi fără minciuni!

Tînăra se străduí să tragă aer în piept.

— Şi...

Se opri ca să se uite în jos, spre ea.

— Doamne! Nu plînge.

Ea hohoti.

— Nu, te rog, nu plînge.

Dunford întinse mîna după batistă, dar îşi dădu seama că era murdară de noroi şi o băgă la loc în buzunar.

— Nu plînge, Henry.

— Eu nu plîng niciodată, reuşi ea să spună printre suspine.

— Ştiu, rosti el pe un ton menit s-o aline, aplecîndu-se alături de ea. Ştiu.

— N-am plîns de ani buni.

O credea. Îi era imposibil să şi-o imagineze plîngînd – îi era imposibil chiar şi să creadă că ea plîngea în acel moment în faţa lui. Era atît de competentă, de calmă... deloc genul care să izbucnească în lacrimi. Iar faptul că el o făcuse să plîngă îi frîngea inima.

— Uşurel, murmură, bătînd-o stingher pe umăr. E în regulă.

Ea trăgea aer în piept, încercînd fără succes să-şi potolească suspinele. Dunford se uită agitat în jur, de parcă dealurile verzi ar fi putut să-i spună cumva cum s-o oprească din plîns.

— Nu face asta.

Era îngrozitor.

— N-am unde să mă duc, jeli ea. Nicăieri. N-am pe nimeni. Nu am familie.

— Sst, e în regulă.

— Nu voiam decît să rămîn aici.

Suspină şi îşi trase nasul.

— Nu voiam decît să rămîn aici. E atît de rău?

— Sigur că nu, draga mea.

— Asta e casa mea.

Se uită în sus, spre el, cu ochii cenuşii acum argintii din cauza lacrimilor.

— Sau cel puţin a fost. Acum e casa ta şi poţi să faci ce vrei cu ea. Şi cu mine. Şi... Doamne, sînt aşa proastă! Cred că mă urăşti.

— Nu te urăsc, răspunse el automat.

Era, desigur, adevărat. Îl iritase, îl enervase din cale-afară, dar nu o ura. De fapt, cumva, ea reuşise să-i cîştige respectul, ceva ce el nu oferea pe nemeritate. Poate că metodele ei fuseseră greşite, dar se lupta pentru unicul lucru pe care-l iubea

cu adevărat pe lume. Puțini bărbați puteau să spună că aveau scopuri atît de nobile.

O bătu din nou pe mînă, încercînd s-o ajute să se calmeze. Ce spusese? Că el putea să facă orice voia cu ea? Nu avea nici un sens. Probabil că ar fi putut s-o alunge de la Stannage Park dacă dorea, dar asta nu era chiar „orice". Cu toate că, probabil, aceea era cea mai rea soartă pe care Henry putea să şi-o imagineze. Era de înțeles atitudinea ei melodramatică. Ceva i se părea însă ciudat, chiar şi aşa. Îşi propuse să țină minte şi să discute cu ea mai tîrziu, cînd avea să fie mai liniştită.

— Henry, spuse, gîndindu-se că era momentul să-i calmeze temerile. Nu aveam de gînd să te alung. De ce naiba să fac aşa ceva? Ba mai mult, ți-am dat eu vreun semn că asta ar fi intenția mea?

Ea înghiți în sec. Presupusese că avea să fie nevoită să atace în acea bătălie a voinței. Ridică privirea spre el. În ochii lui căprui se citea îngrijorarea. Poate că nici nu fusese vreodată nevoie să se lupte. Poate că ar fi trebuit să aştepte şi să-l cunoască pe noul lord de la Stannage Park înainte să se decidă că era cazul să-l trimită înapoi la Londra, de unde venise.

— Spune-mi, ți-am dat vreun astfel de semn?

Ea clătină din cap.

— Gîndeşte-te, Henry. Aş fi prost să te alung. Sînt primul care recunoaşte că nu ştie nimic despre fermă. Ori aş distruge totul, ori aş angaja pe cineva care s-o administreze. Şi de ce să aduc un străin, cînd am pe cineva care deja ştie tot ce este de ştiut?

Henry se uită în jos, incapabilă să-l privească. De ce trebuia să fie atît de rezonabil şi atît de amabil? Se simți nefericită şi vinovată din cauza planurilor pe care şi le făcuse să-l alunge din ținut, inclusiv din cauza celor pe care nu le dusese încă la bun-sfîrşit.

— Îmi pare rău, Dunford. Îmi pare foarte rău.

El făcu un semn din mînă. Nu voia ca ea să se simtă mai rău decît se simțea deja.

— N-ai făcut nici un rău.

Se uită în jos, spre sine însuşi.

— Ei bine, poate doar hainelor mele să le fi făcut puţin rău.

— Vai! Îmi pare atît de rău!

Henry izbucni din nou în lacrimi, de această dată de oroare. Probabil că hainele lui fuseseră extraordinar de scumpe. Nu văzuse niciodată, în toată viaţa ei, veşminte atît de fine. Nici nu credea că se croia astfel de îmbrăcăminte în Cornwall.

— Te rog să nu-ţi faci probleme din cauza asta, Henry, spuse el, surprins să se audă aproape implorînd-o să nu se simtă prost.

Cînd ajunseseră sentimentele ei să fie chiar atît de importante pentru el?

— Dacă dimineaţa asta n-a fost tocmai plăcută, a fost, cel puţin... interesantă, iar hainele mele au meritat sacrificate dacă aşa am ajuns la vreun fel de armistiţiu. Nu doresc să fiu trezit înainte de crăpatul zorilor, o săptămînă întreagă, doar ca să fiu informat că trebuie să sacrific o vită.

Ea făcu ochii mari. De unde ştia? Dunford surprinse schimbarea expresiei de pe chipul ei, o interpretă corect şi tresări.

— Tu, fată dragă, probabil că ai putea să-l înveţi un lucru sau două pe Napoleon.

Buzele ei tresăriră într-un zîmbet. Era înlăcrimat, dar era cu siguranţă un zîmbet.

— Acum, continuă el ridicîndu-se, ce-ai zice să ne întoarcem în casă? Sînt mort de foame.

— Vai! spuse ea, înghiţind în sec, stînjenită. Îmi pare rău.

El dădu ochii peste cap.

— Acum pentru ce-ţi mai pare rău?

— Pentru că te-am făcut să mănînci carnea aia înfiorătoare de oaie. Şi terciul. Nu pot să sufăr terciul.

El zîmbi cu blîndeţe.

— A fost o dovadă a iubirii tale pentru Stannage Park faptul că ai reuşit să mănînci un castron întreg din mocirla aia ieri.

— Nu l-am mîncat, mărturisi ea. Am luat doar cîteva linguri. Restul l-am scurs într-o urnă, cînd nu te uitai tu. A trebuit să mă întorc şi să fac curat mai tîrziu.

El chicoti, fiindcă nu reuşi să se abţină.

— Henry, eşti altfel decît oricine dintre toţi cei pe care-i cunosc.

— Nu sînt sigură că ăsta este un lucru atît de bun.

— Prostii. Ba sigur că este. Acum ce zici, mergem?

Ea întinse mîna şi apucă palma pe care i-o întindea el, apoi se ridică încet în picioare.

— Simpy face nişte biscuiţi foarte buni, spuse încet, tonul în sine fiind o ofertă de pace. Cu unt, ghimbir şi zahăr. Sînt delicioşi.

— Splendid. Dacă nu are unii gata pregătiţi, trebuie s-o forţăm să coacă o tavă. Spune-mi, nu trebuie să terminăm cotețul, nu?

Ea clătină din cap.

— Am lucrat la el sîmbătă, dar mai mult i-am supravegheat pe oameni. Cred că au fost puţin surprinşi că i-am ajutat de dimineaţă.

— Eu ştiu că au fost surprinşi. Tommy a căscat gura pînă la genunchi. Te rog, spune-mi că nu te trezeşti atît de devreme de obicei.

— Nu. Sînt îngrozitoare dimineaţa. Nu pot să fac nimic înainte de ora nouă dacă nu trebuie neapărat.

Dunford zîmbi amuzat, dîndu-şi seama cît de hotărîtă fusese ea să scape de el. Probabil că voia neapărat să-l alunge dacă se trezise la cinci şi jumătate dimineaţa.

— Dacă îi deteşti pe cei care se trezesc devreme la fel de mult ca şi mine, atunci cred că o să ne înţelegem de minune.

— Aşa cred.

Zîmbi timid în timp ce se îndreptau spre conac. Un prieten. Asta avea să-i fie. Era un gînd interesant. Nu avusese nici un prieten de cînd era adult. Da, se înţelegea foarte bine cu servitorii, dar întotdeauna exista între ei acea distanţă dintre stăpîn şi

servitor, aşa că nu se puteau apropia mai mult. În Dunford, însă, găsise un prieten, chiar dacă începutul fusese mai dificil. Mai era însă un lucru pe care voia să-l afle. Îi rosti încet numele.

— Da?

— Cînd ai spus că nu erai furios...

— Da?

— Erai furios de fapt?

— Eram destul de iritat, recunoscu el.

— Dar nu furios?

Vorbise de parcă nu l-ar fi crezut.

— Henry, o să ştii cînd o să fiu cu adevărat furios.

— De ce? Ce se întîmplă atunci?

În privirea lui apăru o umbră înainte să spună:

— Nu vrei să ştii.

Henry îl crezu.

* * *

Cam la o oră mai tîrziu, după ce făcuseră fiecare cîte o baie, Henry şi Dunford se întîlniră în bucătărie, în faţa unui platou cu biscuiţi cu ghimbir preparaţi de doamna Simpson. În timp ce se certau pe ultimul, apăru Yates.

— A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră de dimineaţă, milord, intonă el. De la avocat. Am lăsat-o în birou.

— Excelent, răspunse Dunford, ridicîndu-se de pe scaun. Probabil că sînt restul documentelor de la Stannage Park. Un exemplar al testamentului lui Carlyle, aşa cred. Vrei să-l citeşti, Henry?

Nu ştia dacă ea se simţea prost fiindcă el moştenise domeniul. Venea cu titlul oricum, şi n-ar fi putut să-i rămînă ei, dar asta nu însemna că nu putea să se supere din cauza asta. Întrebînd-o dacă voia să citească testamentul, Dunford încerca să o asigure că încă era o persoană importantă la Stannage Park.

Henry ridică din umeri şi-l urmă pe coridor.

— Dacă doreşti. E destul de simplu, aşa cred. Primeşti totul.

— Carlyle nu ți-a lăsat nimic?

Dunford ridică şocat din sprîncene. Era de neînchipuit să laşi o tînără fără nici un ban şi fără casă.

— Cred că s-a gîndit că o să ai tu grijă de mine.

— O să mă asigur că ai tot ce-ți trebuie şi aici o să fie întotdeauna casa ta, dar Carlyle ar fi trebuit să-ți lase ceva. Nici măcar nu mă cunoştea. N-avea de unde să ştie dacă am sau nu principii morale solide.

— Îmi imaginez că s-a gîndit că n-aveai cum să fii atît de rău, fiind rudă cu el, îl tachină ea.

— Chiar şi aşa...

Dunford deschise uşa biroului şi intră, dar cînd ajunse la masă, acolo nu-l aştepta nici o scrisoare, ci doar o mînă de hîrtie făcută mici-fărîme.

— Ce Dumnezeu?

Henry păli.

— Nu se poate!

— Cine ar face aşa ceva?

Puse mîinile în şolduri şi se întoarse cu fața spre ea.

— Henry, tu îi cunoşti personal pe toți servitorii? Cine crezi că...

— Nu au fost servitorii.

Oftă.

— Rufus?

— Cine naiba e Rufus?

— Iepurele meu, spuse ea încet, aşezîndu-se în palme şi genunchi.

— Ce?

— Iepurele meu. Rufus? Rufus, unde eşti?

— Vrei să spui că ai un iepure de casă?

Dumnezeule, femeia aceea făcea vreun lucru normal?

— De obicei e foarte scump, rosti ea cu un glas pierdut. Rufus!

Un ghem mic de blăniță, alb cu negru, se repezi de-a lungul încăperii.

— Rufus! Vino înapoi aici! Iepuraş rău ce eşti!

Dunford începu să rîdă în hohote. Henry alerga după iepure prin cameră, aplecată, cu mîinile întinse. De fiecare dată cînd încerca să-l prindă, însă, animalul îi scăpa.

— Rufus! rosti ea pe un ton amenințător.

— Presupun că nu puteai să fii şi tu un om normal şi să-ți iei o pisică sau un cîine.

Henry, dîndu-şi seama că el nu aştepta un răspuns, rămase tăcută. Se ridică în picioare, puse mîinile în şolduri şi oftă. Unde se ascunsese iepurele?

— Cred că a fugit în spatele bibliotecii, spuse Dunford ca să o ajute.

Henry merse pe vîrfuri şi se uită cu grijă în spatele dulapului mare, din lemn.

— Sst. Mergi şi aşteaptă în cealaltă parte.

El îi ascultă ordinele.

— Sperie-l cumva.

Dunford se uită nedumerit la ea, dar pînă la urmă se aşeză în genunchi şi rosti pe un ton îngroşat:

— Bună, iepuraş micuț. În seara asta pregătim tocană de iepure pentru cină.

Rufus se grăbi în brațele lui Henry. Dîndu-şi seama că fusese prins, începu să se zbată, dar ea îl ținu ferm şi îl ajută să se calmeze scoțînd un sunet liniştitor.

— Ce o să faci cu el?

— Îl duc înapoi la bucătărie, unde-i e locul.

— Eu cred că locul lui e afară. Sau în oala cu tocană.

— Dunford, e animalul meu de companie!

Henry părea foarte jignită.

— Iubeşte porcii şi iepurii, bombăni el. O fetişcană cu inima bună.

Merseră înapoi la bucătărie în tăcere. Singurul sunet care se auzi fu mîrîitul lui Rufus cînd Dunford încercă să-l mîngîie.

— Dar iepurii mîrîie? întrebă el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Evident că da.

Cînd ajunseră în bucătărie, Henry lăsă ghemul de blană pe podea.

— Simpy, îmi dai un morcov pentru Rufus?

— Iar a scăpat piticul? Probabil că s-a strecurat afară cînd s-a deschis uşa.

Menajera luă un morcov dintr-o grămăjoară de rădăcinoase şi îl legănă în faţa iepurelui. Acesta înfipse dinţii în el şi i-l trase din mînă. Dunford se uită curios cum Rufus roase morcovul pînă cînd leguma dispăru.

— Îmi pare foarte rău pentru documentele tale, spuse Henry, conştientă că îşi ceruse scuze mai des în acea zi decît în ultimul an.

— Şi mie la fel, rosti el absent, dar pot să-i trimit un bilet lui Leverett ca să-l rog să-mi trimită încă un exemplar. Nu se întîmplă nimic dacă aşteptăm încă o săptămînă.

— Eşti sigur? Nu vreau să-ţi stric planurile.

El oftă, întrebîndu-se cum ajunsese viaţa lui să fie întoarsă cu susul în jos de acea femeie, în mai puţin de două zile. Mai bine spus: de acea femeie, de un porc şi de un iepure.

O asigură pe Henry că documentele distruse nu îl încurcau, apoi îşi luă rămas-bun şi se întoarse la el în cameră, ca să citească nişte acte pe care le adusese cu el şi să se odihnească pe furiş, dar bine-meritat.

Cu toate că ajunsese la un armistiţiu cu Henry, încă nu i-ar fi plăcut deloc să admită că îl epuizase. S-ar fi simţit mai puţin bărbat. I-ar fi plăcut să ştie, însă, că şi Henry se retrăsese în camera ei din exact aceleaşi motive.

* * *

Mai tîrziu în acea seară, Dunford citea în pat cînd îi trecu prin mintea că avea să mai treacă o săptămînă înainte să afle exact ce-i lăsase Carlyle lui Henry în testament. Numai din acel motiv îşi dorise să citească documentul. Cu toate că tînăra insistase că răposatul Carlyle nu se deranjase cu ea, lui îi venea greu să creadă aşa ceva. Cel puţin ar fi trebuit să-i aleagă un tutore, nu? Pînă la urmă, Henry avea numai douăzeci de ani.

Era o femeie uluitoare Henry a lui. Trebuia să-i admiri hotărîrea încăpăţînată. Dar, cu toată competenţa de care dăduse dovadă, Dunford tot se simţea responsabil pentru ea. Poate că din cauza tremurului pe care-l auzise în vocea ei cînd tînăra îşi ceruse scuze pentru planurile pe care le făcuse ca să-l alunge de la Stannage Park. Sau, poate, agonia din privirea ei cînd recunoscuse că nu avea unde altundeva să se ducă.

Oricum ar fi fost, el voia să se asigure că Henry avea un loc pe lume. Înainte, însă, să poată face asta, trebuia să afle ce îi lăsase Carlyle în testament, dacă-i lăsase ceva. O săptămînă n-avea să conteze prea mult, nu? Ridică din umeri şi se întoarse la cartea pe care o citea. Petrecu astfel cîteva minute, pînă cînd un zgomot pe covor îi întrerupse concentrarea.

Ridică privirea, dar nu văzu nimic. Îşi spuse că trosneau podelele din cauză că era o casă veche şi începu să citească din nou.

Trop, trop, trop. Se auzise din nou. De această dată, cînd Dunford ridică privirea, văzu o pereche de urechi lungi, negre, lîngă marginea patului.

— Ei, pentru Dumnezeu! gemu el. Rufus.

Ca la comandă, iepurele sări pe pat şi ateriză direct pe cartea lui. Se uită la Dunford cu nasul mic fremătînd în sus şi-n jos.

— Ce vrei, iepuraşule?

Rufus ciuli o ureche şi se aplecă înainte, de parcă ar fi spus „mîngîie-mă". Dunford puse mîna între urechile iepurelui şi începu să-l scarpine. Oftă şi spuse:

— Clar nu sînt în Londra.

După aceea, cînd iepurele îşi puse capul pe pieptul lui, tînărul constată cu surprindere că nici nu voia să fie în Londra. De fapt, nu voia să fie în nici o altă parte în afară de acolo unde era deja.

Capitolul şase

Henry petrecu următoarele cîteva zile prezentîndu-i lui Dunford Stannage Park. El voia să afle fiecare mic detaliu despre noua sa proprietate, iar ei nu-i plăcea nimic mai mult decît să vorbească despre nenumăratele calități ale acesteia. În timp ce făceau turul casei şi al pămînturilor dimprejur, vorbeau despre una, despre alta, uneori despre nimic neapărat, alteori, despre marile mistere ale vieții. Pentru Henry, Dunford era prima persoană care dorise să petreacă astfel timpul cu ea. Îl interesau opiniile ei, nu doar despre problemele moşiei, ci şi legat de filozofie, religie şi viață în general. Chiar mai flatant era faptul că lui părea să-i pese de opinia ei despre el. Încerca să pară ofensat cînd ea nu rîdea la glumele lui, dădea ochii peste cap cînd nu rîdea el la glumele ei şi o împungea cu cotul cînd nici unul dintre ei nu găsea amuzantă o glumă a altcuiva. Pe scurt, îi devenise prieten. Iar dacă inima ei făcea lucruri ciudate de fiecare dată cînd el zîmbea... ei bine, Henry era convinsă că putea să trăiască bine-mersi chiar şi aşa. Probabil că el avea acelaşi efect asupra tuturor femeilor.

Lui Henry nu-i trecu prin minte că acelea erau cele mai fericite zile din viața ei, cu toate că, dacă s-ar fi gîndit puțin, şi-ar fi dat seama că aşa era.

Şi Dunford era le fel de fermecat de prietena lui. Iubirea lui Henry pentru Stannage Park era contagioasă, iar el se trezi nu doar interesat, ci de-a dreptul implicat în detaliile legate de moşie şi oamenii de acolo. Cînd una dintre arendaşe avu primul copil, lui îi veni ideea să-i ducă un coş cu mîncare, ca ea să nu fie nevoită să muncească la bucătărie în săptămîna următoare. Se surprinse chiar şi pe sine cînd se opri în fața nou-construitului

coteț pentru porci ca să-i strecoare lui Porkus o tartă cu zmeură. Porcului păreau să-i placă dulciurile, se gîndi Dunford, ceea ce, la mărimea animalului, era o însuşire drăgălaşă. S-ar fi simțit bine acolo chiar dacă Stannage Park n-ar fi fost a lui. Henry era o parteneră de conversație delicioasă. Avea o prospețime şi o sinceritate pe care el nu le mai întîlnise de ani buni. Dunford fusese binecuvîntat cu prieteni minunați, dar după atîta timp petrecut la Londra, începuse să creadă că nici un suflet nu era lipsit de măcar o urmă de cinism. Henry, pe de altă parte, era minunat de deschisă şi de directă. Nici măcar o dată nu văzuse pe chipul ei masca familiară a plictiselii celor sătui de lume. Henry părea să țină prea mult la tot şi la toate ca să apuce să se plictisească.

Ceea ce nu însemna că era o inocentă cu ochii mari, dispusă să creadă că toată lumea era bună. Avea o inteligență răutăcioasă şi nu se sfia să o folosească uneori, atunci cînd îi arăta cîte un sătean pe care-l găsea extrem de prost. Dunford era înclinat să-i scuze această slăbiciune, fiindcă de cele mai multe ori era de acord cu evaluările ei în ceea ce-i privea pe proşti.

Şi, dacă din cînd în cînd se trezea că o privea ciudat şi se întreba cum de părul ei şaten devenea auriu în razele soarelui sau de ce mirosea ea mereu vag a lămîi... ei bine, era de aşteptat să se întîmple asta. Trecuse multă vreme de cînd Dunford fusese cu o femeie. Amanta lui era plecată la Birmingham două săptămîni, la mama ei, cînd părăsise el oraşul. Iar Henry era destul de fermecătoare în felul ei neconvențional.

Nu că sentimentele lui față de ea ar fi semănat cu dorința. Dar era femeie, iar el, bărbat, aşa că era în mod natural conştient de prezența ei. Şi, sigur, o sărutase o dată, chiar dacă din greşeală. Era de aşteptat să-şi amintească de acel sărut uneori, cînd ea era aproape.

Astfel de gînduri, însă, erau departe de el cînd îşi turnă ceva de băut în salon, într-o seară, la o săptămînă după sosirea sa în

Cornwall. Era aproape ora cinei, iar Henry avea să sosească în orice moment.

Dunford tresări. Avea să arate înfiorător. Pe cît era de neconvenţională, Henry tot se îmbrăca special pentru cină, iar asta însemna că-şi punea una dintre acele piese de îmbrăcăminte hidoase, pe care el nu le putea numi „rochii" fără să se înfioare. Spre lauda ei, Henry părea să-şi dea seama că erau îngrozitoare. Mai mult, reuşea chiar să se poarte de parcă n-ar fi contat. Dacă n-ar fi ajuns s-o cunoască atît de bine în ultimele cîteva zile, nici n-ar fi visat că ea credea altfel decît că hainele ei erau, dacă nu chiar croite după ultima modă, atunci cel puţin suficient de plăcute privirii.

Însă Dunford observase cu cîtă grijă evita ea să se uite în oglinzile ce împodobeau pereţii salonului unde se întîlneau înainte de cină, iar cînd se surprindea în cîte una dintre ele, nu reuşea să-şi ascundă grimasa chinuită de pe chip.

Îşi dădu seama că voia să o ajute. Voia să-i cumpere rochii şi s-o înveţe să danseze şi... era uluitor! Voia cu tot dinadinsul s-o ajute.

— Iar furi din băutură?

Vocea ei caldă şi glumeaţă îl trezi din reverie.

— E băutura mea, dacă nu cumva ai uitat, neobrăzato.

Întoarse capul ca să se uite la ea. Henry purta din nou acea creaţie îngrozitoare, de culoarea lavandei. Dunford nu reuşea să se decidă dacă aceea era cea mai frumoasă sau cea mai urîtă dintre toate.

— Chiar aşa, răspunse ea ridicînd din umeri. Îmi dai şi mie din el?

Fără să spună nimic, el îi turnă un pahar de vin de Xeres. Henry bău cu o expresie gînditoare pe chip. Începuse să bea cîte un pahar de vin cu el, seara, înainte de cină, dar nu mai mult decît atît. Descoperise că nu ţinea la băutură chiar din seara sosirii lui la Stannage Park. Henry bănuia cu teamă că ar fi ajuns să se uite

la el cu ochii mari tot timpul mesei dacă-şi permitea mai mult decît un pahar mic.

— Ai petrecut o după-amiază plăcută? întrebă Dunford deodată.

Petrecuse cîteva ore singur, citind documentele proprietății. Henry îl lăsase cu bucurie singur cu hîrtiile umede. Ea le examinase deja, iar el cu siguranță că nu avea nevoie de ajutorul ei ca să le citească.

— Da, a fost destul de plăcută. Am fost în vizită la cîțiva arendaşi. Doamna Dalrymple m-a rugat să-ți transmit mulțumiri pentru mîncare.

— Mă bucur că i-a plăcut.

— Vai, da. Nu-mi dau seama de ce nu ne-am gîndit şi eu să facem asta. Bineînțeles că trimitem de fiecare dată cîte un cadou, dar mîncarea pe o săptămînă e o idee mult mai nimerită, aşa cred.

Parcă ar fi fost un cuplu demult căsătorit, se gîndi Dunford, surprins. Ce ciudat.

Henry se aşează pe o sofa elegantă, dar uzată, trăgînd stingherită de rochie.

— Ai terminat cu documentele?

— Aproape, spuse el cu un aer distras. Ştii, Henry, m-am tot gîndit.

— Chiar aşa? spuse ea zîmbind poznaş. Cît de dificil trebuie să-ți fi fost!

— Obrăznicătură. Taci şi ascultă ce-am de spus.

Ea înclină capul cu o mişcare de parcă ar fi spus „ei bine?".

— Ce-ar fi să facem o călătorie în oraş?

Ea îi răspunse cu o privire nedumerită.

— Am fost în sat acum două zile. Nu mai ştii? Ai vrut să-i cunoşti pe negustorii locali.

— Ba sigur că-mi amintesc. Nu sînt genul uituc, Henry. Nu sînt suficient de în vîrstă.

— Ştiu şi eu? spuse ea cu o expresie indescifrabilă pe chip. Cred că ai cel puțin treizeci de ani.

— Douăzeci şi nouă, se răsti el, înainte să-şi dea seama că ea îl tachina.

Henry zîmbi.

— Uneori eşti atît de uşor de atins...

— Lăsînd la o parte faptul că eu sînt credul, Henry, mi-ar plăcea să facem o călătorie în oraş. Şi nu mă refer la satul din apropiere. Cred că ar trebui să mergem în Truro.

— Truro?

Era unul dintre oraşele mai mari din comitatul Cornwall, iar Henry îl evita ca dracul tămîia.

— Pari nu tocmai entuziasmată.

— Eu... doar că... Ei bine, sinceră să fiu, tocmai m-am întors de acolo.

Nu era în întregime o minciună. Fusese cu două luni înainte, dar parcă trecuse doar o zi de atunci. Se simțise foarte stingheră printre străini. Cel puțin localnicii se obişnuiseră cu excentricitățile ei şi le acceptaseră. Majoritatea chiar o respectau întrucîtva. Străinii erau cu totul altfel, iar în Truro era cel mai rău. Cu toate că nu era la fel de cunoscut şi căutat ca în secolul de dinainte, membrii înaltei societăți încă mai mergeau acolo în vacanță. Henry aproape că putea să-i audă cum şopteau lucruri răutăcioase despre ea. Doamnele îmbrăcate în haine la modă rîdeau de rochia ei. Bărbații pufneau disprețuitor la lipsa ei de maniere elegante. Iar apoi, inevitabil, cîte un localnic îi informa discret că ea era domnişoara Henrietta Barrett, că i se spunea Henry, un nume de băiat, şi că purta tot timpul pantaloni.

Nu, sigur nu voia să meargă la Truro. Dunford, care nu ştia despre situație, spuse:

— Dar eu n-am fost niciodată acolo. Fii o prietenă bună şi însoțeşte-mă.

— Chiar aş prefera să nu fac asta, Dunford.

El o privi bănuitor cînd văzu în sfîrşit stingherealа din postura ei. Adevărul era că Henry părea mereu stingherită în rochiile acelea ridicole, dar în acel moment părea mai stînjenită decît de obicei.

— Zău, Henry, n-o să fie chiar atît de rău. Fă-mi o favoare şi vino, te rog?

Îi zîmbi, cucerind-o.

— Bine.

— Mîine, atunci?

— Oricînd doreşti.

* * *

Henry simţi un nod în stomac cînd trăsura lor se apropie de Truro a doua zi. Dumnezeule mare, avea să fie îngrozitor. Urîse întotdeauna călătoriile în oraş, dar aceea era prima dată cînd îi era de-a dreptul rău de la stomac.

Nici măcar nu încercă să se păcălească şi să-şi spună că spaima nu avea de-a face cu bărbatul care stătea vesel alături de ea. Dunford îi devenise prieten, fir-ar să fie, şi nu voia să-l piardă. Ce-ar fi crezut el dacă i-ar fi auzit pe oameni şoptind despre ea? Dacă vreo doamnă ar fi făcut vreun comentariu pe un ton scăzut despre rochia ei, comentariu despre care Henry ar fi ştiut că i se adresa? Ar fi fost el stînjenit de prezenţa ei? S-ar fi simţit umilit în compania ei? Tînăra nu voia deloc să afle.

Dunford îşi dădea seama că era agitată, dar se prefăcu a nu observa. S-ar fi simţit stînjenită dacă el ar fi spus ceva, şi nu voia s-o rănească. În loc de asta păstră aparenţa de veselie şi vorbi despre peisajul care se vedea de pe fereastră, făcînd din cînd în cînd comentarii despre lucrurile care se întîmplau la Stannage Park.

Sosiră într-un final la Truro. Henry crezuse că n-avea cum să i se facă şi mai rău decît îi era, dar află curînd că se înşelase.

— Hai, Henry, rosti Dunford pe un ton grăbit. Nu-ți stă în fire să pierzi vremea.

Ea îşi prinse buza de jos între dinți şi-i permise să o ajute să coboare. Exista o oarecare şansă, îşi dădu ea seama, ca el să nu vadă felul în care o priveau ceilalți oameni. Poate că doamnele avoau ghearele retrase în pernițe în acea zi, iar el n-avea să audă nici o şoaptă răutăcioasă.

Henry îşi ridică puțin bărbia. În speranța că, poate, nici unul dintre coşmarurile ei n-avea să se îndeplinească, decise să se poarte de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

— Îmi cer scuze, Dunford.

Îi aruncă un zîmbet obraznic. Zîmbetul acela specific ei. Dunford îi spusese în mai multe rînduri că nu mai văzuse niciodată altul la fel. Henry spera ca asta să-l asigure că nu mai ora tulburată.

— Mă tem că am visat cu ochii deschişi.

— Şi la ce anume ai visat? întrebă el, aruncîndu-i o privire diavolească.

Dumnezeule, de ce era mereu atît de amabil? Aşa avea să fie şi mai dureros dacă vreodată avea s-o părăsească. *„Nu te gîndi la asta"*, strigă la sine însăşi, în gînd. *„Poate că n-o să se întîmple"*. Forță durerea să îi dispară din privire şi ridică indiferentă din umeri.

— La Stannage Park, la ce altceva?

— Şi de ce eşti atît de îngrijorată, vulpițo? Te temi că Porkus n-o să-şi nască în siguranță puii?

— Porkus e mascul, prostuțule.

El îşi duse mîna la inimă, prefăcîndu-se speriat.

— Cu atît mai mult trebuie să ne îngrijorăm. S-ar putea dovedi a fi o naştere foarte dificilă.

În ciuda ei înseşi, Henry zîmbi.

— Eşti incorigibil.

— Pentru că şi tu eşti incorigibilă, îmi imaginez că intenția ta a fost să-mi faci un compliment.

— Bănuiesc că tu o să iei cuvintele mele drept complimen indiferent ce altceva aş spune eu despre ele.

Dunford o luă de braț şi porni.

— Ştii cum să frîngi inima unui bărbat, Henry.

Ea îl privi nedumerită. Nu crezuse niciodată că din repertoriul ei făcea parte şi priceperea să îi manipuleze pe exponenții sexului opus. Pînă la Dunford, nu reuşise să-l convingă pe nici unul dintre ei să o considere o femeie normală.

Dacă el îi observă expresia, atunci nu comentă nimic. Merseră mai departe, iar Dunford puse întrebări despre fiecare vitrină pe lîngă care treceau. Se opri în fața unei prăvălii mici cu de-ale gurii.

— Ți-e foame. Henry? E bună ceainăria asta?

— N-am fost aici niciodată.

— Nu?

Dunford păru surprins. În toți cei doisprezece ani de cînd locuia în Cornwall, nu se oprise niciodată acolo ca să ia ceaiul şi să mănînce o prăjitură?

— Nici cînd trăia Viola?

— Ei nu-i plăcea Truro. Spunea mereu că pe aici sînt prea mulți dintre cei din înalta societate.

— E ceva adevăr în asta, răspunse el, întorcîndu-se deodată cu fața spre o vitrină, ca să evite să fie recunoscut de o cunoştință care trecea pe cealaltă parte a străzii.

Nimic nu era mai puțin plăcut decît momentul acela în care erai nevoit să faci conversație despre subiecte banale. Nu voia deloc să se abată de la scopul său. Pînă la urmă, o tîrîse pe Henry pînă acolo dintr-un *motiv.*

Tînăra se uită surprinsă la obiectele din vitrină.

— Nu ştiam că te interesează dantela.

El se uită surprins în vitrină. Aparent privea cu nesaț marfa unei prăvălii care făcea negoț doar cu dantelă.

— Ei, da, există mai multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, murmură el, sperînd ca discuția să se oprească acolo.

Henry nu se simți teribil de încurajată de faptul că el era un cunoscător al dantelăriei. Probabil că făcea astfel de cadouri tuturor metreselor sale. Şi ea nu se îndoia că avusese destule. Cine era, oricum, „scumpete"? Pe undeva, Henry înțelegea. Omul avea douăzeci şi nouă de ani. Nu te puteai aştepta să-şi trăiască viața precum un călugăr. Mai era şi incredibil de chipeş. Probabil că putea să-şi aleagă orice femeie dorea. Oftă nefericită, deodată dornică să se îndepărteze de prăvălia cu dantelă. Trecură pe lîngă un pălărier, pe lîngă o librărie şi pe lîngă un aprozar, apoi Dunford exclamă deodată:

— Ia te uită, Henry! Un magazin de rochii. Exact ce-mi trebuia.

Tînăra se încruntă, nedumerită.

— Cred că aici se fac doar haine pentru doamne, Dunford.

— Excelent !

O trase de mînă, înăuntru.

— Trebuie să-i cumpăr un cadou surorii mele.

— Nu ştiam că ai o soră.

El ridică din umeri.

— Cred că tocmai ți-am spus că sînt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

Ea îi aruncă o privire veninoasă.

— Atunci eu te aştept afară. Detest magazinele de rochii.

Dunford nici nu se îndoia.

— Dar o să am nevoie de ajutorul tău, Henry. Eşti exact cît ea.

— Dacă nu sînt exact cît ea, nimic n-o să-i vină bine.

Făcu un pas înapoi. El o luă de braț, deschise uşa şi o împinse înainte.

— Sînt dispus să-mi asum riscul, spuse cu veselie. Bună ziua! strigă spre modista din cealaltă parte a încăperii. Trebuie să cumpărăm o rochie sau două pentru sora mea, aici de față.

Arătă din cap spre Henry.

— Dar eu nu sînt...

— Taci, vulpițo. O să fie mai simplu pentru toată lumea așa.

Henry se văzu nevoită să recunoască – probabil că avea dreptate.

— Ei, foarte bine atunci, spuse supărată. Presupun că asta este ceva ce faci pentru un prieten.

— Da, aprobă Dunford, uitîndu-se în jos, spre ea, cu o expresie ciudată. Presupun că asta este.

Croitoreasa, evaluînd repede calitatea şi croiala expertă a hainelor lui Dunford, se grăbi lîngă ei.

— Cum pot să vă fiu de folos? întrebă.

— Mi-ar plăcea să cumpăr cîteva rochii pentru sora mea.

— Desigur.

Se uită la Henry, care nu fusese niciodată, în toată viața ei, mai stînjenită de felul în care arăta. Rochia mov, de zi, pe care o purta era cu adevărat înfiorătoare, iar ea nici măcar nu ştia de ce o păstrase. Carlyle i-o alesese, îşi aminti. Ştia şi ocazia. Pleca la Truro cu ceva treburi, iar Henry, care-şi dăduse seama că hainele nu-i mai veneau, îl rugase să-i cumpere o rochie. Probabil că el luase prima rochie pe care-i căzuseră ochii, dar care arăta foarte rău pe ea. Din expresia de pe chipul croitoresei, se vedea că şi aceasta era de aceeaşi părere. Henry ştiuse că rochia nu era potrivită încă din clipa în care o văzuse, dar ca s-o returneze ar fi fost nevoie ca ea să meargă în oraş. Nu putea să sufere să meargă la Truro, mai ales pentru un lucru atît de stînjenitor, aşa că se forțase să creadă că orice rochie era bună şi că singura ei funcție era să-i acopere corpul.

— Ce-ar fi să te duci acolo şi să te uiți la cîteva materiale? întrebă Dunford, strîngînd-o puțin de braț.

— Dar...

— Şşt.

Vedea în ochii ei că se pregătea să-i spună că nu ştia ce i-ar fi plăcut surorii lui.

— Fă-mi pe plac şi aruncă o privire.

— Cum doreşti.

Se apropie şi inspectă mătăsurile şi muselina. Vai, ce moi erau. Le lăsă repede din mînă. Era o prostie să ofteze din cauza materialelor frumoase, cînd ea nu avea nevoie decît de cămăşi şi de pantaloni. Dunford o privi cum atingea drăgăstos bucăţile de material şi îşi dădu seama că procedase corect. Luînd-o la o parte pe croitoreasă, şopti:

— Mă tem că garderoba surorii mele a fost neglijată, din păcate. A locuit cu mătuşa mea care, se pare, nu are deloc simţul modei.

Femeia dădu aprobator din cap.

— Aveţi ceva gata făcut, ce se poate purta astăzi? Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decît să scap de rochia pe care o are acum pe ea. Puteţi să-i luaţi măsurile ca să-i faceţi încă nişte rochii.

— Am una sau două pe care aş putea să le modific repede, ca să fie pe măsura ei. De fapt, una e chiar aici.

Arătă spre o rochie de un galben deschis, îmbrăcată pe un manechin. Dunford se pregătea că e destul de bună cînd privirea îi căzu pe chipul lui Henry. Se uita la rochie de parcă ar fi fost gata s-o mănînce din ochi.

— Rochia asta e perfectă, şopti apăsat. Henrietta, draga mea, ce-ar fi să probezi rochia galbenă? întrebă mai tare. O rugăm pe doamna...

Făcu o pauză, aşteptînd ca femeia să umple tăcerea.

— Trimble, spuse aceasta.

— Pe doamna Trimble s-o modifice după cum e nevoie.

— Eşti sigur? întrebă Henry.

— Foarte sigur.

Tinerei nu-i trebui altă încurajare. Doamna Trimble luă repede rochia de pe manechin şi îi făcu semn s-o urmeze într-o încăpere din spate. Dunford hotărî că, probabil, rochia galbenă avea să-l vină bine lui Henry.

Luă o bucată de material albastru ca safirul. Şi acela i-ar fi venit bine. Nu era sigur. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi nu ştia cum se procedează. Presupusese mereu că femeile *ştiau* cumva ce să poarte. Dumnezeu îi era martor că prietenele lui bune, Belle şi Emma, erau mereu perfect aranjate.

Îşi dădu seama că ele erau mereu atît de la modă fiindcă mama lui Belle le învăţase cum să facă, ea fiind un exemplu de doamnă elegantă. Săraca Henry nu avusese pe cineva care s-o îndrume în astfel de probleme. Nu avusese pe nimeni care s-o înveţe pur şi simplu cum să fie ca feti[illegible]ă, şi cu siguranţă pe nimeni care s-o înveţe ce să facă odată ce ajungea femeie. Se aşeză şi aşteptă ca ea să se întoarcă. Totul păru să dureze la nesfîrşit. Pînă la urmă, cedînd în faţa nerăbdării, strigă:

— Henry?

— Doar o clipă! răspunse doamna Trimble. Trebuie doar să mai iau puţin din talie. Sora dumneavoastră e foarte subţire.

Dunford ridică din umeri. El n-avea de unde să ştie. De cele mai multe ori, ea purta haine largi, bărbăteşti, iar rochiile îi veneau atît de rău încît era greu să-ţi dai seama ce se ascundea dedesubt. Se încruntă, amintindu-şi vag senzaţia trupului ei atunci cînd o sărutase. Nu-şi amintea mare lucru, fiindcă atunci era pe jumătate adormit, dar ştia că i se păruse că Henry avea forme, că era proaspătă şi feminină.

Exact în acel moment, doamna Trimble intră înapoi.

— Iat-o, domnule.

— Dunford? întrebă Henry, scoţînd capul de după colţ.

— Nu fii timidă, vulpiţo.

— Promiţi să nu rîzi?

— De ce Dumnezeu aş rîde? Acum vino încoace.

Henry păşi înainte, cu ochii plini de speranţă, teamă şi nesiguranţă, toate în acelaşi timp.

Lui Dunford i se tăie răsuflarea. Se transformase cu totul. Galbenul rochiei i se potrivea perfect, îi scotea în evidenţă nuanţele luminoase ale părului, iar croiala, cu toate că nu lăsa absolut nimic nepotrivit vederii, reuşea să dea la iveală promisiunea feminităţii ei inocente.

Doamna Trimble îi schimbase chiar şi coafura, desfăcînd coada împletită şi prinzîndu-i părul într-un coc înalt. Henry îşi muşcă timid buza de jos în timp ce el o studia, emanînd o dragălăşenie care era nu doar atrăgătoare, ci şi neaşteptată, dat fiind că el nu şi-ar fi imaginat că ar fi putut vreodată să fie timidă.

— Henry, rosti blînd, arăţi... arăţi...

Căută cuvîntul potrivit, dar nu-l găsi. Pînă la urmă spuse repede:

— Îţi stă atît de bine!

Era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese ei vreodată cineva.

— Crezi? rosti cu răsuflarea tăiată, atingînd rochia cu uimire. Chiar crezi?

— Ştiu sigur, spuse el ferm. O luăm, adăugă, uitîndu-se la doamna Trimble.

— Excelent. Pot să vă aduc cîteva schiţe de rochii, ca să vă uitaţi peste ele.

— Chiar vă rog.

— Dar, Dunford, şopti Henry repede, rochia e pentru sora ta.

— Cum aş putea să i-o dau ei, cînd vine atît de bine pe tine? întrebă el pe un ton care spera să fie pragmatic.

— În plus, acum, că mă gîndesc, probabil că şi ţie ţi-ar folosi o rochie sau două.

— E adevărat că acelea pe care le am mi-au rămas mici, spuse ea, părînd puţin tristă.

— Atunci a ta este.

— Dar nu am bani deloc.

— E un cadou din partea mea.

— Nu pot să te las să faci asta, spuse ea repede.

— Oare de ce nu? Sînt banii mei.

Henry părea indecisă.

— Nu cred că se cade.

Dunford *ştia* că nu se cădea, însă nu avea de gînd să-i spună ei asta.

— Priveşte lucrurile aşa, Henry. Dacă nu te-aş avea pe tine, ar trebui să angajez pe cineva ca să administreze Stannage Park.

— Probabil că te-ai descurca tu însuți, rosti ea veselă, bătîndu-l cu căldură pe braț.

Dunford aproape că icni. Numai Henry era în stare să-l dezarmeze cu blîndețea ei.

— Probabil că nu aş avea timp. Am obligații la Londra, să ştii. Aşa că, din punctul meu de vedere, mă scuteşti de un salariu. Poate chiar de trei. O rochie sau două pot să-ți cumpăr, avînd asta în vedere.

Astfel pusă problema, situația nu mai părea la fel de nepotrivită, decise Henry. Şi chiar îi plăcea rochia. Nu se mai simțise niciodată atît de feminină. În acea rochie ar fi putut chiar să învețe să meargă de parcă plutea, ca acele femei-pe-roți, atît de la modă, pe care le invidia atît.

— Bine, rosti încet. Dacă tu crezi că se cade.

— Ştiu că se cade. Şi, Henry?

— Da?

— Nu te deranjează să-i dăm voie doamnei Timble să scape de rochia cu care ai venit pe tine, nu?

Ea clătină recunoscătoare din cap.

— Foarte bine. Acum vino aici, dacă vrei, ca să te uiți la schițele astea. Unei femei îi trebuie mai mult de o rochie, nu găseşti?

— Probabil, dar cred că nu mai mult de trei, spuse ea întretăiat.

Dunford înțelegea. Atît îi permitea mîndria să accepte.

— Se poate să ai dreptate.

Petrecură următoarea oră alegînd încă două rochii pentru ea, una din materialul acela de culoarea safirului, care-i plăcuse lui Dunford, iar una de un albastru ca spuma mării, despre care doamna Trimble insistase că îi făcea ochii lui Henry să strălucească. Aveau să fie livrate la Stannage Park într-o săptămînă. Tînăra aproape că spuse că se bucura să vină ea însăşi să le ia dacă era nevoie. Nu visase niciodată că avea să gîndească una ca asta, dar nu o deranja ideea să facă încă un drum la Truro. Nu îi plăcea să se considere atît de superficială încît o simplă rochie s-o bucure atît, dar se văzu nevoită să recunoască – avea altfel de încredere în sine acum.

Cît despre Dunford, acesta înțelese un lucru: oricine îi alesese rochia aceea hidoasă, acel cineva nu fusese Henry însăşi. El ştia cîte ceva despre modă şi îşi dăduse seama din alegerile ei că tinerei îi plăcea eleganța reținută, căreia nimeni nu-i putea găsi cusur.

Şi îşi mai dădu seama de ceva: era incredibil de fericit s-o vadă pe ea atît de fericită. Era uluitor.

Cînd ajunseră la trăsură, ea nu spuse nimic multă vreme. Pînă la urmă se uită la el, cu aerul că înțelesese un lucru, şi rosti:

— Nu ai nici o soră, aşa e?

— Nu, spuse el încet, incapabil să o mintă.

Henry rămase tăcută o vreme, apoi îşi puse timid mîna peste mîna lui.

— Mulțumesc.

MariusMaria

Capitolul şapte

Dunford se trezi ciudat de dezamăgit cînd Henry coborî la micul dejun, a doua zi, purtînd cămaşa şi pantalonii ei obişnuiţi, bărbăteşti. Cînd văzu expresia de pe chipul lui, zîmbi obraznic şi spuse:

— Doar nu te aştepţi să-mi murdăresc singura rochie bună, nu? Nu avem în plan să mergem pe jos pînă la graniţa moşiei astăzi?

— Sigur, ai dreptate. Toată săptămîna am aşteptat cu nerăbdare să facem asta.

Ea se aşeză şi îşi luă omletă de pe platoul din mijlocul mesei.

— Tipic masculin să vrei să ştii exact ce ai, spuse pe un ton arogant.

El se aplecă înainte, cu o strălucire în ochi.

— Sînt rege pe domeniul meu. Să nu uiţi asta, vulpiţo.

Ea izbucni în rîs.

— Dunford, ai fi fost un lord medieval pe cinste. Cred că ai o latură autocratică adînc îngropată undeva.

— Şi e foarte distractiv cînd iese la iveală.

— Poate pentru tine, răspunse ea încă zîmbind larg.

Dunford surîse la rîndul lui, fără să-şi dea seama cît o afecta pe ea acest lucru. Henry îşi simţi inima tresărind şi înghiţi repede puţină mîncare, sperînd să se liniştească.

— Mai repede, Hen, spuse el nerăbdător. Vreau să începem devreme.

Doamna Simpson scoase un pufnit zgomotos. Era deja trecut de zece şi jumătate.

— Abia m-am aşezat, protestă Henry. Probabil că o să leşin la picioarele tale după-amiază dacă nu mă hrănesc cum trebuie.

Dunford rîse scurt.

— Mi-e greu să-mi imaginez sau să accept că tu ia putea să înşeli.

Bătu cu degetele în masă, bătu din picior, fluieră o melodie veselă, îşi lovi coapsa cu palma, bătu iar cu degetele în masă...

— Încetează! spuse Henry aruncînd cu şervetul în el. Uneori nu eşti decît un băieţel mai mare.

Se ridică.

— Dă-mi un moment, să pun pe mine o jachetă. E cam frig afară.

El se ridică.

— E o binecuvîntare să te ştiu la ordinele mele.

Ea îi aruncă o privire cel puţin războinică.

— Zîmbeşte, Henry. Nu pot să sufăr cînd eşti bosumflată.

Înclină capul şi încercă să pară stingher şi copilăros.

— Spune că mă ierţi. Te rog. Te rooog.

— Pentru Dumnezeu, termină! rîse ea. Sigur ştii că nu m-am înfuriat deloc.

— Ştiu.

O apucă de mînă şi începu s-o tragă spre uşă.

— Dar mă amuză să te provoc. Vino, avem mult de mers astăzi.

— De ce mi se pare deodată că m-am înrolat în armată?

Dunford sări, ca să evite să-l calce pe Rufus.

— Eu am fost cîndva soldat.

— Chiar aşa?

Îl privi surprinsă.

— Da. În peninsulă.

— A fost îngrozitor?

— Foarte.

Dunford deschise uşa şi ieşiră împreună afară, unde era frig, dar însorit.

— Să nu crezi poveştile pe care le auzi despre cît de glorios e războiul. Cea mai mare parte a lui e îngrozitoare.

Ea se cutremură.

— Aşa cred şi eu.

— E mult mai frumos aici, în Cornwall, la capătul lumii, cum spui tu, în compania celei mai fermecătoare tinere pe care am avut plăcerea s-o cunosc.

Henry roşi, apoi se întoarse cu spatele, pentru că nu reuşi să-şi ascundă stinghereala. Doar nu vorbea serios. Nu credea că o mințea, nu era genul care să facă asta. Spunea doar, în felul lui, că erau prieteni, că ea era prima femeie de care se simțea atît de apropiat. Pe de altă parte, îl auzise vorbind despre două doamne măritate cu care era prieten, aşa că nu putea să fie vorba despre asta.

Chiar şi aşa, doar nu începea să aibă sentimente tandre pentru ea. După cum spusese şi înainte, ea nu era genul de femeie pe care bărbații să o dorească, sau cel puțin nu cînd aveau de ales dintre toate domnişoarele londoneze. Oftînd, goni gîndul din minte şi se decise să se bucure de acea zi.

— Am presupus mereu că o moşie aici are dealuri şi ape tulburi şi altele asemenea, spuse Dunford.

-Cele mai multe au. Se întîmplă doar ca noi să fim în mijlocul comitatului.

Henry lovi cu piciorul o piatră de pe drum, trimițînd-o în linie dreaptă, apoi o lovi din nou cînd ajunse în dreptul ei.

— Dar nu trebuie să mergi prea mult ca să ajungi la ocean.

— Îmi imaginez că nu. Să facem o excursie pînă acolo curînd.

Henry se bucură atît de tare încît începu să roşească. Pentru a îşi ascunde reacția, se uită fix în jos şi se concentră la pietricica ei.

Merseră în plimbare pînă la granița de est a domeniului.

— Avem un gard pe partea asta, îi explică Henry cînd se apropiară de un zid de piatră. Nu e al nostru, ci a domnului

Stinson. I-a intrat în cap acum cîțiva ani că îi încălcăm proprietatea şi a ridicat zidul ăsta ca să ne țină la distanță.

— Şi aşa era?

— Dacă îi încălcam proprietatea? Sigur că nu. E mult inferioară moşiei noastre. Însă peretele ne este foarte de trebuință.

— Îl ține departe pe odiosul de Stinson?

Ea înclină capul.

— E şi ăsta un lucru bun, cu siguranță, dar eu mă gîndeam la asta.

Se cățără pe zid.

— E foarte distractiv să mergi pe el.

— Văd.

Sări în spatele ei şi merseră în şir indian spre nord.

— Pînă unde se întinde peretele?

— Nu prea departe. Cam un kilometru. Acolo unde se termină moşia lui Stinson.

Spre surprinderea sa, Dunford se trezi uitîndu-se la locul în care se termina *ea*. La posteriorul ei, mai exact. Spre surprinderea lui şi mai mare, constată că îi plăcea foarte mult priveliştea. Pantalonii ei erau largi, dar de fiecare dată cînd păşea, i se lipeau de trup şi-i scoteau în evidență formele. Clătină dezamăgit capul. Ce era în neregulă cu el? Henry nu era genul care să dorească o aventură, iar ultimul lucru pe care-l voia el era să strice prietenia dintre ei transformînd-o într-o relație romantică.

— Ce s-a întîmplat? strigă Henry. Eşti foarte tăcut.

— Mă bucur de priveliște.

Dunford îşi muşcă buza.

— E minunată, nu-i aşa? Aş putea să mă uit la ea toată ziua.

— La fel şi eu.

Dacă n-ar fi fost în echilibru pe un zid de piatră, şi-ar fi dat una. Se plimbară aşa cam zece minute, pînă cînd Henry se opri deodată şi se răsuci pe loc.

— Asta e partea mea preferată.

— Care anume?

— Copacul ăsta.

Îi făcu semn spre un arbore imens, care creştea de pe proprietatea lor, dar ale cărui ramuri se aventurau de cealaltă parte a zidului.

— Dă-te la o parte, spuse ea încet.

Făcu un pas spre copac, se opri şi se întoarse către el.

— Mai departe.

Dunford era curios, dar se îndepărtă. Henry se apropie cu grijă de copac, ridicînd încet mîna, de parcă s-ar fi temut să nu fie muşcată.

— Henry! strigă Dunford. Ce...

Ea trase mîna înapoi.

— Taci!

Din nou, pe chip i se citea concentrarea. Întinse mîna spre un nod de pe trunchi. Deodată, Dunford auzi un zumzet scăzut, aproape ca acela al unor... albine. Speriat, o privi cum băga degetul în stupul plin de vietăți. O venă începu să-i pulseze la tîmplă, iar inima îi bătea atît de tare încît o auzea în timpane. A naibii fetişcană, avea să fie înțepată de o mie de ori, iar el nu putea să facă nimic, fiindcă dacă ar fi încercat să o oprească n-ar fi reuşit decît să înfurie insectele.

— Henry, spuse pe un ton scăzut, dar autoritar. Vino imediat înapoi.

Ea îşi folosi mîna liberă ca să-i facă semn să tacă.

— Am mai făcut asta.

— Henry, repetă el.

Simțea o peliculă fină de sudoare pe sprînceană. În orice moment, albinele aveau să-şi dea seama că stupul le fusese invadat. O să înțepe iar şi iar. Putea să încerce să o tragă înapoi, dar dacă mişca stupul? Păli.

— Henry!

Ea retrase încet mîna, cu o bucată mare de fagure între degete.

— Vin, vin acum.

Se retrase spre el, zîmbind şi sărind de-a lungul zidului. Teama care-l paralizase pe Dunford cedă imediat, cînd o văzu în siguranță, departe de stup, dar fu repede înlocuită de o furie primitivă. Furie pe ea, fiindcă îndrăznise să rişte atît de prosteşte, de inutil, chiar sub ochii lui. Sări jos de pe zid şi o trase după el. Fagurele lipicios căzu pe pămînt.

— Să nu mai faci aşa ceva *niciodată*! Mă auzi?

O scutură violent, cu degetele apăsîndu-i pielea cu cruzime.

— Ți-am spus că am mai făcut asta. N-am fost în pericol...

— Henry, am văzut bărbați în toată firea murind din cauza unei înțepături de albină.

Vorbise pe un ton întretăiat. Ea înghiți în sec.

— Am auzit despre aşa ceva. Cred că doar foarte puțini oameni reacționează aşa la înțepături, şi eu nu fac parte dintre ei. Eu...

— Spune-mi că n-o să mai faci asta.

O scutură cu şi mai multă putere.

— Jură!

— Au! Dunford, te rog, imploră ea. Mă doare.

El îşi slăbi strînsoarea, dar vorbi pe un ton la fel de apăsat.

— Jură.

Ea îl privi întrebător, încercînd să înțeleagă ce se întîmplase. Un muşchi i se zbătea spasmodic de-a lungul gîtului. Era furios, mult mai furios decît îl văzuse cînd se certaseră din cauza cotețului de porci. Şi, mai înfiorător, simți că el se lupta să-şi ascundă adevărata intensitate a furiei. Încercă să vorbească, dar cuvintele ieşiră ca o şoaptă.

— Mi-ai spus cîndva că, atunci cînd o să fii cu adevărat furios, o să-mi dau seama.

— Jură.

— Acum eşti furios.

— Jură, Henry.

— Dacă înseamnă atît de mult pentru tine...

— Jură.

— Jur, spuse ea cu ochii mari, nedumerită. Jur că nu mai intru în stup.

Dură cîteva clipe, dar pînă la urmă respirația lui reveni la normal, iar Dunford se simți în stare să-i dea drumul.

— Dunford?

Nu ştia de ce făcuse ce făcuse. Dumnezeu îi era martor că nu aceea fusese intenția lui. Nici nu se gîndise la asta înainte ca ea să-i rostească numele pe tonul acela pierdut, tremurat, şi ceva din el plesnise. O strivi la piept, murmurîndu-i numele cu buzele ascunse în părul ei.

— Doamne, Henry, rosti răguşit. Să nu mă mai sperii niciodată aşa, ai înțeles?

Ea nu înțelegea decît că el o strîngea atît de tare în brațe. Era ceva la care nici nu îndrăznise să viseze. Dădu din cap la pieptul lui, orice ca să-l oprească s-o țină astfel. Forța brațelor lui era uluitoare, parfumul său o amețea, iar simplul fapt că, în acel moment, ar fi putut să fie atît de iubită era suficient cît să-i ajungă pentru tot restul zilelor sale.

Dunford se luptă să înțeleagă de ce reacționase atît de violent. Mintea încercă să-i spună că ea nu fusese vreo clipă în pericol cu adevărat, dar restul trupului său, inima, sufletul, strigau altceva. Îl cuprinsese o teamă zguduitoare, mai puternică decît simțise vreodată în bătăliile din peninsulă. Atunci îşi dădu brusc seama că o ținea în brațe, mult mai aproape decît s-ar fi cuvenit. Şi, al naibii lucru, nici nu voia să-i dea drumul. O dorea.

Acel gînd era suficient de uimitor încît să-l facă să-i dea drumul. Henry merita mai mult decît o simplă aventură, iar el spera să fie suficient de bărbat încît să-şi țină pornirile sub control. Nu era prima dată cînd îşi dorise o domnişoară cumsecade şi

probabil că nu avea să fie ultima. Diferența dintre el şi nemernicii societății, însă, era că el nu le privea pe tinerele virgine ca pe un vînat. Nu avea de gînd să înceapă nimic cu Henry.

— Să nu mai faci niciodată asta, spuse brusc, neştiind dacă surprimea din glasul său i se adresa ei sau lui însuşi.

— Nu mai fac. Ți-am promis.

El dădu scurt din cap.

— Hai să mergem.

Henry se uită în jos, spre fagurele uitat.

— Vrei... nu contează.

Se îndoia că el ar fi vrut să guste din fagure. Se uită la degetele ei, care erau încă lipicioase. N-avea ce să facă, doar să le bage în gură ca să le curețe.

Tăcerea care urmă îi copleşi pe amîndoi, în călătoria înapoi de la marginea de est a domeniului Stannage Park. Henry se gîndi la o mie de lucruri de spus, văzu o mie de lucruri pe care ar fi vrut să i le arate, dar pînă la urmă nu avu curajul să deschidă gura. Nu-i plăcea acea nouă tensiune dintre ei. În ultimele cîteva zile se simțise cu totul relaxată în preajma lui. Putea să spună orice, iar el n-ar fi rîs dacă ea n-ar fi intenționat să-i provoace rîsul. Putea să fie ea însăşi. Putea să fie ea însăşi, iar el ar fi plăcut-o în continuare.

Acum, însă, i se părea un străin, întunecat şi periculos, şi se simțea stingheră şi timidă, la fel cum se simțise în toate acele dăți la Truro – cu excepția ultimei, cînd el îi cumpărase rochia galbenă.

Îi aruncă o privire pe furiş. Se purta aşa de frumos! Probabil că ținea destul de mult la ea. Nu s-ar fi supărat atît de tare la stup dacă n-ar fi fost adevărat.

Ajunseră în partea de nord a graniței estice, iar Henry rupse în sfîrşit tăcerea.

— Aici începem să mergem spre vest, spuse arătînd spre un stejar bătrîn.

— Presupun că şi acolo e un stup, spuse el, sperînd că reuşise să strecoare o notă suficient de glumeaţă în cuvinte.

Se întoarse spre ea. Henry se lingea pe degete. Dorinţa i se desfăşură în piept, întinzîndu-se repede spre restul trupului.

— Cum? Nu. Acolo nu e nici unul.

Zîmbi timid înspre el, rugîndu-se ca prietenia lor să revină la normal sau, dacă nu, măcar ca el s-o ţină din nou în braţe, fiindcă nu se mai simţise niciodată atît de în siguranţă ca în acel moment.

Făcură stînga şi începură să meargă spre graniţa de nord.

— Dealul ăsta marchează marginea domeniului, explică Henry. Se întinde pe toată lungimea lui. Graniţa de nord e destul de scurtă, are mai puţin de un kilometru, cred.

Dunford se uită peste teren, peste pămînturile lui, cu mîndrie. Era frumos, verde şi nesfîrşit.

— Unde locuiesc arendaşii?

— De cealaltă parte a conacului. Sînt toţi în sud-vest. O să le vedem casele spre finalul plimbării.

— Atunci acolo ce este? întrebă el, arătînd spre o căsuţă cu acoperiş din paie.

— E abandonată. Aşa era şi cînd am venit eu aici.

— Vrei să explorăm?

Îi zîmbi, iar Henry aproape că reuşi să se convingă pe sine că scena de la copac nici nu se întîmplase.

— Vreau, rosti cu veselie. N-am fost niciodată înăuntru.

— Mi-e greu să cred că există un centimetru de la Stannage Park pe care tu nu l-ai explorat, inspectat, evaluat şi reparat.

Ea zîmbi stingher.

— N-am fost înăuntru cînd eram mică, fiindcă Simpy mi-a spus că e bîntuită.

— Şi tu ai crezut-o?

— Eram foarte mică. Iar după aceea... nu ştiu. E greu să renunţi la obiceiurile vechi, cred. N-am avut nici un motiv să intru acolo.

— Adică încă ți-e frică, spuse el cu o strălucire în ochi.

— Ba sigur că nu. Am spus că vreau să intru, nu?

— Atunci, milady, condu tu.

— Aşa o să fac!

Henry porni în marş de-a latul cîmpului deschis şi se opri cînd ajunse aproape de uşa căsuței.

— Nu intri?

— Tu nu intri? răspunse ea.

— Credeam că mă conduci tu.

— Poate că ți-e frică, îl provocă ea.

— Sînt îngrozit, răspunse el, zîmbind într-o parte şi dîndu-i de înțeles că nu era deloc serios.

Henry se întoarse spre el, cu mîinile în şold.

— Toți trebuie să învățăm să ne înfruntăm fricile.

— Exact, rosti el încet. Deschide uşa, Henry.

Ea trase adînc aer în piept, întrebîndu-se de ce îi era atît de greu. Probabil că temerile din copilărie rămîn în sufletele oamenilor şi la vîrsta adultă. Pînă la urmă împinse uşa şi se uită înăuntru.

— Ia te uită! exclamă uluită. Cineva probabil că a iubit foarte mult casa asta.

Dunford o urmă înăuntru şi se uită în jur. Interiorul era umed, dovadă a faptului că acolo nu locuise nimeni de multă vreme, dar casa încă mai păstra un aer primitor. Pe pat era o pătură viu colorată, uzată, dar încă veselă. Mici lucruşoare cu valoare sentimentală împodobeau un set de rafturi şi, prins de un perete, era un desen pe care doar un copil ar fi putut să-l facă.

— Mă întreb ce s-a întîmplat cu ei, şopti Henry. Evident, aici a locuit o familie.

— Poate au murit de vreo boală, sugeră Dunford. Nu e neobişnuit ca o singură boală să omoare un sat întreg, darămite o familie.

Ea îngenunche în fața unei lavițe din lemn, de la picioarele patului.

— Mă întreb ce-o fi înăuntru, spuse ridicînd capacul.

— Ce ai găsit?

— Haine de bebeluş.

Ridică o rochie mică şi simți cum îi dau lacrimile.

— E plin de haine mici. Atît.

Dunford se aşeză în genunchi alături de ea şi se uită sub pat.

— Aici e şi un leagăn.

Henry simți un val de tristețe.

— Probabil că le-a murit copilul, şopti. Cît de trist.

— Uşor, Hen, spuse Dunford, evident atins de durerea ei. S-a întîmplat acum mulți ani.

— Ştiu.

Încercă să zîmbească de propria naivitate, dar buzele îi tremurau.

— Doar că... Ei bine, eu ştiu cum e să-ți pierzi părinții. Probabil că e de o sută de ori mai rău să-ți pierzi copilul.

Dunford se ridică, o luă de mînă şi o conduse spre pat.

— Stai jos.

Ea se aşeză pe margine, apoi, fiindcă nu reuşea să găsească o poziție confortabilă, se urcă pînă aproape de tăblie şi se sprijini cu spatele de perne. Îşi şterse o lacrimă din colțul ochiului şi spuse:

— Probabil că mă crezi foarte prostuță.

Dunford se gîndea că Henry era foarte, foarte specială. O văzuse aspră, eficientă şi glumeață, tachinîndu-l, dar nu ghicise că avea şi o latură sentimentală. Era adînc îngropată, trebuia să recunoască, sub hainele bărbăteşti şi atitudinea îndrăzneață, dar era acolo, fără îndoială, şi îi dădea un aer foarte feminin. Văzuse puțin din ea şi cu o zi înainte, la croitoreasă, cînd Henry se uitase la rochia galbenă cu atîta dor nestăvilit. Dar acum... Îl cuceri cu totul.

Se aşeză pe marginea patului şi-i atinse obrazul cu mîna.

— O să fii o mamă grozavă într-o bună zi.

Ea îi zîmbi recunoscătoare.

— Eşti atît de bun, Dunford, dar probabil că eu nu o să am niciodată copii.

— De ce nu?

Ea chicoti, chiar dacă plîngea.

— Vai, Dunford, dar trebuie să ai un soţ ca să poţi să ai copii, şi cine o să mă vrea pe mine?

Pe oricare alta ar fi bănuit-o că încerca să smulgă un compliment de la el, dar ştia că Henry nu avea nici o urmă de prefăcătorie. Vedea clar în ochii ei cenuşii, luminoşi, că tînăra nu credea că vreun bărbat avea să o dorească drept soţie. Îşi dori să şteargă durerea resemnată de pe chipul său. Voia s-o scuture, să-i spună că era prostuţă, dar cel mai mult îşi dorea s-o facă să se simtă mai bine.

Îşi spuse că acela era singurul motiv pentru care se aplecă spre ea, cu obrazul aproape de obrazul ei.

— Nu vorbi prostii, Henry, şopti. Un bărbat ar trebui să fie nebun ca să nu te vrea.

Ea îl privi fix, fără să clipească. Îşi umezi buzele, care se uscaseră deodată. Neobişnuită cu tensiunea intensă care o înconjura, încercă să rîdă, însă vocea îi sună trist, tremurat:

— Atunci sînt mulţi nebuni în Cornwall, pentru că nici unul nu s-a uitat la mine de două ori.

El se aplecă şi mai aproape.

— Provinciali idioţi.

Ea desfăcu surprinsă buzele. Dunford pierdu uzul raţiunii, orice simţ al dreptăţii şi al decenţei. Ştia doar că era necesar, deodată, să o sărute. Cum de nu văzuse pînă atunci cît de trandafirii erau buzele ei? Oare mai tremuraseră vreodată nişte buze astfel? Oare aveau gust de lămîie, ca parfumul ei vag, înnebunitor, care o urma peste tot?

Nu doar că voia să afle, ci simțea că era nevoie să afle. Îl atinse cu blîndețe buzele cu gura lui, şocat de tremurul electric care-l traversă la o atingere atît de suavă. Se retrase puțin, destul cît să-i vadă chipul. Avea ochii larg deschişi, iar în adîncurile lor cenuşii se citeau dorul şi nedumerirea. Păru că pe buze i se forma o întrebare, dar Dunford văzu că Henry nu ştia cum să o pună în cuvinte.

— Doamne, murmură el. Cine ar fi ghicit?

Gura lui coborî din nou, iar ea cedă celei mai aprige dorințe şi îi atinse lui Dunford părul. Era incredibil de mătăsos, iar ea nu se îndură să-i dea drumul, nici măcar cînd limba lui începu să-i atingă conturul buzelor şi tot trupul ei se topi de dor. El mişcă buzele într-o parte, călătorind încet peste obrazul ei, spre ureche. Ea încă îi atingea părul.

— E atît de fin, rosti pe un ton uluit, răguşit. Aproape la fel de fin ca blănița lui Rufus.

Dunford rîse încet.

— Vai, Henry, spuse. E, cu siguranță, prima dată cînd am fost comparat cu un iepure. Sînt mai prejos ca el?

Henry, deodată intimidată, nu făcu decît să clatine din cap.

— Ți-a mîncat iepurele limba? o tachină el.

Ea clătină iar din cap.

— Nu. E din cauza ta.

Dunford gemu şi se aplecă să o sărute din nou. În timpul ultimelor două sărutări fusese atent, îşi dădu seama, de dragul inocenței ei. Deodată, tot autocontrolul îl părăsi, şi îşi strecură limba în gura ei caldă, explorînd-o intim. Doamne, cît era de dulce şi cît de mult o voia... îşi dorea fiecare părticică din ea. Trase cu greu aer în piept şi-şi strecură mîna pe sub jacheta ei, ca să-i cuprindă sînul în palmă. Era mai plin decît se aştepta el, şi foarte feminin. Iar păcătoasa de cămaşă era atît de subțire! Îi putea simți prin ea căldura trupului, ritmul inimii, deodată grăbit, sfîrcul strîngîndu-se la atingerea lui. Gemu din nou. Era pierdut.

Henry tresări din cauza noii intimități dintre ei. Nici un bărbat n-o mai atinsese vreodată acolo. Ea însăşi nu îşi atingea sînii decît atunci cînd făcea baie. Era... plăcut, dar şi greşit, iar în piept începu să-i crească spaima.

— Nu! strigă, smucindu-se de lîngă el. Nu pot.

Dunford îi rosti apăsat numele, cu glasul dureros de răguşit. Henry nu făcu decît să clatine din cap şi să se ridice în picioare. Nu mai putea să spună nimic. Cuvintele nu reuşeau să scape din spatele nodului care i se pusese în gît. Nu putea să facă aşa ceva. Nu putea, chiar dacă o parte din ea îşi dorea cu disperare ca el să-şi apese iar buzele deasupra gurii ei. Putea să accepte că se lăsase sărutată. Sărutările lui o făceau să se simtă atît de bine, atît de *iubită*, încît reuşea să se convingă că nu erau atît de pline de păcat, că ea nu era o femeie decăzută, că Dunford ținea cu adevărat la ea...

Îi aruncă o privire, pe furiş. El se ridicase din pat şi înjura violent, dar cu voce scăzută, pentru sine. Henry nu înțelegea de ce o dorea el. Nici un altul n-o mai dorise înainte, şi cu siguranță că nimeni, nici măcar o clipă, nu o iubise. Îl privi din nou. Avea o expresie chinuită pe chip.

— Dunford? rosti cu ezitare.

— N-o să se repete, rosti el apăsat.

Henry simți cum inima îi e strivită şi îşi dădu seama deodată că ea ar fi vrut să se repete, doar că... doar că voia ca el să o iubească. De asta, probabil, fugise de lîngă el.

— Nu-i nimic, spuse cu blîndețe, întrebîndu-se de ce încerca ea să-l consoleze pe el.

— Ba este, se răsti el, intenționînd să spună că ea merita mai mult, dar atît de plin de ură pentru sine însuşi încît nu suportă să-şi audă vocea.

Henry auzi doar duritatea din tonul lui şi înghiți în sec. Pînă la urmă nu o voia. Sau cel puțin nu voia s-o dorească. Era o ciudată, o ciudată băiețoasă, care vorbea simplu şi era

respingătoare. Bineînțeles că Dunford era oripilat de ceea ce făcuse. Dacă ar fi existat vreo altă femeie disponibilă în apropiere de Stannage Park, cu siguranță că el n-ar fi băgat-o deloc în seamă pe Henry. Nu, se gîndi tînăra. Nu era adevărat. Ar fi fost prieteni, Dunford nu se prefăcuse în acea privință, dar cu siguranță că n-ar fi sărutat-o vreodată.

Henry se întrebă dacă avea să reușească să nu plîngă pînă cînd ajungeau înapoi la conac.

Capitolul opt

Cina din acea seară se desfăşură în linişte. Henry purtă noua ei rochie galbenă, iar Dunford o complimentă pentru ea, dar mai departe de asta nici unul dintre ei nu reuşi să converseze.

Cînd îşi termina ultimele cîteva firimituri din desert, Dunford se gîndi că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decît să se retragă la el în cameră cu o sticlă de whisky, dar, după ce fusese nevoit să-i privească figura tristă lui Henry întreaga cină, îşi dădu seama că trebuia să acţioneze şi să repare ruptura dintre ei. Puse jos şervetul, îşi drese glasul şi rosti:

— M-am gîndit să beau un pahar de vin de porto. Cum nu există doamne aici, alături de care să te retragi tu însăţi, aş fi onorat dacă m-ai însoţi.

Henry îl privi repede. Cu siguranţă nu voia să-i spună că se gîndea la ea ca la un bărbat, nu?

— N-am mai băut niciodată vin de porto. Nu ştiu dacă avem.

Dunford se ridică.

— Trebuie să fie. Orice casă are aşa ceva.

Henry îl urmă din privire cînd el ocoli masa ca să-i tragă scaunul. Era atît de chipeş, atît de atrăgător, iar pentru o clipă ea chiar crezuse că o dorea. Sau cel puţin aşa se purtase, de parcă ar fi dorit-o. Iar acum... Acum nu mai ştia ce să creadă. Se ridică şi observă că el o privea aşteptînd.

— N-am văzut niciodată aici, spuse, hotărîndu-se că el voia ca ea să-i dea un răspuns în legătură cu vinul de porto.

— Carlyle nu primea niciodată oaspeţi?

— Nu foarte des, să ştii, cu toate că nu văd ce legătură are asta cu vinul de porto... sau cu domnii.

El o privi curios.

— După cîte o petrecere, se obişnuieşte ca doamnele să se retragă în salon cît timp domnii se bucură de puţin vin de porto.

— Aha.

— Cu siguranţă nu-ţi lipsea această informaţie.

Henry roşi, conştientă dureros de lipsa ei de sofisticare socială.

— Nu ştiam. Cît de prost-crescută trebuie să mă fi considerat săptămîna asta, pentru că nu mă mai ridicam odată de la masa de seară. Te las acum.

Făcu un pas spre uşă, dar Dunford o prinse de braţ.

— Henry, spuse, dacă nu m-ar fi interesat compania ta, crede-mă, te-aş fi făcut să înţelegi asta. Am menţionat vinul de porto fiindcă m-am gîndit că ar fi plăcut să bem un pahar împreună, nu fiindcă voiam să scap de compania ta.

— Şi doamnele astea despre care vorbeşti ce beau?

— Mă scuzi?

Dunford clipi, complet nedumerit.

— Cînd se retrag în salon, explică Henry. Ce beau doamnele?

El ridică neputincios din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu cred că beau ceva.

— Mi se pare oribil de necinstit.

El zîmbi pentru sine. Începea să vorbească mai mult ca acea Henry la care ajunsese să ţină mult.

— Poate că n-o să ţi se mai pară aşa după ce guşti vinul de porto.

— Dacă este atît de înfiorător, tu de ce-l bei?

— Nu e înfiorător, dar are un gust care se educă.

Henry păru pierdută în gînduri o vreme.

— Tot mai cred că e o practică oribil de necinstită, chiar şi dacă vinul de porto ar avea gustul la fel de oribil ca lăturile pentru porci.

— Henry!

Pe Dunford îl oripilă propriul ton. Parcă ar fi fost mama sa. Ținăra ridică din umeri.

— Îmi scuzi limbajul, te rog. Mă tem că am fost educată să fiu manierată numai în compania oaspeților, iar tu chiar nu mai intri în categoria asta.

Conversația ajunsese atît de departe pe tărîmul improbabilului încît Dunford simți lacrimi de amuzament umezindu-i ochii.

— Cît despre vinul de porto, continuă ea, mi se pare că voi, domnii, vă distrați bine după ce pleacă doamnele de la masă, vorbind despre vin, femei şi tot felul de alte lucruri interesante.

— Mai interesante decît vinul şi femeile? o tachină el.

— Pot să mă gîndesc la o sută de lucruri mai interesante decît acestea două.

El îşi dădu seama, surprins, că nu ştia nimic mai interesant decît femeia din fața lui.

— Politica, de exemplu. Încerc să citesc despre ea în ziarul „Times", dar nu sînt atît de toantă încît să nu pricep că se petrec mult mai multe lucruri decît se scrie în ziare.

— Henry?

Ea înclină capul.

— Ce legătură are asta cu vinul de porto?

— Ei bine, încercam să-ți explic de ce voi, domnii, vă distrați pe cinste, în timp ce doamnele sînt obligate să stea în saloane vechi şi îmbîcsite şi să converseze despre broderii.

— Nu am idee despre ce discută doamnele cînd pleacă de la masă, murmură el zîmbind şters, dar, nu ştiu de ce, mă îndoiesc că subiectul este broderia.

Ea îi aruncă o privire care spunea că nu-l credea deloc. El oftă şi ridică mîinile, prefăcîndu-se învins.

— După cum vezi, încerc să rectific această nedreptate invitîndu-te să mi te alături la un pahar de porto în seara asta.

Se uită în jur.

— Asta dacă găsim vreun pic.

— Nu e nimic aici, în sufragerie, spuse Henry. De asta sînt convinsă.

— Atunci să mergem în salonul de oaspeți. Ar trebui să fie alături de celelalte băuturi.

— Merită să încercăm.

El îi dădu voie să-l conducă acolo, observînd satisfăcut cît de bine îi venea rochia cea nouă. Prea bine. Se încruntă. Avea o formă tare frumoasă, iar el nu prea voia ca alții să descopere acest lucru.

Ajunseră în salonul de oaspeți, iar Henry se aplecă să caute în vitrină.

— Nu văd, spuse ea, deşi, cum nu am văzut vreodată vreo sticlă de vin de porto, n-am nici cea mai vagă idee ce caut.

— Ce-ar fi să-mi dai mie voie să arunc o privire

Ea se ridică şi schimbară locurile, iar sînul ei îi atinse din greşeală brațul lui Dunford. Acesta se străduí să nu scoată nici un sunet. I se părea o glumă crudă. Henry era femeia cel mai puțin intenționat seducătoare imaginabilă, dar iată-l pe el, deodată aprins, chinuit, dorindu-şi doar să o arunce iarăşi peste umăr, de data asta ca s-o ducă sus, în apartamentele lui.

Tuşind puțin, ca să-şi ascundă disconfortul, Dunford se aplecă şi se uită în vitrină. Nici un strop de vin de porto.

— Ei bine, presupun că un pahar de coniac o să fie la fel de bun.

— Sper că nu eşti dezamăgit.

El îi aruncă o privire aspră.

— Nu sînt atît de îndrăgostit de alcool încît să fiu distrus la pierderea unui pahar de vin de porto.

— Sigur că nu, spuse ea repede. N-am vrut să sugerez că ai fi. Cu toate că...

— Da? se răsti el.

Dorința permanentă pe care-o suporta trupul său îl făcea să fie mai uşor de scos din sărite.

— Ei bine, spuse ea pe un ton gînditor, cred că o persoană îndrăgostită de alcool ar fi exact genul de om căruia nu-i pasă de care alcool bea.

El oftă. Henry se aşeză pe o canapea din apropiere, simțindu-se mult mai bine în propria piele decît se simțise la cină. Tăcerea i se păruse foarte dificil de suportat. După ce Dunford începuse să-i vorbească, ei îi era uşor să răspundă. Reveniseră pe teren familiar, rîzînd şi tachinîndu-se unul pe altul fără milă – iar ea aproape că-şi simți încrederea dispărută revenindu-i în suflet.

Dunford turnă un pahar de coniac şi i-l întinse.

— Henry, spuse, apoi îşi drese glasul şi continuă. Legat de după-amiaza asta...

Tînăra strînse atît de tare paharul încît se miră cînd acesta nu se sparse. Deschise gura ca să vorbească, dar nu se auzi nimic. Înghiți în sec, încercînd să-şi umezească gîtul. Sentimentul de confort în propria piele dispăruse. Pînă la urmă reuşi să spună:

— Da?

El tuşi din nou.

— N-ar fi trebuit să mă port aşa cum m-am purtat. Eu... Am făcut ce nu trebuia, şi pentru asta-mi cer scuze.

— Nu-ți bate capul, răspunse ea, încercînd din răsputeri să pară nonşalantă. Eu n-o să mi-l bat pe al meu.

El se încruntă. Intenționa să uite sărutul, fiindcă ar fi fost un nemernic şi jumătate dacă s-ar fi gîndit să profite de ea, dar era ciudat de dezamăgit că ea avea de gînd să-l uite de tot.

— Probabil că aşa e cel mai bine.

Îşi drese iar glasul şi adăugă:

— Presupun.

— Spune-mi, ai ceva în gît? Simpy pregăteşte un remediu de casă excelent. Sînt sigură că ar putea...

— N-am nimic la gît. Sînt doar puțin...

Căută un cuvînt potrivit.

— Am doar o mică jenă. Atîta tot.

— Aha.

Henry zîmbi pierdut. Era mult mai uşor să încerce să fie utilă decît să accepte faptul că el era atît de dezamăgit de sărutul lor. Sau poate că fusese dezamăgit pentru că ea îl întrerupsese. Încruntă din sprîncene. Cu siguranță că Dunford nu o credea genul de femeie care să... Nici nu reuşi să termine gîndul. Îl privi speriată, deschise gura, iar cuvintele îi năvăliră afară:

— Sînt sigură că ai dreptate. Aşa e cel mai bine, presupun, să uităm totul, pentru că, vezi tu, n-aş vrea să crezi că eu... că eu sînt genul de femeie care...

— Nu cred aşa ceva despre tine, o întrerupse el pe un ton ciudat de aspru.

Ea suspină, uşurată.

— Ce bine! Mă tem că nu ştiu ce-a fost cu mine.

Dunford ştia exact ce fusese cu ea şi ştia că era numai şi numai vina lui.

— Henry, nu-ți face griji...

— Dar îmi fac! Vezi tu, nu vreau ca întîmplarea asta să ne strice prietenia... sîntem prieteni, aşa e?

— Sigur că sîntem.

El păru jignit de întrebarea ei.

— Ştiu că sînt prea directă, dar nu vreau să te pierd. Îmi place să te am drept prieten, şi adevărul este că...

Rîse înecat.

— Adevărul este că eşti cam singurul prieten pe care-l am, în afară de Simpy, dar nu e acelaşi lucru, şi...

— Destul!

Dunford nu mai suporta să-i audă glasul trist, să simtă singurătatea care se prelingea din fiecare cuvînt al ei. Henry crezuse întotdeauna că viața ei de la Stannage Park era perfectă.

îi spusese şi lui asta cu numeroase ocazii. Nici măcar nu-şi dăduse seama că exista o lume întreagă după granița din Cornwall, o lume plină de petreceri, baluri şi... prieteni. Puse jos, pe o masă, paharul de coniac, şi traversă camera, împins doar de dorința s-o liniştească pe ea.

— Nu vorbi aşa, spuse, uimit de asprimea din propriul glas.

O trase în brațe, fără nici o intenție ascunsă, şi îşi sprijini bărbia de creştetul ei.

— O să-ți fiu întotdeauna prieten, Henry. Orice s-ar întîmpla.

— Chiar?

— Chiar. De ce nu?

— Nu ştiu.

Se retrase suficient încît să poată să-i vadă chipul.

— Mulți oameni par să găsească destule motive.

— Taci, vulpiță. Oi fi tu neobişnuită, dar eşti mai mult simpatică decît respingătoare.

Ea făcu o grimasă.

— Ce fel minunat de-a spune asta.

El rîse tare şi-i dădu drumul.

— Ăsta e motivul, dragă Henry, pentru care te plac atît de al naibii de mult.

* * *

Dunford se pregătea de somn, mai tîrziu în acea seară, cînd Yates bătu la uşa sa. De obicei, servitorii intrau în camere fără să bată, dar lui Dunford i se păruse întotdeauna o practică deranjantă atunci cînd camera în discuție era dormitorul cuiva, aşa că-i instruise pe servitorii de la Stannage Park în consecință.

Cînd stăpînul răspunse, Yates intră, ducînd un plic mare.

— Ăsta a sosit azi de la Londra, milord. L-am pus pe biroul domniei voastre, dar...

— Dar nu am intrat azi acolo, încheie Dunford în locul lui, luînd plicul din mîinile sale. Mulţumesc că l-ai adus. Cred că e testamentul răposatului lord Stannage. Abia aşteptam să-l citesc.

Yates dădu din cap şi ieşi. Prea leneş ca să se ridice şi să caute un cuţit pentru scrisori, Dunford strecură degetul arătător pe sub clapa plicului şi rupse sigiliul. Testamentul lui Carlyle, după cum se aştepta. Îl citit pe diagonală, căutînd numele lui Henry. Putea să citească restul pe îndelete a doua zi. În acea clipă, principala lui preocupare era cum se ocupase Carlyle de protejata sa. Ajunse la pagina a treia înainte ca numele ei să-i sară în ochi. Atunci, spre surpriza sa, îşi văzu şi propriul nume. Rămase cu gura căscată. El era numit tutorele lui Henry. Henry era protejata sa. Asta-l făcea... Dumnezeule mare! Era unul dintre acei bărbaţi înfiorători care profita de cineva care-i fusese lăsat în grijă. Bîrfitoarele vorbeau mereu despre bărbaţi scîrboşi, în vîrstă, care fie le seduceau pe protejatele lor, fie le vindeau celui care oferea mai mult. Dacă mai devreme îi fusese ruşine de comportamentul lui din acea după-amiază, în acel moment emoţia se triplă în intensitate.

— Vai de capul meu, şopti. Vai de capul meu!

De ce nu îi spusese chiar ea?

— Henry! strigă.

De ce nu îi spusese? Sări în picioare şi apucă halatul.

— Henry!

De ce nu-i spusese?

Cînd ieşi pe coridor, Henry era deja acolo, cu silueta subţire îmbrăcată într-o cămaşă de noapte uzată, verde.

— Dunford, spuse speriată. Ce s-a întîmplat?

— Asta! spuse el, băgîndu-i testamentul sub nas. Asta!

— Ce? Ce este? Dunford, nu-mi dau seama ce ai în mînă dacă-mi lipeşti hîrtiile de obraz.

— E testamentul lui Carlyle, domnişoară Barrett, se răsti el. Cel care mă numeşte tutorele tău.

Ea clipi.

— Şi?

— Asta înseamnă că tu eşti protejata mea.

Henry îl privi de parcă mintea lui tocmai şi-ar fi luat zborul şi l-ar fi ieşit pe o ureche.

— Da, spuse pe un ton împăciuitor, aşa se întîmplă de obicei.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ce să-ţi spun? întrebă ea, uitîndu-se dintr-o parte într-alta. Dunford, zău, chiar trebuie să purtăm conversaţia asta în mijlocul coridorului?

El se întoarse pe călcîie şi merse cu pas apăsat spre camera ei. Henry se grăbi după el, nesigură dacă era o idee bună să fie singuri în dormitor. Alternativa era ca Dunford să se răstească la ea pe coridor, variantă foarte neplăcută de altfel.

Dunford închise uşa cu o mînă fermă, apoi se întoarse iar spre ea.

— De ce, o întrebă cu o furie abia controlată, nu mi-ai spus că sînt tutorele tău?

— Credeam că ştii.

— Credeai că ştiu?

— Ei bine, de ce să nu fi ştiut?

El deschise gura, apoi o închise. Fir-ar să fie, fetişcana avea dreptate. De ce nu ştiuse?

— Chiar şi aşa, tot ar fi trebuit să-mi spui, bombăni.

— Ţi-aş fi sus dacă mi-ar fi trecut vreo clipă prin minte că tu nu ştii.

— Doamne, Henry, gemu el. Doamne. E un dezastru!

— Ei bine, se răsti ea, să ştii că nu sînt chiar atît de înfiorătoare.

El îi aruncă o privire iritată.

— Henry, te-am sărutat în după-amiaza asta. Te-am sărutat! Înţelegi ce înseamnă asta?

Ea îl privi nelămurită.

— Înseamnă că m-ai sărutat?

El o apucă de umeri şi o scutură.

— Înseamnă... Iisuse, Henry, aproape că e incest.

Ea îşi prinse o şuviţă de păr între degete şi începu s-o răsucească. Mişcarea era menită s-o liniştească, dar mîna îi tremura şi era rece.

— Nu ştiu dacă aş spune că e tocmai incest. Nu poate să fie aşa un păcat mare. Cel puţin nu cred. Şi, cum am căzut de acord că nu o să se mai repete...

— Fir-ar să fie, Henry! Taci din gură, vrei? Încerc să mă gîndesc.

Îşi trecu mîna prin păr. Ea se trase înapoi, jignită, şi strînse din buze.

— Nu înţelegi, Henry? Acum eşti *responsabilitatea* mea.

Cuvîntul îi ieşi cu dezgust de pe buze.

— Eşti prea amabil, spuse ea supărată. Nu sînt atît de rea, să ştii, ca responsabilitate.

— Nu asta e ideea, Hen. Înseamnă că... La dracu', înseamnă...

Scoase un rîs ironic, ca un lătrat. Cu numai cîteva ore înainte se gîndise să o ia la Londra, să le-o prezinte prietenilor săi şi să-i arate că exista mai mult pe lume decît viaţa la Stannage Park. Acum se părea că era *nevoit* să facă asta. Trebuia să-i ofere ocazia să debuteze în societate, în sezonul de baluri, şi să-i găsească un soţ. Trebuia să găsească pe cineva care s-o înveţe cum să fie o lady. La naiba, spera ca persoana aceea să n-o schimbe prea mult. El o plăcea aşa cum era.

Lucru care-l aduse la un alt subiect. În acel moment, mai mult decît oricînd, era foarte necesar să stea departe de ea. Ar fi fost distrusă dacă înalta societate ar fi aflat că locuiseră împreună, nesupravegheaţi, în Cornwall. Dunford trase cu greu aer în piept.

— Ce naiba ne facem?

Întrebarea fusese, evident, pentru sine însuşi, dar Henry se hotărî să-i răspundă oricum.

— Nu ştiu ce o să faci *tu*, spuse strîngîndu-şi braţele la piept, dar *eu* nu o să fac nimic. Nimic altceva decît am făcut deja. Ai recunoscut că sînt calificată să administrez Stannage Park.

Expresia de pe chipul lui spunea că o considera ireparabil de naivă.

— Henry, nu putem să rămînem amîndoi aici.

— Pentru care motiv?

— Nu se cuvine, spuse, tresărind de uimire.

De cînd ţinea el atît de mult la ce se cuvenea?

— Ah, la naiba cu ce se cuvine! Nu-mi pasă absolut deloc, în caz că nu ai...

— Am observat.

— Observat. În cazul nostru nu are nici un sens. Locul ăsta e al tău, aşa că n-ar trebui să pleci, iar eu îl administrez, aşa că nu *pot* să plec.

— Henry, reputaţia ta...

Acea replică păru să o amuze copios.

— Vai, Dunford, spuse ştergîndu-şi lacrimile din ochi, ce amuzant. Ce amuzant! Reputaţia mea.

— Ce naiba e în neregulă cu reputaţia ta?

— Vai, Dunford, dar eu nu am o reputaţie. Bună sau rea. Sînt atît de ciudată încît oamenii au despre ce să vorbească şi fără să-i preocupe felul în care mă port cu bărbaţii.

— Ei bine, Henry, poate că e momentul să începi să te gîndeşti la reputaţia ta. Sau cel puţin la cum să faci să eviţi aşa ceva.

Dacă Henry n-ar fi fost atît de nedumerită de felul ciudat în care alesese el să spună lucrurile, poate că ar fi sesizat nota dură din vocea lui.

— Ei bine, spuse ea nepăsătoare, ideea e că locuieşti aici deja de o săptămînă. Dacă aş fi fost îngrijorată din cauza vreunei

repu... din cauza reputației mele, adică, aceea ar fi demult distrusă.

— Chiar şi aşa, eu o să-mi iau o cameră la un han din sat.

— Nu spune prostii! Nu ți-a păsat nici cît negru sub unghie de necuviință sau de felul în care-am locuit o săptămînă întreagă. Acum de ce ți-ar păsa?

— Pentru că, se răsti el, cu nervii întinşi la maximum, acum eşti responsabilitatea mea.

— Ăsta e motivul cel mai prostesc pe care l-am auzit vreodată. După părerea mea...

— Ai prea multe păreri, se răsti el.

Henry rămase cu gura căscată.

— Ca să vezi! rosti apăsat.

Dunford începu să se plimbe prin cameră cu paşi mari.

— Situația noastră nu poate să rămînă aşa cum este. Nu poți să te porți şi mai departe ca o deşănțată. Cineva trebuie să te învețe bunele maniere. O să fie nevoie să...

— Nu-mi vine să cred cît eşti de ipocrit! izbucni ea. A fost foarte bine să fiu ciudata satului cînd eram doar o cunoştință de-a ta, dar acum, că sînt o responsabilitate...

Cuvintele i se opriră în gît, fiindcă Dunford o apucase de umeri şi o lipise de perete.

— Dacă mai spui o singură dată despre tine că eşti o ciudată, rosti pe un ton periculos, pentru Dumnezeu, nu mai răspund de acțiunile mele.

Chiar şi în lumina lumînărilor, Henry vedea furia abia reținută din privirea lui, aşa că înghiți în sec, destul de speriată. Cu toate astea, cum ea nu fusese niciodată teribil de prudentă, continuă să vorbească, deşi pe un ton mult mai scăzut:

— Nu e lucru de laudă că nu ți-a păsat de reputația mea pînă acum. Sau îngrijorarea ta e doar pentru cei care-ți sînt dați în grijă şi nu pentru prieteni?

— Henry, spuse el, cu un muşchi zvîcnindu-i la gît. Cred că a venit momentul să te opreşti din vorbit.

— E un ordin cumva, tutore dragă?

El trase foarte adînc aer în piept înainte să răspundă.

— Există o diferență între un tutore şi un prieten, cu toate că spor să pot să-ți fiu amîndouă.

— Cred că te plăceam mai mult cînd îmi erai numai prieten, bombăni ea pe un ton beligerant.

— Presupun că aşa este.

— Presupun că aşa este, îl imită ea, fără să încerce nici un pic să-şi ascundă indignarea.

Dunford începu să se uite în jur, după ceva cu care să-i astupe gura. Dădu cu ochii de patul ei şi clipi, dîndu-şi deodată seama cît de prosteşte îi sunaseră cuvintele dat fiind că, iată-l, era în dormitorul ei, dar îi predica despre bunăcuviință. Se uită la Henry şi observă în sfîrşit că ea era în cămaşă de noapte. În cămaşă de noapte! Şi era uzată şi deşirată în locuri pe unde i se vedeau mult prea mult picioarele.

Îşi stăpîni un icnet şi o privi în ochi. Avea gura strîns închisă, într-o linie dreaptă, rebelă, şi deodată lui îi trecu prin minte că i-ar fi plăcut să o sărute din nou, mai apăsat şi mai repede. Inima îi bătea tare din cauza ei şi îşi dădu seama pentru prima dată ce graniță subțire era între furie şi dorință. Voia s-o *domine*.

Dezgustat cu totul de sine însuşi, făcu stînga împrejur, traversă încăperea şi puse mîna pe clanța rotundă. Trebuia să plece rapid din acea casă. Deschise uşa cu o mişcare furioasă, apoi se întoarse spre Henry şi spuse:

— Mai discutăm de dimineață.

— Mă aştept la asta.

Mai tîrziu, tînăra se gîndi că era, probabil, foarte bine că el părăsise dormitorul înainte să-i audă răspunsul, fiindcă nu părea prea dornic să mai audă ceva.

Capitolul nouă

A doua zi sosiră şi celelalte rochii noi ale lui Henry, dar ea se îmbrăcă tot în cămaşa albă şi în pantaloni, doar din încăpăţînare.

— Bărbat nechibzuit, spuse pentru sine în timp ce se îmbrăca făcînd mişcări bruşte.

Credea că o să poată s-o schimbe pe ea? S-o transforme într-o viziune delicată de feminitate? Credea că avea să suspine şi să bată din gene şi să-şi petreacă zilele pictînd acuarele?

— Ha! se răsti ea.

N-avea să-i fie prea simplu. Ea nu ar fi putut să înveţe toate acele lucruri nici dacă ar fi vrut. Dacă nu voia, era mai mult decît imposibil. Stomacul îi scoase un sunet de nerăbdare, aşa că Henry îşi trase cizmele şi coborî în camera pentru micul-dejun. Se miră să-l găsească pe Dunford deja acolo, fiindcă ea se trezise excepţional de devreme, iar el era unul dintre puţinii oameni, dintre cîţi cunoştea ea, cărora le plăcea dimineaţa şi mai puţin decît îi plăcea ei.

Dunford o privi din cap pînă în picioare înainte să se aşeze, dar Henry nu reuşi să desluşească nici o emoţie în adîncurile ochilor lui ciocolatii.

— Pîine prăjită? întrebă el pe un ton sec, întinzîndu-i un platou.

Ea luă o felie şi o puse în farfuria din faţa sa.

— Gem?

Îi întinse ceva roşu. Zmeură, se gîndi Henry absentă. Sau poate coacăze. Nu-i păsa prea tare, aşa că nu făcu decît să întindă gemul pe pîine.

— Ouă?

Henry lăsă cuțitul din mînă şi luă cu o lingură puțină omletă, pe care o puse apoi în farfuria din fața ei.

— Ceai?

— Termină! izbucni tînăra.

— Încerc doar să te ajut, murmură el, ştergîndu-se discret în colțul gurii, cu un şervet.

— Pot să mă hrănesc singură, milord, se răsti ea, întinzînd fără eleganță mîna pe deasupra mesei, după o farfurie cu bacon.

El zîmbi şi luă încă o înghițitură, conştient de faptul că o înfuria şi bucurîndu-se nespus. Era supărată pe el. Nu-i plăcea obișnuința de stăpîn pe care o avea. Dunford se îndoia că-i spusese cineva, în toată viața ei, ce să facă. Din ce auzise despre Carlyle, omul îi lăsase indecent de multă libertate. Era convins că ea nu ar fi recunoscut niciodată, dar avea sentimentul că Henry se supărase puțin pentru că lui nu-i păsase de reputația ei şi înainte.

În această privință, gîndi resemnat, era într-adevăr în culpă. Se distrase atît de bine învățînd despre noua sa moşie încît nu se gîndise deloc la statutul de femeie nemăritată al însoțitoarei sale. Henry se comporta atît de... ei bine, de ciudat – nu exista alt cuvînt mai potrivit – încît nu-i trecuse prin cap că ea era, sau ar fi trebuit să fie, sub incidența aceloraşi reguli şi convenții ca şi oricare alte tinere domnişoare pe care le cunoştea el.

În timp ce prin minte îi treceau toate aceste gînduri, începu să bată cu furculița în masă, absent. Sunetul monoton continuă pînă cînd Henry se uită spre el, iar din expresia ei se citi clar: era convinsă că singura lui intenție era s-o supere pe ea.

— Henry, spuse Dunford pe un ton care, spera el, era foarte amabil. M-am mai gîndit.

— Chiar aşa? Ce nemaipomenit!

— Henry...

În vocea lui se auzise un inconfundabil ton amenințător. Pe care ea îl ignoră.

— I-am admirat mereu pe aceia care îşi lărgesc orizonturile. Gîndirea e un bun punct de plecare, cu toate că ar putea să se dovedească dificilă...

— Henry.

Era momentul să tacă.

— Mă gîndeam...

Făcu o pauză, de parcă ar fi provocat-o să spună ceva. Cînd ea, înțelept, rămase tăcută, el continuă:

— Mi-ar plăcea să plec la Londra. Chiar în după-amiaza asta, cred.

Henry simți un inexplicabil nod de tristețe în gît. Pleca? Era adevărat că se supărase pe el, ba chiar se înfuriase, dar nu voia să plece. Începuse să-i placă prezența lui acolo.

— Vii şi tu cu mine.

Tot restul vieții Dunford îşi dori să fii avut o cale să-i imortalizeze expresia de pe chip. Şocul nu era un cuvînt potrivit ca s-o descrie. Nici oroarea. Nici dezamăgirea, furia sau exasperarea. Într-un final, ea izbucni:

— Ți-ai pierdut mințile?

— Se prea poate.

— Nu merg la Londra.

— Eu spun că mergi.

— Ce să fac eu acolo? întrebă ridicînd brațele spre cer. Şi, mai important, cine o să mă înlocuiască aici?

— Sînt sigur că o să găsim pe cineva. Există foarte mulți servitori buni la Stannage Park. Pînă la urmă, tu i-ai pregătit.

Henry alese să ignore faptul că el tocmai îi făcuse un compliment.

— Nu merg la Londra.

— Nu ai de ales.

Vocea lui era înşelător de calmă.

— De cînd?

— De cînd ți-am devenit tutore.

Ea îl privi furioasă. Dunford luă o înghiţitură de cafea şi o măsură din privire peste marginea ceştii.

— Îţi sugerez să îmbraci una dintre rochiile cele noi înainte să plecăm.

— Ţi-am spus că nu plec.

— Nu forţa nota, Henry.

— Nu forţa tu nota cu mine! se răsti ea. De ce mă tragi după tine la Londra? Nu vreau să merg! Sentimentele mele nu contează deloc?

— Henry, n-ai fost niciodată la Londra.

— Există milioane de oameni pe lumea asta, milord, care trăiesc vieţi foarte fericite fără să calce niciodată în capitala naţiunii noastre. Te asigur că şi eu fac parte dintre ei.

— Dacă n-o să-ţi placă, atunci poţi să pleci.

Ea se cam îndoia de asta. Îl credea în stare să spună cîteva minciuni nevinovate ca s-o convingă să-i facă pe plac. Hotărî să schimbe tactica.

— Dacă mă duci la Londra n-o să fie nimic diferit în privinţa cuiva care să mă supravegheze, spuse încercînd să pară rezonabilă. De fapt, să mă laşi aici ar fi o soluţie mult mai potrivită. Totul o să se întoarcă la normal, ca înainte să fi sosit tu.

Dunford oftă trist.

— Henry, spune-mi de ce nu vrei să mergi la Londra.

— Am prea multe de făcut aici.

— Motivul adevărat, Henry.

Ea îşi prinse buza de jos între dinţi.

— Eu... Nu cred că mi-ar plăcea. Petreceri, baluri şi toate astea. Nu sînt pentru mine.

— De unde ştii? N-ai fost niciodată.

— Uită-te la mine! exclamă ea furioasă şi umilită. Uită-te şi tu la mine.

Se ridică şi arătă spre îmbrăcămintea pe care o purta.

— Lumea ar rîde de mine chiar şi în cel mai neştiutor salon.

— Nu e ceva ce să nu se repare cu o rochie. Nu ai primit chiar azi-dimineață două astfel de piese de îmbrăcăminte?

— Nu mă lua peste picior! E mai mult decît atît. Nu e vorba de hainele mele, Dunford, ci de mine!

Lovi supărată cu piciorul în scaun şi se apropie de fereastră. Trase de cîteva ori aer în piept, încercînd să-şi potolească inima care gonea, dar nu reuşi. Pînă la urmă spuse pe un ton foarte scăzut:

— Crezi că i-ar amuza pe amicii tăi de la Londra? Despre asta e vorba? Nu doresc deloc să devin un fel de ciudățenie de bîlci. Ai de gînd să...

El se mişcă repede, tăcut, iar ea nici nu-şi dădu seama că se ridicase decît cînd îl simți atingînd-o, răsucind-o cu fața spre el.

— Cred că ți-am spus aseară să nu mai spui despre tine că eşti ciudată.

— Dar asta sînt!

Henry se simți extrem de umilită din cauza vocii plîngărețe şi a lacrimilor care-i curgeau pe obraji. Încercă să scape din strînsoarea lui. Dacă trebuia să fie o toantă vulnerabilă, nu putea măcar s-o lase să fie aşa în intimitate?

Dar Dunford o ținu strîns.

— Nu înțelegi, Henry? spuse pe un ton dureros de tandru. De asta te iau la Londra. Ca să-ți dovedesc că nu eşti o ciudată, că eşti o femeie minunată, dorită, pe care orice bărbat ar fi mîndru s-o aibă de soție.

Ea îl privi fix, fără să clipească, abia înțelegîndu-i cuvintele.

— Şi orice femeie, continuă el cu blîndețe, ar fi mîndră să te numească prietena ei.

— Nu pot, şopti ea.

— Ba sigur că poți. Dacă îți pui în cap, spuse rîzînd cu veselie. Uneori, Henry, mie mi se pare că tu ai putea să faci orice.

Ea clătină din cap.

— Nu, spuse încet.

Dunford îşi lăsă braţele să cadă şi se apropie de fereastră. Era uluit de profunzimea grijii pe care o simţea pentru ea, uimit de dorinţa adîncă să îi repare încrederea în sine.

— Nu-mi vine să cred că te aud vorbind aşa, Henry. Eşti aceeaşi care administrează probabil cel mai bine condus domeniu pe care l-am văzut eu vreodată? Aceea care s-a lăudat la mine că poate să călărească orice armăsar din Cornwall? Aceeaşi care mi-a luat zece ani din viaţă cînd a băgat mîna într-un stup de albine? După toate astea, mi-e greu să-mi imaginez că Londra ar fi aşa o provocare pentru tine.

— E altceva, spuse ea doar puţin mai tare decît o şoaptă.

— Nu chiar.

Henry nu răspunse.

— Ţi-am povestit vreodată că, atunci cînd ne-am întîlnit prima dată, mi s-a părut că eşti cea mai calmă şi încrezătoare femeie pe care o cunosc?

— Evident, nu sînt, rosti ea înecat.

— Spune-mi un lucru, Hen. Dacă poţi să supraveghezi o duzină de servitori, să conduci o fermă şi să construieşti un coteţ de porci, pentru Dumnezeu, de ce crezi că nu te-ai descurca să faci faţă unui sezon de baluri la Londra?

— Pentru că pot să fac toate lucrurile astea! izbucni ea. Ştiu cum să călăresc şi ştiu cum să construiesc un coteţ şi ştiu cum să conduc o fermă. *Dar nu ştiu cum să fiu fată!*

Dunford rămase tăcut, şocat de vehemenţa răspunsului ei.

— Nu-mi place să fac lucruri pe care nu le fac bine, se răsti ea.

— Mie mi se pare, începu el lent, că nu ai nevoie decît de puţin exerciţiu.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Nu mă lua de sus.

— Nu fac asta. Eu sînt primul care recunoaşte că habar n-aveai să porţi o rochie, dar uite ce bine te-ai descurcat cu aceea

galbenă. Şi, evident, ai gusturi foarte bune cînd te decizi să le arăţi. Ştiu cîte ceva despre moda doamnelor, să ştii, iar rochiile pe care le-ai ales tu sînt minunate.

— Nu ştiu să dansez, rosti ea, încrucişînd braţele la piept într-un gest sfidător. Şi nu ştiu cum să flirtez, nu ştiu cine alături de cine trebuie să stea la cină şi... nu ştiam nici măcar despre vinul de porto!

— Dar, Henry...

— Şi nu merg la Londra să mă fac de rîs. Refuz!

El nu putu decît s-o privească ieşind în grabă din încăpere.

* * *

Dunford stabili data plecării pentru ziua următoare, dîndu-şi seama că nu avea cum să mai insiste pe lîngă Henry şi să-şi păstreze conştiinţa curată, cînd ea era într-o astfel de stare. Trecu de mai multe ori, în linişte, pe lîngă camera ei, încercînd să audă dacă nu cumva ea plîngea, dar nu auzi decît tăcerea. Nici măcar sunetul vreunei mişcări nu răzbătea din spatele uşii închise.

Henry nu coborî la prînz, ceea ce-l surprinse. Nu avea un apetit delicat şi el crezuse că avea să fie foarte înfometată. Pînă la urmă nu apucase să mănînce prea mult la micul-dejun. Merse spre bucătărie, să întrebe dacă nu cumva ceruse să i se aducă o tavă cu mîncare sus, în camera ei. Cînd află că nu era cazul, blestemă încet şi clătină din cap. Dacă nu apărea nici la cină, avea să urce la ea în cameră şi s-o tragă el însuşi jos.

Se întîmplă ca astfel de măsuri drastice să nu fie necesare, fiindcă Henry apăru în salon la ora ceaiului, cu ochii puţin roşii de la plîns, dar fără lacrimi. Dunford se ridică imediat şi îi făcu semn spre fotoliul de lîngă el. Ea îi zîmbi recunoscătoare, probabil fiindcă rezistase tentaţiei să glumească pe seama comportamentului ei din acea dimineaţă.

— Îmi pare rău că m-am purtat ca o netoată la micul-dejun, spuse. Te asigur că sînt pregătită să discut problema ca un adult civilizat. Sper să reuşim să facem asta.

Dunford se gîndi amuzat că o parte din motivul pentru care o plăcea atît de mult era că nu semăna deloc cu adulții civilizați pe care-i cunoştea el. Şi nu putea să sufere limbajul acela exagerat de corect pe care-l folosise. Poate, dacă o ducea la Londra, făcea o greşeală. poate că societatea avea să scoată din ea şi ultima fărîmă de prospețime şi spontaneitate. Oftă. Nu. Avea să fie atent la ea, ca să nu piardă acea strălucire. De fapt, avea să se asigure că Henry va fi şi mai strălucitoare. Îi aruncă o privire. Părea intimidată. Parcă aştepta ceva.

— Da? întrebă el înclinînd puțin capul.

Ea îşi drese glasul.

— M-am gîndit... M-am gîndit că, poate, ai putea să-mi spui de ce vrei să merg cu tine la Londra.

— Ca să găseşti motive logice pentru care să nu mergi? ghici el.

— Aşa ceva, recunoscu ea, zîmbind doar puțin în felul acela obraznic al ei.

Sinceritatea şi strălucirea din privirea sa erau dezarmante. Dunford surîse la rîndul lui, altul dintre acele zîmbete devastatoare, şi se bucură să vadă că buzele ei se desfăcură puțin drept răspuns.

— Te rog, ia loc, spuse făcînd semn spre fotoliu.

Ea se aşeză, iar el îi urmă exemplul.

— Spune-mi ce ai vrea să ştii, rosti făcînd un semn larg din mînă.

— Ei bine, în primul rînd, cred că...

Se opri, iar pe chip îi apăru o expresie consternată.

— Nu te uita aşa la mine.

— Cum?

— Ca şi cum... ca şi cum ai fi...

Doamne, fusese cît pe ce să spună „ca şi cum te-ai pregăti să mă devorezi".

— Nu contează.

El zîmbi din nou, ascundu-şi expresia de pe chip în spatele unui acces de tuse şi acoperindu-şi gura cu palma.

— Te rog, continuă.

— Da.

Îl privi în ochi, apoi decise că aceea era o greşeală, fiindcă Dunford era aşa de chipeş, ochii îi străluceau şi...

— Ce spuneai? întrebă el.

Henry clipi şi reveni la realitate.

— Da. Spuneam că... mi-ar plăcea să aflu exact ce speri să se întîmple dacă mă duci la Londra.

— Am înţeles.

Nu continuă, lucru care o irită în aşa măsură încît se văzu nevoită să răspundă cu:

— Ei bine?

Dunford, evident, încercase să găsească un răspuns.

— Presupun că aş obţine multe lucruri, răspunse. În primul şi cel mai important rînd, mi-ar plăcea să te distrezi puţin.

— Pot să mă distrez...

— Nu, te rog, spuse el ridicînd o palmă. Dă-mi voie să termin, apoi vine şi rîndul tău.

Ea dădu repede din cap şi aşteptă ca el să continue.

— După cum spuneam, mi-ar plăcea să te distrezi puţin. Cred că te-ai bucura de sezonul de baluri dacă ţi-ai da voie să faci asta. Ai atît de mult nevoie de o garderobă nouă, şi te rog să nu mă contrazici în privinţa asta, fiindcă ştiu bine că am dreptate.

Făcu o pauză.

— Asta e tot?

El nu reuşi să nu rîdă puţin. Abia aştepta să-şi susţină cauza.

— Nu, răspunse. Am făcut doar o pauză de respiraţie.

Cînd ea nu zîmbi la auzul glumei sale, adăugă:

— Şi tu respiri din cînd în cînd, nu-i aşa?

Reuşi să smulgă o privire supărată de la ea.

— Bine, capitulă. Spune-mi ce obiecții ai pînă aici. Închei după ce termini tu.

— Da. Ei bine, în primul rînd, mă distrez de minune aici, în Cornwall, şi nu văd de ce aş avea nevoie să călătoresc în cealaltă parte a țării ca să caut şi alte lucruri distractive. Mi se pare al naibii de păgîn.

— Al naibii de păgîn? repetă el, nevenindu-i să creadă că ea spusese asta.

— Să nu rîzi, îl avertiză ea.

— Nu rîd, o asigură Dunford. Dar al naibii de păgîn? De unde-ai scos expresia asta?

— Încercam doar să subliniez că am responsabilități aici şi că nu-mi doresc un stil de viață frivol. Unii dintre noi au lucruri mai importante de făcut decît să-şi irosească timpul în căutare de activități care să ne distreze.

— Desigur.

Ea îl privi bănuitor, încercînd să detecteze vreo notă de sarcasm în tonul lui. Ori vorbea serios, ori era un maestru al prefăcătoriei, pentru că părea foarte sincer.

— Ai şi alte obiecții? întrebă politicos.

— Da. Nu te contrazic, am nevoie de haine noi, dar ai uitat un lucru pertinent. Nu am deloc bani. Dacă nu mi-am putut permite rochii aici, în Cornwall, nu văd cum aş putea să mi le permit la Londra, unde cu siguranță că totul e mai scump.

— O să le plătesc eu.

— Chiar şi eu ştiu că aşa ceva nu se cade, Dunford.

— Probabil că nu se cădea săptămîna trecută, cînd am fost la Truro, recunoscu el ridicînd din umeri, dar acum sînt tutorele tău. Nici n-ar putea să fie mai potrivit.

— Dar nu pot să-ți dau voie să cheltuieşti bani pentru mine.

— Poate că vreau să fac asta.

— Dar nu se poate.

— Cred că ştiu ce vreau, rosti el sec. Probabil ceva mai bine decît ştii tu ce vreau.

— Dacă îți place să-ți cheltuieşti banii, aş prefera să-i investeşti în Stannage Park. Am avea nevoie de reparații la grajduri şi avem un teren la granița de sud pe care am pus ochii...

— Eu nu asta aveam de gînd.

Henry încrucişă brațele la piept şi strînse buzele, tăcînd, fiindcă nu mai avea obiecții la planul lui.

Dunford îi privi expresia indignată şi ghici, corect, că îi cedase cuvîntul.

— Dacă-mi dai voie să continui... Să vedem, unde rămăsesem? Distracție, haine... da. Ar putea să-ți facă bine să ai parte de ceva cizelare la oraş. Chiar dacă, spuse tare cînd o văzu deschizînd gura, consternată, chiar dacă nu ai nici o intenție să revii vreodată la Londra. E bine întotdeauna să le faci față celor mai buni – şi mai snobi, cred – de pe lume, şi n-o să poți să faci asta dacă nu ştii nimic despre nimic. Vinul de porto a fost un exemplu bun.

Ea roşi.

— Ai ceva obiecții aici?

Ea clătină din cap, tăcută. Nu simțise niciodată nevoia înainte să fie mai sofisticată, fiindcă îi ignorase şi fusese ignorată la rîndul ei de cei din societatea din comitat. Era destul de mulțumită de aranjament, dar se văzu nevoită să recunoască – Dunford avea dreptate. Cunoştințele erau de folos şi n-avea cum să fie rău dacă învăța să se poarte ceva mai frumos.

— Bine, spuse el. Am ştiut mereu că ai un bun-simț de excepție. Mă bucur că dai acum dovadă de asta.

Lui Henry i se păru condescendent tonul lui, dar decise să nu comenteze.

— De asemenea, continuă Dunford, cred că ți-ar face foarte bine să cunoşti oameni de vîrsta ta şi să-ți faci cîțiva prieteni.

— De ce vorbeşti de parcă i-ai face morală unui copil obraznic? spuse ea ca pentru sine.

— Iartă-mă. De vîrsta noastră, aşa ar fi trebuit să spun. Nu sînt cu mult mai în vîrstă decît tine, presupun, şi cele mai apropiate prietene ale mele nu sînt nici cu un an mai mari decît tine.

— Dunford, spuse Henry, încercînd să stăpînească roşeaţa care îi urcase spre obraji, motivul pentru care mă opun cel mai tare vizitei mele la Londra este că nu cred că oamenii o să mă placă. Nu mă deranjează să fiu singură aici, la Stannage Park, unde sînt cu adevărat singură. Îmi place, de fapt. Dar nu cred că mi-ar plăcea să fiu singură într-o sală de bal plină de sute de oameni.

— Prostii, spuse el pe un ton care nu accepta răspuns. O să-ţi faci prieteni, doar că nu ai mai fost în situaţia potrivită pînă acum. Şi n-ai avut hainele potrivite, adăugă sec. Sigur, nu e cazul să judecăm oamenii după îmbrăcăminte, dar pot să-mi dau seama de ce lumea ar putea să fie puţin bănuitoare în privinţa unei femei care nu pare a avea nici o rochie.

— Iar tu, desigur, o să-mi cumperi un dulap întreg.

— Exact aşa, răspunse el, ignorîndu-i replica sarcastică. Şi nu te teme, o să-ţi faci prieteni. Prietenele mele o să te adore, sînt convins, şi o să te prezinte altor oameni amabili, şi aşa mai departe.

Henry nu avea argumente istețe în acea privinţă, aşa că se văzu nevoită să se mulţumească să bombăne ceva neinteligibil ca să-şi exprime nemulţumirea.

— Şi în sfîrşit, spuse Dunford, ştiu că adori Stannage Park şi că ai vrea să-ţi petreci tot restul vieţii aici, dar poate, doar poate, Henry, ţi-ar plăcea într-o bună zi să ai o familie a ta. Ar fi exagerat de egoist din partea mea să te ţin aici, pentru mine, cu toate că Dumnezeu ştie cît mi-ar plăcea să te am în preajmă, fiindcă n-aş putea să găsesc un administrator care să se descurce mai bine...

— Sînt mai mult decît bucuroasă să rămîn, interveni ea repede.

— Nu te-ai gîndit niciodată să te măriți? întrebă el cu blîndețe. Sau să ai copii? Nici una dintre cele două nu e foarte probabilă dacă rămîi aici, la Stannage Park. Aşa cum bine ai spus, nimeni din sat nu e prea răsărit, şi cred că ai reuşit să-i sperii de tot pe majoritatea nobililor din Truro. Dacă mergi la Londra, ai putea să găseşti un bărbat care să-ți placă. Poate, rosti pe un ton glumeț, o să fie chiar cineva din Cornwall.

Ea voia să-i strige că pe el îl plăcea, dar se sperie, fiindcă nu-şi dăduse seama pînă atunci cît de mult îl plăcea. Mai departe de faptul că era puțin îndrăgostită de el, şi nu voia să recunoască nimic mai mult, Dunford atinsese o coardă sensibilă. Henry chiar îşi dorea copii, cu toate că refuzase să se gîndească prea mult la aşa ceva. Posibilitatea să găsească un bărbat care să o ia de soție, să o ia *pe ea* de soție, gîndi sec, fusese atît de îndepărtată încît gîndul la copii nu-i adusese decît durere. Dar acum, Doamne, de ce-şi imagina copii care-i semănau lui Dunford? Cu totul, pînă la ochii căprui, calzi, şi zîmbetul devastator. Era mai dureros decît orice şi-ar fi putut imagina, pentru că ştia că acei drăcuşori adorabili n-aveau să fie niciodată ai ei.

— Henry? Henry?

— Poftim? Mă scuzi. Mă gîndeam la ce ai spus.

— Şi nu eşti de acord? Vino la Londra, chiar dacă numai pentru puțină vreme. Dacă nu-ți place nici unul dintre bărbații de acolo, te întorci în Cornwall, dar cel puțin o să poți spune că ai epuizat toate opțiunile.

— Aş putea foarte bine să mă mărit cu *tine*, spuse ea pe neaşteptate.

Îşi acoperi gura cu mîna, oripilată. De unde scosese aşa ceva?

— Cu mine? rosti el ascuțit.

— Adică...

Vai de ea, cum să repare aşa o gafă?

— Vreau să spun că, dacă m-aş mărita cu tine, n-ar trebui să mă mai duc la Londra şi să-mi caut un soţ ca să fiu fericită, iar tu n-ar trebui să mă plăteşti ca să administrez Stannage Park ca să fii tu fericit şi...

— Eu?

— Văd că te miri. Şi eu mă mir. Nu sînt tocmai sigură de ce am sugerat aşa ceva.

— Henry, spuse el cu blîndeţe, eu ştiu exact de ce.

Chiar aşa? Deodată, tinerei i se făcu foarte cald.

— Nu cunoşti prea mulţi bărbaţi, continuă el. Cu mine te simţi în largul tău. Sînt o variantă mult mai sigură decît să ieşi în lume şi să cunoşti domni londonezi.

„Ba deloc!" îi venea ei să strige, dar sigur că nu făcu asta. Şi sigur că nu recunoscu nici adevăratul motiv pentru care acele cuvinte îi scăpaseră de pe buze. Era mai bine ca el s-o creadă prea speriată ca să părăsească Stannage Park.

— Căsătoria e un pas foarte important, spuse el.

— Nu atît de important, rosti ea, gîndindu-se panicată că deja făcuse o gafă colosală, aşa că de ce să nu persiste? Vreau să spun că, da, trebuie luată în considerare noaptea nunţii, şi recunosc că nu am experienţă în afară de ce... ei bine, de ce ştii deja, dar am fost crescută la fermă şi nu sînt cu totul neştiutoare. Aici avem oi, care se înmulţesc, şi nu văd de ce ar fi cu mult diferit şi...

El ridică o sprînceană, cu o expresie arogantă.

— Mă compari cumva cu o oaie?

— Nu! Sigur că nu, eu...

Se opri, înghiţi în sec, apoi înghiţi iar.

— Eu...

— Ce, Henry?

Ea nu-şi dădea seama dacă vocea lui era rece ca gheaţa, dacă îl şocase şi nu-i venea să creadă ce auzise sau dacă pur şi simplu se amuza.

— Eu, ei bine...

Doamne, aceea avea să rămînă în istorie drept ziua, nu, drept clipa cea mai urîtă din viața ei. Era o proastă. Avea minte de găină. Era nebună, nebună, nebună!

— Cred că... cred că ar fi mai bine să merg la Londra.

„Dar mă întorc la Cornwall cît pot de repede", jură în gînd. N-avea să-l lase s-o smulgă din casa ei.

— Splendid!

Dunford se ridică, părînd foarte mulțumit de sine însuşi.

— O să-i spun valetului să înceapă imediat împachetatul. Îl pun să se ocupe şi de lucrurile tale. Nu văd nici un motiv să luăm mai mult decît cele trei rochii pe care le-am cumpărat săptămîna trecută la Truro. Nu eşti de acord?

Ea dădu aprobator din cap, încet.

— Bine, spuse el mergînd spre uşă. Aşadar, împachetează orice lucruri personale vrei să iei cu tine. Şi, Henry?

Ea ridică privirea, cu un aer întrebător.

— Să uităm conversația asta, bine? Ultima parte, adică.

Ea reuşi să-şi forțeze buzele într-un zîmbet, dar ce voia cu adevărat era să arunce în el cu paharul de coniac.

Capitolul 10

A doua zi la ora zece, Henry era îmbrăcată, pregătită şi aştepta pe treptele din faţa conacului. Nu se bucura prea tare că fusese de acord să-l însoţească pe Dunford la Londra, dar avea de gînd să se poarte cu toată demnitatea de care era în stare. Dacă el credea că avea s-o tîrască din casă cu ţipete şi chin, se înşela. Îşi pusese rochia nouă, verde, şi boneta asortată, ba chiar reuşise să găsească şi o pereche de mănuşi mai vechi ale Violei. Erau puţin uzate, dar folositoare, iar Henry descoperi că-i plăcea senzaţia fină şi moale a lînii.

Boneta, însă, era cu totul altă poveste. O gîdila pe urechi, îi bloca vederea periferică şi era o corvoadă. Avea nevoie de toată răbdarea, care şi aşa nu era multă, ca să nu-şi smulgă nemernicul lucru de pe cap.

Dunford sosi cîteva minute mai tîrziu şi dădu aprobator din cap în direcţia ei.

— Arăţi minunat, Henry.

Ea zîmbi drept mulţumire dar decise să nu ia prea mult în seamă complimentul lui. Părea genul de lucru pe care-l spunea automat oricărei femei din preajma lui.

— Asta e tot ce iei? întrebă el.

Herny se uită la valiza sa mică şi dădu aprobator din cap. Nu avea destul cît să umple un geamantan în toată regula. Doar rochiile ei noi şi cîteva haine bărbăteşti bine uzate. Nu că ar fi avut nevoie de pantaloni şi jachetă în Londra, dar n-avea cum să fie sigură.

— Nu contează. Reparăm curînd situaţia.

Urcară în trăsură şi porniră. Henry îşi agăţă boneta de tocul portierei cînd urca, situaţie care-o făcu să bombăne lipsit de eleganţă. Lui Dunford i se păru că o aude spunînd:

— Fir-ar a dracului de bonetă păcătoasă!

Dar nu era sigur. Oricum, trebuia s-o avertizeze că era nevoie să-şi ţină gura odată ajunşi la Londra. Nu reuşi să se abţină şi o tachină, păstrînd o atitudine uluitor de nonşalantă:

— Ţi-a intrat o albină în bonetă?

Henry se întoarse spre el cu o privire ucigătoare.

— E o invenţie înfiorătoare, spuse vehement, trăgîndu-şi de pe cap elementul ofensator. Nu are nici un scop, din cîte-mi dau eu seama.

— Cred că scopul ei e să-ţi apere chipul de soare.

Ea îl privi ca şi cum i-ar fi spus că era ceva nou. Dunford nu ştia cum de nu izbucnise în rîs.

— S-ar putea să ajungă să-ţi placă pînă la urmă, spuse calm. Majoritatea doamnelor nu preferă soarele pe chip.

— Eu nu sînt ca ele, răspunse ea. Şi m-am descurcat foarte bine fără bonetă ani la rînd, mulţumesc.

— Şi ai pistrui.

— Ba nu am!

— Ba da. Chiar aici, spuse el atingîndu-i nasul, apoi mutînd degetul deasupra unui loc de pe obrazul ei.

— Şi aici.

— Cred că te înşeli.

— Hen, nici nu pot să-ţi spun cît de bucuros sînt să aflu că ai puţin orgoliu feminin pînă la urmă. Sigur, nu te-ai tuns niciodată, deci probabil că şi asta contează.

— Nu sînt deloc orgolioasă, protestă ea.

— Nu, nu eşti, răspunse el solemn. E unul dintre cele mai minunate lucruri la tine.

Era de mirare, gîndi Henry oftînd, că se îndrăgostise aşa de el?

— Cu toate astea, continuă Dunford, mă bucur să văd că ai unele dintre defectele pe care noi, ceilalți oameni, le avem, chiar dacă nu la fel de evidente.

— Bărbații, declară Henry pe un ton ferm, sînt la fel de vanitoşi ca şi femeile. Sînt convinsă.

— Probabil că ai dreptate, spuse el amabil. Vrei să-mi dai mie boneta? O pun aici, ca să nu se mototolească.

Ea îi întinse obiectul, iar el îl răsuci în mînă înainte să-l lase jos.

— Al naibii de subțire lucrul ăsta.

— A fost, evident, inventat de bărbați, anunță Henry, cu singurul scop de a le face pe femei şi mai dependente de ei. Îmi blochează cu totul vederea periferică. Nu ştiu cum pot doamnele să facă orice dacă nu văd lucrurile care nu sînt direct în fața lor.

Dunford nu făcu decît să rîdă şi să clatine din cap. Păstrară o tăcere plăcută cam zece minute, pînă cînd el oftă şi spuse:

— Mă bucur că am plecat. Mi-era teamă ca nu cumva să fiu nevoit să mă lupt cu tine din cauza lui Rufus.

— Ce vrei să spui?

— Mă aşteptam, pe undeva, să insişti să-l luăm cu noi.

— Nu fii prostuț, pufni ea.

El zîmbi la auzul tonului ei deodată rezonabil.

— Probabil că iepurele acela mi-ar fi ronțăit toată casa.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ar ronțăi indispensabilii prințului regent. Nu l-am adus cu mine pentru că m-am gîndit că ar fi periculos pentru el. Cine ştie ce bucătar francez mai tolomac l-ar face tocană?

Dunford se scutură de rîs.

— Henry, spuse ştergîndu-se la ochi, te rog să nu-ți pierzi umorul specific ție cînd ajungem la Londra. Cu toate că, adăugă, ai putea să găseşti că este prudent să nu faci speculații despre indispensabilii regentului.

Henry nu putu să nu surîdă la rîndul ei. Tipic pentru el, să se asigure că ea se simțea bine, nemernicul. Ea nu voia decît să-i urmeze planul cu demnitate, dar asta nu însemna să se simtă şi bine. Din cauza lui îi era greu să se vadă ca o martiră chinuită.

Iar el continuă să facă asta toată ziua, vorbindu-i fără oprire pe un ton prietenesc. Îi arătă diverse locuri pe drum, iar Henry le privi şi ascultă cu nesaț. Nu mai plecase de ani buni din partea de sud-vest a Angliei, de cînd rămăsese orfană şi se mutase la Stannage Park. Viola o luase într-o vacanță scurtă în Devon o dată, dar mai departe de atît, Henry nu ieşise din Cornwall.

Se opriră puțin la prînz, dar aceea fu singura pauză, fiindcă Dunford îi spuse că voia să ajungă repede. Puteau să facă mai mult de jumătate din drumul spre Londra chiar în acea zi, dacă nu tărăgănau. Ritmul grăbit îşi spuse cuvîntul, însă, şi cînd traseră la un han de pe marginea drumului, să se odihnească, Henry era extrem de obosită. Trăsura lui Dunford avea arcuri foarte bune, dar nimic nu putea să ascundă unele dintre hîrtoapele mai adînci de pe drum. Anunțul surprinzător al însoțitorului ei o scoase, însă, din starea în care era.

— O să-i spun hangiului că eşti sora mea.

— De ce?

— Aşa mi se pare prudent. Nu e tocmai cuviincios să călătorim aşa, fără cineva care să ne supravegheze, chiar dacă tu eşti protejata mea. Aş prefera să nu ridic întrebări nepotrivite în legătură cu tine.

Henry dădu aprobator din cap, recunoscînd că Dunford avea dreptate. Nu dorea ca vreun beţiv scîrbos să pună mîna pe ea numai fiindcă credea că este o femeie uşoară.

— Cred că putem să scăpăm nedescoperiți, spuse Dunford, fiindcă amîndoi avem părul şaten.

— Noi şi jumătate din populația Marii Britanii, rosti ea obraznic.

— Taci, vulpiță!

Rezistă impulsului s-o mîngîie pe creştet.

— O să fie întuneric şi n-o să observe nimeni. Pune-ţi boneta înapoi pe cap.

— Dar atunci nimeni n-o să-mi vadă părul, îl tachină ea. Şi toată munca o să fie în zadar.

El zîmbi poznaş.

— Toată munca, zici? Cred că eşti foarte obosită după ce te-ai chinuit atît să creşti părul ăsta şaten.

Ea aruncă boneta ofensatoare înapoi spre el. Dunford se înveseli şi începu să fluiere pentru sine. Pînă în acel punct, călătoria fusese un adevărat succes. Henry, dacă nu uitase, atunci cel puţin îşi suprimase supărarea pentru că fusese forţată să meargă la Londra. Ba mai mult, nu mai spusese nimic despre sărutul lor din căsuţa părăsită. De fapt, toate semnele arătau că uitase cu totul despre sărut.

Lucru care-l deranja. Fir-ar al dracului, ce-l mai deranja!

Nu-l deranja însă nici pe jumătate cît faptul că-l deranjase iniţial. Nu mai pricepea nimic. Renunţă să se mai gîndească la asta şi o ajută să coboare din trăsură.

Intrară în han, cu unul dintre argaţi pe urme, ducîndu-le bagajele. Henry era uşurată să vadă că locul părea destul de curat. Nu dormise în alte aşternuturi în afară de acelea de la Stannage Park de ani buni şi întotdeauna ştiuse exact cînd fuseseră spălate ultima dată. Îi trecu în sfîrşit prin minte că întreaga sa existenţă fusese aproape în întregime în mîinile sale pînă atunci. Londra avea să fie o adevărată aventură. Dacă ar fi putut să treacă peste teama paralizantă pe care i-o trezea înalta societate...

Hangiul, recunoscînd calitatea cînd o vedea, se grăbi lîngă ei.

— Avem nevoie de două camere, spuse Dunford scurt. Una pentru mine, una pentru sora mea.

Figura hangiului se făcu lungă.

— Vai de mine. Speram să fiți căsătoriți, fiindcă am doar o cameră și...

— Ești convins? întrebă Dunford pe un ton ca de gheață.

— Vai, milord, aș putea să dau pe cineva afară pentru dumneata, jur că aș face-o, dar tot locul e plin de lume de clasă în seara asta. Ducesa moștenitoare Beresford e în trecere pe aici și are ditamai alaiul cu ea. A avut nevoie de șase camere, fiindcă are atîția nepoți.

Dunford icni. Clanul Beresford era cunoscut pentru fertilitatea sa. La ultima numărătoare, ducesa moștenitoare, o femeie răutăcioasă și bătrînă, care cu siguranță n-ar fi vrut cu mare ușurință să renunțe la vreo cameră dintr-ale ei, avea douăzeci de nepoți. Numai Dumnezeu știa cîți dintre ei se aflau la han în acea seară.

Henry, însă, nu știa despre clanul Beresford și uimitoarea lor fecunditate, plus că-i era cam greu să respire din cauza panicii care o cuprinsese.

— Dar trebuie să aveți încă o cameră, izbucni. Neapărat!

Hangiul clătină din cap.

— Numai una. Eu și așa dorm în grajd. Dar sînt sigur că dumneavoastră n-o să vă supărați dacă împărțiți o cameră, dacă sînteți frați. Nu e foarte intim, știu, dar...

— Eu sînt o persoană foarte rezervată, spuse Henry cu disperare, apucîndu-l de braț. Extraordinar de rezervată.

— Henrietta, draga mea, spuse Dunford, desfăcîndu-i cu blîndețe degetele din strînsoarea letală în care prinseseră cotul hangiului, dacă nu are altă cameră, nu are. Trebuie să ne descurcăm cu ce avem.

Ea îl privi speriată, apoi se calmă imediat. Sigur că Dunford avea un plan. De aceea vorbise atît de calm și de sigur de sine.

— Sigur, Du... Daniel, improviză, dîndu-și seama prea tîrziu că nu îi știa numele mic. Sigur. Ce prostie din partea mea.

Hangiul se relaxă vizibil și-i dădu lui Dunford cheia.

MariusMaria

— Avem o cameră la grajduri pentru argaţi, milord. O să fie înghesuială, dar cred că e un loc pentru fiecare.

Dunford îi mulţumi, apoi o conduse pe Henry în camera lor. Săraca fată era albă ca ceara. Era adevărat că boneta îi ascundea aproape tot chipul, dar ar fi fost greu să nu-ţi dai seama că nu se bucura de aranjamentul din acea noapte.

Fir-ar să fie, nici el nu se bucura. Nu era deloc fericit la gîndul că trebuia să doarmă în aceeaşi cameră cu ea. Trupul lui blestemat ardea de dorinţă numai la acest gînd. Îi venise să o apuce şi să o sărute de mai mult de douăsprezece ori numai în acea zi, în trăsură. A naibii fetişcană nici nu ştia cîtă voinţă îi trebuise ca să se stăpînească.

Şi nu se întîmpla cînd vorbeau. Atunci, cel puţin, mintea lui era atentă la discuţie, nu la trupul ei. Se întîmpla cînd tăceau, iar el ridica privirea şi o vedea uitîndu-se pe fereastră, cu ochii strălucind, apoi se uita la gura ei, lucru care se dovedea *întotdeauna* a fi o greşeală, iar ea îşi umezea buzele, şi imediat Dunford se vedea nevoit să apuce pernele trăsurii ca să nu o cuprindă în braţe.

Şi buzele acelea delicioase, trandafirii, erau ţuguiate cînd Henry îşi puse mîinile în şolduri şi se uită de jur împrejur, prin încăpere. Dunford îi urmări privirea pînă la patul care domina camera şi renunţă la orice speranţă. Avea să petreacă o noapte deosebit de dificilă.

— Cine-i Daniel? încercă să glumească.

— Mă tem că tu, fiindcă nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă. Nu-mi spui nimic care te-ar trăda.

— Buzele-mi sînt pecetluite, răspunse el făcînd o plecăciune adîncă şi dorindu-şi să o sărute.

— Care este numele tău adevărat?

El zîmbi diavoleşte.

— Secret.

— Te rog! pufni ea.

— Serios.

Reuşi chiar să arboreze o expresie atît de sinceră încît ea îl crezu pentru o clipă. Dunford se apropie tiptil, dintr-o parte, şi îi acoperi gura cu mîna.

— E un secret de stat, şopti, uitîndu-se repede spre fereastră. Existenţa monarhiei depinde de asta. Dacă s-ar afla, ne-ar distruge politica din India, ca să nu mai spun despre...

Henry îşi smulse boneta de pe cap şi începu să-l lovească.

— Eşti incorigibil! se răsti ea.

— Aşa mi s-a spus, răspunse el cu un zîmbet neruşinat. Că mă port adesea foarte lipsit de respect.

— Aşa mi se pare şi mie.

Îşi puse mîinile în şolduri din nou şi reîncepu să măsoare camera.

— Ei bine, Dunford, avem o problemă. Care-i planul tău?

— Planul meu?

— Ai un plan, nu-i aşa?

— Nu ştiu absolut deloc la ce te referi.

— La somn, se răsti ea.

— Nu m-am gîndit, recunoscu el.

— Poftim? ţipă Henry.

Apoi, dîndu-şi seama că sunetul fusese prea puternic, coborî glasul şi adăugă:

— Nu putem să dormim amîndoi... acolo.

Arătă spre pat.

— Nu, oftă el, gîndindu-se că era mort de oboseală şi că, dacă tot nu putea să facă dragoste cu ea, lucru la care visase de nenumărate ori în ultimele zile cu toate că ştia că aşa ceva ar fi fost imposibil, putea măcar să doarmă bine, pe o saltea moale.

Se uită spre un fotoliu mare, dintr-un colţ al camerei. Părea al naibii de incomod, exact genul de obiect făcut ca să încurajeze o postură corectă. Nu era prea comod nici la stat, darămite la somn. Oftă din nou, de această dată mai tare.

— Presupun că aş putea să dorm pe fotoliu.

— Pe fotoliu?

El arătă spre piesa de mobilier în chestiune.

— Patru picioare, o pernă. Per total, un obiect folositor la casa omului.

— Dar este... aici.

— Da.

— Aici o să fiu eu.

— Şi asta e adevărat.

Ea îl privi de parcă n-ar fi vorbit englezeşte.

— Nu putem să dormim amîndoi aici.

— Alternativa este să dorm la grajduri, ceea ce, te asigur, nu doresc să fac. Deşi...

Aruncă o privire spre fotoliu.

— Cel puţin acolo aş putea sta întins. Oricum, hangiul a spus că grajdurile sînt şi mai aglomerate decît hanul şi, sincer, după experienţa pe care am avut-o la coteţul de porci, mirosul delicat al animalelor mi-e pentru totdeauna gravat în memorie. Sau în nas, mai bine spus. Gîndul la o noapte petrecută printre baligi de cal este cu totul neatrăgătoare.

— Poate că tocmai au făcut curat acolo? spuse ea plină de speranţă.

— Pe cai nu-i opreşte nimic să-şi facă treaba în miezul nopţii.

Închise ochii şi clătină din cap. Nici într-un milion de ani nu şi-ar fi imaginat că într-o bună zi va discuta despre excremente de cal cu o doamnă.

— Bine, spuse ea uitîndu-se fără convingere la fotoliu. Dar trebuie să mă schimb.

— Aştept pe coridor.

Dunford îşi îndreptă spatele şi ieşi din cameră, hotărîndu-se că el era cel mai nobil, mai cavaler şi, posibil, mai prost bărbat din toată Marea Britanie.

Se sprijini de peretele de lîngă uşă şi o auzi mişcîndu-se înăuntru. Încercă din răsputeri să nu se gîndească la semnificaţia acelor sunete, dar descoperi că era imposibil. Îşi desfăcea rochia... o lăsa să cadă de pe umeri. Apoi...

Îşi muşcă tare buza, sperînd ca durerea să-i alunge gîndurile în direcţii mai cuviincioase. Nu funcţionă.

Problema era că ştia că şi ea îl dorea pe el. Nu chiar în acelaşi fel şi sigur nu cu aceeaşi intensitate, dar dorinţa era acolo. În ciuda gurii ei sarcastice, Henry nu ştia nimic despre dragoste şi nu se pricepea să-şi ascundă privirea visătoare din momentele în care se atingeau întîmplător. Iar sărutul...

Dunford gemu. Fusese perfectă, răspunsese minunat, pînă cînd el îşi pierduse stăpînirea de sine şi o speriase. Gîndindu-se la acel moment, îi mulţumi lui Dumnezeu că ea se speriase, fiindcă nu era sigur că el ar fi reuşit să se oprească altfel.

Dar în ciuda setei pe care o simţea pentru ea, cu siguranţă că nu intenţiona să o seducă. Voia să participe la sezonul de baluri, aşa cum i se cuvenea. Voia să cunoască alte femei de vîrsta sa şi să-şi facă prietene, pentru prima dată în viaţa ei. Voia să cunoască nişte domni şi să... Se încruntă. Nu, hotărî cu o expresie resemnată, ca de copil căruia i s-a spus că trebuie neapărat să-şi mănînce varza de Bruxelles din farfurie, voia ca ea să cunoască nişte domni. Merita să aleagă dintre cei mai de seamă burlaci englezi.

După aceea poate că viaţa lui avea să se întoarcă la normal. Avea să-şi viziteze amanta, lucru pe care trebuia neapărat să-l facă, avea să joace cărţi cu prietenii lui, să meargă la un şir nesfîrşit de petreceri şi să-şi continue mult-invidiata viaţă de burlac.

Era unul dintre puţinii oameni, dintre cîţi cunoştea, mulţumiţi cu adevărat de existenţa lor. De ce naiba ar fi vrut să schimbe ceva?

Uşa se deschise, iar chipul lui Henry apăru dinăuntru.

— Dunford? spuse ea încet. Am terminat. Acum poți să intri.

El icni, nesigur dacă sunetul se datora dorinței înfrînate sau pur şi simplu oboselii, şi se ridică din locul în care stătea sprijinit de perete, apoi intră din nou în încăpere. Henry stătea în picioare, aproape de fereastră, cu halatul subțire şi uzat strîns în jurul trupului.

— Te-am mai văzut în cămaşă de noapte, spuse el zîmbind un surîs care spera să fie prietenos şi neapărat *platonic*.

— Ştiu, dar...

Ridică neputincioasă din umeri.

— Vrei să aştept pe hol cît te schimbi şi tu?

— În cămaşă de noapte? Nu prea cred. Poate că eu te-am văzut îmbrăcată aşa, dar cu siguranță nu vreau să împart acest privilegiu cu restul oaspeților acestui han.

— Da, sigur.

— Şi mai ales nu cu dragonul acela bătrîn Beresford şi cu descendenții ei. Probabil că pleacă la Londra pentru sezonul de baluri şi n-ar ezita să spună întregii societăți că te-au văzut umblînd pe jumătate dezbrăcată printr-un han.

Îşi trecu obosit mîna prin păr.

— Ar trebui să facem tot posibilul să-i evităm de dimineață.

Ea dădu timid din cap.

— Cred că aş putea să închid ochii sau să mă întorc cu spatele.

Dunford se gîndi că probabil acela nu era cel mai bun moment să-i spună că prefera să doarmă gol. Ar fi fost totuşi incomod să doarmă îmbrăcat. Poate în cămaşa de noapte...

— Sau aş putea să mă ascund sub cuvertură, spunea Henry. Atunci ai avea parte de intimitate.

Dunford clipi, neîncrezător şi amuzat, cînd ea se ascunse în pat, sub pături, semănînd cu un muşuroi mare.

— Cum e? întrebă cu vocea înfundată.

El încercă să se dezbrace, dar rîdea şi umerii-i tremurau din cauza asta.

— Perfect, Henry. E perfect.

— Spune-mi doar cînd eşti gata! strigă ea.

Dunford se dezbrăcă repede şi îşi scoase cămaşa de noapte din valiză. Pentru o clipă scurtă, rămase gol, splendid, şi un fior îl traversă tot trupul la vederea grămăjoarei din pat. Trase adînc aer în piept şi se îmbrăcă în cămaşa de noapte. *„Nu acum."* îşi spuse aspru. *„Nu acum şi nu cu fata asta. Merită mai mult. Merită să facă singură alegeri."*

Îşi legă strîns cordonul halatului la mijloc. Probabil că ar fi trebuit să-şi păstreze lenjeria pe el, dar, la naiba cu toate, fotoliul avea să fie suficient de incomod chiar şi aşa. Trebuia doar să se asigure că halatul nu i se desfăcea noaptea. Săraca fată ar fi leşinat probabil oricum la vederea unui bărbat gol. Dumnezeu ştia ce s-ar fi întîmplat dacă vedea unul aprins, aşa cum el avea să fie, fără îndoială, toată noaptea.

— Am terminat, vulpiţă, spuse. Poţi să ieşi de-acolo.

Henry scoase capul de sub aşternut. Dunford stinsese lumînările, dar lumina lunii intra prin perdelele subţiri, iar ea îi vedea bine silueta mare, masculină, alături de fotoliu. Trase aer în piept. Totul avea să fie în regulă dacă el nu-i zîmbea. Dacă-i zîmbea, era pierdută. Îi trecu prin cap că probabil n-ar fi avut cum să-l vadă pe întuneric, dar acele zîmbete ale lui erau atît de devastatoare încît tînăra era convinsă că ar fi putut să le simtă forţa chiar şi din spatele unui perete de cărămidă.

Se sprijini de perne şi închise ochii, încercînd din răsputeri să nu se gîndească la el.

— Noapte bună, Hen.

— Noapte bună, Dun.

Îl auzi chicotind la auzul alintului. *„Doar să nu zîmbeşti"*, se rugă ea. Nu crezu că el zîmbise. Şi-ar fi dat seama din rîs dacă

buzele lui s-ar fi extins în surîsul acela larg, ademenitor. Doar ca să fie sigură, deschise ochii şi se uită spre el.

Nu-i vedea expresia, dar era o scuză minunată ca să se uite la el. Dunford tocmai se aşeza în fotoliul mare, încercînd să găsească o poziție confortabilă. Henry nu observase înainte cît de... cît de vertical era acesta. Dunford se mişcă o dată, apoi din nou şi din nou. Probabil că îşi schimbase poziția de douăsprezece ori pînă cînd rămase în sfîrşit nemişcat. Henry îşi muşcă buza.

— Stai comod? întrebă.

— Destul de comod.

Folosise acel ton anume, fără urmă de sarcasm, pe care oamenii îl folosesc atunci cînd încearcă din răsputeri să convingă pe cineva de ceva ce este, evident, o minciună.

— Vai, spuse Henry.

Ce trebuia să facă? Să-l acuze că mințea? Se uită la tavan timp de treizeci de secunde, apoi se hotărî. De ce nu?

— Minți, spuse.

El oftă.

— Da.

Henry se ridică în capul oaselor.

— Poate am putea... adică... trebuie să putem face ceva.

— Ai vreo propunere? întrebă el pe un ton destul de sec.

— Ei bine, trase ea de timp, eu nu am nevoie de toate păturile astea.

— Nu căldura e problema mea.

— Poate că ar fi bine să întinzi una pe jos şi să faci un fel de saltea.

— Nu-ți face griji, Henry. Mă descurc.

Altă propoziție mincinoasă.

— Nu pot să stau aici şi să mă uit la tine cum nu te simți bine, rosti ea cu îngrijorare.

— Atunci închide ochii şi dormi. N-o să vezi nimic.

Henry se întinse la loc şi reuşi să rămînă în acea poziție un minut întreg.

— Nu pot, izbucni, ridicîndu-se din nou în capul oaselor. Nu pot şi cu asta, basta.

— Ce nu poți, Henry? întrebă el, oftînd lung, chinuit.

— Nu pot să stau aici în timp ce ție ți-e incomod.

— Singurul loc în care mi-ar fi mai comod este patul.

Urmă o pauză foarte lungă, apoi:

— Mă descurc cu asta, dacă şi tu te descurci.

Dunford se gîndi că aveau accepțiuni foarte diferite asupra ideii de a te descurca.

— O să mă aşez la capătul foarte, foarte îndepărtat, spuse ea începînd să pună planul în aplicare. Foarte îndepărtat.

În ciuda mai bunei sale judecăți, Dunford se gîndi la idee. Ridică privirea şi se uită la Henry. Era atît de departe încît un picior îi ieşea de sub cuvertură şi aluneca jos, pe marginea patului.

— Tu poți să dormi în partea cealaltă, spunea ea. Şi rămîi la margine.

— Henry...

— Dacă ai de gînd să accepți, acum e momentul, spuse ea atît de repede încît întreaga frază păru un singur cuvînt foarte lung. Cu siguranță că într-o clipă o să-mi revin în simțiri şi o să retrag propunerea.

Dunford se uită la locul gol de pe pat, apoi la trupul lui şi la erecția enormă care-l decora. Apoi se uită la Henry. *„Nu, nu face asta!"* Privirea i se mută repede la locul gol de pe pat. Părea foarte, foarte comod. Atît de comod, de fapt, încît ar fi putut să se relaxeze destul încît corpul să i se calmeze.

Se uită din nou la Henry. Nu intenționase să facă asta, dar privirea ascultă comenzile altei părți a lui, nu pe ale minții. Stătea în capul oaselor şi se uita la el. Părul des, drept şi castaniu era împletit într-o coadă care lui i se păru surprinzător de erotică.

Ochii ei, care ar fi trebuit să fie prea umbriți ca să-i distingă, străluceau argintiu în lumina lunii.

— Nu, rosti răguşit. Fotoliul ăsta e numai bun, mulțumesc.

— Dacă ştiu că o să stai incomod, n-o să pot să dorm.

Vorbise al naibii de asemănător cu o domniță la ananghie. Dunford se cutremură. Nu rezistase niciodată tentației să facă pe eroul. Se ridică încet şi se apropie de partea goală a patului. Cît de rău ar fi putut să fie?

Capitolul unsprezece

Foarte, foarte rău. Foarte, foarte, *foarte* rău. O oră mai tîrziu Dunford era încă treaz, iar trupul îi era tare ca o stinghie de lemn de teamă ca nu cumva s-o atingă accidental pe Henry. Ba mai mult, nu putea să stea în nici o altă poziție decît pe spate, pentru că, atunci cînd se întinsese pe o parte, la început, simțise mirosul ei pe pernă.

Fir-ar ea să fie, nu putea să rămînă într-un loc? Ce motiv avea să stea într-o parte a patului, apoi să se dea la o parte ca să-i facă lui loc? Acum toate pernele miroseau a parfumul ei, acea aromă vagă de lămîie care îi plutea mereu în jurul chipului. Şi blestemata fetişcană se mişca atît de mult în somn că nici măcar statul pe spate nu-l apăra complet.

„Nu respira pe nas", îşi repeta într-una în minte. *„Nu respira pe nas".*

Henry se rostogoli pe cealaltă parte şi oftă încet.

„Astupă-ți urechile."

Ea scoase un plescăit mic, amuzant, din buze, apoi se rostogoli din nou.

„Nu e din cauza ei", îi şopti o părticică din mintea sa. Probabil că s-ar fi întîmplat la fel cu oricare altă femeie.

„N-are rost să te chinuieşti", răspunse restul minții sale. *„O vrei pe Henry, şi o vrei tare de tot."*

Dunford scrîşni din dinți şi se rugă să adoarmă. Se rugă din tot sufletul. Şi nu era un bărbat credincios.

* * *

Lui Henry îi era cald. Îi era cald, stătea pe moale şi se simţea mulţumită. Ba mai visa şi foarte frumos. Nu ştia sigur despre ce era visul, dar, orice ar fi fost, îi dădea o senzaţie de plăcere languroasă. Se răsuci în somn şi oftă mulţumită cînd mirosul de lemn cald şi de coniac plutiră pînă la ea. Era o aromă minunată. Semăna cu parfumul lui Dunford. El mirosea întotdeauna a lemn cald şi a coniac, chiar şi atunci cînd nu bea deloc. Ce ciudat că reuşea una ca asta. Ce ciudat că mirosul lui era la ea în pat.

Henry deschise ochii. Ce ciudat că *el* era în patul ei.

Scoase un sunet involuntar de spaimă înainte să-şi amintească unde era, anume la un han, pe drumul spre Londra, şi că făcuse un lucru pe care nici o doamnă de viţă nobilă nu l-ar fi făcut vreodată. Se oferise să-şi împartă patul cu un domn.

Henry îşi muşcă buza şi se ridică în capul oaselor. Lui Dunford păruse să-i fie atît de greu! Sigur că nu era aşa mare păcat să-l scutească de o noapte agitată, urmată de mai multe zile cu dureri de spate. Şi doar nu o atinsese. La naiba, se gîndi ea neelegant, nici nu era nevoie, aşa de multă căldură emana, de parcă ar fi fost un furnal uman. Probabil că i-ar fi simţit căldura corpului şi din cealaltă parte a camerei.

Soarele începea să se ridice pe cer şi întreaga încăpere era scăldată într-o lumină trandafirie. Henry se uită în jos, la bărbatul care dormea alături de ea. Spera din tot sufletul ca această întreagă aventură să nu-i distrugă reputaţia înainte să reuşească să-şi facă una, dar, dacă se întîmpla asta,se gîndi cu umor sec, atunci avea să fie de-a dreptul ironic, avînd în vedere că nu făcuse nimic de care să se ruşineze. În afară de faptul că-l dorea pe el, bineînţeles.

Recunoştea în sinea ei acest lucru. Senzaţiile ciudate pe care Dunford le trezea în ea erau dorinţă, pur şi simplu. Chiar dacă ştia că nu putea să dea curs sentimentelor, n-avea nici un rost să se mintă.

Oricum, atîta sinceritate devenea dureroasă. Ştia că nu putea să-l aibă. El nu o iubea şi nici n-avea să o iubească vreodată. O ducea la Londra ca să o mărite. Doar îi spusese asta.

Dacă n-ar fi fost el atît de bine intenţionat!

Dacă ar fi putut să îl urască, i-ar fi fost mai uşor. Putea să fie rea ca să-l convingă să o lase să dispară din viaţa lui. Dacă s-ar fi purtat urît cu ea, atunci dorinţa ei cu siguranţă că s-ar fi topit şi ar fi dispărut.

Henry descoperea că iubirea şi dorinţa erau, cel puţin pentru ea, irevocabil împletite. Şi o parte din motivul pentru care era atît de înnebunită după el era bunătatea lui ieşită din comun. Dacă ar fi fost un bărbat mai neisprăvit, nu şi-ar fi asumat responsabilitatea de tutore şi n-ar fi insistat s-o ducă la Londra, ca să participe la cel puţin un sezon de baluri.

Şi cu siguranţă n-ar fi făcut toate lucrurile pe care le făcea pentru că dorea să o vadă pe ea *fericită*. Evident, nu era uşor să-l urăşti.

Ezitînd, Henry întinse mîna şi dădu la o parte o şuviţă de păr şaten care-i căzuse lui Dunford deasupra sprîncenei. El spuse încet ceva, pe un ton adormit, apoi căscă, iar Henry îşi retrase repede mîna, temîndu-se că-l trezise.

Dunford căscă din nou, de această dată foarte tare, şi deschise leneş ochii.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse ea repede.

— Dormeam?

Ea dădu aprobator din cap.

— Deci chiar există un Dumnezeu, rosti el încet.

— Poftim?

— Spuneam o rugăciune de dimineaţă, drept mulţumire, rosti el sec.

— Aha, rosti Henry, clipind surprinsă. Nu ştiam că eşti atît de credincios.

— Nu sînt. Adică...

Se opri şi expiră.

— E de-a mirării ce-l poate face pe un om să descopere religia.

— Sînt convinsă, murmură ea, neştiind absolut deloc despre ce vorbea el.

Dunford întoarse capul pe pernă, ca să se uite la ea. Henry era foarte frumoasă dimineaţa. Şuviţe subţiri îi scăpaseră din coada împletită şi făceau onduleuri largi în jurul chipului ei. Lumina blîndă a dimineţii părea să transforme acele firişoare sălbatice de păr în aur curat. Drunford trase adînc aer în piept şi se cutremură, dorindu-şi din răsputeri ca trupul lui să nu reacţioneze.

Acesta, bineînţeles, nu se supuse.

Între timp, Henry îşi dăduse seama că hainele ei erau pe spătarul unui scaun din cealaltă parte a încăperii.

— Măi să fie, rosti timid, ce situaţie stînjenitoare.

— Nici nu-ţi imaginezi.

— Eu... o să vreau să-mi iau hainele, şi trebuie să mă ridic ca să fac asta.

— Da?

— Nu cred că e bine să mă vezi în cămaşă de noapte, chiar dacă te-ai culcat cu mine aseară. Vai de mine, rosti pe un ton înecat, n-a ieşit cum intenţionam. Voiam să spun că am dormit în acelaşi pat, ceea ce cred că e aproape la fel de rău.

Dunford se gîndi, destul de îndurerat, că diferenţa aproape că nu conta în ochii societăţii politicoase.

— Oricum, continuă ea să vorbească, rostind cuvintele aproape fără pauză între ele, nu pot să mă ridic să-mi iau hainele, iar halatul e puţin cam prea departe ca să-l apuc. Nu ştiu cum se face, dar aşa este, aşa că poate ar fi mai bine să te ridici tu primul, fiindcă te-am văzut deja...

— Henry?

— Da?

— Taci din gură.

— Vai.

Henry închise ochii, agonizînd. El nu voia decît să stea nemişcat sub cuvertură, toată ziua. Bine, nu era complet adevărat. Ce-şi dorea de fapt să facă o implica pe tînăra de lîngă el, dar acel lucru n-avea să se întîmple, aşa că alegea să rămînă ascuns. Din păcate, o anume parte a corpului său nu voia *deloc* să rămînă ascunsă, iar el nu ştia cum să se ridice primul fără să o sperie atît de tare pe Henry încît aceasta să piardă zece ani din viaţă.

Tînăra rămase nemişcată o vreme, pînă cînd nu mai rezistă.

— Dunford?

— Da?

Era de-a mirării cum un singur cuvînt putea să transmită atîta sentiment. Şi nu unul prea plăcut.

— Ce ne facem?

El trase aer adînc în piept, probabil a douăzecea oară în acea dimineaţă.

— Tu o să te ascunzi sub pături, ca azi-noapte, iar eu o să mă îmbrac.

Ea se grăbi să-i asculte porunca. Dunford se ridică, gemînd fără ruşine, şi traversă camera pînă în locul unde îşi lăsase hainele.

— Valetul meu o să facă o criză de nervi, spuse pentru sine.

— Ce-ai zis? strigă ea de sub cuvertură.

— Am spus, repetă el mai tare, că valetul meu o să facă o criză de nervi.

— Nu se poate, gemu ea, părînd foarte chinuită.

El oftă.

— Acum ce mai e, Hen?

— Ar trebui să-ţi poţi chema valetul. Mă simt îngrozitor.

— Să nu, porunci el scurt.

— Să nu, ce?

— Să nu te simți îngrozitor, aproape că se răsti el.

— Dar n-am ce face. O să ajungem la Londra astăzi, iar tu o să vrei să fii prezentabil în fața prietenilor tăi şi... şi a oricui altcuiva mai vrei tu şi...

Cum se făcea, se întrebă Dunford, că Henry reuşea să vorbească de parcă ar fi fost irevocabil rănită dacă el nu profita de prezența unui valet?

— Nu e ca şi cum eu aş avea cameristă, deci oricum hainele mi-ar fi mototolite, dar nu e nevoie să fie şi ale tale la fel.

El oftă.

— Motiv pentru care trebuie să te întorci în pat.

Aceea, se gîndi el, era o idee foarte proastă.

— Grăbeşte-te, spuse ea scurt.

Dunford spuse ce avea pe suflet:

— E o idee foarte proastă, Hen.

— Ai încredere în mine.

El nu reuşi să se abțină şi rîse scurt.

— Vino în pat şi ascunde-te sub cuvertură, explică ea cu răbdare. Eu o să mă dau jos şi o să mă îmbrac, apoi o să cobor şi o să-ți chem valetul. O să fii foarte frumos.

Dunford se întoarse cu fața spre movila mare şi vorbăreață de sub pături.

— Frumos? repetă el.

— Frumos, chipeş, cum vrei tu să ți se spună.

I se spusese de multe ori că era chipeş, i-o spuseseră multe femei, dar niciodată nu se simțise mai bucuros decît se simțea în acel moment.

— Bine, oftă. Dacă insişti...

Cîteva secunde mai tîrziu se aşezase la loc în pat, iar ea se grăbea spre capătul opus al camerei.

— Să nu tragi cu ochiul, strigă ea în timp ce-şi trăgea rochia peste cap.

Era aceeaşi pe care o purtase şi cu o zi înainte, dar o aşezase cu grijă pe scaun şi era mai puțin mototolită decît aceea din valiză.

— Nici n-aş visa aşa ceva, minți el pe un ton egal.

Cîteva clipe mai tîrziu, Henry rosti:

— Mă duc să-ți chem valetul.

După aceea, Dunford auzi uşa închizîndu-se în urma ei.

* * *

După ce-l trimise pe Hasting sus, la stăpînul lui, Henry intră în sala de mese, sperînd să poată cere micul-dejun. Avea sentimentul că n-ar fi trebuit să se afle acolo neînsoțită, dar nu ştia ce altceva să facă. Hangiul o văzu şi se grăbi lîngă ea. Tocmai terminase de comandat cînd văzu cu coada ochiului o bătrînă cu părul albastru. Femeia emana un aer incredibil de regal şi de superior. Ducesa moştenitoare Beresford. Ea trebuia să fie. Dunford o avertizase să nu-i dea voie femeii aceleia să o vadă, orice ar fi.

— În camera noastră, spuse Henry repede, chinuit. Am vrea micul dejun în cameră.

Apoi porni ca din puşcă, rugîndu-se ca ducesa să nu o fi văzut. Fugi în sus pe scări şi dădu buzna în cameră, fără să se gîndească la cine ar fi putut să fie înăuntru. Încet, cu oroare, îşi dădu seama că Dunford era numai pe jumătate îmbrăcat.

— Vai de mine, rosti cu răsuflarea tăiată, uitîndu-se fix la pieptul lui gol. Îmi pare atît de rău!

— Henry, ce s-a întîmplat? întrebă el repede, uitînd de spuma de ras de pe obraz.

— Vai de mine. Îmi pare rău. O să stau într-un colț, cu spatele.

— Henry, pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

Ea îl privi cu ochii ei mari şi argintii. Avea să se apropie, să o atingă, şi nu purta nici măcar cămaşă. Atunci îl observă, puțin cam prea tîrziu, pe valetul lui Dunford.

— Cred că am intrat în camera greşită, inventă în grabă. A mea e chiar alături. Am vrut doar... am văzut-o pe ducesă şi...

— Henry, rosti Dunford pe un ton incredibil de răbdător, ce-ar fi să aştepţi puţin afară? Aproape că am terminat aici.

Ea dădu din cap şi aproape că zbură pe coridor. Cîteva minute după aceea, uşa se deschise şi în pragul ei apăru Dunford, arătînd minunat. Inima lui Henry tresări cu putere.

— Am comandat micul dejun, spuse ea repede. Ar trebui să ajungă imediat.

— Mulţumesc.

Observîndu-i disconfortul, Dunford adăugă:

— Îmi cer scuze dacă şederea noastră neconvenţională de aici te-a tulburat în vreun fel.

— Vai, nu, spuse ea repede. Pe mine nu m-a tulburat. Doar că... Eu... Ei bine, m-ai făcut să mă gîndesc la reputaţie şi alte lucruri asemănătoare.

— Aşa cum se şi cuvine. Mă tem că Londra n-o să-ţi permită la fel de multă libertate pe cît ţi-a oferit Cornwall-ul.

— Ştiu asta, numai că...

Se opri recunoscătoare, văzîndu-l pe Hastings că se strecura afară din cameră. Dunford închise uşa pe jumătate. Cînd Henry continuă, o făcu şoptind tare.

— *Ştiu* că n-ar fi trebuit să te văd fără cămaşă pe tine, oricît de bine ai arăta, pentru că mă face să mă simt ciudat, şi n-ar trebui să te încurajez după...

— Destul, rosti el pe un ton chinuit, ridicînd o mînă ca să se apere de cuvintele ei nevinovate, dar erotice.

— Dar...

— Ai spus destul.

Henry dădu din cap şi păşi la o parte, ca să-i permită hangiului să intre cu micul dejun. Ea şi Dunford priviră în tăcere cum omul puse masa, apoi părăsi camera. După ce se aşeză, Henry se uită la Dunford şi spuse:

— Tu îți dai seama că...

— Henry? o întrerupse el, speriat că ea avea să spună ceva delicios de nepotrivit şi convins că n-avea să-şi poată stăpîni reacția.

— Da?

— Mănîncă-ți omleta.

* * *

După multe ore ajunseră la periferia Londrei. Henry era cu obrazul aproape lipit de fereastra trăsurii, atît era de încîntată. Dunford îi arătă cîte ceva, asigurînd-o că o să aibă destul timp să vadă restul oraşului. Avea de gînd s-o ducă la plimbare imediat ce angajau o cameristă care să-i fie însoțitoare. Pînă atunci, avea s-o roage pe una dintre prietenele lui s-o însoțească.

Henry înghiți în sec. Prietenele lui Dunford erau, fără îndoială, sofisticare şi se îmbrăcau după ultima modă. Ea nu era decît o provincială orfană. Avea sentimentul neplăcut că nu va şti ce să facă la întîlnirea cu ele. Dumnezeu îi era martor că avea să ştie cu atît mai puțin ce să spună.

Lucru deosebit de neplăcut pentru o femeie care se mîndrea cu faptul că avea mereu replică la orice. În timp ce trăsura lor mergea spre Mayfair, casele deveneau din ce în ce mai impunătoare. Henry abia dacă reuşea să-şi țină gura închisă în timp ce se holba în jur. Pînă la urmă se întoarse spre însoțitorul ei şi spuse:

— Te rog să nu-mi zici că nu locuieşti într-una dintre vilele astea.

— Nu locuiesc într-una dintre ele, răspunse el, zîmbindu-i din colțul gurii.

Henry răsuflă uşurată.

— Dar tu o să locuieşti într-una dintre ele.

— Poftim?

— Doar nu credeai că putem să stăm sub acelaşi acoperiş, nu?

— Adevărul e că nu m-am gîndit la asta.

— Sînt convins că o să poţi locui la una dintre prietenele mele. O să te las la mine acasă cît fac eu aranjamentele necesare pentru tine.

Henry se simţi ca o geantă de voiaj.

— N-o să deranjez?

— Într-una dintre casele astea? întrebă Dunford, ridicînd o sprînceană şi făcînd semn cu mîna spre vilele opulente de pe marginea drumului. Ai putea să locuieşti acolo săptămîni întregi şi să nu ştie nimeni de tine.

— Cît de încurajator, murmură ea.

Dunford chicoti.

— Nu te teme, Hen. N-am nici o intenţie să te cazez la vreo cotoroanţă sau la vreo bătrînă nebună. Îţi promit că o să-ţi placă locul unde o să stai.

Vocea lui era atît de plăcută şi de încrezătoare încît Henry nu avu de ales şi îl crezu. Trăsura întoarse pe strada Half Moon şi se opri în faţa unei vile de oraş. Dunford coborî, apoi o ajută pe Henry să facă la fel.

— Aici locuiesc eu, spuse el surîzînd.

— E minunată! exclamă Henry, simţindu-se foarte uşurată să constate că Dunford nu avea o casă prea impunătoare.

— Nu este a mea. Eu doar o închiriez. Pare o prostie să cumperi o casă cînd ai familie aici, în Londra.

— De ce nu locuieşti acolo?

El ridică din umeri.

— Sînt prea leneş ca să mă mut, cred. Probabil că aşa ar trebui să fac. Casa a fost rareori locuită de la moartea tatei încoace.

Henry îi dădu voie să o conducă într-un salon de oaspeţi luminos şi spaţios.

— Dar sincer, Dunford, rosti ea, dacă nimeni nu foloseşte casa de aici, din Londra, n-ar fi normal să locuieşti tu acolo? Asta e o casă foarte frumoasă şi sînt sigură că e destul de scumpă. Ai putea să investeşti toate acele fonduri...

Se opri cînd îşi dădu seama că el rîdea.

— Vai, Hen, rosti Dunford, cu răsuflarea tăiată. Să nu te schimbi niciodată.

— Să fii sigur că n-o să mă schimb, rosti ea cu îndrăzneală.

El o atinse cu degetul sub bărbie.

— A mai existat vreodată vreo femeie cu atîta simţ practic ca tine, mă întreb?

— Nici cei mai mulţi bărbaţi nu au atîta simţ practic, răspunse ea, iar mie asta mi se pare o calitate.

— Aşa şi este, dar legat de casa mea...

Îi zîmbi în cel mai machiavelic fel cu putinţă, făcîndu-i inima şi mintea să ameţească de bucurie.

— La douăzeci şi nouă de ani prefer să nu locuiesc sub privirea atentă a părinţilor. Şi, apropo, e mai bine să nu discuţi astfel de probleme cu doamnele din înalta societate. E un subiect considerat nepotrivit.

— Atunci despre ce pot să vorbesc?

El rămase tăcut o vreme.

— Nu ştiu.

— Aşa cum nu ai ştiut nici despre ce discută doamnele cînd se retrag, după cină. Probabil că e înfiorător de plicticos.

El ridică din umeri.

— Cum nu sînt doamnă, n-am fost niciodată invitat să le ascult conversaţiile. Dar, dacă te interesează, poţi s-o întrebi pe Belle. Probabil că o să vă cunoaşteţi în după-amiaza asta.

— Cine este Belle?

— Belle? O foarte bună prietenă de-ale mele.

Henry începu să simtă o emoţie foarte, foarte asemănătoare cu gelozia.

— S-a măritat de curînd. Înainte era Belle Blydon, dar acum e Belle Blackwood. Lady Blackwood, cred că aşa ar trebui să-i spun.

Încercînd să ignore faptul că se simţea destul de uşurată să afle că această Belle era căsătorită, Henry spuse:

— Şi înainte era lady Belle Blydon, îmi imaginez?

— Aşa este, da.

Henry înghiţi în sec. Toţi aceşti lorzi şi toate aceste lady o tulburau puţin.

— Să nu te sperii de sîngele ei albastru, spuse Dunford repede, grăbindu-se de cealaltă parte a încăperii, spre o uşă închisă.

Puse mîna pe clanţă şi deschise.

— Belle este extrem de nepretenţioasă. În plus, sînt sigură că, doar cu puţin exerciţiu, şi tu o să poţi să ţii capul sus printre cei mai buni dintre noi.

— Sau cei mai răi, spuse Henry pentru sine. După cum cere situaţia.

Dunford lăsă impresia că nu o auzise, deşi era posibil să o fi auzit. Henry îl urmări din privire în timp ce el intră în ceea ce părea să fie un birou. Se aplecă deasupra unei mese şi răsfoi repede cîteva hîrtii. Curioasă, Henry îl urmă înăuntru, aşezîndu-se cu îndrăzneală pe marginea biroului său.

— Ce cauţi?

— Obrăznicătură băgăcioasă.

Ea ridică din umeri.

— Doar ceva corespondenţă care s-a strîns cît am fost plecat. Şi cîteva invitaţii. Vreau să fiu atent la petrecerile la care participi iniţial.

— Ţi-e teamă să nu te pun în vreo situaţie stînjenitoare?

El ridică brusc privirea, iar pe chipul lui se citi imediat uşurarea cînd văzu că ea nu făcea decît să-l tachineze.

— Unele dintre evenimentele înaltei societăți sînt incredibil de plictisitoare. N-aş vrea să-ți faci o impresie proastă din prima săptămînă. Asta, de exemplu, spuse ridicînd o invitație albă ca zăpada. E la un spectacol de muzică.

— Mi-ar plăcea un astfel de spectacol, spuse Henry.

Plus că probabil n-ar fi fost nevoită să discute întreaga seară.

— Nu şi dacă este un spectacol al verişoarelor Smythe-Smith, spuse el apăsat. Eu am mers la două astfel de spectacole anul trecut, şi asta numai pentru că o iubesc pe mama. Cred că s-a spus că, după ce le-ai auzit pe draga de Philipa, Mary, Charlotte şi Eleanor cîntînd din Mozart, ştii exact cum ar suna cîntat de o turmă de oi.

Cutremurîndu-se dezgustat, el mototoli invitația şi o lăsă să cadă pe birou.

Henry văzu un coş mic, despre care bănuia că era folosit pentru hîrtiile care nu mai erau de folos, ridică invitația mototolită şi o aruncă înăuntru. Cînd aceasta îşi atinse ținta, ea scoase un sunet slab de triumf, strîngîndu-şi palmele şi ridicînd brațele, într-un gest victorios.

Dunford nu făcu decît să închidă ochii şi să clatine din cap.

— Vai de mine, spuse ea cu impertinență, doar nu te aştepți să renunț la obiceiurile mele neobrăzate, nu?

— Presupun că nu.

Şi, se gîndi el cu un fior de mîndrie, nici nu voia ca ea să renunțe la ele.

* * *

O oră mai tîrziu, Dunford era aşezat în salonul lui Belle Blackwood şi îi povestea despre protejata sa neaşteptată.

— Şi tu n-ai ştiut că eşti tutorele ei pînă cînd n-a ajuns testamentul lui Carlyle acolo, după o săptămînă? întrebă Belle nevenindu-i să creadă.

— N-am avut nici cea mai mică idee.

— Nu pot să mă abțin şi rîd, Dunford, la gîndul că tu eşti tutorele unei tinere domnişoare. Tu, în rol de apărător al virtuții feciorelnice? E un scenariu foarte greu de crezut.

— Nu sînt aşa un desfrînat încît să nu pot să ghidez o tînără domnişoară prin înalta societate, spuse el îndreptîndu-şi spatele. Şi asta mă aduce la două subiecte. Primul, legat de expresia „tînără domnişoară". Ei bine, Henry e puțin neobişnuită. Şi în al doilea rînd, o să am nevoie de ajutorul tău şi nu doar de susținerea ta morală. Trebuie să-i găsesc o locuință, pentru că nu poate să stea în casa mea de burlac.

— Foarte bine, spuse Belle fără să acorde prea mare importanță subiectului. Sigur că o să o ajut, dar vreau să ştiu de ce e neobişnuită. Şi de ce i-ai spus Henry?

— E prescurtarea de la Henrietta, dar nu cred că i-a mai spus cineva pe numele întreg de cînd a învățat ea să vorbească.

— Are ceva stil, rosti gînditoare Belle, dacă ea se comportă ca atare.

— Nu mă îndoiesc că ar putea, însă are încă nevoie de ceva îndrumare. Nu a mai fost niciodată înainte la Londra, iar doamna care se ocupa de ea a murit cînd Henry avea paisprezece ani. Nimeni nu a învățat-o cum să fie o lady. Nu ştie nimic despre majoritatea obiceiurilor societății politicoase.

— Ei bine, dacă este isteață, n-ar trebui să fie prea dificil, iar dacă tu o placi atît de mult, atunci cu siguranță că mie n-o să-mi displacă deloc compania ei.

— Dimpotrivă, sînt sigur că o să vă înțelegeți de minune. Poate prea bine, chiar, spuse el cu un presentiment de rău augur.

Îi trecuseră deodată prin minte imagini cu Belle şi Henry şi Dumnezeu ştia ce alte tinere domnişoare aliindu-se într-o coaliție. Nu se ştia ce ar fi putut obține – sau distruge – dacă lucrau împreună. Nici un bărbat nu avea să fie în siguranță.

— Vai, nu încerca să mă răneşti cu expresia asta de bărbat chinuit, spuse Belle. Povesteşte-mi, mai bine, cîte ceva despre Henry.

— Ce ai vrea să ştii?

— Nu ştiu. Cum arată?

Dunford se gîndi puţin, întrebîndu-se de ce îi era atît de greu să o descrie.

— Ei bine, are părul şaten, începu el. Mai mult şaten, adică, fiindcă are şuviţe blonde. Nu chiar şuviţe, dar cînd soarele aruncă asupra lui cîteva raze, într-un fel nimerit, pare destul de blond. Nu ca al tău, dar... Nu ştiu, nu tocmai şaten.

Belle se strădui să nu sară pe masă şi să danseze de fericire, dar, bun strateg cum era, îşi stăpîni expresia, transformînd-o într-o mască a politeţii şi interesului cînd întrebă:

— Şi ochii ei?

— Ochii? Sînt cenuşii. De fapt, mai mult argintii decît cenuşii. Cred că majoritatea ar spune pur şi simplu că sînt cenuşii.

Făcu o pauză.

— Argintii. Sînt argintii.

— Eşti convins?

Dunford deschise gura, pregătindu-se să spună că, probabil, erau o combinaţie de cenuşiu şi argintiu, cînd sesiză tonul glumeţ din vocea lui Belle şi închise brusc gura.

Prietena lui îşi stăpîni un zîmbet.

— M-aş bucura să locuiască aici, sau şi mai bine, acasă la părinţii mei. Nimeni n-ar îndrăzni să o respingă dacă ar avea susţinerea mamei.

Dunford se ridică.

— Foarte bine. Cînd aş putea să o aduc?

— Cu cît mai curînd, cu atît mai bine, eu aşa zic. Nu vrem să stea la tine nici un minut mai mult decît e nevoie. O să îi fac mamei o vizită chiar acum şi vă aştept şi pe voi acolo.

— Excelent, rosti el scurt, făcînd o plecăciune scurtă.

Belle îl privi ieşind din cameră, apoi îşi permise în sfîrşit să rămînă cu gura căscată din cauza uluielii pe care o simţea după descrierea lui Henry, făcută de Dunford. Cele o mie de lire erau ale ei. Aproape că simţea banii în palmă.

Capitolul doisprezece

Mama lui Belle, aşa cum era de aşteptat, o luă pe Henry sub aripa ei. Nu reuşi să-i spună, însă, pe numele de alint, şi preferă să o strige cu mai formalul „Henrietta".

— Nu că n-aş fi de acord cu numele tău de alint, spuse Caroline, dar pe soţul meu îl cheamă şi pe el Henry şi e deconcertant să-l folosesc pentru o domnişoară atît de tînără ca tine.

Henry nu făcuse decît să zîmbească şi să-i spună că nu se supăra deloc. Trecuse atîta vreme de cînd nu avusese parte de o figură maternă încît ar fi fost dispusă să-i dea voie lui Caroline s-o strige şi Esmeralda în cazul în care aceasta şi-ar fi dorit aşa ceva.

Henry nu se aşteptase să se simtă bine la Londra, dar Belle şi mama ei nu o lăsau deloc să fie supărată. Îi alinară temerile cu bunătatea lor, îi nimiciră nesiguranţa cu glume şi veselie. Lui Henry îi era dor de viaţa ei de la Stannage Park, dar trebuia să recunoască, prietenii lui Dunford aduceau puţină fericire în viaţa ei, fericire despre care nici nu-şi dăduse seama că-i lipsea. Uitase ce însemna să ai o familie.

Caroline avea planuri mari pentru noua ei protejată, şi încă din prima ei săptămînă în oraş Henry făcuse vizite la croitoreasă, la pălărier, apoi din nou la croitoreasă, la librărie, la croitoreasă, la magazinul de mănuşi şi, desigur, din nou la croitoreasă. Nu doar o dată, Caroline scuturase din cap şi declarase că ea era prima domnişoară pe care o cunoştea care să aibă nevoie de atîtea haine deodată. Motiv pentru care, se gîndi Henry chinuită, erau pentru a şaptea oară la croitoreasă în doar o săptămînă.

Primele două vizite fuseseră plăcute, dar acum deveniseră deja obositoare.

— Cele mai multe dintre noi, îi spuse Caroline bătînd-o prieteneşte pe mînă, încearcă să facă asta treptat. În cazul tău, însă, n-am avut opțiunea asta.

Henry zîmbi crispat drept răspuns, în timp ce Madame Lambert înfigea încă un ac în talia rochiei ei.

— Vai, Henry, rîse Belle. Încearcă să nu pari atît de chinuită.

Tînăra clătină din cap.

— Cred că mi-a dat sîngele de data asta.

Croitoreasa îşi stăpîni indignarea, dar Caroline, mult-stimata contesă de Worth, îşi ascunse surîsul în spatele mîinii. Cînd Henry plecă să se schimbe, în camera din spate, ea se întoarse spre fiica ei şi şopti:

— Cred că-mi place fata asta.

— Eu sînt sigură că-mi place, răspunse Belle pe un ton ferm. Şi cred că şi lui Dunford îi place.

— Doar nu vrei să spui că e interesat de ea?

Belle dădu aprobator din cap.

— Nu ştiu dacă el îşi dă încă seama sau nu. Dacă ştie, atunci cu siguranță că nu vrea să recunoască.

Mama ei strînse din buze.

— E timpul ca tînărul ăsta să se aşeze la casa lui.

— Am pus rămăşag o mie de lire pe asta.

— Nu se poate!

— Ba da. Am făcut rămăşag acum cîteva luni că o să se însoare înainte de sfîrşitul anului.

— Ei bine, o să fie nevoie să ne asigurăm că draga noastră Henrietta înfloreşte şi devine o adevărată zeiță.

În ochii lui Caroline străluci luminița şireată a peţitoarei.

— Nu vreau ca singura mea fiică să piardă aşa o sumă mare de bani.

A doua zi, Henry lua micul-dejun alături de conte şi contesă cînd Belle veni în vizită, însoţită de soţul ei, lordul Blackwood. John era un bărbat chipeş, cu ochii căprui, calzi, şi părul întunecat şi des. În plus, observă Henry surprinsă, şchiopăta.

— Deci dumneaei este domnişoara care a ţinut-o atît de ocupată pe soţia mea în ultima săptămînă, spuse el respectuos, aplecîndu-se şi sărutîndu-i mîna lui Henry.

Aceasta roşi, neobişnuită cu un gest atît de curtenitor.

— Vă promit că o veţi avea înapoi curînd. Aproape că am terminat studiile pre-debut în societate.

John se abţinu să rîdă.

— Vai de mine. Şi ce aţi învăţat?

— Lucruri *foarte* importante, milord. De exemplu, dacă urc un şir de trepte, trebuie să merg în urma domnului care mă însoţeşte, dar, dacă eu cobor, el trebuie să fie în spatele meu.

— Vă asigur, rosti el reuşind în mod uimitor să-şi păstreze mina serioasă, că acesta este un lucru foarte important de ştiut.

— Sigur că da. Şi oroarea este că eu am greşit în toţi aceşti ani, fără ca măcar să ştiu.

John reuşi să-şi păstreze expresia nonşalantă pe chip încă nişte minute.

— Şi greşeaţi la urcare sau la coborîre?

— Vai, la urcare, desigur. Vedeţi dumneavoastră, spuse ea aplecîndu-se conspirativ înainte, eu sînt extrem de nerăbdătoare şi nu-mi pot imagina cum e să aştept după un domn dacă vreau să urc scările.

John izbucni în rîs.

— Belle, Caroline, cred că veţi avea mare succes cu domnişoara.

Henry se întoarse şi-o înghionti pe Belle cu cotul.

— Ai observat că am folosit „extrem de"? N-a fost foarte uşor, să ştii. Şi ţi-a plăcut cum am flirtat? Îmi pare rău că a trebuit să-l folosesc pe soţul tău, dar era singurul domn de prin preajmă.

Din cealaltă parte a mesei se auzi o tuse scurtă, zgomotoasă. Henry zîmbi nevinovat şi privirea îi zbură spre chipul tatălui lui Belle.

— Vai, mă iertaţi, lord Worth, dar nu pot să flirtez cu domnia voastră. Lady Worth m-ar ucide.

— Iar eu nu? întrebă Belle privind-o amuzată cu ochii ei albaştri, strălucitori.

— Nu. Tu eşti mult prea bună.

— Şi eu nu sînt? o tachină Caroline.

Henry deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou şi spuse:

— Cred că mi-am dat singură şah mat.

— Cum aşa?

Inima lui Henry tresăltă la auzul vocii aceleia dureros de familiare. Dunford stătea în prag, extraordinar de chipeş în pantalonii săi bej şi cu haina verde.

— M-am gîndit să vin în vizită ca să aflu despre progresele lui Henry, spuse el.

— Se descurcă foarte bine, răspunse Caroline. Şi ne bucurăm foarte mult să o avem aici. N-am mai rîs atît de mult de ani întregi.

Henry zîmbi poznaş.

— Sînt, ce-i drept, foarte amuzantă.

John şi contele tuşiră amîndoi, probabil ca să-şi ascundă zîmbetele. Dunford, pe de altă parte, nu se obosi să-l mascheze pe al lui.

— Mă întrebam şi dacă nu ţi-ar plăcea să mergi la plimbare în după-amiaza asta.

Henry se lumină.

— Mi-a plăcea asta mai mult decît orice.

După aceea strică efectul împungînd-o pe Belle din nou şi spunînd:

— Ai auzit? Am reuşit să folosesc „mai mult decît orice". E o expresie prostească, dar cred că încep în sfîrşit să vorbesc precum o debutantă.

De această dată nimeni nu reuşi să-şi ascundă zîmbetul.

— Excelent, răspunse Dunford. Voi veni să te iau la ora două.

Făcu un semn scurt din cap spre conte şi contesă, apoi spuse că avea să găsească singur drumul spre ieşire.

— O să plec şi eu tot acum, spuse John. Am multe de făcut în dimineața asta.

O sărută pe creştet pe soția sa şi-l urmă pe Dunford afară. Belle şi Henry se scuzară şi se retraseră în salon, unde voiau să repete titlurile şi regulile de politețe pînă la masa de prînz. Henry nu era absolut deloc încîntată de perspectivă.

— Ți-a plăcut soțul meu? întrebă Belle după ce se aşezară.

— E încîntător, Belle. Este, evident, un bărbat foarte blînd şi integru. Se citeşte în privirea lui. Eşti foarte norocoasă că îl ai.

Belle zîmbi şi chiar roşi puțin.

— Ştiu.

Henry îi zîmbi din colțul gurii.

— Şi e foarte chipeş. Şchiopătatul e fermecător.

— Aşa mi se pare şi mie. Înainte îi era foarte ruşine din cauza asta, dar acum cred că abia dacă-şi mai dă seama.

— A fost rănit în război?

Belle dădu aprobator din cap, iar expresia de pe chipul ei se întunecă.

— Da. E foarte norocos că a putut să-şi păstreze piciorul.

Tăcură amîndouă un moment, apoi Henry spuse deodată:

— Îmi aminteşte puțin de Dunford.

— De Dunford? întrebă Belle, clipind surprinsă. Chiar crezi?

— Absolut. Acelaşi păr şaten şi ochi căprui, cu toate că, poate, Dunford are părul mai des. Şi cred că umerii lui sînt ceva mai lați.

— Chiar? întrebă Belle, aplecîndu-se înainte, curioasă.

— Da. Şi el e foarte chipeş, bineînțeles.

— Dunford? Sau soțul meu?

— Amîndoi, spuse Henry repede, dar...

Cuvintele i se pierdură. Îşi dădu seama că ar fi fost incredibil de nepoliticos să-i atragă atenţia lui Belle că Dunford era, evident, cel mai chipeş dintre ei doi.

Sigur, prietena ei *ştia* că soţul ei era, evident, cel mai chipeş, dar nimic pe acea lume n-ar fi putut să o bucure mai mult decît faptul că Henry era de acord. Zîmbi şi scoase un murmur slab, încurajînd-o discret pe Henry să continue să vorbească.

— Şi, adăugă aceasta, făcîndu-i pe plac, a fost foarte frumos din partea soţului tău să te sărute de la revedere, deşi ştiu că înalta societate nu consideră neapărat necesar acest gest.

Belle nici nu trebui să se uite la ea ca să-şi dea seama că Henry şi-ar fi dorit ca Dunford să fi făcut la fel cu ea.

* * *

Cînd ceasul bătu ora două, Henry trebui să fie convinsă să nu aştepte în prag. Belle reuşi să o convingă să stea jos, în salon, şi încercă să-i explice că majoritatea doamnelor şi domnişoarelor alegeau să rămînă sus şi să-şi lase vizitatorii să aştepte cîteva minute. Henry n-o ascultă.

O parte din motivul pentru care se bucura atît de mult de venirea lui Dunford era că începuse să se aprecieze mai mult, pe sine şi calităţile sale ca femeie. Belle şi familia ei păreau să o placă foarte mult, şi ea înţelegea că aceştia erau oameni respectaţi în înalta societate. Cu toate că lady Caroline, cu agitaţia pe care o crea în jurul coafurii şi hainelor ei, era foarte deranjantă, Henry începuse să spere că, poate, era totuşi frumoasă. Nu răvăşitoare, ca Belle, al cărei păr blond şi ai cărei ochi albaştri inspiraseră sonete în rîndul celor mai poeţi dintre lorzi, dar cu siguranţă nu cu totul neatrăgătoare. Pe măsură ce stima ei de sine creştea, în minte îi încolţi ideea că, poate, avea o şansă cît de mică să-l facă pe Dunford s-o iubească. El o plăcea deja, aşa că jumătate din bătălie era, cu siguranţă, deja cîştigată. Poate că

ar fi putut să concureze totuşi cu doamnele sofisticate din înalta societate. Nu era foarte sigură cum ar fi putut să aducă la îndeplinire un astfel de miracol, dar ştia că avea să fie nevoită să petreacă destul de mult timp în compania lui ca să progreseze spre acest scop.

De aceea, atunci cînd se uită la ceas şi observă că se făcuse ora două, inima începu să-i bată mai repede. Dunford sosi cu două minute mai tîrziu şi le găsi pe Belle şi pe Henry studiind o copie a cărţii „Nobilimea", scrisă de Debrett, sau mai degrabă o găsi pe Belle încercînd din răsputeri s-o convingă pe Henry să studieze, şi pe Henry încercînd din răsputeri să arunce cartea pe fereastră.

— Văd că vă simţiţi bine împreună, rosti Dunford tărăgănat.

— Da, foarte mult, răspunse Belle, apucînd cartea înainte ca Henry să reuşească s-o arunce într-o scuipătoare de anticariat.

— Foarte mult, milord, spuse şi Henry. Am descoperit că ar fi trebuit să-ţi spun „milord".

— Mi-ar plăcea mie să şi vorbeşti serios, spuse el pentru sine.

O astfel de obedienţă din partea ei ar fi fost o surpriză foarte plăcută într-adevăr.

— Nu baron sau baron Stannage, continuă ea. Se pare că nimeni nu foloseşte cuvîntul „baron" decît atunci cînd vorbeşte despre cineva. Un titlu sîngeros şi fără nici o noimă, cred eu, dacă nimeni nu ştie că-l ai.

— Henry, cred că ar fi bine să foloseşti mai rar cuvîntul „sîngeros", se simţi Belle obligată să pună. Şi toată lumea ştie că are titlul. De asta facem tot ce facem, adăugă arătînd spre carte.

— Ştiu, răspunse Henry strîmbîndu-se. Şi nu te teme, n-o să spun „sîngeros" în public decît dacă am o arteră tăiată şi sînt în pericol să sîngerez de moarte.

— Da, ăsta ar fi încă un lucru, spuse Belle.

— Ştiu, ştiu. Nu trebuie să vorbesc în public despre anatomie.

Mă tem că am fost crescută la o fermă, iar noi, cei din provincie, nu sîntem atît de sensibili.

Dunford o luă de braţ şi îi spuse lui Belle:

— Aş face bine s-o scot la plimbare înainte să ardă casa din cauza plictiselii.

Belle le ură amîndurora distracţie plăcută, apoi plecară, cu o cameristă în urma lor, la o distanţă respectabilă de cîţiva metri.

— Foarte ciudat, şopti Henry cînd ajunseră la marginea pieţei Grosvenor. Mă simt de parcă m-ar urmări cineva,

— O să te obişnuieşti.

Dunford tăcu o clipă.

— Chiar îţi place aici, la Londra?

Henry se gîndi puţin înainte să răspundă.

— Ai avut dreptate în legătură cu prietenii. O ador pe Belle, iar lordul şi lady Worth au fost foarte buni cu mine. Presupun că nu ştiam ce pierd rămînînd izolată la Stannage Park.

— Foarte bine, răspunse el bătînd-o pe mîna înmănuşată.

— Dar mi-e dor de Cornwall, spuse ea pe un ton melancolic. Mai ales de aerul curat şi de cîmpurile verzi.

— Şi de Rufus, o tachină el.

— Şi de Rufus.

— Dar te bucuri că ai venit?

Dunford se opri din plimbare. Nu-şi dădu seama, dar îşi ţinea respiraţia, atît de important era pentru el ca răspunsul ei să fie afirmativ.

— Da, spuse ea încet. Da, aşa cred.

El zîmbi blînd.

— Doar crezi?

— Mi-e frică, Dunford.

— De ce anume, Hen?

O privi fix, atent.

— Dacă mă fac de rîs? Dacă fac vreo gafă şi nu-mi dau seama?

— N-o să se întîmple asta, Hen.

— Dar s-ar putea. Ar fi atît de simplu!

— Hen, Caroline şi Belle mi-au spus că faci mari progrese. Ele ştiu destul despre societate. Dacă ele spun că eşti pregătită pentru debut, te asigur că eşti.

— M-au învăţat atît de multe, Dunford! Ştiu asta. Dar ştiu şi că nu pot să mă învețe totul în numai două săptămîni. Şi dacă greşesc...

Cuvintele i se pierdură, iar ochii argintii străluciră, mari şi luminoşi, temători.

Dunford îşi dorea cu ardoare s-o ia în braţe, să-şi sprijine bărbia de creştetul ei şi să o asigure că totul avea să fie bine, dar erau într-o grădină publică, aşa că se văzu nevoit să se mulţumească să-i spună:

— Ce-o să se întîmple dacă greşeşti, vulpiță? O să se destrame lumea? O să cadă Raiul peste noi? Cred că nu.

— Te rog să nu iei lucrurile în rîs, spuse ea cu buza de jos tremurînd.

— Nu le iau în rîs, Hen. Am vrut doar...

— Ştiu, îl întrerupse ea cu vocea tremurînd. Doar că... ei bine, ştii deja că nu mă prea pricep să fiu fată şi, dacă fac ceva greşit, o să se reflecte negativ asupra ta. Iar lady Worth şi Belle şi întreaga lor familie, toți s-au purtat aşa de frumos cu mine...

— Henry, opreşte-te, o imploră el. Nu ai decît să fii tu însăți. Totul o să fie bine, promit.

Ea se uită în sus, la el. După un timp care păru o eternitate, dădu aprobator din cap.

— Dacă tu spui. Am încredere în tine.

Dunford simți ceva din el tresăltînd, apoi aşezîndu-se la locul lui, cînd se uită în ochii ei argintii, adînci. Trupul i se legănă spre trupul ei. Nu voia decît să-şi treacă degetul mare peste buzele ei trandafirii, să le încălzească înainte să le sărute.

— Dunford?

Sunetul blînd al vocii ei îl trezi din reverie. Începu repede să meargă din nou, deodată atît de grăbit încît Henry se văzu nevoită să alerge ca să țină pasul cu el. Fir-ar să fie, blestemă el în gînd. Nu o adusese la Londra ca să continue să o seducă.

— Şi, cum ți se potriveşte garderoba nouă? întrebă deodată. Văd că porți una dintre rochiile pe care le-am cumpărat în Cornwall.

Henry avu nevoie de o clipă ca să răspundă, atît de nedumerită era de schimbarea bruscă de ritm.

— Foarte bine, răspunse. Madame Lambert face ultimele modificări. Majoritatea rochiilor ar trebui să fie gata la începutul săptămînii viitoare.

— Şi studiile?

— Nu sînt sigură că poți să le spui studii. Nu pare foarte greu să memorezi rangul şi ordinea titlurilor. Presupun că ar trebui să ştie *cineva* că fiii mai mici ai marchizilor sînt mai jos ca rang decît fiii cei mai mari ai conților, dar nu văd de ce e nevoie ca acea persoană să fiu eu.

Se forță să zîmbească, sperînd să-l înveselească din nou.

— Cu toate că s-ar putea să te intereseze că baronii sînt mai sus în rang decît purtătorul de cuvînt al Camerei Comunelor, dar nu, mă tem, şi mai sus decît fiii marchizilor, fie ei mai tineri sau mai în vîrstă.

— Dat fiind că eram cu un rang mai jos şi cînd eram un simplu „domn", răspunse el, bucuros că discuția revenise la lucruri banale, n-o să mă torturez din cauza faptului că ei sînt încă şi mai sus ca mine, ca să zic aşa.

— Dar trebuie să adopți un aer imperial, de lord, data viitoare cînd te întîlneşti cu purtătorul de cuvînt al Camerei Comunelor, îl învață Henry, zîmbind.

— Fetişcană prostuță.

— Ştiu. Probabil că ar trebui să învăț să fiu mai serioasă.

— Nu şi cu mine, sper. Mie-mi placi aşa cum eşti.

Senzația aceea familiară, de bucurie, se întoarse în sufletul lui Henry.

— Oricum, mai am cîteva lucruri de învățat, spuse ea aruncîndu-i o privire cu coada ochiului.

— Ca de pildă?

— Belle spune că trebuie să învăț să flirtez.

— Sigur că Belle ți-a spus aşa, rosti el pentru sine.

— Am exersat puțin pe soțul ei în dimineața asta.

— Ce ai făcut?

— Ei bine, nu asta a fost intenția mea, spuse Henry repede. Şi sigur n-aş fi făcut asta dacă n-ar fi fost absolut evident că omul e foarte îndrăgostit de Belle. Mi s-a părut o alegere potrivită ca să încerc să-mi măsor talentele.

— Stai departe de bărbații căsătoriți, rosti el aspru.

— Tu nu eşti căsătorit, observă ea.

— Ce naiba înseamnă asta?

Henry se uită în vitrina unei prăvălii pe lîngă care treceau înainte să răspundă.

— Ei, nu ştiu. Cred că înseamnă că ar trebui să exersez cu tine.

— Vorbeşti serios?

— Haide, Dunford. Fii un prieten bun. Vrei să mă înveți cum să flirtez?

— Eu aş spune că te descurci bine pe cont propriu, rosti el pentru sine.

— Chiar crezi? întrebă ea, iar pe chip i se citi încîntarea.

Trupul lui reacționă imediat la bucuria ei, iar Dunford îşi spuse că nu era cazul s-o mai privească. Vreodată.

Dar Henry îl trăgea de mînecă, nu-l lăsa să o refuze, şi se ruga:

— Te rog, învață-mă. Te rog!

— Ei, foarte bine, spuse el oftînd şi ştiind că era o idee absolut nefericită.

— Splendid! De unde să începem?

— Azi e o zi minunată, spuse el, nereuşind să pună nici un pic de emoție în cuvinte.

— Este, dar credeam că o să ne concentrăm pe flirt.

El o privi, apoi îşi dori imediat să n-o fi făcut, fiindcă de fiecare dată cînd se uita la ea, ochii i se îndreptau spre buzele ei.

— Majoritatea flirturilor, spuse el trăgînd cu greu aer în piept, încep cu politeţuri benigne.

— Am înțeles. Bine. Ia-o de la început, dacă vrei.

El respiră adînc, apoi rosti sec:

— Astăzi este o zi minunată.

— Cu siguranță! Te face să-ți fie dor să petreci timpul afară, nu găseşti?

— Dar sîntem afară, Henry.

— Mă prefac că sîntem la un bal, explică ea. Am putea să intrăm în parc? Poate găsim o bancă pe care să ne aşezăm.

Dunford porni tăcut spre Green Park.

— Putem s-o luăm de la capăt?

— N-am făcut prea mari progrese pînă acum.

— Prostii! Cu siguranță că o să reuşim după ce începem. Aşa. Tocmai spuneam că ziua asta te face să-ți doreşti să petreci timpul afară.

— Cu siguranță, răspunse el laconic.

— Dunford, nu mă ajuți deloc.

Henry văzu o bancă şi se aşeză, făcîndu-i şi lui loc alături de ea. Camerista ei se aşeză tăcută sub un copac, la vreo zece metri depărtare.

— Nu vreau să te ajut. Nu vreau deloc să facem asta.

— Dar sînt sigură că înțelegi de ce e nevoie ca eu să ştiu cum să conversez cu domnii. Acum te rog să mă ajuți şi să faci asta din tot sufletul.

Dunford strînse din dinți. Era nevoie ca Henry să învețe să nu insiste atît. Zîmbi pe jumătate, malițios. Dacă voia flirt, flirt avea să primească.

— Bine. Hai s-o luăm de la început.

Henry zîmbi încîntată.

— Eşti frumoasă cînd zîmbeşti.

Inima ei se opri deodată. Tînăra se trezi că nu mai reuşea să spună nimic.

— E nevoie de doi oameni pentru un flirt, să ştii, spuse el lent. O să se creadă despre tine că eşti cam simplă dacă nu ai nimic de spus.

— M-mulţumesc, milord, rosti ea, regăsindu-şi curajul. Acesta e cu adevărat un compliment, venind din partea ta.

— Şi asta ce, mă rog, vrea să însemne?

— Cu siguranţă nu e un secret că eşti un cunoscător în ceea ce le priveşte pe doamne, milord.

— Ai aplecat urechea la zvonurile despre mine.

— Ba deloc, dar nu am ce să fac dacă din cauza comportamentului tău devii adesea subiect de discuţie.

— Mă scuzi? rosti el pe un ton rece.

— Aud că femeile se aruncă la picioarele tale. Mă întreb de ce nu te-ai însurat cu nici una dintre ele.

— Nu-i treaba ta să te întrebi despre asta, scumpete.

— N-am ce să fac, dacă mintea mi se îndreaptă într-acolo.

— *Niciodată* să nu laşi un bărbat să-ţi spună scumpete.

Lui Henry îi luă o clipă ca să-şi dea seama că el ieşise din rol.

— Dar erai *doar tu*, Dunford, rosti ea pe un ton exagerat de împăciuitor.

Cumva, Henry reuşise să-l facă să se simtă ca un bătrîn firav, bolnav de gută.

— Şi eu sînt la fel de periculos ca oricare altul, rosti el aspru.

— Pentru mine? Dar eşti tutorele meu.

Dacă n-ar fi fost în mijlocul unui parc public, Dunford ar fi prins-o şi i-ar fi arătat exact cît de periculos putea să fie. Era uimitor felul în care Henry reuşea să-l provoace. Acum încerca

să-i fie tutorele înțelept, dar ferm, şi imediat după aceea încerca din răsputeri să se abțină şi să nu o seducă.

— Bine, spuse ea temătoare, văzîndu-i expresia întunecată. Ce zici de asta. Vai, domnule, n-ar trebui să-mi spuneți scumpete.

— E un început bun, dar, dacă se întîmplă să ai un evantai în mînă, te sfătuiesc insistent să îl înțepi pe respectivul în ochi cu el.

Henry se simți încurajată de nota de posesivitate din glasul lui.

— Se întîmplă ca tocmai acum să nu am un evantai. Ce să fac dacă domnul în chestiune nu se supune avertismentului meu verbal?

— Atunci e cazul să fugi în direcția opusă. Cît poți de repede.

— Dar, de dragul discuției, să spunem că n-am pe unde să fug. Sau poate sînt în mijlocul unei săli aglomerate de bal şi nu vreau să fac scandal. Dacă tu ai flirta cu o tînără domnişoară care tocmai ți-a spus să nu-i spui „scumpete", ce ai face?

— I-aş respecta dorința şi i-aş ura noapte bună, rosti el înțepat.

— Ba nu! îl acuză Henry zîmbind poznaş. Eşti un ticălos şi jumătate, Dunford. Mi-a spus Belle.

— Belle vorbeşte prea mult, bombăni el.

— Nu făcea decît să mă avertizeze în legătură cu domnii față de care trebuie să fiu prevăzătoare. În plus, continuă ea ridicînd delicat din umeri, cînd mi-a vorbit despre fustangii, tu ai fost primul pe listă.

— Ce amabil din partea ei.

— Sigur, tu eşti tutorele meu, rosti ea cu un aer gînditor. Aşa că dacă sînt văzută cu tine şi atît n-o să îmi fie distrusă reputația. E un mare noroc, pentru că-mi face plăcere compania ta.

— Aş spune, Henry, rosti el cu o încetineală intenționată, pe un ton egal, că nu ai nevoie de prea mult exercițiu într-ale flirtului.

Ea zîmbi luminos.

— O să consider că mi-ai făcut un compliment. Înțeleg că ești un maestru al seducției.

Cuvintele ei îl enervară peste măsură.

— Oricum, continuă ea, cred că ești prea optimist. Probabil că-mi mai trebuie ceva exercițiu. Ca să am destulă încredere în mine cît să dau piept cu înalta societate la primul meu bal, explică ea, arborînd o expresie cît se poate de sinceră. Poate că ar trebui să-i cer ajutorul fratelui lui Belle. O să termine studiile la Oxford curînd, așa am înțeles, și o să revină la Londra pentru sezonul de baluri.

Dunford era de părere că Ned, fratele lui Belle, era puțin cam la început, dar clar pe cale să ajungă un mare cuceritor. Și mai era enervantul fapt că tînărul era exagerat de chipeș, fiindcă moștenise aceiași ochi albaștri uluitori și aceeași structură osoasă ca și Belle. Plus că avea să locuiască, lucru și mai deranjant, sub același acoperiș cu Henry.

— Nu, spuse Dunford pe un ton foarte scăzut și amenințător, nu cred că ar trebui să-ți exersezi talentele feminine pe Ned.

— Crezi că ar fi mai bine să nu? întrebă ea dezamăgită. Dar mi se părea alegerea perfectă.

— Ar fi foarte periculos pentru sănătatea ta.

— Ce înseamnă asta? Nu-mi imaginez că fratele lui Belle mi-ar face vreodată vreun rău.

— Dar eu nu m-aș da înapoi de la asta.

— Nu? rosti ea cu răsuflarea tăiată. Ce mi-ai face?

— Dacă ție ți se pare, se răsti el, că o să-ți răspund la întrebarea asta, atunci îți lipsește o doagă, dacă nu cumva ți-ai pierdut mințile cu totul.

Henry făcu ochii mari.

— Vai de mine.

— Vai de mine într-adevăr. Vreau să mă asculți cu atenție, spuse el uitîndu-se amenințător în ochii ei. Trebuie să stai departe de Ned Blydon, trebuie să stai departe de bărbații căsătoriți și

trebuie să stai departe de *toți* fustangii de pe lista lui Belle.

— Inclusiv de tine?

— Sigur că nu, se răsti el. Eu sînt tutorele tău, fir-ar să fie!

Închise gura cu un pocnet, abia venindu-i să creadă că-şi pierduse cumpătul pînă într-atît încît să blesteme în fața ei.

Henry, pe de altă parte, nu păru să-i observe limbajul colorat.

— Departe de *toți* fustangii?

— De toți.

— Atunci pe cine aş putea să am în vedere ca viitor soț?

Dunford deschise gura cu intenția să îi facă repede o listă. Spre surprinderea lui, nu reuşi să găsească nici măcar un nume.

— Trebuie să existe cineva, îl îndemnă ea.

El îi aruncă o privire supărată, gîndindu-se că i-ar fi plăcut să-i şteargă cu mîna expresia imposibil de veselă de pe chip. Sau şi mai bine, cu gura.

— Nu-mi spune că o să petrec tot sezonul doar în compania ta.

Era dificil, dar Henry reuşi să-şi ascundă speranța din glas.

Dunford se ridică brusc, aproape trăgînd-o cu forța după el.

— O să găsim noi pe cineva. Între timp, hai să mergem acasă.

Nu făcuseră nici trei paşi cînd auziră pe cineva strigîndu-l pe Dunford. Henry ridică privirea şi văzu o femeie extrem de bine îmbrăcată şi extrem de frumoasă, care se îndrepta în direcția lor.

— O prietenă de-ale tale? întrebă ea.

— Lady Sarah-Jane Wolcott.

— O cucerire de-a ta?

— Nu, răspunse el arțăgos.

Henry măsură repede privirea de prădător a celeilalte femei.

— Dar i-ar plăcea să fie.

El se întoarse brusc spre ea.

— *Ce* ai spus?

Henry scăpă datorită sosirii lui lady Wolcott. Dunford o salută pe aceasta, apoi le făcu prezentările.

— O protejată? ciripi lady Wolcott. Ce încîntător.

„Încîntător?" voia Henry să întrebe, dar ținu gura închisă.

— Cît de domestic din partea ta, continuă nou-venita, atingîndu-l pe Dunford pe braț, destul de sugestiv, după părerea lui Henry.

— Nu ştiu dacă domestic e cuvîntul, răspunse Dunford politicos, dar cu siguranță este o experiență nouă.

— Sînt convinsă, spuse lady Wolcott umezindu-şi buzele. Nu e deloc stilul tău obişnuit. De obicei primeşti sarcini mai sportive, mai masculine.

Henry era lividă. Se mira că nu începu să şuiere precum o pisică enervată. Pumnul i se strînse involuntar, formînd gheare cu care ar fi vrut să o zgîrie pe față pe femeia mai în vîrstă.

— Nu vă temeți, lady Wolcott, răspunse Dunford, îmi găsesc rolul de tutore ca fiind foarte informativ şi clăditor de caracter.

— Clăditor de caracter? Prostii. Ce plicticos. O să te plictiseşti curînd. Să-mi faci o vizită cînd se întîmplă asta. Sînt sigură că o să găsim ceva mai distractiv de făcut împreună.

Dunford oftă. În mod normal ar fi fost dispus să accepte oferta oarecum directă a lui Sarah-Jane, dar cu Henry alături simți deodată nevoia să se lase condus de principii morale mai înalte.

— Spune-mi, rosti apăsat, ce mai face lordul Wolcott?

— Pierde vremea prin Dorset. Ca de obicei. Nu e deloc important aici, în Londra.

Îi oferi lui Dunford un ultim zîmbet seducător, dădu scurt din cap spre Henry şi plecă.

— *Aşa* trebuie să mă port? întrebă tînăra nevenindu-i să creadă.

— În nici un caz.

— Atunci...

— Fii tu însăți, spuse el scurt. Fii tu însăți şi stai departe de...

— Ştiu, ştiu. Să stau departe de bărbații însurați, de Ned Blydon şi de fustangii de orice fel. Dar fii bun şi spune-mi dacă mai trebuie să adăugăm pe cineva pe listă.

Dunford făcu o grimasă, iar Henry zîmbi tot drumul înapoi.

Capitolul treisprezece

O săptămînă după aceea, Henry trebuia să debuteze în societate. Caroline se hotărîse ca protejata ei să apară pentru prima dată la balul anual Lindsworthy. Era o petrecere foarte mare, îi explicase ea lui Henry, aşa că, dacă va avea parte de succes, toată lumea va şti.

— Şi dacă voi fi un eşec lamentabil? întrebase Henry.

Caroline îi zîmbise într-un fel care spunea că nu are motive de îngrijorare şi rostise:

— Atunci o să poți să te pierzi în mulțime.

Destul de logic, se gîndise Henry.

În seara balului, Belle veni să o ajute să se îmbrace. Îi aleseseră o rochie din mătase albă, cusută cu ață argintie.

— Eşti foarte norocoasă, ştii? îi spuse ea în timp ce o ajuta, alături de o cameristă, să îmbrace rochia. Tinerele domnişoare trebuie să poarte alb, dar multora le vine oribil culoarea asta.

— Şi mie îmi vine oribil? întrebă Henry repede, intrînd în panică.

Voia să arate perfect. Cît se putea de perfect, cel puțin, cu acele calități pe care i le dăduse Dumnezeu. Voia cu disperare să-i arate lui Dunford că putea fi genul de femeie pe care el s-o dorească alături de el, acolo, la Londra. Trebuia să-i demonstreze, lui şi ei înseşi, că putea să fie mai mult decît o provincială crescută la o fermă.

— Sigur că nu, spuse Belle încurajator. Eu şi mama nu te-am fi lăsat să cumperi rochia asta dacă nu ți-ar fi venit încîntător. Verişoara mea, Emma, a purtat violet la debut. I-a şocat pe unii, dar, după cum a spus mama, albul o face pe Emma să pară galbenă la față. Mai bine să sfidăm tradiția decît să semene cu o oală de budincă.

Henry dădu aprobator din cap în timp ce Belle îi încheie nasturii de la spatele rochiei. Încercă să se răsucească şi să se uite în oglindă, dar Belle îi puse cu blîndeţe mîna pe umăr, spunînd:

— Încă nu. Aşteaptă să vezi tot efectul.

Camerista lui Belle, Mary, petrecu o oră aranjîndu-i cu grijă părul lui Henry, ondulîndu-l şi tapîndu-l din loc în loc. Henry aşteptă, suportînd cu greu suspansul. Pînă la urmă, Belle îi puse o pereche de cercei cu diamante şi un colier asortat la gît.

— Dar ale cui sînt bijuteriile? întrebă Henry, surprinsă.

— Ale mele.

Imediat, ea ridică mîinile spre bijuterii, ca să le scoată.

— Vai, dar nu se poate.

Belle îi trase mîna la o parte.

— Ba sigur că se poate.

— Şi dacă le pierd?

— N-o să le pierzi.

— Dar dacă, totuşi, le pierd? insistă Henry.

— Atunci o să fie vina mea, pentru că ţi le-am împrumutat. Acum taci din gură şi uită-te la ce am făcut.

Belle zîmbi şi o răsuci cu faţa spre oglindă. Henry rămase mută de uimire. Pînă la urmă reuşi să şoptească:

— Eu sînt?

Ochii păreau să-i strălucească odată cu diamantele, iar pe chipul ei se citea expresia promisiunii inocente. Mary îi adunase părul des într-un coc elegant, franţuzesc, apoi îi scosese cîteva şuviţe care alunecau ondulate şi poznaşe în jurul chipului ei. Acele fire aveau o strălucire aurie în lumina lumînărilor, dîndu-i un aer aproape diafan.

— Arăţi magic, spuse Belle cu un surîs.

Henry se ridică încet, încă neputînd să creadă că reflecţia din oglindă era a ei. Şireturile argintii ale rochiei reflectau lumina cînd se mişca prin cameră şi străluceau şi sclipeau, părînd nu tocmai

roale, aproape prea prețioase ca să le atingi. Tînăra respiră adînc, încercînd să țină sub control emoțiile puternice care o cuprinseseră. Nu ştiuse niciodată, nu visase că ar fi putut să se simtă frumoasă. Şi aşa se simțea. Precum o prințesă, precum o zînă care avea toată lumea la picioare. Putea să cucerească Londra. Putea să plutească pe deasupra duşumelelor, cu şi mai multă grație decît femeile cu roți în loc de picioare. Putea să rîdă, să cînte şi să danseze pînă în zori. Zîmbi şi îşi strînse mîinile în jurul taliei. Putea să facă orice.

Se gîndi că ar fi putut, chiar, să-l facă pe Dunford să se îndrăgostească de ea, şi acela era cel mai tulburător gînd dintre toate.

* * *

Bărbatul din gîndurile ei aştepta în acel moment la parter, alături de soțul lui Belle, John, şi împreună cu prietenul lor bun, Alexander Ridgely, ducele de Ashbourne.

— Spune-mi, rostea Alex, amestecînd whisky-ul dintr-un pahar, cine este tînăra asta pe care trebuie s-o cunosc diseară? Şi cum ai reuşit să faci rost de o protejată, Dunford?

— A venit cu titlul. A fost un şoc mai mare decît baronia, ca să fiu sincer. Mulțumesc că ai venit să mă ajuți. Henry nu a mai fost în altă parte decît Cornwell de la zece ani, aşa că o înspăimîntă ideea unui sezon de baluri la Londra.

Alex îşi imagină imediat o făptură slabă, reținută, şi oftă.

— O să fac tot ce pot.

John îi surprinse expresia, zîmbi larg şi spuse:

— O să-ți placă fata asta, Alex. Garantez.

Ducele ridică o sprînceană.

— Vorbesc serios.

John decise să-i facă lui Henry cel mai mare compliment, spunînd că-i amintea de Belle, dar apoi îşi aminti că vorbea cu un bărbat la fel de îndrăgostit de soția sa pe cît era şi el de a lui.

— Seamănă destul de mult cu Emma, rosti John. Sînt sigur că ele două o să se înțeleagă foarte bine.

— Te rog, spuse Dunford. Nu seamănă deloc cu Emma.

— Păcat pentru ea, atunci, răspunse Alex.

Dunford îi aruncă o privire iritată.

— De ce nu ți se pare că seamănă cu Emma? întrebă John pe un ton nonşalant.

— Dacă ai fi văzut-o în Cornwall, ai şti. Purta pantaloni tot timpul şi administra o fermă, pentru Dumnezeu.

— Mi-e greu să-mi dau seama din tonul tău, spuse Alex, dacă încerci să-mi trezeşti admirația pentru ea, sau dezgustul.

Încă o privire urîtă din partea lui Dunford.

— Nu trebuie decît să-i zîmbeşti aprobator şi să dansezi cu ea o dată sau de două ori. Oricît mi-ar displăcea, societatea te adoră şi nu mă dau în lături să mă folosesc de poziția ta ca să-i asigur ei succesul.

— Oricum doreşti, spuse Alex amabil, ignorînd comentariile caustice ale amicului său. Cu toate că nu fac asta pentru tine. Emma a zis că mă omoară dacă nu o ajut pe Belle cu noua ei protejată.

— Ceea ce ar fi foarte bine să faci, rosti Belle cu îndrăzneală, intrînd în cameră în mijlocul unui nor de mătase albastră.

— Unde-i Henry? întrebă Dunford.

— Aici.

Belle păşi la o parte, ca să-i dea voie tinerei să intre. Toți trei bărbații se uitară spre domnişoara din prag, dar fiecare dintre ei văzu altceva.

Alex văzu o tînără atrăgătoare, cu o expresie remarcabil de vie pe chip. John o văzu pe femeia pe care ajunsese să o placă şi să o admire foarte mult în ultima săptămînă, arătînd foarte frumos şi foarte matur în rochia ei nouă şi cu coafura diferită.

Dunford văzu un înger.

— Doamne, Henry, rosti el cu răsuflarea tăiată, făcînd fără să vrea un pas spre ea. Ce ți s-a întîmplat?

Henry se schimbă la față.

— Nu-ți place? Belle a spus că...

— Nu! izbucni el pe un ton neobişnuit de direct, grăbindu-se înainte şi apucînd-o de mîini. Adică ba da! Arăți minunat.

— Eşti sigur? Aş putea să mă schimb...

— Să nu schimbi nimic! rosti el aspru.

Ea îl privi, ştiind că i se citeau emoțiile pe chip, dar neputînd să le ascundă. Pînă la urmă, Belle îi întrerupse, rostind pe un ton amuzat:

— Henry, trebuie să i te prezint vărului meu.

Henry clipi şi se întoarse spre bărbatul cu ochi verzi şi păr închis la culoare, care stătea alături de John. Era foarte atrăgător,se gîndi ea imparțial, dar nici măcar nu-l observase cînd intrase în cameră. Nu văzuse pe nimeni altcineva în afară de Dunford.

— Domnişoară Henrietta Barrett, spuse Belle, ți-l prezint pe ducele de Ashbourne.

Alex îi sărută mîna.

— E o plăcere să te cunosc, domnişoară Barrett, spuse el aruncîndu-i o privire răutăcioasă lui Dunford, care, evident, tocmai îşi dăduse seama că se făcuse de rîs. Nu e o plăcere la fel de mare cum a fost pentru amicul nostru Dunford, poate, dar e o plăcere oricum.

În privirea lui Henry se citea amuzamentul, iar pe chip îi apăru un zîmbet larg.

— Te rog, spune-mi Henry, alteță...

— Toată lumea îmi spune aşa, încheie Dunford în locul ei.

Henry ridică neputincioasă din umeri.

— E adevărat. Cu excepția lui lady Worth.

— Henry, spuse Alex, testînd sunetul. Ți se potriveşte, cred. Cu siguranță mai mult decît Henrietta.

— Nu cred că Henrietta i se potriveşte cuiva, răspunse ea, apoi îi zîmbi cu îndrăzneală, iar Alex văzu într-o clipă de ce se îndrăgostea Dunford atît de tare de ea.

Avea spirit, şi, cu toate că nu-şi dăduse încă seama, era frumoasă, aşa că Dunford n-avea nici o şansă.

— Probabil că nu, spuse Alex. Soția mea aşteaptă primul nostru copil peste două luni. Trebuie să mă asigur că n-o să-i spunem fetiței Henrietta.

— Vai, da, spuse Henry deodată, de parcă tocmai şi-ar fi amintit ceva important. Soția ta este verişoara lui Belle. Probabil că e încîntătoare.

Privirea lui Alex se îmblînzi.

— Da, aşa este. Sper să ai ocazia s-o întîlneşti. Te-ar plăcea foarte mult.

— Nici pe jumătate cît de mult aş plăcea-o eu pe ea, sînt sigură, fiindcă a ales bine măritîndu-se cu dumneata.

Henry îi aruncă o privire plină de îndrăzneală lui Dunford.

— Vai, dar uită că am spus asta, alteță. Dunford insistă să nu le vorbesc bărbaților însurați.

Ca să-şi ilustreze ideea, făcu un pas în spate. Alex izbucni în rîs.

— Ashbourne îți este permis, rosti Dunford abia stăpînindu-şi un icnet.

— Sper că nici eu nu sînt pe lista celor interzişi, adăugă John.

Henry se uită pe sub gene la tutorele ei stînjenit.

— Şi John e permis, rosti el pe un ton şi mai arțăgos.

— Felicitările mele, Dunford, spuse Alex ştergîndu-şi lacrimile de rîs. Prevăd că domnişoara o să aibă un succes fulminant. Peținorii o să-ți dărîme uşa.

Dacă Dunford se bucură la auzul acestor cuvinte, emoția nu i se citi pe figură. Henry zîmbea fericită.

— Chiar crezi? Mărturisesc că ştiu foarte puține despre societate. Caroline mi-a spus că sînt adesea prea sinceră.

— De asta, rosti Alex pe un ton foarte sigur, o să ai atît de mult succes.

— Ar trebui să plecăm, îi întrerupse Belle. Mama şi Papa au plecat deja spre bal şi le-am spus că ajungem curînd după ei. Mergem cu aceeaşi trăsură? Cred că reuşim să încăpem.

— Eu şi Henry o să mergem singuri, spuse Dunford pe un ton calm, luînd-o de braţ. Vreau să discut cîteva lucruri cu ea înainte să fie prezentată.

O conduse spre uşă şi ieşiră împreună. Probabil că era mai bine să nu le vadă zîmbetele identic amuzate prietenilor săi.

— Ce voiai să-mi spui? întrebă Henry după ce trăsura porni.

— Nimic, recunoscu el. M-am gîndit că poate ţi-ar plăcea cîteva clipe de linişte înainte să ajungem.

— Foarte frumos din partea ta, milord.

— Vai, pentru Dumnezeu, se strîmbă el. Orice ai face, nu-mi spune „milord".

— Exersam, murmură ea.

Urmă un moment de tăcere, apoi el întrebă:

— Ai emoţii?

— Puţin, recunoscu ea. Prietenii tăi sînt minunaţi, însă, şi m-au ajutat să mă relaxez.

— Foarte bine, rosti el, bătînd-o pe mînă cu un aer părintesc.

Henry îi simţi căldura prin mănuşi şi îşi dori cu ardoare să prelungească atingerea, dar nu ştia cum să facă asta, aşa că zîmbi poznaş, ca întotdeauna cînd emoţii puternice ajungeau prea aproape de suprafaţă. Apoi îl bătu şi ea pe el pe mînă.

Dunford se aplecă în spate, gîndindu-se că Henry era extraordinar de calmă dacă putea să-l tachineze astfel chiar înainte să debuteze în societate.

Ea se întoarse brusc înspre fereastră şi se uită fix la Londra care trecea repede pe lîngă ei. El îi studie profilul, observînd curios că expresia poznaşă din privirea ei dispăruse. Se pregătea să o întrebe despre asta cînd ea îşi umezi buzele.

Inima lui Dunford tresări violent. Nu visase niciodată că Henry avea să se transforme în numai două săptămîni la Londra,

că acea fată îndrăzneață de la țară avea să se transforme într-o femeie atît de atrăgătoare, deşi la fel de îndrăzneață. Îşi dorea să-i atingă decolteul şi să-şi adîncească degetele în căldura minunată de dedesubtul marginii rochiei...

Se cutremură, dîndu-şi seama că astfel de gînduri îi conduceau corpul într-o direcție incomodă. Îi devenea dureros de clar că începuse să țină prea mult la Henry, şi nu în felul în care un tutore trebuie să țină la cei care-i sînt în grijă.

Ar fi fost atît de uşor să o seducă! Ştia că avea puterea să facă asta şi, cu toate că Henry se speriase ultima dată cînd se apropiaseră mai mult, nu credea că ea ar fi încercat să-l oprească din nou. Ar fi putut să o facă să se topească de plăcere. Nici n-ar fi ştiut ce i se întîmpla.

Se cutremură din nou, de parcă mişcarea ar fi putut să-l împiedice să se aplece spre bancheta de vizavi şi să facă primul pas spre țelul său. Nu o adusese pe Henry la Londra ca să o seducă. Dumnezeule mare, se gîndi amuzat, de cîte ori îşi repetase acel refren în ultimele săptămîni? Dar era adevărat, iar ea avea dreptul să-i cunoască pe toți burlacii societății londoneze. Dunford trebuia să se retragă şi să-i dea ei voie să cunoască şi alți domni.

Din cauza politeții sale exagerate. Viața ar fi fost mai simplă dacă onoarea nu s-ar fi amestecat cînd venea vorba despre acea fată. Henry se întoarse cu fața la el, iar buzele i se desfăcură uşor, fiindcă o speriase puțin expresia întipărită pe chipul lui.

— S-a întîmplat ceva? întrebă încet.

— Nu, răspunse el mai apăsat decît intenționa.

— Eşti supărat pe mine.

— De ce aş fi supărat? aproape că se răsti Dunford.

— Cu siguranță îmi vorbeşti de parcă ai fi supărat.

El oftă.

— Sînt supărat pe mine însumi.

— Cum aşa? întrebă Henry cu o expresie îngrijorată pe chip.

Dunford blestemă încet. Acum ce să-i spună? *„Sînt supărat pentru că vreau să te seduc? Sînt supărat pentru că miroşi a lămîie şi mor de curiozitate să aflu de ce? Sînt supărat pentru că..."*

— Nu trebuie să-mi spui nimic, rosti Henry, simțind că el nu voia să-i împărtăşească emoțiile care-l încercau. Dă-mi voie doar să te fac să te simți mai bine.

Dunford simți cum pantalonii îi deveneau prea strîmți numai la acest gînd.

— Să-ți povestesc ce ni s-a întîmplat mie şi lui Belle ieri? A fost foarte amuzant. A fost... Nu, văd că nu vrei să ştii.

— Nu-i adevărat, se forță el să spună.

— Ei bine, am fost la „Prăvălia de Ceai" a lui Hardiman şi... Nu mă asculți.

— Ba da, o asigură el, chinuindu-se să adopte un aer mai prietenos.

— Bine, spuse ea încet, măsurîndu-l cu privirea. A intrat o doamnă, iar părul ei era destul de verde...

Dunford nu comentă nimic.

— Nu mă asculți! îl acuză ea.

— Ba da, începu el să protesteze.

Îi văzu expresia bănuitoare şi recunoscu, zîmbind băieţeşte:

— Nu te ascultam.

Atunci ea îi surîse, nu zîmbetul ei obişnuit, pe care el îl cunoştea atît de bine, ci unul cu adevărat amuzat, lipsit de prefăcătorie şi frumos. Dunford era ca vrăjit. Se aplecă înainte, fără să-şi dea seama ce făcea.

— Vrei să mă săruți, şopti ea uluită.

El clătină din cap.

— Ba da, insistă ea. Ți se citeşte în ochi. Te uiți la mine în felul în care vreau eu mereu să mă uit la tine, dar nu ştiu cum, şi...

— Şşt.

Îşi puse un deget peste buzele ei.

— Nu m-ar deranja, şopti ea din spatele degetului său.

Dunford simți cum sîngele i se încinge în vene. Henry era la un centimetru distanță, un vis în mătase albă, şi-i dădea permisiunea ei să o sărute. Permisiunea să facă lucrul pe care şi-l dorise cu ardoare...

Îşi luă degetul de deasupra gurii ei, atingîndu-i buza de jos, voluptuoasă, în acelaşi timp.

— Te rog, şopti ea.

— Asta nu înseamnă nimic, murmură el.

Ea clătină din cap.

— Nimic.

Dunford se aplecă înainte şi îi cuprinse obrajii în palme.

— O să te duci la bal şi o să cunoşti un domn amabil...

Ea dădu repede din cap.

— Orice vrei tu.

— El o să te curteze... poate chiar o să vă îndrăgostiți.

Ea nu răspunse. Era la distanță de un fir de păr.

— Şi o să trăiți fericiți pînă la adînci bătrîneți.

— Sper, spuse ea.

Dar cuvintele i se pierdură în sărutul lui atît plin de dor şi de tandrețe încît ea crezu că o să explodeze de atîta iubire. O sărută din nou şi din nou, cu buzele moi şi blînde, cu palmele calde pe obrajii ei. Henry îi rosti numele, iar el îşi strecură limba printre buzele ei, neputînd să reziste tentației.

Această nouă intimitate rupse orice stăvilar al stăpînirii de sine, iar ultimul lui gînd rațional fu că nu trebuia să-i strice coafura... Mîinile sale alunecară pe spatele ei şi o strînse în brațe, bucurîndu-se de căldura trupului ei.

— Doamne, Henry, gemu. Vai, Hen.

Dunford o simți cedînd şi *ştiu* că era un netrebnic. Dacă ar fi fost oriunde altundeva în afară de o trăsură în mişcare spre primul bal al lui Henry, probabil că n-ar fi avut puterea să se oprească,

dar acolo erau... Iisuse, nu putea să-i distrugă reputația. Voia ca ea să se simtă minunat.

Nu-i trecu prin minte că ea se simțea deja minunat.

Trase cu greu aer în piept şi îşi desprinse buzele de deasupra buzelor ei, dar nu reuşi să ajungă decît la obrazul lui Henry. Pielea ei era atît de moale, atît de caldă, încît nu rezistă să nu o sărute în sus, spre ureche. Pînă la urmă reuşi să se desprindă de ea, urîndu-se pentru că profitase astfel. Îşi puse mîinile pe umerii ei, fiindcă avea nevoie s-o țină la distanță, apoi îşi dădu seama că orice fel de atingere avea potențial foarte periculos, aşa că-şi luă palmele şi se mută de cealaltă parte a banchetei pe care stătea.

Henry îşi atinse buzele, prea nevinovată ca să înțeleagă că dorința lui era ținută în frîu numai cu un efort colosal. De ce se mutase atît de departe? Ştia că avusese dreptate să întrerupă sărutul. Ştia că ar fi trebuit să-i mulțumească pentru asta, dar n-ar fi putut să rămînă alături de ea şi cel puțin să o țină de mînă?

— Sigur n-a însemnat nimic, încercă ea să glumească, dar vocea îi tremura.

— De dragul tău, ar fi bine să nu fi însemnat nimic.

Ce voia să spună? Henry se blestemă pentru că nu avea curajul să întrebe.

— Probabil că arăt foarte rău, spuse în loc de asta, cu o voce care suna spart chiar şi pentru propriile urechi.

— Părul îți stă foarte bine, spuse el sec. Am avut grijă să nu-ți stric coafura.

Faptul că el fusese în stare să o sărute cu astfel de răceală detaşată o făcu să se simtă de parcă i-ar fi turnat cineva o găleată de apă rece în cap.

— Nu, sigur că nu. N-ai vrea să-mi strici reputația încă din prima seară.

Dimpotrivă,se gîndi el amuzat şi trist în acelaşi timp, voia din tot sufletul să-i strice reputația. Voia să îi strice reputația încă o dată şi încă o dată. Voia să rîdă de dreptatea poetică a situației.

După doi ani în care fugise el după doamne şi după o decadă în care fugiseră ele după el, fusese în sfîrşit răpus de o fetişcană subţire, abia venită din Cornwall, pe care era legat de onoare s-o protejeze.

Dumnezeule mare, ca tutore era aproape datoria lui sacră să îi păstreze puritatea şi fecioria pentru viitorul soţ, pe care, din întîmplare, tot el trebuia s-o ajute să-l găsească.

Scutură capul, de parcă ar fi încercat să-şi amintească ferm că acel incident nu trebuia să se mai repete.

Henry îi văzu gestul şi se gîndi că era răspuns la remarca ei disperată legată de reputaţie, iar sentimentul că fusese umilită o făcu să spună:

— Nu, nu trebuie să fac nimic ca să-mi stric reputaţia, fiindcă s-ar putea să nu-mi mai găsesc un soţ, iar scopul nostru ăsta este. Nu-i aşa?

Se uită la Dunford. El îi evita intenţionat privirea şi avea dinţii strînşi atît de tare încît ea era convinsă că avea să şi-i spargă. Deci era supărat. Foarte bine! Supărarea era un termen prea blînd pentru ceea ce simţea ea.

Rîse tare, apoi adăugă:

— Ştiu că tu spui că pot să mă întorc la Cornwall dacă vreau, dar ştim amîndoi că acum nu se mai poate, aşa e?

Dunford se întoarse spre ea, dar el nu-i dădu ocazia să vorbească:

— Un sezon, spunea ea pe un ton din ce în ce mai ascuţit, are doar un singur scop, anume să i se găsească un soţ doamnei în chestiune şi astfel să îl ajute pe cel care o are în grijă să scape de ea. În acest caz, presupun că mîinile sînt ale tale, cu toate că nu te pricepi prea bine să le ţii departe de mine.

— Henry, taci din gură, îi porunci el.

— Sigur, milord. O să tac. O domnişoară perfectă, politicoasă şi educată. N-aş vrea să fiu altfel decît o debutantă perfectă. Dumnezeu să ne apere dacă-mi stric şansele la un soţ potrivit. Mai ştii, aş putea chiar să prind vreun viconte.

— Dacă ai noroc, se răsti el.

Henry se simți ca şi cum ar fi primit o palmă. Ştia că principalul lui scop era să o vadă măritată, dar durea să-l audă spunînd asta.

— Poate că nici n-o să mă mărit, spuse încercînd să folosească un ton sfidător, dar fără să reuşească. Nu sînt obligată.

— Sper că nu ai de gînd să-ți sabotezi intenționat şansele la o căsătorie, numai ca să-mi faci mie în ciudă.

Ea se crispă deodată.

— Te crezi prea special, Dunford. Am lucruri mai importante de făcut decît să-ți fac ție în ciudă.

— Ce noroc pe mine, spuse el lent, pe un ton leneş.

— Eşti un nesuferit! se răsti ea. Nesuferit şi... nesuferit!

— Ce vocabular bogat.

Henry se îmbujoră de ruşine şi de furie.

— Eşti un bărbat crud, Dunford. Un monstru! Nici nu ştiu de ce m-ai sărutat. Am făcut ceva care să te facă să mă urăşti? Ai vrut să mă pedepseşti?

„Nu, am vrut să mă pedepsesc pe mine însumi", răspunse mintea lui chinuită.

Expiră cu greu şi spuse:

— Nu te urăsc, Henry.

„Dar nici nu mă iubeşti", îi venea ei să strige. *„Nu mă iubeşti şi mă doare atît de tare."* Era chiar atît de îngrozitoare? Era ceva în *neregulă* cu ea? Ceva ce-l făcea s-o umilească sărutînd-o atît de pasional, fără alt motiv decît că... Doamne, nu se putea gîndi la nici un motiv. Nu putea să fie mînat de acelaşi fel de pasiune pe care o simțea ea. Fusese atît de rece şi detaşat cînd vorbise despre coafura ei!

Tresări, dîndu-şi seama deodată, umilită, că ochii îi înotau în lacrimi. Se întoarse în grabă şi îşi şterse lacrimile, fără să-i pese că, probabil, picăturile sărate îi pătau materialul fin al mănuşilor.

— Doamne, Hen, spuse Dunford cu milă în glas. Nu...

— Nu ce? izbucni ea. Nu plînge? Frumos din partea ta să-mi ceri una ca asta!

Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi folosi fiecare strop de voinţă ca să usuce orice lacrimă. După un minut, simţi că se întorsese aproape de normal. Exact la timp, fiindcă trăsura se opri, iar Dunford spuse pe un ton sec:

— Am ajuns.

Henry nu voia decît să meargă acasă. Acasă, la Cornwall.

MariusMaria

Capitolul 14

Henry ținu capul sus cît Dunford o ajută să coboare din trăsură. Aproape că își simți inima frîngîndu-se cînd mîna lui o atinse pe a ei, dar învăța cum să-și ascundă emoțiile. Dacă Dunford s-ar fi uitat spre ea, n-ar fi văzut decît o expresie calmă, fără urmă de furie sau durere, dar și fără urmă de bucurie.

Tocmai coborîseră cînd trăsura familiei Blackwood sosi, în urma lor. Henry se uită la John, care o ajută pe Belle să coboare. Aceasta se grăbi alături de ea, fără să mai aștepte să coboare și Alex.

— Ce s-a întîmplat? întrebă, observînd tensiunea neobișnuită de pe chipul prietenei ei.

— Nimic, minți Henry.

Dar Belle auzi tonul spart al vocii ei.

— Evident că s-a întîmplat ceva.

— E chiar un nimic. Sînt emoționată, atîta tot.

Belle se îndoia că Henry ajunsese să fie atît de emoționată pe drumul așa de scurt cu trăsura. Îi aruncă o privire aspră lui Dunford. El se răsuci imediat și începu să le vorbească lui John și lui Alex.

— Ce ți-a făcut? întrebă Belle furioasă.

— Nimic!

— Dacă e adevărat, spuse Belle privind-o ca și cum n-ar fi crezut-o nici o clipă, atunci tot ar fi bine să-ți revii înainte să intrăm.

— Mă simt bine, protestă Henry. Nu cred că am mai fost vreodată atît de bine.

— Atunci fii mai puțin bine, spuse Belle, cuprinzîndu-i mîinile cu o mișcare grăbită, ca o îmbrățișare. Henry, nu am văzut niciodată în ochii tăi o privire atît de goală. Îmi pare rău să-ți spun

asta, dar este adevărul. Nu are de ce să-ți fie frică. Toată lumea o să te adore. N-ai decît să intri acolo şi să fii tu însăți.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Cu excepția blestemelor.

Un zîmbet cam fără voie înflori pe buzele lui Henry.

— Şi nu discuta despre fermă, adăugă Belle repede. Mai ales nu despre porc.

Henry simți cum strălucirea îi revine în privire.

— Vai, Belle, cît de mult te iubesc. Eşti o prietenă foarte bună.

— Mi-e uşor să-ți fiu ție prietenă, răspunse aceasta, strîngîndu-i cu afecțiune mîna. Eşti pregătită? Bine. Dunford şi Alex o să te escorteze amîndoi. Aşa o să ne asigurăm că apariția ta face senzație. Înainte să se însoare Alex, ei doi erau cei mai doriți burlaci din țară.

— Dar Dunford nici măcar nu avea titlu.

— Nu conta. Doamnele îl doreau oricum.

Henry înțelegea prea bine asta. Dar el nu o dorea pe ea. Cel puțin nu permanent. Un nou val de umilință o cuprinse cînd se uită la el. Simți deodată o nevoie copleşitoare să-şi dovedească sieşi că era demnă de iubire, chiar dacă Dunford nu era de aceeaşi părere. Bărbia i se ridică puțin şi un zîmbet strălucitor îi apăru pe buze.

— Sînt pregătită, Belle. O să mă simt *minunat.*

Belle păru puțin surprinsă de vehemența subită a lui Henry.

— Atunci să mergem. Dunford! Alex! John! Sîntem gata să intrăm.

Cei trei domni întrerupseră cam fără voie discuția, iar Henry se trezi între Dunford şi Alex. Se simțea teribil de mică, pentru că amîndoi erau înalți şi cu umerii lați. Ştia că avea să fie invidiată de toate doamnele din sala de bal. Nu cunoscuse prea mulți domni din înalta societate, dar cu siguranță că majoritatea dintre ei nu aveau virilitatea celor trei din grupul în care era ea.

Intrară şi aşteptară la rînd ca majordomul să le anunțe

sosirea. Fără să-şi dea seama, Henry începu să se apropie tot mai mult de Alex, retrăgîndu-se de lîngă Dunford. Pînă la urmă, ducele se aplecă şi îi şopti:

— Te simți bine, Henry? Aproape că e rîndul nostru.

Ea se întoarse şi-i zîmbi la fel de strălucitor pe cît îi surîsese lui Belle mai devreme.

— Mă simt minunat, alteță. Minunat. Am de gînd să *cuceresc* toată Londra. Înalta societate o să-mi cadă la picioare.

Dunford îi auzi cuvintele şi se încordă, trăgînd-o înapoi spre el.

— Fii atentă la cum te porți, Henry, îi şopti tăios. N-ar fi frumos să-ți faci apariția sprijinită doar de brațul lui Ashbourne. Toată lumea ştie că îi este devotat soției sale.

— Nu te teme, răspunse ea zîmbind nesincer. N-o să te fac de rîs. Şi promit că o să scapi de mine cît de curînd se poate. Îmi propun să am parte de duzini întregi de cereri în căsătorie. Pînă săptămîna viitoare, dacă se poate.

Alex avea idee ce se întîmpla, iar buzele îi tresăriră într-un început de zîmbet. Nu avea suficientă onoare ca să nu se bucure de caznele lui Dunford.

— Lordul şi lady Blackwood! strigă majordomul.

Lui Henry i se tăie răsuflarea. Ei urmau. Alex o înghionti prieteneşte.

— Zîmbeşte.

— Alteța sa, ducele de Ashbourne! Lordul Stannage! Domnişoara Henrietta Barrett!

Mulțimea amuți. Henry nu era atît de vanitoasă încît să-şi imagineze că înalta societate îşi pierduse darul vorbirii datorită frumuseții ei incomparabile, dar ştia că toți voiau neapărat să o vadă pe domnişoara care reuşise să debuteze la brațul celor mai doriți bărbați din Marea Britanie.

Cei cinci prieteni se îndreptară spre Caroline, asigurîndu-i lui Henry un şi mai mare succes, declarînd public că influenta contesă de Worth o susținea.

În cîteva minute, Henry era înconjurată de tineri, toți nerăbdători să o cunoască. Bărbații erau curioşi să afle cine era acea domnişoară şi cum ajunsese ea să le atragă atenția atît lui Dunford cît şi lui Ashbourne. Încă nu se aflase că Dunford îi era tutore. Femeile erau şi mai curioase, din exact acelaşi motiv.

Henry rîse şi flirtă, tachină şi strălucі. Prin forța voinței reuşise să şi-l scoată pe Dunford din minte. Îşi imagină că fiecare bărbat pe care-l cunoştea era John sau Alex şi că fiecare doamnă era Belle sau Caroline. În acest fel reuşi să se relaxeze şi să fie ea însăşi, şi odată ce făcu asta, toată lumea o plăcu imediat.

— E ca o gură de aer proaspăt, declară lady Jersey, fără să-i pese că spunea un clişeu.

Dunford auzi comentariul şi încercă să fie mîndru de protejata sa, dar nu reuşi din cauza sentimentului enervant de posesivitate pe care îl avea de fiecare dată cînd cîte un tînăr filfizon îi săruta mîna. Şi asta nu era nimic în comparație cu fiorii de gelozie pe care-i simțea de fiecare dată cînd ea îi zîmbea cîte unuia dintre bărbații mai în vîrstă şi mai experimentați care se grăbiseră şi ei să o cunoască.

În acel moment Caroline i-o prezenta contelui de Billington, un bărbat pe care, în general, Dunford îl plăcea şi îl respecta. Fir-ar să fie, uite zîmbetul îndrăzneț pe care de obicei i-l oferea lui. Dunford îşi propuse să nu-i mai vîndă lui Billington prețiosul cal arab pe care-l dorise toată primăvara.

— Văd că protejata ta are foarte mare succes.

Dunford întoarse capul şi dădu cu ochii de lady Sarah-Jane Wolcott.

— Lady Wolcott, spuse el înclinînd încet capul.

— Are mare succes.

— Da, aşa este.

— Cred că eşti foarte mîndru.

Dunford reuşi să dea scurt din cap.

— Ce să spun, nu aş fi crezut. Nu că n-ar fi atrăgătoare, se grăbi lady Wolcott să adauge, dar nu are stilul obişnuit.

Dunford o fixă cu o privire ucigătoare.

— Te referi la cum arată sau la personalitatea ei?

Sarah-Jane era fie prea nesăbuită, fie nu observase expresia furioasă din ochii lui.

— Amîndouă, presupun. E destul de directă, nu găseşti?

— Nu, se răsti el. Nu găsesc.

— Vai, rosti ea surîzînd discret. Ei bine, sînt sigură că toată lumea o să-şi dea curînd seama de asta.

Îi zîmbi cam supărată, apoi plecă. Dunford întoarse din nou capul spre Henry. Oare chiar era prea directă? Avea rîsul acela vibrant. Lui i se păruse mereu un semn că ea era o persoană veselă şi plăcută, dar un altfel de bărbat ar fi putut să-l interpreteze ca pe o invitaţie. Se apropie de Alex, ca să poată s-o supravegheze mai bine.

Între timp, Henry reuşise să se convingă că se distra de minune. Toată lumea părea să o considere atrăgătoare şi isteaţă, şi pentru cineva care îşi petrecuse aproape întreaga viaţă fără prieteni, aceea era o situaţie cu adevărat specială. Contele de Billington îi dădea destul de multă atenţie, iar ea înţelese din privirile celorlalţi că de obicei acesta nu le curta pe debutantele tinere. Lui Henry i se părea atrăgător, plăcut, şi începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi putut să găsească pe cineva alături de care să fie fericită, dacă mai existau şi alţii ca el. Poate chiar el. Părea inteligent şi, cu toate că avea părul şaten spre roşcat, ochii lui calzi, căprui, îi aminteau de ai lui Dunford.

Nu, se gîndi ea. Aceea nu era o calitate. Pe de altă parte, decise în spiritul corectitudinii, n-ar trebui să fie neapărat nici un defect.

— Călăriţi, domnişoară Barrett? întreba contele.

— Sigur, răspunse Henry. Am crescut la o fermă.

Belle tuşi.

— Serios? Nu am ştiut.

— În Cornwall.

Henry se hotărî să nu o mai chinuiască pe Belle.

— Dar nu vreți să ascultați poveşti despre fermă. Probabil că există mii de ferme la fel. Dumneavoastră călăriți?

Pusese ultima întrebare cu o privire poznaşă. Toți domnii călăreau.

Billingotn chicoti.

— Îmi faceți plăcerea să-mi permiteți să vă escortez la o plimbare călare prin Hyde Park, cîndva?

— Vai, dar nu aş putea.

— Sînt distrus, domnişoară Barrett.

— Nici măcar nu vă ştiu numele, continuă Henry, iar zîmbetul îi lumină chipul. N-aş putea să stabilesc o întîlnire cu un bărbat pe care-l cunosc doar drept „contele". E foarte greu, eu fiind o simplă domnişoară. Aş tremura tot timpul de teamă să nu vă ofensez.

De această dată, Billiongton rîse tare, apoi făcu o plecăciune.

— Charles Wycombe, domnişoară, la dispoziția dumneavoastră.

— Mi-ar face foarte mare plăcere să merg la o plimbare călare cu dumneavoastră, lord Billington.

— Adică eu m-am prezentat, iar dumneata intenționezi să-mi spui tot „lord Billington"?

Henry înclină capul într-o parte.

— Nu vă cunosc prea bine, lord Billington. Ar fi nemaipomenit de necuviincios din partea mea să vă spun Charles, nu credeți?

— Nu, spuse el zîmbind leneş. Nu cred.

Un sentiment de plăcere o învălui, asemănător, dar nu tocmai acelaşi cu cel pe care-l simțea cînd îi zîmbea Dunford. Henry decise că-i plăcea mai mult sentimentul din acel moment. Avea parte de senzația aceea plăcută că era dorită, admirată, poate iubită, dar cu Billington reuşea să păstreze oarecare control. Cînd Dunford alegea să-i zîmbească în felul acela special al lui, era ca şi cum ar fi căzut într-o cascadă.

Îl simți în apropierea ei şi se uită spre stînga. Era acolo, aşa cum se aşteptase şi ea, şi dădu scurt din cap spre ea, într-un gest batjocoritor. Pentru o clipă, tot trupul lui Henry reacționă, iar ea uită să mai respire. După aceea mintea reluă controlul, iar tînăra se întoarse hotărîtă spre Billington.

— Mă bucur să vă ştiu numele, chiar dacă nu intenționez să-l folosesc, spuse ea zîmbind numai pentru el. Mi-e greu să mă gîndesc la dumneavoastră ca la „contele".

— Asta înseamnă că o să te gîndeşti la mine ca la Charles?

Ea ridică delicat din umeri. În acel moment, Dunford se hotărî să intervină. Billington parcă era gata să o ia de mînă pe Henry, s-o conducă afară, în grădină, şi să o sărute pînă uita de sine. Dunford găsea sentimentul neplăcut de uşor de priceput. Făcu trei paşi mari şi ajunse alături de ea, apoi o luă de braț cu un aer de stăpîn.

— Billington, spuse cu cîtă căldură reuşi să adune, adică nu prea multă.

— Dunford. Înțeleg că tu eşti responsabil de prezența creaturii ăsteia delicioase în mijlocul nobilimii.

Dunford dădu afirmativ din cap.

— Sînt tutorele ei, da.

Orchestra cîntă primul acord al unui vals. Dunford îşi lăsă mîna să alunece de-a lungul brațului lui Henry şi să se oprească în jurul încheieturii ei. Billington mai făcu o plecăciune în direcția ei.

— Îmi oferi plăcerea acestui dans, domnişoară Barrett?

Henry deschise gura ca să răspundă, dar Dunford se dovedi mai rapid.

— Domnişoara Barrett mi-a promis deja acest dans mie.

— Da, desigur, ca tutore al ei.

Cuvintele contelui îl făcură pe Dunford să-şi dorească să-i smulgă măruntaiele cu mîinile goale. Şi Billington îi era prieten. Dunford strînse din dinți şi rezistă impulsului să scoată un mîrîit.

Ce naiba avea să facă atunci cînd bărbați care nu-i erau prieteni aveau să înceapă s-o curteze?

Henry se încruntă, iritată.

— Dar...

Dunford o strînse mai tare de încheietură. Protestul ei muri în faşă.

— Mi-a făcut foarte mare plăcere să vă cunosc, lord Billington, spuse cu un entuziasm neprefăcut. El dădu scurt din cap.

— Mare plăcere, într-adevăr.

Dunford se uită urît la ei.

— Ne scuzi.

Începu să o conducă pe Henry spre ringul de dans.

— Poate că nu vreau să dansez cu tine, se răsti ea.

El ridică o sprînceană.

— Nu ai de ales.

-Pentru un bărbat interesat să mă dea după altul cît mai repede, te descurci destul de bine să-mi sperii peţitorii.

— Nu l-am speriat pe Billington. Crede-mă că mîine dimineaţă o să fie în prag la tine, cu flori într-o mînă şi bomboane de ciocolată în cealaltă.

Henry zîmbi visătoare, mai mult ca să-l enerveze pe el. Cînd ajunseră la ringul de dans, însă, observă că orchestra începuse un vals. Valsul era un dans încă nou, iar debutantelor nu le era permis să valseze fără permisiunea matroanelor societăţii. Henry se opri cu încăpăţînare.

— Nu pot, spuse ea. N-am voie.

— S-a ocupat Caroline de asta, rosti el brusc.

— Eşti convins?

— Dacă nu începi să dansezi cu mine într-o secundă, o să te trag cu forţa în braţele mele şi o să fac aşa o scenă încît...

Henry îşi puse repede mîna pe umărul lui.

— Nu te înţeleg, Dunford, spuse ea cînd el începu să se răsucească pe ringul de dans.

— Nu? rosti el pe un ton întunecat.

Ea îl privi repede. Ce voia să spună?

— Nu, rosti cu demnitate, pe un ton scăzut. Nu te înțeleg.

El o strînse şi mai tare de încheietură, incapabil să reziste tentației trupului ei moale sub atingerea sa. La naiba, nici el însuşi nu se înțelegea pe sine în ultima vreme.

— De ce se uită toată lumea la noi? şopti Henry.

— Pentru că, draga mea, tu eşti o ştire de ultimă oră. Incomparabila sezonului. Sînt convins că-ți dai seama de asta.

Tonul şi expresia chipului său o făcură să roşească violent.

— Ai putea să încerci să fii puțin mai fericit pentru mine. Credeam că scopul acestei excursii era să-mi dai o patină socială. Acum că o am, nu poți să mă mai suferi.

— Asta, spuse el, e foarte departe de a fi adevărat.

— Atunci de ce...

Cuvintele i se stinseră. Nu ştia cum să întrebe despre ce avea pe suflet.

Dunford simți că discuția se apropia de o zonă periculoasă şi încercă să scape.

— Se spune despre Billington, rosti scurt, că ar fi o partidă bună.

— Aproape la fel de bună ca tine? îl luă ea peste picior.

— Chiar mai bună, îmi imaginez. Dar te sfătuiesc să fii atentă în preajma lui. Nu e vreun dandy tînăr pe care să poți tu să-l joci pe degete.

— Exact de asta-mi place atît de mult.

Dunford o strînse iar de încheietură.

— Dacă-l tachinezi, s-ar putea să te trezeşti că primeşti ce ai cerut.

Privirea ochilor ei cenuşii deveni aspră.

— Nu îl tachinam şi ştii bine.

El ridică din umeri cu dispreț.

— Lumea vorbeşte deja.

— Ba nu-i adevărat! Ştiu că nu e aşa. Belle mi-ar fi spus ceva.

— Cînd să fi avut ocazia? Înainte sau după ce l-ai tachinat pînă cînd a încercat să te convingă să vă spuneţi pe nume?

— Eşti îngrozitor, Dunford. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu tine, dar nu prea te mai plac.

Ce ciudat! Nici el nu prea se mai plăcea pe sine. Şi se plăcu şi mai puţin cînd spuse:

— Am văzut cum te uiţi la el, Henry. Te-ai uitat şi la mine aşa şi am ştiut ce înseamnă. Înseamnă că îl vrei, şi nu doar ca premiu matrimonial.

— Nemernicule, şuieră ea, încercînd să scape din braţele lui.

Strînsoarea lui Dunford deveni ca de fier.

— Să nu cumva să-ţi treacă prin minte să mă laşi în mijlocul ringului de dans.

— Te-aş lăsa în iad dacă aş putea.

— Sînt convins, rosti el pe un ton rece, şi nu am nici o îndoială că o să-l cunosc pe diavol la timpul cuvenit, dar cît timp sînt aici, pe acest pămînt, tu o să dansezi cu mine şi o să faci asta cu zîmbetul pe buze.

— Zîmbetul, rosti ea aprinsă, nu face parte din înţelegerea asta.

— Ce înţelegere, dragă Hen.

Ea îi aruncă o căutătură urîtă.

— Într-una din zilele astea, Dunford, o să fie nevoie să te hotărăşti dacă mă placi sau nu, pentru că, sincer, nu se poate să te aştepţi ca eu să-ţi anticipez toate schimbările astea de dispoziţie. Acum eşti cel mai amabil bărbat pe care-l cunosc, imediat după aceea devii diavolul însuşi.

— Amabil e un cuvînt atît de lipsit de personalitate.

— Nu mi-aş face griji prea mari din cauza lui acum, fiindcă nu acesta e adjectivul pe care l-aş folosi ca să te descriu acum.

— Te asigur că nu mi-a dat palpitaţii.

— Spune-mi, Dunford, ce te face să te porți atît de urît cu mine din cînd în cînd? Mai devreme în seara asta ai fost atît de minunat...

În privirea ei apăru o urmă de nostalgie.

— M-ai asigurat cu atîta bunătate că arăt cum trebuie.

El se gîndi amuzat şi trist că arăta mai mult decît cum trebuia. Şi *aceea* era rădăcina problemei.

— M-ai făcut să mă simt ca o prințesă, ca un înger. Şi acum...

— Şi acum, ce? întrebă el pe un ton scăzut.

Ea îl privi direct în ochi.

— Acum încerci să mă faci să mă simt ca o femeie de moravuri uşoare.

Dunford simți că primise un pumn în stomac, dar se bucură de durere. Nu merita altceva.

— Asta, Hen, spuse într-un final, e din cauza agoniei unei dorințe neîmplinite.

Ea pierdu un pas din vals.

— Poftim?

— M-ai auzit. Nu se poate să nu fi observat că te doresc.

Henry roşi, apoi înghiți în sec, tulburată, întrebîndu-se dacă era posibil ca emoțiile ei să nu fi fost observate de ceilalți cinci sute de invitați la bal.

— Există o diferență între a dori şi a iubi, milord, iar eu nu pot să o accept pe una fără cealaltă.

— Cum doreşti.

Muzica se opri, aşa că Dunford făcu o plecăciune scurtă, dar înainte ca Henry să apuce să reacționeze, el dispăru în mulțime. Condusă de instinct, ea îşi făcu loc prin sală, încercînd să găsească o sală de baie unde să aibă cîteva momente de intimitate şi să-şi regăsească echilibrul. O opri Belle, însă, care îi spuse că voia să o prezinte cîtorva persoane.

— Poate aştepta cîteva minute? Am nevoie să merg la toaletă. Cred că mi-am sfîşiat puțin rochia.

Belle ştia exact cu cine dansase Henry şi ghici că se întîmplase ceva.

— Merg şi eu cu tine, declară spre consternarea soţului ei, care simţi nevoia să-l întrebe pe Alex de ce doamnele aveau tendinţa să meargă la toaletă în perechi.

Ducele ridică din umeri.

— Ăsta este unul dintre marile mistere ale vieţii, cred. Eu, unul, mă tem de moarte să aflu exact ce se petrece în camerele astea.

— Acolo se păstrează băutura de cea mai bună calitate, spuse Belle cu îndrăzneală.

— Atunci aşa se explică. Apropo, l-aţi văzut cumva pe Dunford? Voiam să-l întreb ceva.

Se întoarse către Henry.

— Nu ai dansat cu el adineauri?

— Nu am nici cea mai vagă idee unde este.

Belle zîmbi crispat.

— Ne vedem mai tîrziu, Alex, John.

Se uită la prietena ei.

— Vino după mine. Ştiu eu drumul.

Îşi făcu loc pe marginea sălii de bal cu o viteză remarcabilă, oprindu-se numai ca să ia două pahare de şampanie de pe o tavă.

— Poftim, spuse întinzîndu-i-l pe unul dintre ele lui Henry. S-ar putea să avem nevoie de astea.

— În sala de baie?

— Fără bărbaţi în jur? E locul perfect pentru un toast.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că nu prea am poftă de sărbătorit.

— Aşa m-am gîndit şi eu, dar ceva de băut s-ar putea să te facă să te simţi mai bine.

Cotiră pe un coridor, iar Henry o urmă pe Belle într-o încăpere mică, luminată de jumătate de duzină de lumînări. O oglindă mare acoperea unul dintre pereţi. Belle închise uşa şi răsuci cheia în broască.

— Acum, spuse scurt, te rog să-mi zici ce s-a întîmplat.

— Ni...

— Şi să nu spui că nimic, pentru că n-o să te cred.

— Belle...

— Ai putea foarte bine să-mi spui, fiindcă sînt cumplit de băgăcioasă şi aflu întotdeauna despre ce e vorba, mai devreme sau mai tîrziu. Dacă nu mă crezi, poți să-i întrebi pe cei din familia mea. Ei sînt primii care să confirme.

— Sînt doar emoții din cauza petrecerii, îți spun.

— E din cauza lui Dunford.

Henry se uită în altă parte.

— Mi-e destul de clar că eşti mai mult decît pe jumătate îndrăgostită de el, spuse Belle direct, aşa că ai putea foarte bine să fii sinceră.

Henry întoarse capul înapoi spre ea.

— Ştie toată lumea? întrebă într-o şoaptă care era undeva între teroare şi umilință.

— Nu, nu cred, minți Belle. Şi chiar dacă ar şti, sînt sigură că ar fi alături de tine.

— Nu are rost. El nu mă vrea.

Belle ridică din sprîncene. Văzuse felul în care o privea Dunford pe Henry cînd credea că nimeni nu-l observă.

— Ba cred că te vrea.

— Adică nu... nu mă iubeşte, se bîlbîi Henry.

— Nici la întrebarea asta nu avem un răspuns sigur, spuse Belle cu o expresie gînditoare pe chip. Te-a sărutat?

Henry roşi, ceea ce era mai mult decît un răspuns.

— Aşadar, te-a sărutat. Aşa credeam şi eu. E un semn foarte bun.

— Nu prea cred.

Henry se uită spre podea. Ea şi Belle deveniseră foarte bune prietene în ultimele două săptămîni, dar nu vorbiseră niciodată chiar atît de deschis.

— El, ei bine...

— Ce-a făcut? o îndemnă Belle să spună mai departe.

— Părea foarte controlat după ce m-a sărutat. Plus că s-a mutat tocmai în celălalt capăt al trăsurii, de parcă n-ar fi vrut să aibă de-a face cu mine. Nici măcar nu m-a ținut de mînă.

Belle avea mai multă experiență decît Henry şi înțelese imediat că Dunford se temea ca nu cumva să-şi piardă stăpînirea de sine. Nu era cu totul sigură de ce încerca el să fie atît de onorabil. Orice prost vedea că ei doi erau un cuplu perfect. O mică indiscreție înainte de căsătorie putea fi foarte uşor trecută cu vederea.

— Bărbații, declară ea într-un sfîrşit, luînd o înghițitură din şampanie, pot să fie idioți uneori.

— Poftim?

— Nu ştiu de ce oamenii insistă să creadă că femeile sînt inferioare cînd e destul de clar că bărbații au minți mai slabe decît noi.

Henry o privi fără să priceapă.

— Gîndeşte-te la asta: Alex a încercat să se convingă pe sine că nu era îndrăgostit de verişoara mea numai pentru că i se părea lui că nu vrea să se însoare. Iar John, ei bine, el a fost şi mai netot, a încercat să mă îndepărteze pentru că-i intrase în cap că un lucru din trecutul lui îl făcea să fie nedemn de mine. Evident, Dunford are un motiv la fel de prostesc ca să încerce să te țină la distanță.

— Dar de ce?

Belle ridică din umeri.

— Dacă aş şti, probabil că aş fi prim-ministru. Femeia care o să-i înțeleagă într-un final pe bărbați o să conducă lumea, ține minte ce-ți spun. Doar dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva, ce?

— *Nu se poate* să fie vorba despre rămăşag.

— Ce rămăşag?

— Acum cîteva luni am pus pariu cu Dunford că are să se însoare în nu mai mult de un an.

Se uită cu părere de rău la Henry.

— Chiar aşa?

Belle înghiţi în sec.

— Cred că am spus că o să fie legat, cu ghiuleaua de picior şi fericit din cauza asta.

— Mă face să sufăr atît din cauza unui pariu?

Henry ridică mult tonul la ultimul cuvînt.

— S-ar putea să nu fie vorba despre asta, spuse Belle repede, dîndu-şi seama că lucrurile nu stăteau mai bine acum.

— Mi-ar plăcea să pot să-i frîng gîtul.

Henry încheie propoziţia dînd peste cap restul paharului de şampanie.

— Încearcă să nu faci asta aici, la bal.

Henry se ridică şi îşi puse mîinile în şolduri.

— Nu te teme, n-aş vrea să-i dau satisfacţia să ştie că îmi pasă de el.

Belle îşi muşcă tulburată buza de jos şi se uită la prietena ei, care ieşi cu paşi mari din încăpere. Lui Henry îi păsa. Îi păsa foarte mult, chiar.

Capitolul cincisprezece

Dunford se strecurase în salonul de cărți, unde cîştigă sume uluitoare de bani, dar nu pentru că ar fi avut vreun talent la asta. Dumnezeu ştia cît de greu i se părea să fie atent la joc. După cîteva mîini, Alex se apropie de el.

— Vă deranjează dacă mă alătur?

Dunford ridică din umeri.

— Absolut deloc.

Ceilalți bărbați de la masa de 21 îşi mutară scaunele ca să-i facă loc ducelui.

— Cine cîştigă? întrebă acesta.

— Dunford, răspunse lordul Tarryton. De departe.

Dunford ridică din nou din umeri, cu o expresie dezinteresată pe chip. Alex luă o înghițitură de whisky cînd i se împărțiră cărțile, apoi se uită la una dintre cărțile cu fața în jos. Aruncîndu-i o privire cu coada ochiului lui Dunford, spuse:

— Henry a ta s-a dovedit a fi un real succes.

— Nu e Henry a mea, aproape că se răsti Dunford.

— Nu e domnişoara Barrett protejata ta? întrebă lordul Tarryton.

Dunford îl privi, dădu scurt din cap şi spuse:

— Mai dă-mi o carte.

Tarryton se execută, dar nu înainte să spună:

— Nu m-aş mira dacă Billington ar cere-o de soție.

— Billington, Farnsworth şi alți cîțiva, spuse Alex cu un zîmbet foarte amabil.

— Ashbourne? rosti Dunford pe un ton mai rece decît gheața.

— Dunford?

— Taci din *gură*.

Alex îşi ascunse zîmbetul şi mai ceru o carte.

— Ce nu pricep eu, spunea lordul Symington, un bărbat cărunt, la cincizeci şi cinci de ani, este de ce nu a mai auzit nimeni de ea pînă acum. Cine e familia ei?

— Cred că Dunford este, acum, spuse Alex.

— Vine din Cornwall, răspunse Dunford sec, uitîndu-se plictisit la perechea de cinci pe care o avea în mînă. Înainte de asta, a locuit în Manchester.

— Are vreo zestre? continuă Symington.

Dunford nu spuse nimic. Nici nu se gîndise la asta. Îl văzu pe duce uitîndu-se întrebător în direcţia lui, cu o sprînceană ridicată arogant. Ar fi fost foarte simplu să spună că nu, Henry nu avea zestre. Era adevărul, pînă la urmă. Carlyle o lăsase pe fată fără nici un ban. Şansele ei la o căsătorie avantajoasă ar fi fost mult mai mici. Ar fi putut ajunge să fie dependentă de el la nesfîrşit. Era un gînd al naibii de atrăgător...

Dunford oftă, blestemîndu-se din nou pe sine însuşi pentru impulsul revoltător să facă pe eroul.

— Da, oftă el. Da, are.

— Astea sînt veşti bune pentru ea, răspunse Symington. Sigur, probabil că nu i-ar fi fost prea greu nici fără ea. Norocul tău, Dunford. Fetele ca ea pot să fie o adevărată corvoadă. Eu încerc să scap de una ca ea de trei ani. De ce-o fi inventat Dumnezeu rudele sărace?

Dunford îl ignoră intenţionat, apoi întoarse cartea, un as.

— Douăzeci şi unu, spuse, absolut deloc încîntat de faptul că tocmai cîştigase aproape o mie de lire.

Alex se sprijini de spătarul scaunului său şi zîmbi larg.

— Cred că asta e seara ta norocoasă.

Dunford îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, băgînd în buzunar chitanţele celorlalţi jucători.

— Chiar aşa, spuse încet, îndreptîndu-se spre uşa din spate, care dădea spre sala de bal.

— Cea mai nenorocită de norocoasă noapte din toată viaţa mea.

Henry se hotărî să mai cucerească minimum trei inimi înainte să fie nevoită să plece, şi reuşi pe deplin. I se părea atît de uşor încît se întrebă cum de nu-şi dăduse seama niciodată înainte că bărbaţii puteau fi gestionaţi cu atîta uşurinţă.

Majoritatea lor, cel puţin. Bărbaţii pe care nu-i dorea.

Îi dădea voie vicontelui Haverly să o răsucească pe ringul de dans cînd îl văzu pe Dunford. Inima îi tresăltă şi picioarele pierdură ritmul înainte ca Henry să-şi amintească de supărare.

De fiecare dată cînd Haverly o răsucea, ea îl vedea pe Dunford, sprijinit leneş de o coloană a sălii de bal, cu mîinile încrucişate la piept. Expresia de pe chipul lui nu-i invita pe ceilalţi oaspeţi să-i vorbească. Părea teribil de sofisticat în hainele lui negre, de seară, imposibil de arogant şi foarte, foarte masculin.

Iar ochii lui o urmăreau cu o privire seducătoare ce-i trimitea fiori pe şira spinării.

Dansul se încheie, iar Henry făcu o reverenţă politicoasă. Haverly făcu o plecăciune şi întrebă:

— Să te conduc la tutorele tău? Îl văd acolo.

Henry se gîndi la o mie de lucruri pe care ar fi putut să le spună – că avea un alt partener pentru dansul următor şi că era în cealaltă parte a sălii, că trebuia să-i vorbească lui Belle – dar pînă la urmă dădu aprobator din cap, fiindcă parcă-şi pierduse forţa de a vorbi.

— Poftim, Dunford, spuse Haverly cu un zîmbet amabil, lăsînd-o pe Henry alături de el. Sau poate că acum ar trebui să-ţi spun Stannage. Înţeleg că ai primit un titlu.

— Dunford e încă foarte bine, răspunse el pe un ton atît de sec încît Haverly îşi luă repede la revedere şi se îndepărtă.

Henry se încruntă.

— Nu era nevoie să-l sperii aşa.

— Nu? Mi se pare că în jurul tău s-au adunat o mulţime de peţitori.

— Nu m-am purtat absolut deloc necuviincios şi tu ştii asta, răspunse ea, cu obrajii arzîndu-i de furie.

— Taci, vulpiță. Atragi atenția asupra noastră.

Lui Henry îi veni să plîngă cînd îl auzi rostind porecla prietenească pe care i-o dăduse pe un ton atît de batjocoritor.

— Nu mă interesează! Nu-mi pasă. Nu vreau decît...

— Ce *anume* vrei? întrebă el pe un ton apăsat, plin de pasiune.

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Credeam că nu vrei să atragi atenția. S-ar putea să pui în pericol titlul de regină a sezonului la care aspiri.

— Tu eşti cel care-l pune în pericol, pentru că-i sperii pe eventualii mei pețitori.

— O să fie nevoie să repar ce-am stricat atunci, nu-i aşa?

Henry îl privi bănuitoare, neputînd să-şi dea seama care îi erau motivele.

— Ce vrei, Dunford?

— Vai de mine. Nimic. Doar să dansăm împreună.

O luă de braț şi se pregăti să o conducă înapoi pe ringul de dans.

— Cel puțin ca să sting zvonul acela urît cum că nu ne înțelegem bine unul cu altul.

— Dar nu ne înțelegem. Nu ne *mai* înțelegem, de fapt.

— Da, spuse el pe un ton sec, dar nu e nevoie să afle şi altcineva, nu?

O trase în brațele sale, întrebîndu-se ce-l făcuse să danseze iar cu ea. Era, desigur, o greşeală, fiindcă orice contact prelungit cu ea asta era, aducîndu-i doar un dor intens şi greu de suportat.

Iar acel dor se muta, inexorabil, de la trup spre suflet. Senzația trupului ei în brațele sale era mai mult decît putea Dunford să suporte. Valsul îi dădea voie să se apropie suficient încît să simtă acel parfum înnebunitor de lămîie, iar el inhală de parcă viața lui ar fi depins de aroma ei.

Începea să țină la ea şi îşi dădu seama în acel moment. O voia la brațul *lui* la astfel de evenimente sociale, nu dansînd cu

fiecare filfizon, dandy şi bogătaş desfrînat. Voia să se plimbe pe cîmpurile de la Stannage Park, cu ea de mînă. Voia să se aplece, exact în clipa aceea, şi să o sărute pînă îşi pierdea capul de dorință.

Dar ea nu îl mai voia numai pe el. Ar fi trebuit să o facă a lui înainte s-o prezinte înaltei societăți, pentru că acum ea prinsese gustul succesului social şi se bucura de acest triumf. Bărbații se strîngeau în jurul ei şi ea începea să-şi dea seama că putea să-l aleagă pe oricare de soț. Şi, se gîndi Dunford supărat, el doar că nu-i promisese că putea să aleagă. Trebuia să-i dea voie să simtă bucuria de a fi curtată de duzini întregi de pețitori înainte să încerce el însuşi să o ceară de soție.

Închise ochii, aproape îndurerat. Nu era obişnuit să-şi refuze nimic, sau cel puțin nimic din lucrurile pe care le voia cu adevărat. Iar pe Henry o dorea cu adevărat.

Ea privea emoțiile care-i traversau chipul şi devenea din ce în ce mai temătoare. Dunford părea furios, de parcă s-o țină în brațe ar fi fost o sarcină foarte dificilă. Mîndria îi era rănită, aşa că adună ce-i mai rămăsese din curaj şi spuse:

— Ştiu despre ce e vorba, să ştii.

El o privi repede.

— Despre ce e vorba în ce privință?

— În privința asta, a felului în care mă tratezi.

Muzica se opri, iar Dunford o conduse spre un alcov liber, unde puteau să-şi continue conversația într-o relativă intimitate.

— Şi cum te tratez? întrebă pînă la urmă, temîndu-se să audă răspunsul.

— Oribil. Mai rău decît atît. Şi eu ştiu de ce.

El nu putu să nu rîdă puțin.

— Chiar aşa? rosti lent.

— Da, spuse Henry, blestemîndu-se pentru că-i tremurase vocea. Da, ştiu. E din cauza rămăşagului ăluia nefericit.

— Care rămăşag?

— Ştii care. Acela cu Belle.

El o privi fără să înţeleagă.

— Aţi pus pariu că nu o să te însori! izbucni ea, stingherită peste măsură că prietenia lor ajunsese la astfel de discuţii. Ai pus pariu pe o mie de lire că nu o să te însori.

— Da, spuse el ezitant, fiindcă nu reuşea să înţeleagă logica gîndurilor ei.

— Şi nu vrei să pierzi o mie de lire căsătorindu-te cu mine.

— Doamne, Dumnezeule, Henry! *Asta* crezi tu că se întîmplă aici?

Pe chipul lui apăru o expresie uluită. Vocea şi postura sa vorbeau despre aceeaşi nedumerire. Voia să-i spună că ar fi plătit cu bucurie cele o mie de lire dacă asta ar fi însemnat că putea să o aibă pe ea. Ar fi plătit o sută de mii de lire dacă era nevoie. Nu se mai gîndise de peste o lună la blestematul de rămăşag. Nu se mai gîndise la el de cînd o cunoscuse pe ea, cea care-i răsturnase viaţa cu susul în jos şi... Se luptă să spună ceva, neştiind ce ar fi fost potrivit ca să repare dezastrul din seara aceea.

Henry era gata să plîngă, nu de tristeţe, ci de ruşine şi umilinţă furioasă. Cînd auzi uimirea din glasul lui, ştiu – *ştiu* – că lui nu-i păsa nici cît negru sub unghie de ea. Chiar şi prietenia lor părea să se fi dezintegrat în numai o seară. Nu mia de lira îl împiedica să fie cu ea. Fusese nebună să creadă că o respingea dintr-un motiv atît de prostesc ca un pariu.

Nu, nu se gîndise la rămăşag. Nici un bărbat nu ar fi putut să se prefacă atît de surprins cum îl văzuse şi-l auzise pe el. O îndepărta pentru că pur şi simplu asta voia să facă, pentru că pur şi simplu nu o voia *pe ea.* Nu voia decît să o vadă măritată, să scape de ea, să o scoată din viaţa lui.

— Te rog să mă scuzi, spuse întretăiat, îndepărtîndu-se cu disperare de el. Vreau să mai capturez cîteva inimi în seara asta. Mi-ar plăcea o duzină întreagă.

Dunford o privi cum dispărea în mulţime şi nici nu-i trecu prin minte că ea avea să se îndrepte direct spre una dintre toaletele

doamnelor şi să petreacă următoarea jumătate de oră singură, nefericită.

* * *

Buchetele începură să sosească devreme a doua zi: trandafiri de toate culorile, irişi, lalele importate din Olanda. Florile umpleau salonul familiei Blydon şi se întindeau şi în foaier. Mirosul era atît de copleşitor şi atotcuprinzător încît bucătăreasa spuse nemulţumită că nu mai simţea mirosul mîncărurilor pe care le prepara.

Henry avea, cu siguranţă, foarte mare succes.

Tînăra se trezi relativ devreme a doua zi dimineaţă. Relativ comparat cu ceilalţi din casă. Atunci cînd ajunse ea jos se făcuse aproape ora prînzului. În camera pentru micul-dejun se miră să găsească un străin cu părul de culoarea mahonului. Se opri brusc, surprinsă de prezenţa lui, pînă cînd acesta ridică spre ea o pereche de ochi atît de albaştri încît Henry ştiu că era fratele lui Belle.

— Cred că tu eşti Ned, spuse ea zîmbind cu bunăvoinţă.

Acesta se ridică în picioare.

— Mă tem că sînt în dezavantaj.

— Îmi cer scuze. Sînt domnişoara Henrietta Barrett.

Întinse mîna, iar el o luă şi o privi un moment, de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă trebuia să i-o strîngă sau să i-o sărute. Pînă la urmă o sărută.

— Îmi pare foarte bine să te cunosc, domnişoară Barrett, spuse el, deşi mă văd obligat să recunosc că mă nedumereşte puţin prezenţa dumitale aici la această oră matinală.

— Sînt oaspete aici, explică ea. Sînt protejata mamei tale în acest sezon de baluri.

El îi trase un scaun.

— Chiar aşa? Îndrăznesc să spun că o să ai un succes zdrobitor dacă aşa stau lucrurile.

Ea îi zîmbi poznaş în timp ce se aşeza.

— Zdrobitor.

— Aha, acum înțeleg. Tu trebuie să fii motivul pentru toate buchetele din foaier.

Ea ridică din umeri.

— Mă mir că mama ta nu te-a informat despre prezența mea. Sau Belle. Mi-a vorbit mult despre tine.

El îi aruncă o privire bănuitoare şi simți o undă de regret.

— Te-ai împrietenit cu Belle?

Toate speranțele lui că avea să flirteze cu fata aceea se topiră într-un nor de fum şi cenuşă.

— O, da. E cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Îşi puse nişte omletă pe farfurie, cu o lingură mare şi strîmbă din nas.

— Sper să nu s-au răcit prea mult.

— Le încălzesc servitorii dacă e nevoie, răspunse el fluturînd din mînă.

Henry gustă ezitant.

— Sînt bune.

— Şi ce anume ți-a spus Belle despre mine?

— Că eşti un băiat chiar bun, bineînțeles, de cele mai multe ori, şi că încerci din răsputeri să-ți faci o reputație de mare cuceritor.

Lui Ned îi rămase în gît o bucățică de pîine prăjită.

— Te simți bine? Mai vrei nişte ceai?

— N-am nimic, spuse el cu răsuflarea tăiată. Ți-a spus ea asta?

— Mi s-a părut că este exact genul de lucru pe care l-ar spune o soră despre fratele ei.

— Chiar aşa.

— Sper că nu ți-am stricat planurile de cucerire în ceea ce mă priveşte, spuse Henry sec. Nu că aş avea o părere atît de bună despre frumusețea mea încît să-mi imaginez că toată lumea vrea

să mă cucerească. M-am gîndit doar că, poate, ți-a trecut prin minte din motive de comoditate.

— Comoditate? repetă el fără să priceapă.

— Da, dat fiind că locuim sub acelaşi acoperiş.

— Vai, domnişoară Barrett...

— Henry, îl opri ea. Te rog să-mi spui Henry. Toată lumea îmi spune aşa.

— Henry, spuse el încet. Sigur că ți se spune Henry.

— Mi se potriveşte mai bine decît Henrietta, nu crezi?

— Ba aşa mi se pare, da, spuse el pe un ton foarte convins.

Ea mai luă o înghițitură de omletă.

— Mama ta insistă să-mi spună Henreitta, dar numai pentru că pe tatăl tău îl cheamă Henry. Ce spuneai?

El clipi nedumerit.

— Spuneam?

— Da, spuneai. Cred că era ceva ce începea cu „vai, domnişoară Barrett", apoi eu te-am întrerupt şi ți-am zis să-mi spui Henry.

El clipi din nou, încercînd să-şi amintească la ce se gîndise.

— Ah, da. Cred că voiam să te întreb dacă ți s-a spus vreodată că eşti o persoană foarte directă.

Ea rîse.

— Vai, *toată lumea* îmi spune asta.

— Cumva, asta nu mă surprinde.

— Nici pe mine. Dunford îmi tot spune că e bine să fii subtil, dar eu n-am văzut niciodată vreun avantaj în asta.

Imediat se certă pe sine pentru că-l adusese pe el în discuție. Nu exista nimeni despre care să vrea să vorbească – sau la care să vrea să se gîndească – mai puțin.

— Îl cunoşti pe Dunford?

Ea înghiți o bucată de şuncă.

— E tutorele meu.

Ned îşi acoperi gura cu şervetul ca nu cumva să scuipe ceaiul pe care-l băuse.

— Ce este? întrebă nevenindu-i să creadă.

— Am parte de reacții similare peste tot în Londra, spuse ea clătinînd uimită din cap. Înțeleg că nu e ceea ce majoritatea ar considera material bun pentru un tutore.

— Aceasta este, cu siguranță, o cale de a descrie situația.

— Am auzit că e un mare fustangiu.

— Aceasta este o altă cale.

Ea se aplecă înainte, cu o sclipire răutăcioasă în privire.

— Belle mi-a spus că şi tu încerci să-ți faci o reputație exact ca a lui.

— Belle vorbeşte prea mult.

— Ce amuzant. Şi Dunford a spus exact acelaşi lucru despre ea.

— Ceea ce nu mă surprinde absolut deloc.

— Ştii ce cred eu, Ned? Pot să-ți spun Ned, nu-i aşa?

El zîmbi discret.

— Sigur că da.

Henry clătină din cap.

— Nu cred că tu o să poți să te prefaci că eşti ca el.

— Chiar aşa? rosti Ned încet, pe un ton ironic.

— Da. Te străduieşti din răsputeri, îmi dau seama. Şi ai spus „chiar aşa" cu suficientă condescendență şi plictiseală politicoasă, aşa cum te-ai aştepta de la un cuceritor blazat.

— Mă bucur că mă ridic la standardele tale.

— Dar nu e aşa!

Ned începu să se întrebe cum de găsea puterea să nu rîdă.

— Chiar aşa? spuse din nou, exact pe acelaşi ton îngrozitor ca şi mai înainte.

Henry chicoti.

— Foarte bine, milord, dar vrei să ştii de ce nu o să fii niciodată un fustangiu ticălos în toată regula?

El îşi puse coatele pe masă şi se aplecă spre ea.

— Vezi şi tu că aştept cu o curiozitate arzătoare.

— Eşti prea bun! spuse ea făcînd un gest larg din mînă.

Ned se sprijini la loc de spătarul scaunului.

— Mi-ai făcut cumva un compliment?

— Cu siguranță.

Ochii lui străluciră amuzați.

— Nici nu pot să-ți spun cît de uşurat mă simt.

— Sincer, şi cred că am stabilit deja că sînt destul de sinceră...

— Chiar aşa.

Ea îi aruncă o privire uşor iritată.

— Sincer, încep să găsesc că bărbații întunecați şi melancolici sînt mult supraapreciați. Am cunoscut mai mulți aseară şi cred că-mi propun să nu-i primesc astăzi, dacă vor veni în vizită.

— O să fie distruşi, sînt convins.

Henry îl ignoră.

— Îmi propun să găsesc un bărbat *amabil.*

— Atunci eu ar trebui să fiu primul pe lista ta. Nu-i aşa?

Ned se miră să descopere că nu-l deranja deloc ideea. Ea bău cu nonşalanță din ceai.

— Nu ne-am potrivi.

— De ce?

— Pentru că, milord, tu *nu vrei* să fii amabil. Ai nevoie de timp ca să depăşeşti iluzia că o să fii vreodată un zdrobitor de inimi.

De această dată, Ned chiar rîse. Din toată inima. Cînd se potoli, spuse:

— Dunford al tău e un mare zdrobitor de inimi, dar e un individ foarte amabil. Puțin autoritar din cînd în cînd, dar cu toate astea amabil.

Pe chipul lui Henry apăru o expresie împietrită.

— În primul rînd, nu este Dunford al meu. Şi, mai important, nu este deloc amabil.

Ned îndreptă imediat spatele. Nu credea să fi cunoscut vreodată pe cineva căruia să nu-i placă Dunford. Exact din acel

motiv avea atîta succes şi frîngea atîtea inimi. Era fermecător mereu, cu excepţia cazurilor în care cineva reuşea să-l înfurie foarte tare, moment în care devenea letal.

O privi pe Henry cu coada ochiului şi se întrebă dacă ea nu cumva reuşise să-l înfurie foarte tare pe Dunford. Ar fi pus rămăşag că da.

— Spune-mi, Henry, eşti ocupată în după-amiaza asta?

— Presupun că ar trebui să fiu acasă, ca să îi primesc pe vizitatori.

— Prostii. O să te dorească şi mai mult dacă o să li se pară că nu eşti disponibilă.

Ea dădu ochii peste cap.

— Dacă aş reuşi să găsesc un bărbat bun, n-ar trebui să joc toate jocurile astea.

— Poate. Poate că nu. Probabil că nu o să aflăm niciodată, pentru că nu cred că există vreun bărbat pe cît de bun ai vrea tu.

Cu excepţia lui Dunford,se gîndi Henry cu tristeţe. Înainte să devină atît de crud. Îşi aminti de el la prăvălia de rochii din Truro.

„Nu fii timidă, vulpiţo... De ce Dumnezeu să rîd? Cum să îi dau rochia asta surorii mele, cînd tu eşti fermecătoare în ea?" Dar el nu avea nici o soră. O dusese la croitoreasă numai ca să o facă să se simtă mai bine. Nu dorise decît să o ajute să aibă mai multă încredere în ea însăşi.

— Henry?

Tînăra clipi.

— Poftim? Iartă-mă, Ned. Visam cu ochii deschişi.

— Ţi-ar plăcea să mergi într-o excursie? M-am gîndit că am putea să ne plimbăm prin prăvălii, să cumpărăm cîteva nimicuri.

Ea îl privi atent. Zîmbea larg, ca un copil, cu o privire nerăbdătoare în ochi. Ned o plăcea. Ned voia să petreacă timp cu ea. Dunford de ce nu voia? *„Nu, nu te gîndi la omul acela."* Doar pentru că o persoană o respingea, nu însemna că era cu totul de neiubit. Ned o plăcea. Stătuse la masă cu el şi fusese ea

însăşi, iar Ned o plăcuse aşa. Şi Billington o plăcuse cu o seară înainte. Şi Belle sigur o plăcea, la fel ca şi părinţii acesteia.

— Henry?

— Ned, spuse ea pe un ton hotărît, mi-ar face foarte mare plăcere să-mi petrec ziua cu tine. Plecăm acum?

— De ce nu? Ce-ar fi să-ţi iei camerista şi să ne vedem în foaier în cincisprezece minute?

— Hai să încercăm în zece.

El îi zîmbi vesel. Henry se grăbi în sus pe scări. Poate că această excursie la Londra nu avea să fie un dezastru atît de mare pînă la urmă.

* * *

La o jumătate de kilometru distanţă, Dunford stătea întins în pat, mahmur nevoie mare. Era încă îmbrăcat în hainele de seară, spre consternarea profundă a valetului. Abia dacă băuse ceva la bal, aşa că ajunsese acasă dezgustător de treaz, după care se decisese să bea o sticlă aproape întreagă de whisky, de parcă alcoolul ar fi putut să-i şteargă din minte acea noapte blestemată.

Nu funcţionase. În loc de asta, ajunsese să miroasă precum o tavernă, să-şi simtă capul de parcă ar fi fost călcat în picioare de întreaga cavalerie britanică şi să-şi murdărească aşternuturile cu cizmele pe care nu reuşise să şi le scoată în seara de dinainte.

Şi toate astea din cauza unei femei. Se cutremură. Nu crezuse vreodată că avea să păţească aşa ceva. Îi văzuse pe prietenii lui căzînd, unul cîte unul, atinşi de microbul căsătoriei, îndrăgostiţi dezgustător de soţiile lor. Era o nebunie, de fapt, fiindcă nimeni nu se căsătorea din iubire. Nimeni. Cu excepţia prietenilor lui, ceea ce îl făcuse să se întrebe de ce n-ar fi încercat şi el acelaşi lucru. De ce să nu se însoare cu o femeie la care chiar să ţină? După aceea îi fusese aruncată în braţe Henry. O

singură privire în ochii aceia argintii şi ar fi trebuit să-şi dea seama că lupta era deja pierdută.

Sau poate că nu. Nu era atît de mahmur încît să nu recunoască – nu fusese tocmai dragoste la prima vedere. Sigur că nu începuse să simtă acele lucruri pentru ea decît la ceva vreme *după* incidentul de la coteţul porcilor. Poate că în Truro, cînd îi cumpărase rochia galbenă. Poate atunci începuse totul.

La naiba, oare chiar conta?

Se ridică şi se aşeză pe un fotoliu de la fereastră, doar ca să se uite în gol, spre oamenii care mergeau în sus şi în jos pe strada Half Moon. Ce naiba putea să mai facă? Ea îl ura. Dacă n-ar fi fost atît de hotărît să facă pe eroul, ar fi putut să se însoare cu ea de două ori pînă atunci. Dar nu, el trebuia să o aducă la Londra şi să insiste ca ea să-i cunoască pe toţi burlacii nobilimii înainte să se decidă. Se văzuse nevoit să o respingă iar şi iar, pentru că se temea că n-ar fi putut să stea departe de ea altfel.

Ar fi trebuit pur şi simplu să o ia în patul lui, apoi s-o tragă la altar înainte ca Henry să apuce să-şi dea seama ce se întîmpla. Aşa s-ar fi comportat un adevărat erou.

Se ridică brusc. Putea s-o cîştige iar. Trebuia doar să nu se mai poarte ca un nemernic gelos şi să fie iar blînd cu ea. Putea să facă asta. Nu-i aşa?

Capitolul şaisprezece

Aparent, nu putea. Dunford mergea în sus, pe strada Bond, cu intenția să cumpere un buchet de flori înainte să se întoarcă la Grosvenor Square şi să meargă în vizită la Henry.

Atunci îi văzu. Pe Henry şi pe Ned, mai exact. Fir-ar să fie! Doar îi spusese clar să stea departe de tînărul viconte Burwick. Herny era exact genul de domnişoară pe care Ned ar fi găsit-o fascinantă şi necesară reputației sale de mare cuceritor.

Dunford rămase în urma lor, ascuns vederii, şi se uită la ei cum priveau în vitrina unei prăvălii cu cărți. Păreau să se înțeleagă foarte bine. Ned rîdea la o replică a lui Henry, iar ea îl împungea glumeț în braț. Păreau dezgustător de fericiți împreună.

Deodată, păru foarte logic ca Henry să-l aleagă pe Ned de bărbat. Era tînăr, chipeş, plăcut şi bogat. Şi cel mai important, era fratele noii ei prietene bune. Dunford ştia că atît contelui, cît şi contesei de Worth le-ar fi plăcut foarte mult să-i ureze lui Henry bun venit în familia lor.

Îl enervase pe el toată atenția pe care o primise protejata sa cu o seară înainte, dar nimic din toată viața lui nu-l pregătise pentru curentul violent de gelozie care-l cuprinse cînd ea se aplecă şi îi şopti lui Ned ceva la ureche.

Acționă fără să se gîndească – sigur aşa făcuse, îi trecu mai tîrziu prin cap, pentru că, dacă mintea i-ar fi funcționat cum trebuia, nu s-ar fi purtat ca un idiot necizelat. În cîteva secunde reuşi să apară brusc între cei doi.

— Bună, Henry, spuse, zîmbindu-i sec, cu dinții lui albi, fără ca măcar să se prefacă bucuros că o vedea.

Ea strînse din dinți, probabil pregătindu-se să îi dea o replică usturătoare.

— Mă bucur să văd că te-ai întors de la universitate, Ned, adăugă Dunford fără ca măcar să se uite spre tînărul căruia i se adresase.

— Îi țin lui Henry companie, atîta tot, spuse acesta, înclinînd din cap.

— Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru serviciile tale, răspunse scurt Dunford, însă acestea nu ne mai sînt necesare.

— Eu cred că sînt, îl întrerupse Henry.

Dunford îi aruncă o privire letală lui Ned.

— Am nevoie să discut cu protejata mea.

— În mijlocul străzii? întrebă Ned, făcînd ochii mari cu o nevinovăție prefăcută. Sînt sigur că ai prefera să o aduc înapoi acasă. Atunci ai putea să discuți cu ea în confortul salonului nostru, cu ceai şi...

— Edward, rosti Dunford pe un ton de oțel îmbrăcat în catifea.

— Da?

— Îți aminteşti de ultima dată cînd mi-ai stat în cale?

— Vai, dar acum sînt mult mai în vîrstă şi mai înțelept.

— Nici pe jumătate cît mine.

— Da, dar tu te apropii de senectute, iar eu sînt încă tînăr şi puternic.

— Ăsta e un joc? întrebă Henry.

— Taci din gură, se răsti Dunford. Nu te priveşte pe tine.

— Nu?

Lui Henry nu-i venea să creadă cît de obraznic era Dunford şi cît de repede intrase Ned în tabăra masculilor proşti, lipsiți de minte şi aroganți. Ridică brațele, exasperată, şi se îndepărtă. Se gîndi că ei doi nici n-ar fi observat absența ei decît cînd avea să ajungă la jumătatea străzii, atît de obsedați erau de lupta lor cocoşească. Se înşela. Făcuse numai trei paşi cînd o mînă fermă o prinse de cingătoarea rochiei şi o trase înapoi.

— Tu, spuse Dunford pe un ton plin de răceală, nu pleci nicăieri.

Întoarse privirea spre Ned şi continuă:

— Dar tu pleci. Dispari, Edward.

Ned se uită la Henry, iar din expresia lui se înţelegea că era suficient ca ea să-i ceară asta şi el ar fi dus-o imediat înapoi acasă. Ea se îndoia că tînărul ar fi putut să-l bată pe Dunford într-o luptă corp la corp, cu toate că s-ar fi putut întîmpla într-un duel. Dar cu siguranţă că Dunford n-avea să facă o astfel de scenă în mijlocul străzii Bond. Ridică bărbia şi îi spuse chiar asta.

— Crezi că nu aş face o scenă, Henry? întrebă el pe un ton scăzut.

Ea dădu din cap temătoare. Dunford se aplecă înainte.

— Sînt furios, Henry.

Ea făcu ochii mari cînd îşi aminti de cuvintele lui de la Stannage Park.

„— Nu face greşeala să mă înfurii, Henry.

— Acum nu eşti furios?

— Crede-mă, o să ştii cînd o să mă înfurii cu adevărat."

— Ned, spuse repede, poate că ar fi mai bine să pleci.

— Eşti sigură?

— Nu-i nevoie să faci pe cavalerul în armură albă, strălucitoare, se răsti Dunford.

— Mai bine pleci, spuse Henry. Nu o să păţesc nimic.

Ned nu păru convins, dar cedă dorinţei ei şi se îndepărtă mîndru.

— Ce a însemnat asta? ceru Henry să ştie, întorcîndu-se spre Dunford. Ai fost impardonabil de nepoliticos şi...

— Taci, spuse el părînd dezgustător de calm. O să facem o scenă, dacă nu cumva am făcut deja una.

— Tocmai ai spus că nu-ţi pasă dacă se întîmplă asta.

— Nu am spus că nu-mi pasă, am sugerat doar că sînt dispus la o scenă ca să primesc ce doream.

O luă de braţ.

— Vino, Hen. Trebuie să vorbim.

— Dar camerista mea...

— Unde este?

— Acolo.

Arătă spre o femeie care stătea la cîțiva paşi distanță. Dunford se apropie ca să-i vorbească, iar aceasta se îndepărtă repede.

— Ce i-ai spus? întrebă Henry.

— Nimic altceva decît că eu sînt tutorele tău şi că o să fii în siguranță alături de mine.

— Nu ştiu de ce, dar nu prea te cred, spuse ea ca pentru sine.

Dunford era de acord, dat fiind că-şi dorea tare mult să o ducă înapoi la el acasă, să o tragă în sus pe scări şi să-şi facă de cap cu ea. Dar rămase tăcut, în parte pentru că nu dorea să o sperie şi în parte pentru că îşi dădea seama că gîndurile lui semănau cu un roman prost, şi prefera să nu se poată spune acelaşi lucru şi despre cuvintele sale.

— Unde mergem? întrebă Henry.

— Să ne plimbăm cu trăsura.

— Să ne plimbăm cu trăsura? repetă ea nedumerită, uitîndu-se în jur după vreun astfel de vehicul.

Dunford începu să meargă. O conduse cu pricepere, astfel ca ea să nu-şi dea seama că era trasă pe urmele lui.

— Mergem la mine acasă, ne urcăm într-una dintre trăsurile mele şi ne plimbăm prin Londra, pentru că este singurul loc în care pot să fiu singur cu tine fără să-ți distrug definitiv reputația.

O clipă, Henry uită cum o umilise cu o seară înainte. Uită chiar şi cît de furioasă era pe el, atît de multă speranță îi dădu dorința lui să fie singur cu ea. Dar după aceea îşi aminti. *„Doamne, Dumnezeule, Henry. Despre asta crezi tu că e vorba?"* Nu cuvintele sale fuseseră cel mai greu de suportat, ci tonul şi expresia de pe chipul lui.

Îşi muşcă buza de jos şi merse mai repede, ca să țină pasul cu el. Nu, cu siguranță nu era îndrăgostit de ea, iar asta însemna

că nu trebuia să se bucure că voia să fie singur cu ea. Probabil că plănuia să o certe aspru pentru comportamentul ei presupus scandalos din seara de dinainte. Adevărul era că Henry nu credea că se purtase în vreun fel necuviincios, dar Dunford părea cu siguranță să creadă că ea făcuse ceva greşit, şi fără îndoială că avea să-i spună exact ce.

Urcă speriată scările casei lui şi cu şi mai mare spaimă le coborî, cîteva minute mai tîrziu, pe drumul spre trăsură. Dunford o ajută să urce şi cînd ea se aşeză pe pernele moi, îl auzi spunîndu-i vizitiului:

— Mergi oriunde-ți place. O să bat cînd sîntem gata să ne duci înapoi la Grosvernor Square, ca s-o ducem pe domnişoara acasă.

Henry se strecură în colțul trăsurii, supărată pe sine însăşi fiindcă era atît de laşă, altfel decît de obicei. Nu se temea atît de dojenile lui cît de faptul că pierdea o prietenie. Legătura care se crease între ei la Stannage Park mai atîrna acum de un fir de ață, iar tînăra simțea că avea să se rupă definitiv în acea după-amiază.

Dunford urcă în trăsură şi se aşeză pe bancheta din fața ei. Vorbi apăsat şi fără preambul:

— Ți-am spus foarte clar să stai departe de Ned Blydon.

— Am ales să nu-ți ascult sfatul. Ned e o persoană foarte plăcută. Este chipeş, amabil... însoțitorul perfect.

— Exact de asta am vrut să stai departe de el.

— Vrei să-mi spui, întrebă ea privindu-l cu asprime, că nu am voie să-mi fac prieteni?

— Îți spun, se răsti el, că nu ai voie să-ți petreci timpul cu tineri care în ultimul an şi-au dat toată silința să devină adevărați ticăloşi.

— Cu alte cuvinte, nu pot să fiu prietenă cu un bărbat care este aproape la fel, dar nu la fel, de rău ca tine.

Vîrfurile urechilor lui se înroşiră.

— Ce sînt eu, sau ce crezi tu că sînt, este irelevant. Nu eu sînt cel care-ți face curte.

— Nu, spuse ea, fără să reuşească să-şi ascundă urma de tristețe din glas. Nu eşti tu acela.

Poate că vocea ei tristă, poate simplul fapt că din privire îi lipsea orice bucurie, îl făcură pe Dunford să-şi dorească mai mult decît orice să se aplece şi să o ia în brațe. Nu ca să o sărute, ci doar ca să-i aline suferința. Nu credea, însă, că ea ar fi acceptat aşa ceva. Pînă la urmă, Dunford trase aer adînc în piept şi spuse:

— Nu am intenționat să mă port ca un nemernic în după-amiaza asta.

Ea clipi.

— Eu...

— Ştiu. Nu prea ai ce să spui la aşa ceva.

— Nu, rosti ea uimită. Nu prea.

— Doar că ți-am spus clar să stai departe de Ned şi mi s-a părut că l-ai cucerit la fel de mult ca pe Billington şi pe Haverly. Nu mai spun de Tarryton, desigur, adăugă el tăios. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce voia odată ce a început să-mi pună o mulțime de întrebări despre tine la masa de cărți.

Ea îl privi uimită.

— Nici măcar nu ştiu cine este Tarryton.

— Atunci chiar că se poate spune că ai avut succes, rosti el rîzînd caustic. Numai incomparabilele nu ştiu cine le sînt peţitorii.

Ea se aplecă un centimetru, încruntată, cu un aer perplex. Dunford nu avea nici cea mai mică idee ce însemna gestul ei, aşa că se aplecă şi el înainte şi întrebă:

— Da?

— Eşti gelos, spuse ea abia auzit din cauza uimirii.

Dunford ştia că era adevărat, dar o mică parte din sufletul lui – o parte foarte arogantă şi foarte masculină, se feri la auzul acuzației ei, iar el rosti:

— Nu te flata, Henry. Eu...

— Ba nu, spuse ea mai tare. Eşti gelos.

Buzele i se desfăcură de uimire, iar colţurile gurii începură să i se ridice într-un zîmbet larg.

— Ei bine, Iisuse, Henry, la ce te aşteptai? Ai flirtat cu toţi domnii sub treizeci de ani şi cu cel puţin jumătate dintre cei mai în vîrstă decît atît. L-ai împuns cu degetul în piept pe Ned şi i-ai şoptit la ureche...

— Eşti gelos.

Henry nu părea capabilă să spună nimic altceva.

— Nu asta a fost intenţia ta? se răsti el, furios pe sine, furios pe ea, furios şi pe blestemaţii de cai care trăgeau la trăsură.

— Nu! izbucni ea. N-am vrut decît...

— Ce, Henry? rosti el repede, punîndu-şi palmele pe genunchii ei. Ce ai vrut?

— Am vrut să simt că totuşi mă doreşte şi pe mine cineva, spuse cu o voce foarte scăzută. Tu nu mă mai voiai şi...

— Iisuse!

În mai puţin de o clipă fu alături de ea, în cealaltă parte a trăsurii, o trase în braţele sale şi o strivi la piept.

— Ai crezut că nu te mai vreau? rosti rîzînd înnebunit. Doamne, Hen, n-am putut să dorm noaptea din cauză că te doresc atît. N-am mai citit o carte. N-am mai fost la nişte curse de cai. Nu fac decît să zac în pat, să mă uit la tavan şi să încerc degeaba să nu mi te mai imaginez lîngă mine.

Henry îl împinse în piept, dorindu-şi cu disperare să lase puţin spaţiu între ei. Mintea nu reuşea să-i cuprindă cuvintele lui incredibile, iar ea nu reuşea să înţeleagă acţiunile lui din ultima vreme în lumina a ceea ce tocmai îi spusese.

— De ce m-ai tot insultat? îl întrebă. De ce m-ai tot respins?

El clătină nefericit din cap.

— Ţi-am promis întreaga lume, Henry. Ţi-am promis că o să ai ocazia să cunoşti toţi burlacii din Londra, şi deodată tot ce voiam era să te ascund şi să te păstrez pentru mine. Nu înţelegi?

Voiam să-ți distrug reputația, rosti intenționat direct. Voiam să-ți distrug reputația, ca nici un altul să nu te poată avea.

— Vai, Dunford, rosti ea blînd, punîndu-şi mîna peste mîna lui.

El o prinse ca unul care se îneca.

— Nu erai în siguranță cu mine, spuse răguşit. Nu eşti nici acum.

— Ba eu cred că sînt, şopti ea, punîndu-şi şi cealaltă mînă în mîna lui. Ştiu că sînt.

— Hen, ți-am promis... Fir-ar să fie de treabă! Ți-am promis.

Ea îşi umezi buzele.

— Nu vreau să-i cunosc pe toți ceilalți bărbați. Nu vreau să dansez cu ei şi nu vreau să-mi trimită flori.

— Hen, nu ştii ce spui. Nu e cinstit față de tine. Ar trebui să ai ocazia să...

— Dunford, îl întrerupse ea, strîngîndu-l de mînă. Nu trebuie întotdeauna să săruți o mulțime de broaşte ca să recunoşti un prinț atunci cînd îl găseşti.

El o privi de parcă ar fi fost o comoară neprețuită. Nu-i venea să creadă că vedea în ochii ei emoția pe care o vedea. Îi apucă bărbia cu două degete şi îi ridică privirea spre el.

— Vai, Hen, spuse întretăiat. Sînt aşa un idiot!

— Ba nu eşti, rosti ea repede, loială. Ei, poate puțin, se corectă. Dar numai puțin.

Trupul lui Dunford se zgudui de rîs tăcut.

— E de mirare că am atîta nevoie de tine? Tu ştii mereu cînd am nevoie să fiu adus cu picioarele pe pămînt.

Îi mîngîie buzele cu un sărut blînd.

— Şi cînd am nevoie să fiu lăudat şi flatat.

Gura lui o atinse din nou pe a ei.

— Şi cînd am nevoie să fiu atins...

— Ca acum? întrebă ea cu vocea tremurînd.

— Mai ales acum.

O sărută din nou, de această dată cu o pasiune blîndă, menită să-i şteargă orice dubiu din minte. Ea îl cuprinse cu braţele pe după gît şi îşi înclină trupul spre trupul lui, dîndu-i permisiunea tăcută să adîncească sărutul.

Iar el asta şi făcu. Se luptase cu nevoia de ea săptămîni întregi şi nu putea să nege tentaţia trupului ei dornic în braţele sale. Îşi strecură limba în gura ei, gustînd, apăsînd, mişcîndu-se de-a lungul dinţilor ei... orice, doar să o simtă mai aproape. O cuprinse pe după mijloc, încercînd cu disperare să-i simtă formele pe sub materialul rochiei.

— Henry, şopti răguşit, alunecînd cu buzele pe obrazul ei, spre ureche. Doamne, cît de mult te doresc. Pe tine.

Îi prinse lobul urechii cu dinţii.

— Numai pe tine.

Henry gemu, copleşită de senzaţie, neputînd să vorbească. Ultima dată cînd o sărutase, simţise că sufletul lui nu era la fel de mişcat de apropiere cum îi fusese trupul. În acel moment, însă, îi simţea toată dragostea. Era în mîini, pe buze, i se citea în privire. Poate că nu rostise cuvintele, dar emoţia era acolo, aproape palpabilă. Deodată se simţi de parcă i-ar fi dat cineva voie să-l iubească. Era în regulă să-i arate ce simţea, fiindcă el îi împărtăşea sentimentele.

Se mişcă în braţele lui, ca să poată să îl sărute pe ureche, aşa cum făcuse şi el pentru ea. Dunford tresări cînd Henry îşi trecu limba pe marginea urechii lui, iar ea se retrase repede.

— Îmi pare rău, spuse speriată, emoţionată. Nu ţi-a făcut plăcere? M-am gîndit că, dacă mie îmi place, s-ar putea să-ţi placă şi ţie. Am vrut doar să...

El îi astupă gura cu mîna.

— Taci, vulpiţă. A fost frumos, doar că nu mă aşteptam.

— Vai, îmi pare rău, spuse ea cînd el îi luă mîna de la gură.

— Să nu-ţi ceri iertare, spuse el zîmbind lent. Doar să faci din nou asta.

Ea îl privi întrebător. El dădu din cap şi, doar ca să o tachineze, întoarse capul pînă cînd urechea îi ajunse la numai cîteva răsuflări distanţă de ea. Henry zîmbi pentru sine şi se aplecă înainte, mişcîndu-şi limba de-a lungul lobului urechii lui. I se părea prea necuviincios să-şi folosească dinţii, aşa cum făcuse el. Dunford rezistă cît putu mîngîierii ei chinuitoare şi delicioase în nevinovăţia ei, dar la mai puţin de un minut după aceea era atît de aprins încît nu reuşi să se stăpînească şi îi cuprinse obrajii în palme, apoi o trase mai aproape, ca să o sărute din nou cu pasiune.

Îşi strecură mîinile în părul ei şi începu să-i desfacă agrafele. Îşi ascunse chipul în el, inspirînd parfumul ameţitor de lămîie care-l tachinase săptămîni întregi.

— De ce miroase aşa? murmură sărutînd-o pe frunte.

— De ce... ce?

El chicoti văzînd că ochii ei erau înceţoşaţi de dorinţă. Era aşa o comoară... fără nici un fel de artificiu. Cînd o săruta, ea nu păstra nimic pentru sine. Poate că avea să-şi dea seama cîndva de puterea pe care o avea asupra lui, dar n-ar fi folosit-o niciodată împotriva sa. Apucă între două degete o şuviţă din părul ei şi îi gîdilă nasul cu ea.

— De ce miroase părul tău a lămîie?

Spre surprinderea lui, ea roşi.

— Folosesc zeamă de lămîie la spălat, recunoscu Henry. Viola mi-a spus mereu că o să-l facă să fie mai deschis la culoare.

El o privi cu indulgenţă.

— Încă o dovadă că ai şi tu aceleaşi emoţii ca şi noi, restul, vulpiţă. Foloseşti lămîie ca să ai părul mai deschis la culoare. Măi, măi.

— A fost mereu cel mai frumos lucru al meu, spuse ea stingher. De asta nu l-am tuns niciodată. Ar fi avut mai mult sens să-l am scurt la Stannage Park, dar n-am avut inimă să-l tai. M-am gîndit că e bine să profit cît pot de el, dat fiind că în rest sînt destul de banală.

— Banală? rosti el pe un ton blînd. Nu prea aş spune.

— Nu e nevoie să mă complimentezi, Dunford. Ştiu că sînt destul de atrăgătoare şi recunosc că îmi stătea bine cu rochia albă de azi-noapte, dar... Doamne! Probabil crezi că încerc să te conving să-mi spui cuvinte de laudă.

— Nu, spuse el clătinînd din cap. Deloc.

— Atunci poate crezi că sînt o gîsculiţă fiindcă vorbesc atît despre părul meu.

El îi atinse chipul şi îi netezi sprîncenele cu degetele mari.

— Cred că ochii tăi sînt lacuri de argint lichid, sprîncenele sînt aripi de înger, aşa moi şi delicate.

Se aplecă şi o sărută.

— Gura ta e moale şi trandafirie şi are forma perfectă, cu o buză de jos încîntătoare, plină, şi colţuri care parcă mereu sînt gata să se ridice într-un zîmbet. Şi nasul tău... ei bine, e un nas, dar recunosc că n-am văzut niciodată unul care să-mi fie mai pe plac.

Ea îl privi uluită de timbrul gros pe care-l căpătase glasul său.

— Dar ştii ce e cel mai frumos? continuă Dunford. Sub tot acest înveliş delicios se ascund o inimă bună, o minte frumoasă şi un suflet la fel.

Henry nu ştiu ce să spună, nu ştiu ce ar fi *putut* să spună care să semene măcar cu emoţia din cuvintele lui.

— Eu... eu... Mulţumesc.

El răspunse sărutîndu-o cu blîndeţe pe frunte.

— Îţi place mirosul de lămîie? izbucni Henry emoţionată. Aş putea să nu mai folosesc.

— Ador mirosul de lămîie. Poţi să faci oricum vrei tu.

— Nu ştiu dacă are vreun efect, spuse Henry zîmbind în colţul gurii. Fac asta de atîta vreme încît nu ştiu cum ar fi dacă m-aş opri. S-ar putea să arate la fel.

— La fel ar fi perfect, spuse el solemn.

— Dar dacă mă opresc şi părul mi se închide la culoare?

— Şi aşa ar fi perfect.

— Bărbat prostuţ. Nu pot să fie amîndouă perfecte.

El îi cuprinse obrajii în palme.

— Femeie prostuţă. Tu eşti perfectă, Hen. Nu contează cum arăţi.

— Şi eu cred că tu eşti perfect, spuse ea cu blîndeţe, acoperindu-i mîinile cu mîinile ei. Îmi amintesc de prima dată cînd te-am văzut. Mi-ai părut cel mai chipeş bărbat pe care-l cunoşteam.

El o trase în poală, dorindu-şi să se mulţumească să o alinte astfel. Ştia că nu putea să-şi dea voie să o mai sărute nici măcar o dată. Trupul său dorea mai mult, dar trebuia să aştepte. Henry era neatinsă. Şi, mai important, era a lui şi merita să fie tratată cu respect.

— Dacă-mi amintesc eu bine, spuse el desenîndu-i încet, cu degetul, cercuri pe obraz, prima dată cînd m-ai văzut i-ai dat mai multă atenţie porcului decît mie.

— Nu atunci a fost prima dată. Te-am văzut de la fereastră.

Deodată, expresia de pe chipul ei deveni stingheră.

— De fapt, îmi amintesc chiar că m-am gîndit că ai o pereche de cizme minunate.

El rîse cu veselie.

— Vrei să-mi spui că mă iubeşti pentru *cizmele mele*?

— Ei bine... acum nu, spuse ea poticnindu-se puţin.

Încerca să o tachineze pînă o convingea să-şi recunoască iubirea pentru el? Deodată, Henry începu să se teamă că ea avea să-i spună că-l iubea, iar el n-avea să răspundă la fel. Vai, ce greu era! *Ştia* că el o iubea, se vedea în toate acţiunile lui, dar nu era sigură că el îşi dăduse deja seama de asta şi nu era sigură că ar fi putut să suporte durerea la auzul vreunei banalităţi din partea lui, ca de pildă un „şi eu ţin la tine, scumpa mea".

Se hotărî că el nu avea nici o intenţie ascunsă, fiindcă părea să nu-şi fi dat deloc seama de tot ce-i trecea ei prin minte.

Încercînd să adopte un aer foarte serios, el se aplecă şi îi ridică rochia cîţiva centimetri.

— Şi cizmele tale sînt foarte frumoase, spuse, reuşind în mod admirabil să nu rîdă.

— Vai, Dunford, ce fericită mă faci!

Nu se uitase la el cînd vorbise, dar Dunford îi auzi zîmbetul din glas.

— Şi tu mă faci fericit pe mine, vulpiţă. Din păcate, mă tem că trebuie să te duc înapoi acasă înainte să înceapă să intre în panică din cauză că lipseşti.

— M-ai răpit, ce-i drept.

— Dar în cazul ăsta scopul clar a scuzat mijloacele.

— Probabil ai dreptate, dar sînt de acord că trebuie să mă întorc. Ned o să fie foarte curios.

— Da, dragul nostru prieten Ned.

Cu o expresie resemnată, Dunford bătu în peretele trăsurii, anunţîndu-l pe vizitiu că era momentul să-i ducă la reşedinţa familiei Blydon, din Grosvernor Square.

— Trebuie să te porţi mai frumos cu Ned, spuse Henry. E o persoană minunată şi sînt sigură că o să-mi fie bun prieten.

— O să mă port frumos cu el după ce-şi găseşte o domnişoară a lui, bombăni Dunford.

Henry nu răspunse nimic, prea încîntată de gelozia lui evidentă ca să-l mai certe. Rămaseră într-o tăcere mulţumită cîteva minute, pînă cînd trăsura ajunse în Grosvernor Square şi se opri.

— Mi-aş dori să nu fie nevoie să plec, rosti Henry cu regret. Aş vrea să pot să rămîn în trăsura asta pentru totdeauna.

Dunford sări afară, apoi o cuprinse pe după talie, ca să o ajute să coboare la rîndul ei. O ţinu ceva mai mult decît era nevoie după ce picioarele îi atinseră caldarîmul.

— Ştiu, Hen, spuse, dar avem tot restul vieţii înainte.

Se aplecă deasupra mîinii ei şi o sărută galant, apoi o privi

cum urca treptele şi intra în casă. Henry rămase cîteva clipe în foaier, încercînd să înţeleagă evenimentele din ultima oră. Cum se putea ca viaţa ei să se schimbe atît de perfect într-un timp atît de scurt?

„Avem tot restul vieţii înainte." Oare chiar era sincer? Voia să o ia de soţie? Henry îşi duse mîna la gură.

— Doamne, Dumnezeule, Henry! Unde ai fost?

Ridică privirea. Ned se îndrepta cu paşi mari către ea. Tînăra nu răspunse nimic, ci doar rămase pe loc şi se uită la el, cu mîna încă la gură. Ned se alarmă imediat. Părul îi era desfăcut şi nu părea în stare să vorbească.

— Ce se întîmplă? întrebă el pe un ton aspru. Ce naiba ţi-a făcut?

„Avem tot restul vieţii înainte."

Henry îşi luă mîna de la gură.

— Cred...

Se încruntă puţin şi îşi înclină capul într-o parte. Avea o privire uluită şi, dacă ar fi întrebat-o cineva ce obiecte erau în jurul ei în foaier, n-ar fi putut să descrie nici unul. Probabil că n-ar fi ştiut nici cine era în faţa ei dacă nu s-ar fi uitat de două ori.

— Cred...

— Ce, Henry? Ce?

— Cred că tocmai m-am logodit.

— *Crezi* că te-ai logodit?

„Avem tot restul vieţii înainte."

— Da. Cred că m-am logodit.

Capitolul şaptesprezece

— Şi ce ai făcut? întrebă Belle cu o pronunțată notă de sarcasm în glas. Ți-ai cerut ție însuți permisiunea să o iei de soție?

Dunford zîmbi larg.

— Cam aşa ceva.

— Să ştii că te comporți exact ca personajul unui roman de proastă calitate. Tutorele care se însoară cu protejata sa. Nu-mi vine să cred că faci asta.

Dunford nu credea vreo clipă că Belle nu se străduise activ să ajungă la exact acel rezultat timp de mai multe săptămîni.

— Nu-ți vine să crezi?

— Ei, de fapt, ba da. Ți se potriveşte mănuşă.

— Ştiu.

— Cum ai cerut-o? Sper că a fost teribil de romantic.

— De fapt, nu am cerut-o încă.

— Atunci nu crezi că te grăbeşti puțin?

— Dacă-l rog pe Ashbourne să ne invite la Westonbirt? Cum altfel să aranjez să fiu puțin singur cu ea?

— Nu sînteți logodiți încă. Adevărul este că nu meriți să fii singur cu ea.

Dunford zîmbi zîmbetul tipic masculin, arogant.

— Henry o să spună da.

Belle îl privi supărată.

— Ai merita să te refuze.

— Nu o să mă refuze.

Belle oftă.

— Probabil că ai dreptate.

— Oricum, deşi mi-ar plăcea să fac rost de permisiune specială de căsătorie şi să o iau de nevastă săptămîna viitoare,

trebuie să accept o perioadă mai convenţională de logodnă. Nobilimea o să fie suficient de intrigată de faptul că sînt tutorele ei. Nu vreau să se bîrfească pe nedrept despre caracterul lui Henry. Dacă ne căsătorim în prea mare grabă, cineva sigur o să facă pe detectivul şi o să afle că am petrecut o săptămînă nesupravegheaţi în Cornwall.

— Ţie nu ţi-a păsat niciodată prea mult de şoaptele nobilimii, rosti Belle pe un ton gînditor.

— Încă nu-mi pasă, răspunse el apăsat. Nu în ceea ce mă priveşte, cel puţin, dar nu vreau s-o expun pe ea la bîrfe răutăcioase.

Belle îşi ascunse zîmbetul.

— Mă aştept să-mi plăteşti curînd cele o mie de lire.

— Ţi le dau cu bucurie. Atîta timp cît tu şi Blackwood plecaţi spre Westonbirt în acelaşi timp cu noi. O să semene mai mult a petrecere dacă sînt acolo trei cupluri.

— Dunford, n-am de gînd să locuiesc la Alex şi la Emma cînd eu şi John avem o casă la doar cincisprezece minute distanţă.

— Dar veniţi în provincie săptămîna viitoare? Ar însemna mult pentru Henry.

Şi orice însemna mult pentru Henry evident că însemna mult şi pentru Dunford. Belle zîmbi. Se îndrăgostise pînă peste cap de fata aceea, iar ea era foarte fericită pentru el.

— Orice pentru Henry, spuse cu un gest larg din mînă. Orice pentru ea.

* * *

Cîteva zile după aceea, Dunford şi Henry plecară, cu binecuvîntarea lui Caroline, spre Westonbirt, moşia Ashbourne din Oxfordshire. La îndemnul insistent al lui Dunford, Alex şi Emma aranjaseră repede o petrecere pentru cei mai apropiaţi prieteni ai lor, Dunford, Henry şi familia Balckwood, care promisese să vină în fiecare zi în vizită, cu toate că insistaseră să-şi petreacă nopţile în casa lor din apropiere, Persephone Park.

Ocupanții trăsurii erau patru la număr, fiindcă lady Caroline refuzase fără drept de apel să o lase pe Henry să plece dacă valetul lui Dunford şi camerista tinerei nu erau prezenți în timpul călătoriei în provincie. Dunford avusese prezența de spirit să-şi țină obiecțiile pentru sine. Nu voia să facă nimic ce ar fi putut să pună în pericol săptămîna prețioasă pe care o avea la dispoziție. Alex şi Emma, cuplu căsătorit, erau potriviți să le fie supraveghetori, dar erau şi suficient de înțelegători cu inimile romantice. Belle, pînă la urmă, îl cunoscuse şi se îndrăgostise de soțul ei sub privirile lor nu tocmai atente.

Henry tăcu aproape tot drumul, fiindcă nu putea să găsească nimic ce să-i spună lui Dunford de față cu servitorii. Mintea îi era plină de lucruri de spus, dar toate păreau *personale* acum, chiar şi legănatul trăsurii şi culoarea ierbii de afară. Se mulțumi să-l privească des şi să-i zîmbească în secret, lucruri pe care Dunford le observă, pentru că nu reuşise să-şi ia ochii de la ea nici un minut.

Era mijlocul după-amiezii cînd ajunseră pe aleea lungă şi mărginită de copaci care ducea la Westonbirt.

— Vai, e minunat, spuse Henry, regăsindu-şi în sfîrşit glasul.

Structura imensă fusese construită în formă de E, în onoarea reginei Elisabeta. Henry preferase întotdeauna structurile modeste, ca Stannage Park, dar Westonbirt reuşea să aibă un aer primitor în ciuda mărimii sale. Poate că datorită ferestrelor, care sclipeau precum nişte zîmbete vesele, sau datorită florilor, care creşteau uitate de-a lungul aleii. Oricare ar fi fost motivul, Henry se îndrăgosti pe loc.

Ea şi Dunford coborîră din trăsură şi urcară treptele ce duceau la intrare, care fuseseră deja deschise larg de Norwood, majordomul în vîrstă de la Westonbirt.

— Arăt cum trebuie? întrebă Henry în şoaptă cînd fură conduşi într-un salon larg.

— Arăți foarte bine, răspunse el, amuzat de neliniştea ei.

— Nu sînt prea mototolită după călătorie?

— Sigur că nu. Şi chiar dacă ai fi, nu ar conta. Alex şi Emma ne sînt prieteni.

O bătu încurajator pe mînă.

— Crezi că o să mă placă?

— Ştiu că o să te placă.

Dunford îşi stăpîni impulsul să dea ochii peste cap.

— Ce-i cu tine? Credeam că te bucuri de excursia asta în provincie.

— Mă bucur, dar sînt emoţionată, atîta tot. Vreau ca ducesa să mă placă. Ştiu că e o prietenă specială a ta şi...

— Da, este, dar *tu* eşti şi mai specială.

Henry roşi de plăcere.

— Mulţumesc, Dunford. Dar ea e ducesă, ştii, şi...

— Şi ce dacă? Alex e duce, şi asta nu te-a împiedicat să-l farmeci pînă peste cap. Dacă te-ar fi cunoscut pe tine înainte s-o cunoască pe Emma, aş fi avut de dus o luptă grea.

Henry roşi din nou.

— Nu vorbi prosti.

El oftă.

— N-ai decît să crezi ce vrei, Hen, dar dacă mai aud vreun comentariu îngrijorat de la tine, o să fiu nevoit să te sărut ca să taci.

Ochii ei se luminară.

— Chiar aşa?

El expiră şi îşi sprijini fruntea în palmă.

— Ce mă fac eu cu tine, vulpiţo?

— Mă săruţi? întrebă ea plină de speranţă.

— Presupun că asta o să fie nevoie să fac.

Se aplecă şi îi atinse blînd buzele cu buzele lui, evitînd să adîncească sărutul. Ştia că, dacă trupul lui l-ar fi atins pe al ei vreun pic, chiar şi doar cu mîna pe obraz, n-ar fi putut să se oprească şi ar fi tras-o brutal în braţele sale. Nu-şi dorea nimic

mai mult, bineînțeles, dar ducele şi ducesa de Ashbourne trebuiau să apară în orice moment, iar Dunford nu avea nici o dorință să fie prins în flagrant delict.

O tuse discretă se auzi din prag. Era prea tîrziu deja. Dunford se retrase şi văzu cu coada ochiului obrajii îmbujorați ai lui Henry, în timp ce se întorcea spre uşă. Emma încerca din răsputeri să nu zîmbească, în timp ce Alex nu încerca absolut deloc.

— Vai, Doamne, spuse Henry pe un ton chinuit.

— Nu, sînt doar eu, răspunse Alex amabil, încercînd s-o liniştească.

Henry zîmbi pierdut.

— Mă bucur să te văd, Ashbourne, spuse Dunford ridicîndu-se în picioare.

Alex îşi conduse soția însărcinată spre un fotoliu comod.

— Mă aştept să fi fost şi mai bucuros dacă mă vedeai peste cinci minute, îi murmură apoi la ureche lui Dunford, cînd traversă încăperea ca să ajungă lîngă Henry.

— Sînt încîntat să te revăd, Henry. Mă bucur să văd că l-ai cucerit pe amicul nostru, aici de față. Fie vorba între noi, n-avea nici o şansă să scape.

— Eu...

— Pentru Dumnezeu, Alex, spuse Emma. Dacă mai zici ceva care s-o facă să se simtă stînjenită o să te fac să-ți pară foarte rău.

Numai Henry îi văzu chipul lui Alex, care încerca din răsputeri să pară cuminte, şi fu nevoită să-şi ducă mîna la gură ca să nu rîdă tare.

— Poate ți-ar plăcea să-i fii prezentată certăreței de pe fotoliul galben?

— Eu nu văd nici o certăreață, spuse Henry cu un aer regal, observînd zîmbetul Emmei din cealaltă parte a camerei.

— Dunford, spuse Alex luînd-o de mînă pe Henry, care se ridicase. Femeia asta e oarbă ca un liliac.

Dunford ridică din umeri şi aruncă o privire amuzată spre Emma.

— Draga mea soție, permite-mi să ți-o prezint...

— Tu să-mi spui „draga mea soție certăreață", rosti Emma amuzată, aruncîndu-i o privire poznaşă lui Henry.

— Sigur. Cît de neatent sînt. Draga mea soție cusurgioaică, permite-mi să ți-o prezint pe domnişoara Henrietta Barrett din Cornwall, care de curînd este oaspetele mătuşii tale, Caroline.

— Sînt foarte bucuroasă de cunoştință, domnişoară Barrett, spuse ducesa, iar Henry simți că aceasta era sinceră.

— Vă rog să-mi spuneți Henry. Toată lumea îmi spune aşa.

— Iar tu trebuie să-mi spui mie Emma. Mi-aş dori să-mi spună toată lumea aşa.

Henry hotărî imediat că îi plăcea ducesa cea tînără, cu părul ca focul, şi se întrebă de ce îi fusese atît de teamă să o întîlnească. Era, pînă la urmă, verişoara primară a lui Belle şi a lui Ned, şi dacă aceea nu era o recomandare superbă, atunci nu ştia care ar fi putut să fie mai bună.

Emma se ridică, ignorînd protestele soțului ei îngrijorat, o luă pe Henry de braț şi spuse:

— Hai să mergem. Abia aştept să-ți vorbesc şi putem să fim mult mai deschise fără *ei.*

Făcu un gest din cap în direcția domnilor. Henry zîmbi neajutorată.

— Bine.

— Nici nu pot să-ți spun cît mă bucur să te cunosc în sfîrşit, spuse Emma imediat ce ieşiră. Belle mi-a scris totul despre tine şi mă bucur foarte mult că Dunford a cunoscut în sfîrşit pe cineva pe măsura lui. Nu că n-aş crede că eşti minunată prin tine însăți, dar recunosc că sînt mai mult bucuroasă că el şi-a găsit naşul.

— Chiar că sînteți deschisă.

— Nici pe jumătate cît eşti tu, dacă e să mă iau după scrisorile lui Belle. Şi n-aş putea să fiu mai bucuroasă.

Emma îi zîmbi şi o conduse spre un coridor.

— Ce-ar fi să-ţi arăt conacul cît timp vorbim? E o casă minunată, chiar dacă e atît de mare.

— Mi se pare magnifică. Nu intimidează deloc.

— Nu, spuse Emma pe un ton gînditor. E ciudat. Cred că a fost construită cu această intenţie. Oricum, mă bucur că şi tu eşti sinceră şi deschisă. N-am avut niciodată prea multă răbdare cu dublele înţelesuri din limbajul nobilimii.

— Nici eu, alteţă.

— Te rog să-mi spui Emma. N-am avut nici un titlu pînă anul trecut şi încă nu m-am obişnuit cu faptul că toţi servitorii fac plecăciuni cînd trec pe lîngă ei. Dacă nici prietenii nu-mi spun pe nume, probabil că o să mor de atîta formalitate.

— Mi-ar plăcea foarte mult să fiu în rîndul prietenilor tăi, Emma.

— Şi eu în rîndul alor tăi. Acum te rog să-mi spui cum te-a cerut Dunford de soţie. Sper că a fost ceva original.

Henry simţi cum roşeşte.

— Nu sînt sigură. Adică, nu m-a cerut în adevăratul sens al cuvîntului...

— Nu te-a cerut încă? izbucni Emma. Mincinos mic ce este!

— Vezi tu... începu Henry, simţind nevoia să-l apere, cu toate că nu ştia sigur care erau acuzaţiile.

— N-am vrut să te supăr, spuse Emma repede. Cel puţin nu prea mult. Probabil că a făcut asta ca să ne prefacem că nu observăm dacă se întîmplă să rămîneţi doar voi doi. Nouă ne-a spus că sînteţi logodiţi, să ştii.

— Chiar aşa? rosti Henry pe un ton nesigur. Ăsta e un lucru bun, nu?

— Bărbaţii, spuse Emma supărată. Se gîndesc mereu că femeile o să se mărite cu ei chiar dacă nu le cer asta. Ar fi trebuit să-mi imaginez că a făcut acest lucru.

— Înseamnă că o să mă ceară, cred, spuse Henry cu o privire visătoare. Şi nu pot să nu mă bucur, fiindcă vreau să mă mărit cu el.

— Sigur că vrei. Toate femeile vor asta.

— Poftim?

Emma clipi, de parcă abia în acel moment ar fi revenit cu totul la conversație.

— În afară de mine, bineînțeles.

— Oricum nu ai putea, se simți Henry obligată să puncteze, nereuşind să-şi dea exact seama de la ce punct încolo conversația devenise bizară. Fiindcă eşti deja măritată, desigur.

— Mă refeream la înainte să fiu măritată, rîse Emma. Ce gîsculiță trebuie că mă crezi. De obicei nu mi-e aşa de greu să rămîn la subiect. Cred că e din cauza copilului, spuse atingîndu-şi burta. Probabil că nu, dar e al naibii de convenabil să pot să-l las pe el să suporte vina pentru scăpările mele.

— Bineînțeles, murmură Henry.

— Am vrut doar să spun că Dunford e foarte plăcut de toată lumea. Şi e un bărbat bun. Cam ca Alex. Ar trebui să fii nebună ca să nu accepți o cerere în căsătorie de la un astfel de bărbat.

— Doar că avem o singură problemă mică, anume că nu m-a cerut încă, nu cu adevărat.

— Cum adică „nu cu adevărat"?

Henry se întoarse şi se uită pe o fereastră care dădea spre curtea interioară.

— Mi-a sugerat că o să ne căsătorim, dar nu m-a întrebat direct dacă vreau să mă mărit cu el.

— Înțeleg, spuse Emma prinzîndu-şi buza de jos cu dinții în timp ce se gîndea. Presupun că o să te ceară aici, la Westonbirt. Are mai multe ocazii să fie singur cu tine. Probabil că o să vrea să te... ei bine, să te sărute după aceea, şi nu vrea să se teamă că apare mătuşa Caroline ca să te salveze.

Henry nu voia în mod deosebit să fie salvată din brațele lui Dunford, aşa că scoase un sunet menit să exprime acordul.

Emma aruncă o privire pe sub gene spre noua ei prietenă.

— Văd din expresia de pe chipul tău că te-a sărutat deja. Nu, nu roşi, sînt obişnuită cu astfel de lucruri. Am avut astfel de probleme cînd a trebuit să o supraveghez pe Belle.

— Ai supravegheat-o pe Belle?

— Şi nu m-am descurcat deloc bine. Dar nu contează. O să fii încîntată să afli că probabil voi fi la fel de neatentă şi cu tine.

— Ei bine, da, se bîlbîi Henry. Adică, aşa cred.

Văzu un divan acoperit cu damasc trandafiriu.

— Te deranjează dacă ne aşezăm un moment? Deodată mă simt foarte obosită.

Emma oftă.

— Te-am obosit, aşa e?

— Nu, sigur că nu... Ei bine, recunoscu Henry aşezîndu-se, da.

— Am tendința să le fac asta oamenilor, spuse Emma aşezîndu-se pe divan. Nu ştiu de ce.

* * *

Patru ore mai tîrziu, Henry avea sentimentul că ştia exact de ce, Emma Ridgely, ducesă de Ashbourne, era persoana cea mai plină de energie pe care o cunoştea, şi se includea pe listă pe ea însăşi. Iar Henry nu se considera o persoană prea letargică de fel.

Emma nu emana energie nervoasă, ci dimpotrivă. Femeia micuță era expresia vie a eleganței şi sofisticării, doar că tot ce făcea sau spunea avea atîta vitalitate încît însoțitorii ei rămîneau fără suflare doar privind-o. Era uşor de înțeles de ce o adora soțul ei. Henry spera doar ca Dunford să ajungă să o iubească şi pe ea într-o bună zi cu un astfel de devotament.

Cina se dovedi a fi minunată. Belle şi John nu sosiseră încă din Londra, aşa că la masă erau numai Dunford, Henry şi ducii de Ashbourne. Henry, încă neobişnuită să mănînce alături de altcineva în afară de servitorii de la Stannage Park, se bucura de companie, rîdea la auzul poveştilor despre copilăria celorlalți şi povestea şi ea despre sine.

— Chiar ai încercat să muți stupul mai aproape de casă? întrebă Emma rîzînd şi ducînd mîna la piept în timp ce încerca să-şi regăsească suflarea.

— Am o pasiune nestăvilită pentru dulciuri, explică Henry, şi cînd bucătăreasa mi-a spus că nu-mi mai dă nimic dulce, fiindcă nu mai era zahăr, m-am hotărît să rezolv eu însămi problema.

— Asta o s-o învețe pe doamna Simpson să inventeze scuze, spuse Dunford.

Henry ridică din umeri.

— Nu s-a ascuns niciodată după deget cu mine.

— Şi tutorii tăi n-au fost foarte supărați pe tine? insistă Emma.

— Vai, ba da, răspunse Henry fluturînd animată furculița. Am crezut că Viola o să leşine. Dar numai *după* ce mă trăgea pe roată şi mă făcea mici fărîme. Din fericire nu avea cum să mă pedepsească, fiindcă avea douăsprezece înțepături de albină pe brațe.

— Vai de mine, spuse Emma. Te-au înțepat şi pe tine?

— Nu. E uimitor, dar pe mine nu m-au înțepat deloc.

— Se pare că Henry se pricepe bine la albine, spuse Dunford încercînd din răsputeri să nu-şi amintească de propria sa reacție la aventurile ei cu stupi.

Simți un fior puternic de mîndrie cînd o văzu întorcîndu-se spre Emma ca să-i răspundă la, se părea, încă o întrebare despre stupul de albine. Prietenii lui o adorau pe Henry. Ştiuse că aşa avea să se întîmple, bineînțeles, dar încă simțea o nemărginită bucurie să o vadă aşa de fericită. Probabil că, pentru a suta oară numai în acea zi, se minună de norocul chior pe care-l avusese să o găsească pe singura femeie din lume care i se potrivea atît de bine, în absolut toate felurile.

Era minunat de directă şi de eficientă, dar capacitatea ei de a iubi nu cunoştea margini. Inima lui încă mai tresărea cînd îşi amintea despre acea zi în căsuța abandonată, cînd ea plînsese pentru moartea unui copil necunoscut. Avea o inteligență pe

măsura lui. Nu era nevoie nici măcar să o auzi vorbind ca să-ți dai seama că era neobișnuit de isteață – se citea în strălucirea ochilor ei argintii. Era teribil de curajoasă și aproape neînfricată. Nu avea cum să fie altfel, dat fiind că încercase – și reușise – să conducă o fermă și un domeniu de mărime modestă, timp de șase ani. Și, se gîndi Dunford zîmbind pe jumătate, se topea în brațele lui de fiecare dată cînd se atingeau, transformîndu-i sîngele în foc. O dorea în fiecare clipă din zi și nu voia nimic mai mult decît să îi arate cu mîinile și cu buzele cît de mult o iubea.

Deci aceea era iubirea. Aproape că rîse tare, chiar acolo, la masă. Nici nu era de mirare că poeții o lăudau atît.

— Dunford?

El clipi și ridică privirea.

Alex, se pare, încerca să-l întrebe ceva.

— Da?

— Am întrebat, repetă ducele, dacă Henry ți-a dat și ție motive similare de îngrijorare în ultimele săptămîni.

— Dacă nu pui la socoteală aventurile ei permanente cu stupii de albine de la Stanange Park, atunci pot să spun că a fost sufletul demnității și al decenței.

— Chiar așa? întrebă Emma. Ce ai făcut?

— Ei, nu a fost nimic, răspunse Henry, neîndrăznind să se uite la Dunford. N-am făcut decît să întind mîna și să rup un fagure de miere.

— Ce ai făcut, spuse el aspru, a fost să te expui pericolului să fii înțepată de sute de insecte furioase.

— Chiar ai băgat mîna în stup? întrebă Emma, aplecîndu-se înainte cu interes. Mi-ar plăcea să știu cum se face.

— Ți-aș fi îndatorat pe vecie, interveni Alex, vorbind cu Henry, dacă ai face tot posibilul să nu o înveți niciodată pe soția mea cum să facă așa ceva.

— N-am fost deloc în pericol, îi spuse ea, apoi se întoarse către Emma, de parcă ar fi fost nevoită să-i explice. Se sperie repede.

— Se sperie? repetă Emma.

— Dunford? întrebă Alex exact în acelaşi timp.

— Cred că glumeşti, adăugă Emma pe un ton care sugera că nu exista vreo alternativă.

— Suficient să spunem, interveni Dunford, dornic să scurteze discuţia despre acel subiect, că a reuşit să-mi ia zece ani din viaţă, şi cu asta, basta.

— Presupun că aşa este, spuse Henry, privind-o pe Emma şi ridicînd din umeri, fiindcă m-a pus să promit că nu o să mai mănînc niciodată miere.

— Chiar aşa? Dunford, cum ai putut? Nici măcar Alex n-a fost atît de crud cu mine.

Dacă soţul ei avea vreo obiecţie la afirmaţia ei cum că ar fi fost puţin cam crud, nu o exprimă cu voce tare.

— Doar ca să nu rămîn în istorie drept cel mai autoritar bărbat din Marea Britanie, Emma, nu i-am interzis să mănînce miere.

Dunford se întoarse spre Henry.

— N-am făcut decît să te rog să promiţi că n-ai s-o mai procuri tu însăţi, şi sincer, conversaţia asta a devenit obositoare.

Emma se aplecă spre Henry şi şopti, cu o voce care se auzea clar pînă în cealaltă parte a mesei:

— Nu l-am văzut niciodată aşa.

— Şi e bine?

— Foarte bine.

— Emma? spuse Dunford pe un ton înfricoşător de calm.

— Da, Dunford?

— Numai extrem de bunele mele maniere şi faptul că tu eşti o doamnă mă împiedică să-ţi spun să taci din gură.

Henry se uită speriată la Alex, convinsă că acesta avea să-l atace pe Dunford pentru că îi insultase soţia, dar ducele nu făcu decît să-şi acopere gura şi să se înece cu ceva ce probabil era un hohot de rîs, pentru că nu mai mîncase nimic de cîteva minute bune.

— Maniere extrem de bune, într-adevăr, răspunse Emma acru.

— Nu poate să fie din cauză că eşti o doamnă, spuse Henry, gîndindu-se că probabil Dunford era foarte bun prieten al familiei, dacă Alex rîdea la o replică a lui care ar fi putut foarte bine să fie interpretată drept insultă la adresa Emmei. Nu de alta, dar şi mie mi-a spus odată să tac din gură, şi ştiu din surse sigure că şi eu sînt o doamnă.

De această dată Alex începu să tuşească atît de violent încît Dunford se simţi obligat să-l bată tare pe spate. Sigur, este în întregime posibil să fi căutat cu tot dinadinsul o scuză ca să facă asta.

— Şi care este sursa asta sigură? întrebă Dunford.

— Ei, cum? Tu eşti, bineînţeles, spuse Henry şi se aplecă înainte, cu o strălucire poznaşă în ochi. Şi ar trebui să ştii mai bine.

Emma i se alătură soţului ei într-un concert de tuse. Dunford se sprijini de spătarul scaunului şi un zîmbet de admiraţie îi apăru pe chip, cu toate că nu foarte convins.

— Ei bine, Hen, spuse făcînd un semn spre duce şi ducesă, se pare că i-am doborît pe ei doi.

Henry înclină capul într-o parte.

— N-a fost prea greu, aşa e?

— Deloc. Nu au reprezentat o provocare.

— Emma, draga mea, spuse Alex reuşind să-şi recapete răsuflarea, cred că tocmai ne-a fost jignită onoarea.

— Să ştii! N-am mai rîs de mult cu atîta poftă.

Emma se ridică şi-i făcu semn lui Henry să o urmeze în salon.

— Hai să plecăm şi să-i lăsăm pe cei doi domni să-şi fumeze trabucurile şi să-şi bea vinul de porto.

— Poftim, vulpiţă, spuse Dunford ridicîndu-se. O să afli în sfîrşit ce se întîmplă cînd se retrag doamnele, după cină.

— Ţi-a spus „vulpiţă"? întrebă Emma cînd ieşiră.

— Da, aşa îmi spune uneori.

Emma îşi frecă palmele una de alta.

— E mai bine decît credeam.

— Henry! Aşteaptă numai o clipă!

Tînăra se întoarse şi-l văzu pe Dunford apropiindu-se cu paşi mari.

— Dacă-mi permiţi să-ţi spun repede ceva, rosti el.

— Da, bineînţeles.

O trase deoparte şi îi vorbi încet, astfel ca Emma să nu audă, indiferent cît de mult s-ar fi străduit să tragă cu urechea.

— Trebuie să te văd în seara asta.

Henry se cutremură de plăcere la auzul tonului său urgent.

— Chiar aşa?

El dădu din cap.

— Trebuie să-ţi vorbesc în intimitate.

— Nu sînt sigură...

— Eu n-am fost niciodată mai sigur. O să-ţi bat la uşă la miezul nopţii.

— Dar Alex şi Emma...

— Se retrag mereu la unsprezece, zîmbi el cu şiretenie. Le place să fie în intimitate.

— Bine, dar...

— Bine. Ne vedem atunci.

O sărută repede pe frunte.

— Nu spune nici un cuvînt, nimănui, despre asta.

Henry clipi şi-l privi cum se întorcea în sufragerie. Emma veni lîngă ea cu remarcabilă repeziciune pentru o femeie gravidă în şapte luni.

— Ce-a fost asta?

— Nimic, de fapt, spuse Henry stînjenită, ştiind că nu era o mincinoasă prea bună şi încercînd să treacă peste acel moment cu atîta îndrăzneală cîtă putea.

Emma pufni cu neîncredere.

– Nu, serios. El a vrut doar... să-mi spună să mă port frumos.

– Să te porți frumos? repetă Emma pe un ton bănuitor.

– Știi, să nu mă fac de rîs sau ceva.

– Asta chiar că e o minciună, sînt sigură, răspunse ducesa. Chiar şi Dunford trebuie să-şi dea seama că nu ai cum să faci o scenă la mine în salon, dacă singura de față sînt eu.

Henry zîmbi pierdut.

– E clar, însă, continuă noua ei prietenă, că nu o să scot adevărul de la tine, aşa că n-o să-mi irosesc prețioasa energie încercînd.

– Mulțumesc, murmură Henry cînd reîncepură să meargă spre salon.

Păşi alături de Emma şi strînse din pumnii ei mici, entuziasmată. În acea seară Dunford avea să-i spună că o iubea. Simțea asta.

Capitolul optsprezece

11:57

Henry îşi strînse poalele halatului şi se uită la ceasul de pe noptieră. Era nebună fiindcă acceptase, proastă să fie atît de îndrăgostită de el încît să fie de acord cu un astfel de plan, deşi ştia că se comporta mai mult decît indecent. Chicoti în sinea ei cînd îşi aminti cît de puțin îi păsa de etichetă la Stannage Park. Nu ştia despre ea şi nu îi păsa. După numai două săptămîni la Londra ajunsese să înțeleagă că un lucru pe care o domnişoară nu trebuia să-l facă niciodată era să primească un domn în dormitorul ei, mai ales cînd restul casei era întunecată şi locuitorii ei dormeau.

Dar ea nu reuşise să adune suficientă teamă feciorelnică încît să-l refuze. Ce voia şi ce ştia că e bine să facă erau două lucruri cu totul diferite, iar dorința cîştigase de departe în fața bunei cuviințe.

11:58

Se aşeză pe pat şi atunci, dîndu-şi seama unde era, sări ca arsă. *„Calmează-te, Henry"* îşi spuse încrucişînd brațele, apoi desfăcîndu-le, apoi încrucişîndu-le la loc. În timp ce mergea dintr-o parte într-alta a camerei, trecu pe lîngă oglindă, îşi văzu expresia severă, apoi îşi desfăcu iar brațele. Nu voia să-l primească întinsă pe pat, dar nu era nevoie să pară atît de supărată.

11:59

O bătaie discretă se auzi la uşă. Henry zbură să deschidă.

— Ai venit mai devreme, şopti agitată.

— Da?

Dunford căută ceasul în buzunar.

— Vrei să intri odată? şuieră ea trăgîndu-l înăuntru. Poate să te vadă oricine acolo.

Dunford îşi puse ceasul înapoi în buzunar, zîmbind larg în tot acest timp.

— Şi nu mai zîmbi! adăugă ea apăsat.

— Pentru că... îmi trezeşti tot felul de emoţii.

Dunford se uită la tavan şi încercă să nu rîdă. Dacă ea credea că acea afirmaţie avea să-l facă să nu mai zîmbească, o luase razna.

— Despre ce voiai să-mi vorbeşti? şopti.

El se apropie de ea în doi paşi rapizi.

— Într-o clipă, murmură. Mai întîi trebuie să...

Îşi lăsă buzele să completeze propoziţia, sărutînd-o aprins. Nu venise cu intenţia să o sărute imediat, dar ea arăta atît de adorabil în cămaşa de noapte, cu părul desfăcut! Henry scoase un suspin mic şi trupul i se mişcă puţin, sprijinindu-se de silueta lui mare.

Fără voie, Dunford se retrase.

— N-o să facem nimic dacă o să continuăm aşa...

Cuvintele i se stinseră cînd surprinse expresia pierdută de pe chipul lui Henry. Buzele ei păreau insuportabil de trandafirii, chiar şi la lumina lumînărilor, şi erau puţin desfăcute, umede.

— Ei, poate doar încă o dată.

O trase din nou la piept şi îi căută buzele pentru încă un sărut foarte apăsat. Ea îl săruta cu la fel de multă pasiune, iar Dunford îşi dădu seama ca prin vis că braţele ei se ridicaseră în jurul gîtului său. O scînteie de raţiune îşi făcu, însă, loc în mintea lui, iar el se desprinse din nou din îmbrăţişare.

— Destul, spuse încet, certîndu-se pe sine.

Răsuflă tremurat şi ridică privirea. Mare greşeală. Încă un fior aprins de dorinţă îl traversă cînd ochii îi căzură asupra lui Henry.

— Ce-ar fi să stai tu acolo? rosti răguşit, arătînd cu mîna într-o direcţie oarecare.

Henry nu avea idee că sărutul îl tulburase la fel de mult ca şi pe ea, aşa că îl ascultă întocmai. Urmări cu privirea mişcarea mîinii lui şi spuse:

— Pe pat?

— Nu, adică...

Dunford îşi drese glasul.

— Te rog să *nu* te aşezi pe pat.

— Bine, spuse ea lent, aşezîndu-se pe un fotoliu cu spătar drept, tapițat cu un material în dungi albastre şi albe.

Dunford se apropie de fereastră şi se uită afară, încercînd să-i dea voie trupului său să-şi revină. Acum, că era în camera ei la miezul nopții, nu mai ştia sigur că acela fusese cel mai isteț plan al său. De fapt, era convins de contrariul. Inițial îşi propusese să o ducă pe Henry la picnic a doua zi şi să o ceară acolo de soție, dar în acea seară, la cină, îi trecuse deodată prin minte că sentimentele lui erau mai puternice decît simpla afecțiune sau dorință. O iubea.

Nu, nu doar că o iubea. *Avea nevoie* de ea. Avea nevoie de ea aşa cum avea nevoie de apă şi de mîncare, aşa cum florile de la Stannage Park aveau nevoie de soare. Îşi amintea cum, într-o dimineață, la micul-dejun în Cornwall, ea se uitase pe fereastră cu o expresie de plăcere pură. Îşi imagina că aşa arăta şi el cînd se uita la ea.

Aşa că atunci, aşezat în sufrageria informală de la Westonbirt, cu o bucată de sparanghel în furculiță, simțise că devenise deodată imperios necesar să-i spună toate acele lucruri cît mai curînd. Sentimentele lui erau prea puternice şi prea dureroase ca să le păstreze pentru sine. O întîlnire secretă i se păruse singura opțiune acceptabilă.

Trebuia să-i spună cît de mult o iubea şi, Dumnezeu îi era martor, n-avea să părăsească acea cameră înainte să facă mărturisirea cu pricina.

— Henry, spuse răsucindu-se spre ea.

Tînăra stătea cu spatele drept, în fotoliul pe care-l alesese. El îşi drese glasul şi încercă din nou.

— Henry.

— Da?

— Probabil că n-ar fi trebuit să vin aici în seara asta.

— Nu, spuse ea, cu toate că nu părea deloc convinsă.

— Dar aveam nevoie să fiu singur cu tine, iar mîine mi se părea la distanță de o eternitate.

Ea făcu ochii mari. Nu era stilul lui să folosească astfel de cuvinte mari. Părea destul de agitat, aproape emoționat, şi cu siguranță că nu îi era caracteristic să fie emoționat din vreun motiv. Deodată, el micşoră distanța dintre ei şi îngenunche la picioarele ei, pe podea.

— Dunford, spuse ea cu o voce întretăiată, neştiind ce să facă mai departe.

— Şşt, iubirea mea, rosti el.

Apoi îşi dădu seama că exact asta încerca să spună. Ea era iubirea lui.

— Te iubesc, Henry, rosti cu o voce precum catifeaua bătută. Te iubesc aşa cum n-am visat că voi putea să iubesc vreodată vreo femeie. Te iubesc ca pe toate lucrurile frumoase şi bune de pe lume. Ca pe stelele de pe cer şi ca pe fiecare fir de iarbă de la Stannage Park. Te iubesc ca pe fațetele unui diamant, ca pe urechile lui Rufus, şi...

— Vai, Dunford, izbucni ea. Şi eu te iubesc. Te iubesc atît de mult!

Alunecă pe podea, alături de el, şi-l luă de mîini, sărutîndule pe rînd, apoi pe amîndouă împreună.

— Te iubesc atît de mult, murmură din nou. Atît de mult şi de atîta vreme!

— Am fost un prost, spuse el. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce comoară eşti de cînd te-am văzut. Am pierdut atît de mult timp!

— Numai o lună, spuse ea cu emoție în glas.

— Mi se pare o eternitate.

Ea se aşeză pe covor şi-l trase după ea.

— A fost cea mai frumoasă lună din viaţa mea.

— Sper ca şi restul vieţii tale să fie la fel, iubirea mea.

Băgă mîna în buzunar şi scoase ceva.

— Vrei să te măriţi cu mine?

Henry ştia că avea să o ceară de soţie, ba chiar se aşteptase să facă asta în acea călătorie în provincie, dar tot se simţi copleşită. Îi dădură lacrimile şi nu reuşi decît să dea din cap, pentru că îşi pierduse abilitatea de a vorbi.

Dunford desfăcu degetele şi scoase la iveală un diamant minunat, oval, aşezat pe o bandă simplă din aur.

— N-am putut găsi nimic care să concureze cu strălucirea ochilor tăi, spuse blînd. Ăsta e cel mai frumos inel pe care l-am găsit.

— E minunat, spuse ea încet. Nu am avut niciodată ceva atît de frumos.

Ridică privirea, emoţionată.

— Eşti sigur că ni-l permitem?

Dunford rîse scurt, amuzat de preocuparea ei pentru finanţele lor. Evident, nu ştia că, deşi nu avusese nici un titlu înainte, familia lui era una dintre cele mai bogate din Anglia. Era, de asemenea, absurd de încîntat de felul în care ea spusese „*ni-l permitem*". Îi ridică mîna la buzele sale, o sărută galant, apoi spuse:

— Te asigur, vulpiţă, că ne-au mai rămas suficienţi bani încît să cumpărăm o turmă întreagă de oi pentru Stannage Park.

— Dar trebuie să reparăm mai multe fîntîni şi...

— Taci, îi spuse el închizîndu-i buzele. Nu-i nevoie să-ţi mai faci griji din cauza banilor.

— Nu mi-am făcut niciodată probleme cu adevărat din cauza asta, încercă ea să spună în timp ce el încă îi ţinea buzele între degete.

El oftă şi-şi dădu drumul, iar ea continuă:

— Doar că îmi place să fac economie.

— Foarte bine.

Îi ridică bărbia cu degetul arătător şi o sărută pe buze.

— Dar, dacă eu vreau cîte ceva extravagant din cînd în cînd, drept cadou pentru soţia mea, mă aştept să nu ai obiecţii.

Henry admiră inelul pe care i-l pusese pe deget şi o traversă un fior de plăcere cînd îl auzi folosind cuvîntul „soţie".

— Nici una, murmură, simţindu-se frivolă şi feminină.

După ce se uită la inel din stînga, din dreapta şi de la doi centimetri distanţă de lumînare, ridică din nou privirea şi întrebă simplu:

— Cînd putem să ne căsătorim?

El îi luă obrajii în palme şi o sărută din nou.

— Cred că asta-mi place mai mult şi mai mult la tine.

— Ce anume? întrebă ea, fără să-i pese că îl îndemna să o complimenteze.

— Eşti foarte sinceră, dezarmant de deschisă şi minunat de directă.

— Şi toate sînt calităţi, sper?

— Sigur, vulpiţo, cu toate că ai fi putut să fii, cred, mai directă cu mine cînd am sosit la Stannage Park. Poate că am fi reuşit să rezolvăm problema de acolo fără să ne aventurăm în cotetul porcilor.

Henry zîmbi.

— Dar cînd putem să ne căsătorim?

— Cam în două luni, cred, spuse el, simţind cum un val agonizant de frustrare îl cuprinde.

— Două *luni*?

— Mă tem că da, iubirea mea.

— Eşti nebun?

— Se pare, pentru că probabil o să mă sting de dorinţă în acest timp.

— Atunci de ce nu faci rost de un certificat special, ca să ne căsătorim săptămîna viitoare? Nu poate să fie aşa de greu să obţii unul. Emma mi-a spus că ea şi Alex aşa au făcut.

Se opri şi se încruntă.

— Acum, că mă gîndesc, cred că la fel a fost şi în cazul lui Belle şi al lui John.

— Nu vreau să te fac să suferi din cauza zvonurilor legate de căsătoria noastră pripită, spuse el cu blîndeţe.

— O să mă rănească mai tare să nu pot să te am! spuse ea deloc temperată.

Un nou val de dorinţă îi traversă lui Dunford trupul. Probabil că ea nu spusese „să te am" cu sensul carnal din mintea lui, dar expresia îl aprinse chiar şi aşa. Îşi forţă glasul să sune egal şi spuse:

— O să se discute oricum, pentru că îţi sînt tutore. Nu vreau să înrăutăţesc lucrurile, mai ales fiindcă n-ar fi greu pentru cineva să descopere că am fost singuri mai bine de o săptămînă, în Cornwall.

— Credeam că nu-ţi pasă de bîrfele nobilimii.

— Îmi pasă de tine, vulpiţă. Nu vreau să te văd suferind.

— Nu o să sufăr. Promit. O lună?

El nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decît să facă nunta într-o *săptămînă*, dar încerca să se comporte matur.

— Şase săptămîni.

— Cinci.

— Bine, spuse el, cedînd fiindcă inima îi era de partea ei, chiar dacă mintea nu.

— Cinci săptămîni, spuse ea, nu prea încîntată de acea victorie. E atît de mult!

— Nu chiar, vulpiţo. O să ai multe lucruri de făcut.

— Da?

— Caroline o să vrea să te ajute să-ţi alegi trusoul şi cred că Belle şi Emma o să vrea să participe şi ele. Sînt sigur că mama

mea o să vrea să te asiste şi ea, dar acum e în vacanță pe continent.

— Ai o mamă?

El ridică o sprînceană.

— Ai crezut că m-am născut prin grație divină? Tata a fost un bărbat remarcabil, dar nici măcar el n-a fost *atît* de talentat.

Henry făcu o grimasă, ca să-i arate că n-avea de gînd să-i ia împunsătura în serios.

— Nu vorbeşti niciodată despre ea. Spui foarte rar lucruri despre părinții tăi.

— Nu prea mă mai văd cu mama, acum că tata a murit. Preferă clima caldă a Mediteranei.

O tăcere stînjenitoare coborî asupra lor. Henry îşi dădu seama deodată că stătea pe podeaua dormitorului, îmbrăcată în halat de noapte, în compania unui bărbat foarte viril care nu dădea vreun semn că ar fi vrut să plece prea curînd.

Şi cel mai îngrozitor era că pe ea nu o deranja deloc asta. Oftă, gîndindu-se că, probabil, avea sufletul unei femei decăzute.

— De ce ai oftat, draga mea? murmură Dunford atingîndu-i obrazul.

— Mă gîndeam că ar trebui să-ți cer să pleci, şopti ea.

— Ar trebui?

Henry dădu din cap.

— Dar nu vreau să fac asta.

Dunford inspiră cu greu.

— Uneori cred că nu ştii ce spui.

Ea îşi puse mîna în mîna lui.

— Ba ştiu.

Dunford se simțea ca unul condus la tortură. Se aplecă înainte, ştiind că totul avea să se termine cu o baie rece, solitară, dar incapabil să reziste tentației cîtorva sărutări furate. Desenă cu limba conturul buzelor ei, savurîndu-i gustul.

— Eşti atît de minunată, murmură. Exact ce-mi doream.

— Exact? repetă ea rîzînd întretăiat.

— Îhm.

Îşi strecură mîna pe sub halatul ei şi o sprijini deasupra unui sîn acoperit de cămaşa de noapte.

— Nu că ştiam în acel moment.

Herny lăsă capul pe spate, în timp ce el o sărută în jos, pe gît. Căldura lui părea să fie peste tot, iar ea abia dacă putea să mai reziste senzaţiilor care o copleşeau. Respira neregulat, apoi, deodată, nu mai respiră deloc cînd el strînse cu blîndeţe sînul pe care-l cuprinsese în palmă.

— Doamne, Dunford, spuse ea cu glasul întretăiat, străduindu-se să respire. Doamne!

El îşi lăsă cealaltă mînă să alunece de-a lungul spatelui ei şi îi cuprinse posteriorul rotund în palmă.

— Nu e destul, spuse apăsat. Dumnezeu să mă ajute, dar nu e suficient.

Strîngînd-o în braţe, o ajută să se întindă pe covor. În lumina strălucitoare a lumînărilor, părul ei lucea în tonuri fine, aurii. Ochii ei erau ca de argint topit, languroşi şi plini de dorinţă. Îl chemau mai aproape...

Cu mîinile tremurînd, Dunford dădu la o parte marginile de mătase ale halatului. Cămaşa ei de noapte era din bumbac, fără mîneci, aproape feciorelnică. Îi trecu prin minte că el era primul bărbat care o vedea astfel şi că avea să fie singurul care avea s-o vadă vreodată aşa. Nu visase niciodată că ar fi putut să fie atît de posesiv, dar la vederea ei, simţindu-i pielea şi parfumul trupului neatins, instinctul primitiv îl copleşi, făcîndu-l să-şi dorească să o facă a lui.

Voia să o posede, să o devoreze. Dumnezeu să-l ajute, voia să o închidă într-un turn şi nici un alt bărbat să nu o vadă vreodată.

Henry se uită la chipul lui, care se transforma într-o mască a emoţiilor primare.

— Dunford? întrebă cu ezitare în glas. Ce s-a întîmplat?

El o privi o clipă, de parcă ar fi încercat să-i memoreze trăsăturile, de la cea mai importantă şi pînă la semnul din naştere din spatele urechii.

— Nimic, spuse într-un sfîrşit. Doar că...

— Doar că?

El rîse aspru, gutural.

— Mă faci să simt nişte lucruri...

Îi duse mîna deasupra inimii sale agitate.

— Nişte lucruri atît de puternice încît mă sperii.

Henry nici nu mai respiră. Nu visase vreodată că pe el ar fi putut să-l sperie ceva. În ochi îi strălucea o lumină mai intensă decît de obicei, iar ea se întrebă speriată dacă şi ea arăta la fel. Dunford nu o mai strîngea la fel de tare de mînă, iar ea îi atinse buzele, mîngîindu-l cu blîndeţe.

El gemu de plăcere, apoi îi prinse iar mîna, ţinînd-o prizonieră lîngă gura lui. Îi sărută vîrfurile degetelor, zăbovind asupra fiecăruia de parcă ar fi fost delicios de dulci. După aceea începu să deseneze cercuri lente cu vîrful limbii în jurul degetului ei arătător.

— Dunford, şopti ea, abia reuşind să mai gîndească limpede din cauza fiorilor de plăcere din braţ.

El îi trase degetul mai adînc în gură, sugînd cu blîndeţe şi trecîndu-şi limba peste unghia ei.

— Ţi-ai spălat părul, spuse încet.

— De unde ştii.

El îi supse din nou degetul înainte să răspundă.

— Ai gust de lămîie.

— Au oranjerie aici, spuse ea abia recunoscîndu-şi propria voce. Au şi un lămîi, iar Emma a spus că pot să...

— Hen?

— Ce e?

El zîmbi încet, leneş.

— Nu vreau să aud despre lămîiul Emmei.

— Nu credeam că vrei, spuse ea prosteşte.

Dunford se aplecă puțin.

— Ce vreau să fac e să te sărut.

Ea nu se mişcă, fiindcă nu putea, atît de vrăjită era de lumina strălucitoare din privirea lui.

— Şi cred că şi tu vrei să te sărut.

Ea dădu emoționată din cap. Dunford se aplecă pînă la ea şi îşi sprijini cu blîndețe buzele de buzele ei. O exploră încet, tachinînd-o, fără să-i ceară nimic ce ea nu era gata să-i dea. Henry îşi simțea întreg trupul vibrînd. Fiecare centimetru era cald datorită căldurii lui Dunford. Buzele ei se desfăcură puțin şi un geamăt şters scăpă dintre ele.

Schimbarea din Dunford fu instantanee. Acel suspin slab de dorință activă ceva profund şi disperat în el, îl făcu să devină un agresor de temut, care dorea să-i însemneze trupul cu trupul său. Mîinile lui ajunseră peste tot, explorară curbura lină a taliei ei, îi mîngîiară picioarele de sus pînă jos, se scufundară în părul ei des. Dunford îi gemu numele iar şi iar, aproape ca pe o litanie a dorinței. Simțea că se îneacă, iar ea era singura care-l ținea la suprafață.

Şi atunci, din nou, simți că nu-i era de ajuns. Degetele sale, surprinzător de pricepute, îi desfăcură nasturii cămăşii de noapte şi deschiseră materialul alb. Dunford îşi ținu respirația.

— Doamne, Henry, şopti uluit. Eşti foarte frumoasă.

Ea încercă să se acopere, din reflex, dar el îi dădu mîinile la o parte, spunînd:

— Nu. Sînt perfecți.

Henry rămase cu totul nemişcată, stingheră sub ochii lui cu privirea lor netulburată. Se simțea prea goală, prea expusă.

— Nu pot, spuse pînă la urmă, încercînd să se acopere la loc.

— Ba da, poți, murmură el, dîndu-şi seama că disconfortul ei izvora mai degrabă din vulnerabilitate decît din teama de apropiere.

Îi acoperi unul dintre sîni cu mîna lui mare, simțind nespusă plăcere cînd sfîrcul ei se strînse la atingerea lui. Se aplecă, abia văzînd expresia de uimire de pe chipul ei cînd îi cuprinse sfîrcul cu buzele. Henry suspină şi se zbătu sub el, apoi îi cuprinse capul în palme, iar Dunford nu ştiu dacă voia să-l împingă sau să-l tragă mai aproape. Îi alintă pielea înfiorată, traversînd cu limba dintr-o parte într-alta şi strîngîndu-i rotunjimea sînului în palmă.

Henry nu mai ştia sigur dacă era moartă sau vie. Nu se simțea neapărat moartă, dar nici nu mai fusese aşa vreodată, aşa că, de unde să ştie? Şi nu mai simțise niciodată, de asta era sigură, astfel de emoții cît timp fusese în viață.

Dunford ridică privirea şi se uită la ea.

— La ce te gîndeşti? întrebă răguşit, amuzat şi curios în legătură cu expresia de pe chipul ei.

— N-ai crede dacă ți-aş spune, răspunse ea rîzînd întretăiat.

El zîmbi, decizînd că prefera să-şi continue activitatea amoroasă decît să discute mai departe despre subiect. Cu un geamăt de plăcere, se mută deasupra celuilalt sîn, alintîndu-l pînă cînd îl aduse în aceeaşi stare ca şi pe celălalt.

— Îți place, nu-i aşa? murmură, auzindu-i micile suspine de plăcere.

Copleşit de afecțiunea pe care o simțea pentru ea se ridică şi îi atinse nasul cu nasul lui.

— Mi-am amintit în ultimele cinci minute să-ți spun că te iubesc?

Ea clătină din cap şi nu se putu abține să zîmbească.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, dar...

Cuvintele i se pierdură şi păru stînjenită.

— Dar ce?

Dunford îi atinse obrazul, mişcîndu-i puțin capul ca să o privească în ochi.

— Mă întrebam... adică...

Se opri şi îşi muşcă buzele înainte să continue:

— Vreau să ştiu dacă pot să...

— Spune-mi, vulpiță.

— Dacă pot să fac şi eu ceva pentru tine, încheie ea, închizînd ochii, fiindcă el nu o lăsa să-şi mute privirea.

El se încordă. Cuvintele ei timide, nesofisticate, treziseră în el o dorință pe care nu şi-ar fi imaginat-o niciodată.

— Ar fi mai bine să nu faci asta, spuse răguşit.

Văzînd expresia ei îndurerată, continuă:

— Mai tîrziu, însă, o să poți. Clar mai tîrziu.

Ea dădu din cap, părînd că înțelegea.

— Atunci vrei, te rog, să mă săruți din nou? întrebă ea în şoaptă.

Era pe jumătate îmbrăcată, îmbujorată de dorință, sub el, iar Dunford era nebuneşte îndrăgostit de ea. Nu avea cum să o refuze. O sărută din nou, simțindu-şi sufletul pulsînd de emoție, mîngîindu-i cu blîndețe sînii cu o mînă, în timp ce degetele celeilalte i se împleteau în părul ei. O sărută la nesfîrşit. Nu-i venea să creadă că o pereche de buze puteau să fie atît de fascinante, că nu simțea nevoia să o mai sărute şi în altă parte, poate pe gît, în spatele urechii sau pe sîni.

Mîinile, însă, îi erau altceva, şi simți cum una dintre ele se strecura mai jos, pe deasupra abdomenului ei plat, pînă la părul cîrlionțat care-i acoperea feminitatea. Henry se crispă, dar nu prea mult. Dunford îi cucerise deja toate apărările, iubindu-i sînii.

— Şşt, dragostea mea, şopti el. Nu vreau decît să te ating. Doamne, *am nevoie* să te ating.

Henry răspunse emoției sălbatice din vocea lui. Simțea şi ea aceeaşi pasiune curgîndu-i prin vene. Îşi spuse că trebuia să se relaxeze cînd el ridică privirea şi se uită fix în ochii ei, apoi întrebă:

— Îmi dai voie?

Vorbise atît de supus şi de plin de respect încît Henry crezu că avea să i se frîngă inima. Dădu din cap, gîndindu-se că avea

să fie plăcut. Dunford era alături de ea, iar el nu ar fi făcut nimic care să o rănească. Avea să-i placă. Avea să fie bine.

Se înşela. Aproape că țipă din cauza pulsațiilor de plăcere care o cuprinseră cînd el o atinse.

— Dumnezeule, suspină.

„Plăcut" nu descria nici pe departe lucrurile pe care i le făcea el. Era prea bine, prea mult. Trupul ei nu putea să reziste. Începu să se ferească de el, gîndindu-se că avea să explodeze cu siguranță dacă el nu se oprea din acea tortură delicioasă.

Dunford chicoti cînd o văzu zbătîndu-se.

— O să te răneşti de la covor, o tachină.

Henry îl privi fără să înțeleagă, fiindcă mintea îi era atît de amețită de pasiune încît îi luă cîteva momente ca să priceapă ce-i spunea el. Dunford rîse din nou şi se ridică de deasupra ei, o luă în brațe şi o duse spre patul moale.

— Ştiu că ți-am spus că patul ar fi o mare greşeală, murmură el, dar nu pot să te las să-ți zgîrii spatele, nu?

Ea simți cum se scufunda în pat, apoi el se aşeză deasupra ei, iar căldura sa îi arse pielea. Dunford îşi strecură imediat mîna în jos, înapoi de unde plecase înainte, şi o tachină şi o alintă, ducînd-o din ce în ce mai aproape de uitare. Îşi strecură degetul înăuntrul ei, continuînd s-o mîngîie pe dinafară cu degetul mare, în locul cel mai sensibil, cu mişcări de înainte şi înapoi...

— Dunford, suspină Henry. Eu... Tu...

Greutatea lui o apăsa adînc în saltea. Dunford era fierbinte, puternic, iar ea nu reuşi să-şi controleze trupul şi-l cuprinse cu pulpele.

— Doamne, Henry, gemu el. Eşti atît de pregătită... Atît de... N-am vrut să... Eu...

Ei nu îi mai păsa de intențiile lui de dinainte. Nu voia decît să-l aibă pe bărbatul din brațele ei, pe bărbatul pe care-l iubea. Şi îl voia cu totul. Îşi ridică şoldurile mai mult, lipindu-se de trupul lui aprins.

Ceva din sufletul lui Dunford plesni. Îşi luă mîna de pe ea, apoi îşi defăcu pantalonii dintr-o mişcare.

— Hen, gemu el. Am nevoie de tine. Acum.

Începu să-i mîngîie sînii, apoi spatele, apoi şoldurile. Mîinile i se mişcau cu viteza fulgerului, conduse de hotărîrea să îi atingă fiecare părticică a pielii catifelate.

El îi cuprinse în palme coapsele suple şi i le desfăcu mai mult. Vîrful bărbăţiei lui o atinse, iar el gemu cînd o simţi udă şi caldă.

— Henry, eu...

Buzele refuzară să rostească întrebarea pînă la capăt, dar ea o citea în privirea lui. Dădu aprobator din cap. El se mişcă înainte, cu blîndeţe, iar pielea ei moale se opuse apăsării.

— Relaxează-te, îi murmură Dunfrod.

Henry dădu din cap. Nu visase niciodată că trupul unui bărbat ar fi putut să pară atît de mare în interiorul ei. Era bine, dar foarte... neobişnuit.

— Henry, şopti el îngrijorat. S-ar putea să te doară, dar numai o clipă. Dacă aş putea...

Ea îi atinse obrazul.

— Ştiu.

Dunford se mişcă înainte, pătrunzînd-o cu totul. Henry se crispă din cauza fiorului dureros, neaşteptat.

El rămase imediat nemişcat, deasupra ei, sprijinit pe coate.

— Te-am rănit? întrebă repede.

Ea clătină din cap.

— Nu chiar. Doar că... Acum e mai bine.

— Eşti sigură, Henry? Pot să mă retrag.

Pe chipul lui se citea clar că o astfel de acţiune ar fi fost tortură, nu altceva. Tînăra zîmbi.

— Nu vreau decît să mă săruţi.

Îl privi aplecîndu-se încet deasupra ei.

— Sărută-mă. Atît.

El îi îndeplini dorința. Buzele sale le devorară pe ale ei şi trupul lui începu să se mişte, lent la început, apoi din ce în ce mai repede. Pierdea controlul şi simțea nevoia ca şi ea să se abandoneze la fel. Îşi duse mîna între trupurile lor şi o atinse.

Henry explodă. Senzația începu în abdomen, apoi trupul i se încordă. Tresări, gîndindu-se că muşchii n-aveau să poată să reziste acelei tensiuni, că aveau să se frîngă, apoi, ca prin minune, simți cum totul se relaxează, cum trupul îi e cald şi liniştit.

Capul îi căzu într-o parte şi pleoapele i se închiseră, dar simți privirea atentă a lui Dunford pe chipul ei. Se uita la ea, ştia aşa cum ştia bine cum o chema, şi îi spunea astfel cît de mult o iubea.

— Şi eu te iubesc, oftă.

Dunford nu crezuse că se putea să simtă mai multă tandrețe pentru ea decît simțea deja, dar declarația ei de dragoste rostită pe un ton atît de blînd era ca un sărut direct în inimă. Nu era sigur ce anume intenționase cînd intrase în dormitorul ei. Probabil că, în subconştient, îşi dorise să facă dragoste cu ea, dar nu visase niciodată că avea să simtă atîta plăcere doar făcîndu-i ei plăcere.

Rămase deasupra ei, mulțumit pentru moment numai să fie martorul sufletului ei care se întorcea încet pe pămînt. După aceea, lent şi cu mare părere de rău, se retrase din corpul ei.

Henry deschise imediat ochii.

— Nu vreau să te las însărcinată, şopti el. Nu încă, măcar. Cînd vine momentul, o să-mi facă foarte mare plăcere să te văd grea, rotundă.

Henry se cutremură, fiindcă vorbele lui erau neaşteptat de erotice. Dunford se aplecă şi o sărută pe nas, apoi îşi luă hainele. Ea întinse mîinile spre el.

— Te rog, nu pleca.

El îi atinse fruntea şi îi dădu la o parte o şuviță de păr mătăsos.

— Aş vrea să nu fie nevoie să plec, murmură. Nu aveam de gînd să fac asta, cu toate că nu pot să spun că-mi pare rău, spuse zîmbind.

— Dar tu nu ai...

— Trebuie să mai aşteptăm, draga mea.

O sărută blînd, fiindcă nu putea să se abţină.

— Pînă în noaptea nunţii. Vreau să fie perfect.

Henry era atît de relaxată încît abia dacă putea să se mişte, însă cumva reuşi să zîmbească îndrăzneţ.

— Ar fi perfect oricum.

— Ştiu, dar vreau să mă asigur că nou-sosiţii în familia noastră nu sosesc mai curînd de nouă luni după nuntă. Nu vreau să-ţi murdăresc reputaţia.

Ei nu prea îi păsa de reputaţie în acel moment, dar, de dragul lui, dădu înţelegător din cap.

— O să fii bine?

El închise o clipă ochii.

— Poate peste cîteva ore.

Ea întinse mîna şi-l atinse cu compasiune, dar o trase la o parte cînd el clătină din cap şi spuse:

— Mai bine nu faci asta.

— Îmi pare rău.

— Te rog să nu-ţi ceri iertare.

Dunford se ridică.

— Eu... cred că o să ies şi o să merg să înot. E un lac nu departe de aici şi aud că e foarte rece.

Spre oroarea ei, Henry chicoti. El încercă să pară supărat, dar nu reuşi pe de-a-ntregul. Se aplecă şi o sărută o ultimă dată, atingîndu-i blînd cu buzele sprînceana. După aceea se îndreptă spre uşă şi puse mîna pe clanţă.

— Henry?

— Da?

— Ar fi bine să ne căsătorim în *patru* săptămîni.

Capitolul nouăsprezece

Dunford trimise un mesager la Londra a doua zi dimineață, ca să dea un anunț în ziarul „Times". Henry era nemăsurat de fericită de graba cu care el voia să anunțe logodna, pentru că i se părea că acela era încă un semn că o iubea cu acelaşi devotament pe care-l simțea şi ea pentru el.

Belle şi John sosiră şi ei a doua zi dimineață, la timp ca să li se alăture celor două cupluri la un mic-dejun tîrziu. Belle era foarte mulțumită, deşi nu cu totul surprinsă, de anunțul lui Dunford şi al lui Henry. Ştiuse, pînă la urmă, că el plănuia să o ceară de soție, şi oricine ar fi văzut-o pe Henry şi doar uitîndu-se la Dunford şi-ar fi putut da seama că ea avea să accepte propunerea lui. După ora prînzului, cele trei doamne stăteau în salon şi discutau despre noul statut al lui Henry, acela de femeie logodită.

— Sper că a făcut ceva teribil de romantic, spuse Belle luînd o înghițitură de ceai.

Henry le încîntă pe amîndouă, roşind.

— A fost... suficient de romantic.

— Ce nu înțeleg eu, spuse Emma, e cînd a avut ocazia să te ceară. Nu o făcuse aseară, înainte de cină, dacă nu cumva păstrai tu secretul, dar nu cred că a fost cazul, fiindcă, sincer, nu văd cum ai fi putut să păstrezi un secret atît de mare.

Henry tuşi.

— După care noi două am mers în salon, apoi toată lumea s-a culcat, spuse Emma, aruncîndu-i o privire bănuitoare lui Henry. Nu-i aşa?

Henry tuşi din nou.

— Ştii, cred că mi-ar mai trebui nişte ceai.

Emma zîmbi parşiv şi îi mai turnă.

— la o înghiţitură, Hen.

Henry se uită de la o verişoară la alta, apoi duse ceaşca la gură.

— Ţi-ai revenit cu gîtul? întrebă Belle pe un ton exagerat de amabil.

— Încă puţin ceai, cred, trase Henry de timp, întinzîndu-i ceaşca gazdei. Cu încă nişte lapte.

Emma ridică laptele şi turnă puţin din el în ceaşca lui Henry. Aceasta mai luă o înghiţitură, apoi, uitîndu-se la cele două perechi de ochi care o priveau diavoleşte, goli ceaşca.

— Presupun că nu ai ceva coniac.

— Spune tot, Henry, porunci Emma.

— Eu... E vorba de ceva tare personal, nu credeţi? Nu vă aud pe nici una dintre voi povestind despre cum v-au cerut soţii voştri.

Spre surpriza lui Henry, Emma roşi.

— Foarte bine, spuse ducesa. Nu îţi mai pun întrebări. Dar trebuie să-ţi spun...

Cuvintele i se stinseră şi pe chipul ei apăru o expresie care spunea că încerca să pună în cuvinte ceva extrem de nedelicat.

— Ce anume? întrebă Henry, bucurîndu-se fără nici un regret de disconfortul Emmei.

Ducesa se bucurase şi ea, pînă la urmă, de stînjeneala ei, cu nici două minute înainte.

— Îmi dau seama, spuse Emma rar, că o parte din motivul pentru care Dunford ne-a rugat să vă găzduim la o petrecere la noi este că ştia că noi nu sîntem cei mai aspri supraveghetori.

Belle pufni în rîs. Emma se uită urît la verişoara ei, apoi înapoi la Henry.

— Sînt sigură că s-a gîndit că o să găsească o cale să rămînă singur cu tine, iar eu înţeleg de ce vrea asta. Pînă la urmă, e adevărat că te iubeşte.

Se opri şi ridică privirea.

— Te iubeşte, nu? Adică, sigur că te iubeşte, dar ți-a *spus* asta? Bărbații pot să fie foarte necioplițI în privința asta.

Henry roşi puțin şi dădu afirmativ din cap.

— Bun, spuse Emma repede.

Îşi drese glasul şi continuă:

— După cum spuneam, înțeleg dorința... poate că nu e cel mai potrivit cuvînt.

— Ba dorință cred că e cuvîntul perfect, spuse Belle zîmbind veselă.

Emma îi mai aruncă o privire letală. Belle îi răspunse cu un surîs superior, şi ele două continuară să facă asta pînă cînd Henry îşi drese glasul. Emma se îndreptă imediat, se uită la ea şi apoi, pentru că nu putu să reziste, îi mai aruncă o ultimă privire plină de reproş lui Belle. Belle răspunse cu unul dintre cele mai obraznice zîmbete pe care le ştia.

— Ce spuneai? întrebă Henry.

— Da, spuse Emma, nu la fel de veselă ca înainte. Voiam doar să spun că ai, cu siguranță, dreptul să-ți doreşti să fii singură cu el, şi...

Roşi, efectul fiind aproape comic alături de părul ei ca focul.

— Probabil că e în regulă chiar să fii singură cu el din cînd în cînd, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Henry nu ar fi înțeles înainte de noaptea trecută, dar acum înțelegea, aşa că roşi mult mai intens decît Emma.

Din expresia ducesei se înțelegea că avea impresia că mesajul ei venea prea tîrziu.

— Lucrurile astea ajung, nu se ştie cum, la mătuşa Caroline, spuse ea încet.

Henry începu să se simtă stînjenită, dar îşi aminti că Belle şi Emma erau prietenele ei. Cu toate că nu avea prea multă experiență cu prietenele, ştia că, dacă te tachinau, o făceau numai fiindcă le păsa de tine. Ridică privirea cu veselie şi se uită mai întîi în ochii violeți ai Emmei, apoi în cei albaştri ai lui Belle, şi spuse:

— Eu nu-i spun nimic dacă nu-i spuneți nici voi.

Restul timpului petrecut în provincie trecu repede pentru Henry. Ea şi noii ei prieteni ieşiră de cîteva ori în excursii în satul din apropiere, jucară cărți pînă la orele mici ale nopții, rîseră şi se tachinară pînă cînd toți muşchii îi dureau. Dar cele mai speciale momente erau cele petrecute cu Dunford, cînd el reuşea să se strecoare alături de ea şi se bucurau de cîteva momente furate împreună.

Aceste întîlniri clandestine păreau mereu să înceapă cu cîte un sărut pasional, cu toate că el insista că niciodată nu se apropia cu această intenție.

— Te văd şi îmi pierd uzul rațiunii, spunea, întotdeauna ridicînd din umeri fără nici un regret.

Henry încercase să-l dojenească, dar bineînțeles că nu cu prea mare convingere. Prea curînd, însă, se întoarse la Londra şi se trezi asaltată de vizitatori curioşi, care susțineau insistent că veniseră numai ca să-i ureze casă de piatră şi să o felicite. Henry era puțin nedumerită de atenția lor, dat fiind că pe majoritatea nici nu-i cunoştea.

Contele de Billington veni şi el, plîngîndu-se cu veselie că nu avusese ocazia să o curteze.

— Dunford a cam furat startul, spuse zîmbind lent.

Henry zîmbi şi ridică din umeri cu modestie, nesigură de ce ar fi putut să răspundă.

— Presupun că trebuie să-mi repar inima frîntă şi să merg curajos la încă un bal în seara asta.

— Vai, te rog, pufni ea. Inima nu ți-a fost frîntă deloc.

El zîmbi larg, încîntat de felul direct în care-i vorbise ea.

— Ar fi fost dacă aş fi avut ocazia să te cunosc mai bine.

— Ce noroc pe mine că n-ai avut-o, rosti lent o voce adîncă.

Henry se întoarse şi-l văzu pe Dunford în pragul uşii salonului preferat al lui Caroline. Părea mare şi înalt şi foarte masculin, în haina albastră şi pantalonii bej. El o privi şi zîmbi din colțul gurii, foarte discret, numai pentru ea. În ochii ei apăru pe loc o privire visătoare, din argint satinat, şi Henry oftă încet.

— Văd că n-aveam oricum nici o şansă, murmură Billington.

— Nici măcar una, spuse Dunford amabil, traversînd camera şi aşezîndu-se alături de Henry.

Acum, că ea era în siguranţă, logodită cu el, îşi amintise în sfîrşit că-l plăcea pe Billington.

— Ce te aduce pe la noi? îl întrebă Henry pe Dunford.

— Voiam să te văd. Ai avut o zi frumoasă pînă acum?

— Mă tem că au fost prea mulţi vizitatori.

Henry îşi dădu deodată seama de gafa pe care o făcuse şi se întoarse spre Billington, grăbită să adauge:

— Persoanele de faţă se exclud, bineînţeles.

— Bineînţeles.

— Te rog să nu mă consideri nepoliticoasă, milord, dar au venit să mă vadă aproape o sută de oameni pe care nu-i cunosc. Am fost destul de uşurată cînd ai venit dumneata, fiindcă te cunosc şi, mai important, te plac.

— O scuză minunată, draga mea, spuse Dunford bătînd-o pe mînă de parcă ar fi încercat să-i spună că se scuzase suficient.

La cum începuse, mai avea puţin şi i-ar fi declarat dragoste eternă contelui. Billington surprinse expresia puţin iritată a lui Dunford şi se ridică, zîmbind înţelegător.

— M-am mîndrit întotdeauna cu faptul că ştiu cînd sînt în plus.

Dunford se ridică şi îl conduse pe Billington la uşă, unde îl lovi prieteneşte cu palma pe spate.

— Am admirat eu însumi calitatea asta a ta, Billington.

Contele surîse, apoi făcu o plecăciune scurtă în direcţia lui Henry.

— Domnişoară Barrett.

Cîteva secunde mai tîrziu, ea şi Dunford erau singuri.

— Credeam că nu mai pleacă, spuse el oftînd dramatic şi închizînd uşa în spatele lui.

— Fiară ce eşti. Mai că l-ai dat afară. Şi nu cred că uşa o să rămînă închisă mai mult de două minute, înainte ca lady Worth să afle şi să trimită o flotă de servitori care să ne supravegheze.

El oftă iar.

— Un bărbat poate să spere.

Henry zîmbi delicat.

— La fel şi o femeie.

— Serios?

Se aplecă spre ea pînă cînd Henry îi simți răsuflarea pe piele.

— Şi tu ce sperai?

— Ei, una şi alta, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Una de aici? întrebă el sărutîndu-i colțul gurii. Sau alta de aici? continuă sărutîndu-i şi celălalt colț al gurii.

— Cred că eu am spus una *şi* alta.

— Aşa este.

Dunford repetă ambele săruturi. Henry oftă mulțumită şi se lipi de trupul lui. El o cuprinse într-o îmbrățişare platonică şi îşi lipi nasul de gîtul ei, dîndu-şi voie să simtă plăcerea aceea cîteva clipe. Curînd însă ridică privirea şi întrebă:

— Cît crezi că mai avem la dispoziție înainte să dea Caroline drumul cîinilor de pază?

— Cred că în jur de jumătate de minut.

El se desprinse fără voie de ea şi se aşeză pe un scaun de vizavi, apoi îşi scoase ceasul de buzunar.

— Ce faci? întrebă Henry rîzînd încet.

— Te pun la încercare, draga mea.

Urmă o tăcere lungă de douăzeci de secunde, apoi el scoase un sunet dezaprobator şi clătină din cap.

— Ai greşit, vulpiță. Se pare că aş fi putut să te țin în brațe cîteva secunde în plus.

Henry dădu ochii peste cap. Bărbatul acela era incorigibil. În acel moment, uşa se deschise brusc. Nici unul dintre ei nu văzu cine fusese făptaşul. O mînă cu livrea o împinsese pur şi simplu, apoi dispăruse. Amîndoi izbucniră în rîs.

— Am fost răzbunată! exclamă Henry triumfătoare. Spune-mi, cît de aproape am fost?

El dădu din cap admirativ.

— Ai o eroare de şase secunde, vulpiță.

Ea îi zîmbi mulțumită de sine şi se sprijini de spătar, Dunford se ridică.

— Se pare că timpul nostru s-a terminat. Cît mai avem? Două săptămîni?

Ea aprobă dînd din cap.

— Nu te bucuri că te-am convins să ne căsătorim în patru săptămîni, nu în cinci?

— Mai mult decît îți pot spune, iubirea mea.

Se aplecă şi îi sărută mîna.

— Am încredere că ne vedem diseară, la balul lui lady Hampton.

— Dacă tu o să fii acolo, o să fiu şi eu.

— Mi-aş dori să fii mereu atît de ascultătoare.

— Pot să fiu foarte ascultătoare cînd serveşte scopurilor mele.

— Da, aşa este. Atunci cred că o să te rog să-ți alegi scopuri care să fie aceleaşi cu ale mele.

— Cred că în situația de față sîntem de acord, milord.

El rîse.

— Trebuie să plec. M-ai depăşit cu mult în arta flirtului. Sînt în pericol serios să-mi pierd inima.

— Eu sper că ai pierdut-o deja, rosti ea tare, privindu-l cum se îndrepta spre uşă.

El se întoarse şi o privi emoționat.

— Nu am pierdut-o, dar i-am dat-o unei femei ca să o păstreze.

— Şi o păstrează în siguranță? întrebă Henry, fără să reuşească să-şi ascundă tremurul vocii.

— Da, da. Iar eu i-aş păzi ei inima şi cu viața mea.

— Sper să nu se ajungă la asta.

— Şi eu, dar asta nu înseamnă că n-aş fi dispus să-mi ofer inima.

Se întoarse, apoi se opri chiar înainte să iasă.

— Uneori, Hen, spuse fără să se întoarcă spre ea, mă gîndesc că mi-aş da viaţa şi doar pentru unul dintre zîmbetele tale.

* * *

Cîteva ore mai tîrziu, Henry termina pregătirile pentru balul din acea seară. Ca de obicei, simţi un mic fior de entuziasm la gîndul cî avea să-l vadă pe Dunford acolo. Era ciudat cum acum, că-şi mărturisiseră dragostea unul pentru celălalt, momentele împreună deveniseră şi mai plăcute. Fiecare privire, fiecare atingere erau atît de pline de sens... Era destul ca el să îi arunce ei o privire, se gîndi Henry amuzată, iar ea uita cum să respire.

Aerul era rece în acea seară, aşa că îşi puse o rochie din catifea albastru-închis. Dunford veni să o conducă, la fel şi Belle şi John, care sosiră cu trăsura lor separat.

— Perfect, declară Caroline bătînd din palme. Dacă avem deja două trăsuri aici, nu e nevoie să o mai chem şi pe a mea. O să merg cu Dunford şi Henrietta.

Dunford se schimbă imediat la faţă.

— Şi Henry, Henry, explică lady Worth, o să meargă cu Belle şi John.

Belle spuse ceva ce părea a fi că nu avea nevoie de supraveghere dacă era măritată, dar numai Henry era suficient de aproape ca să o audă.

Călătoria spre conacul Hampton se desfăşură fără prea multe evenimente, aşa cum Henry se şi aşteptase să fie, de altfel. Nu prea exista ocazia unui „eveniment" cu Caroline în trăsură. Odată ajunşi la bal, Henry fu imediat luată pe sus de mulţime, care hotărîse că probabil ea era cea mai interesantă tînără a anului dacă reuşise să-l cucerească pe Dunford atît de uşor.

Dunford o privi apărîndu-se de comentarii şi văduve curioase, de debutante la fel de curioase, decise că se descurca foarte bine

singură şi ieşi să ia o gură de aer curat. Oricît de mult şi-ar fi dorit să petreacă fiecare moment alături de ea, nu se făcea să o răpească prea mult. Erau logodiți, într-adevăr, aşa că oamenii se aşteptau să-i dea mai multă atenție decît altfel, dar existau şi bîrfele mai puțin decît plăcute legate de felul în care se cunoscuseră ei doi. Pînă la urmă se logodiseră la numai două săptămîni de la sosirea ei în Londra. Dunford nu credea că Henry auzise ceva încă, dar nu voia nici să facă vreun lucru care să atîțe gura lumii. Decise să o lase să se împrietenească mai bine cu prietenii lui Caroline, toți foarte influenți şi cu reputații imaculate, apoi să se întoarcă şi să o invite la un vals. Nimeni nu putea să-i reproşeze un dans.

Se apropie de uşile franceze care duceau spre grădină. Lady Hampton luminase zona cu felinare chinezeşti şi afară era aproape la fel de multă lumină ca şi înăuntru. Dunford se sprijini nepăsător de o coloană şi începu să se gîndească la marele său noroc cînd auzi pe cineva rostindu-i numele. Întoarse capul.

Contele de Billington se îndrepta spre el, zîmbind într-un fel batjocoritor şi autoironic în acelaşi timp.

— Voiam doar să te felicit din nou, spuse acesta. Nu ştiu sigur cum ai reuşit, dar meriți toate urările de bine.

Dunford dădu cu eleganță din cap.

— O să găseşti pe altcineva.

— Nu anul ăsta. Recolta e stînjenitor de proastă. Henry e singura care avea măcar jumătate de minte.

Dunford ridică o sprînceană:

— *Jumătate* de minte?

— Imaginează-ți bucuria mea cînd am descoperit că aceea dintre debutante care are cel puțin jumătate de minte are, de fapt, una întreagă.

Billington clătină din cap.

— Trebuie să aştept pînă la anul.

— De ce atîta grabă?

— Crede-mă, Dunford, că nu vrei să ştii.

Lui Dunford comentariul i se păru destul de misterios, dar nu insistă, respectîndu-i celuilalt intimitatea.

— Cu toate că, mai spuse contele, fiindcă se pare că nu o să mă leg de mîini şi de picioare sezonul ăsta, probabil că o să caut pe cineva care să-mi ţină companie.

— Companie, zici?

— Da. Clarise s-a întors la Paris acum cîteva săptămîni. A spus că aici plouă prea des.

Dunford se ridică de unde se sprijinea.

— S-ar putea să te pot ajuta eu.

Billington făcu un gest spre locurile mai întunecate de pe pajişte.

— M-am gîndit eu că s-ar putea să fie aşa.

* * *

Lady Sarah-Jane Wolcott îi văzu pe cei doi bărbaţi îndreptîndu-se spre partea din spate a grădinii şi imediat simţi un fior de curiozitate. Vorbeau deja de cîteva minute. Despre ce anume ar fi putut să fie vorba ca să aibă nevoie de mai multă intimitate? Binecuvîntînd în gînd faptul că alesese o rochie verde închis în acea seară, se strecură în umbră, apropiindu-se pe furiş de ei, pînă cînd găsi un loc unde putea să se ascundă sub o tufă mare. Dacă se apleca înainte putea să audă aproape toată conversaţia domnilor.

— Trebuie să scap de Christine, desigur.

Aceea părea a fi vocea lui Dunford.

— Nu credeam că o să continui să întreţii o metresă dacă ai aşa o soţie minunată.

— Ar fi trebuit să mă despart de ea acum cîteva săptămîni. Nu am mai fost să o văd de cînd m-am întors la Londra. Trebuie totuşi să fii discret cu astfel de lucruri. Nu vreau să-i rănesc sentimentele.

— Sigur că nu.

— Contractul de închiriere pentru casa ei expiră abia peste cîteva luni. Ar trebui să fie suficient timp ca să-şi găsească un alt protector.

— Mă gîndeam să mă ofer eu pentru rolul ăsta.

Dunfod chicoti.

— Am pus ochii pe ea de acum cîteva luni. Aşteptam doar să te plictiseşti tu de ea.

— Aveam de gînd să mă întîlnesc cu ea vineri seara, la miezul nopții, ca să-i spun că mă însor, deşi sigur a aflat deja. O să pun o vorbă bună pentru tine.

Billington zîmbi şi luă o înghițitură din paharul pe care-l avea în mînă.

— Aşa să faci.

— Trebuie să-ți mărturisesc că mă bucur să aflu că te interesează. E o femeie bună. N-aş vrea să o las singură pe lume.

— Foarte bine.

Billington îl bătu pe Dunford pe spate.

— Aş face bine să mă întorc la petrecere. Nu se ştie cînd apare vreo debutantă cu mintea întreagă. Vorbim săptămîna viitoare, după ce discuți cu Christine.

Dunford dădu din cap şi se uită la contele care se îndrepta înapoi spre terasă. După alte cîteva momente, făcu şi el acelaşi lucru.

Sarah-Jane zîmbi şi se gîndi la ce auzise şi la cum ar fi putut să folosească acea informație. Nu ştia sigur ce anume o deranja atît la domnişoara Henrietta Barrett, dar ceva o deranja. Poate că era simplul fapt că Dunford era destul de evident îndrăgostit de fata aceea cînd ea, Sarah-Jane, îl dorea de cel puțin un an. Iar micuța domnişoară Henry simțea, evident, la fel. De fiecare dată cînd se uita la ea, o surprindea privindu-l pe Dunford ca pe un zeu.

Sarah-Jane se gîndi că probabil asta o enerva atît la acea fetişcană – era atît de nevinovată şi de neafectată, aşa cum

fusese şi ea la acea vîrstă, înainte ca părinţii ei să o mărite cu lordul Wolcott, un cunoscut fustangiu de trei ori mai în vîrstă decît ea. Sarah-Jane se consolase cu un lung şir de aventuri, majoritatea cu bărbaţi însuraţi. Henry urma să aibă parte de o trezire brutală la realitate cînd avea să-şi dea seama că bărbaţii însuraţi nu le rămîneau credincioşi soţiilor lor prea multă vreme.

Lady Wolcott ridică brusc privirea. Oare nu era mai bine să o înveţe pe Henry acea lecţie cît mai devreme? Doar nu făcea vreun lucru rău, se gîndi ea. Henry avea să fie nevoită să afle tristul adevăr despre căsătoriile din nobilime, mai devreme sau mai tîrziu. Şi poate că era mai bine dacă afla mai devreme. Dacă priveai aşa lucrurile, era evident că ea îi făcea lui Henry o favoare. Mai bine să o lase să se mărite pregătită şi ştiind ce o aştepta decît să fie oribil deziluzionată la numai cîteva luni după aceea.

Sarah-Jane se îndreptă zîmbind înapoi spre sala de bal.

Henry încercă din răsputeri să nu întindă gîtul ca să se uite prin mulţime după Dunford. Unde Dumnezeu dispăruse? Ea îşi petrecuse ultima jumătate de oră răspunzînd la întrebări despre iminenta lor căsătorie şi se gîndea că era momentul să participe şi el.

— Îmi dai voie să te felicit pentru vestea cea mare?

Henry oftă şi se întoarse cu faţa spre cea care venise să o felicite, apoi făcu ochii mari, recunoscînd-o pe lady Wolcott.

— Lady Wolcott, rosti, nereuşind să-şi ascundă răceala din glas.

Doamna aceea se aruncase, totuşi, în braţele lui Dunford la ultima lor întîlnire.

— Ce surpriză.

— De ce surpriză? răspunse Sarah-Jane înclinînd capul. Doar nu crezi că aş invidia fericirea altei doamne?

Henry voia să-i spună că n-avea idee de ce era sau nu era ea în stare, dar atentă la ochii curioşi şi la urechile ciulite din jur, nu făcu decît să zîmbească şi să spună:

— Mulțumesc.

— Te asigur că nu am decît dorințe de bine pentru tine şi logodnicul tău.

— Vă cred, spuse Henry printre dinți, dorindu-şi ca femeia aceea să dispară pur şi simplu.

— Bun, dar aş vrea să-ți dau un sfat mic. Ca de la o femeie la alta, bineînțeles.

Henry avu un presentiment neplăcut.

— Foarte amabil din partea dumitale, lady Wolcott, dar lady Worth, lady Blackwood şi ducesa de Ashbourne au fost, toate trei, foarte drăguțe şi mi-au dat suficiente sfaturi legate de viața de femeie măritată.

— Foarte frumos din partea lor, sînt sigură. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea unor astfel de doamne.

Henry înghiți gustul amar pe care-l avea în gură şi se abținu să spună că doamnele în chestiune nu o admirau la fel pe lady Wolcott.

— Sfatul pe care-l am pentru tine, continuă Sarah-Jane cu o răsucire afectată din încheietură, e unul pe care nimeni altcineva nu poate să ți-l dea.

Lipindu-şi pe chip un zîmbet luminos, nenatural, Henry se aplecă înainte şi spuse:

— Aştept cu sufletul la gură să-l aud.

— Sigur că da, murmură Sarah-Jane. Dar hai să ieşim puțin din mulțime. Ce am eu de zis e menit numai urechilor tale.

Dornică să facă orice ca să scape de acea femeie, Henry făcu amabil cîțiva paşi înapoi.

— Te rog să mă crezi că nu aş face nimic ca să te rănesc, spuse Sarah-Jane pe un ton scăzut. Îți spun asta numai pentru că nu cred că vreo femeie trebuie să se mărite altfel decît în deplină cunoştință de cauză. Eu nu am avut acest privilegiu.

— Ce este, lady Wolcott? rosti Henry apăsat.

— Draga mea, m-am gîndit că ar trebui să ştii că Dunford are o amantă.

Capitolul douăzeci

— Asta e tot, lady Wolcott? întrebă Henry pe un ton rece ca gheața.

Sarah-Jane nu trebui să se prefacă surprinsă.

— Deci ştiai deja. Probabil că eşti o tînără excepțională ca să ții atît la el cînd ştii că în viața lui există încă o femeie.

— Nu te cred, lady Wolcott. Cred că eşti extrem de malițioasă. Acum, dacă vrei să mă scuzi...

Sarah-Jane o prinse de mînecă înainte să apuce să scape.

— Îți înțeleg reținerea să accepți adevărul spuselor mele. Probabil crezi că eşti îndrăgostită de el.

Henry aproape că îi spuse că nu credea nimic, că era într-adevăr îndrăgostită de el, dar fiindcă nu voia să-i dea celeilalte satisfacția să vadă că o tulburase, nu făcu decît să tacă.

Sarah-Jane înclină capul într-o manieră extrem de condescendentă, iar Henry, pentru că nu mai suporta, îşi trase mîna şi spuse:

— Te rog să-mi dai drumul.

— Numele ei este Christine Fowler. O să se ducă la ea vineri. La miezul nopții.

— Am spus dă-mi drumul, lady Wolcott.

— Fie ca tine, atunci, domnişoară Barrett, dar gîndeşte-te la asta: dacă mint, cum aş putea să-ți spun exact ora la care o să se întîlnească? Ai putea să mergi pur şi simplu la ea acasă la miezul nopții, să vezi că greşesc şi să declari că sînt o mincinoasă.

Îi dădu brusc drumul lui Henry.

— Dar eu nu sînt mincinoasă.

Henry, care cu numai cîteva minute înainte voia să fugă, se trezi țintuită pe loc. Cuvintele lui lady Wolcott erau mai mult decît rezonabile.

— Poftim, spuse Sarah-Jane întinzîndu-i o bucată de hîrtie. Aici ai adresa ei. Domnişoara Fowler e destul de bine cunoscută. Pînă şi eu ştiu unde locuieşte.

Henry se uită la bucăţica de hîrtie de parcă ar fi fost un monstru.

— Ia-o, domnişoară Barrett. Poţi să alegi ce faci cu ea.

Henry continuă să se uite fix, incapabilă să-şi dea seama care erau acele emoţii îngrozitoare care o încercau. Pînă la urmă, lady Wolcott îi apucă mîna, îi desfăcu degetele şi îi strecură hîrtia în palmă.

— În caz că nu o citeşti, domnişoară Barrett, eu o să-ţi spun adresa. Locuieşte la numărul paisprezece, în Russell Square, cartierul Bloomsbury. E o casă frumoasă. Cred că viitorul tău soţ i-a făcut rost de ea.

— Te rog să pleci, îi spuse Henry pe un ton sec.

— Cum doreşti.

— Acum.

Lady Wolcott înclină elegant capul şi dispăru în mulţime.

— Aici erai, Henry!

Tînăra ridică privirea şi o văzu pe Belle apropiindu-se.

— Ce faci în colţul ăsta?

Henry înghiţi în sec.

— Încerc să scap un moment din mulţime.

— Nu pot să te învinovăţesc pentru asta. Poate să fie obositor să fii atît de la modă, nu? Dar nu te teme, sigur apare curînd Dunford ca să te salveze.

— Nu! spuse Henry apăsat. Adică, nu mă simt prea bine. Ar fi foarte nepoliticos din partea mea dacă aş pleca acasă?

Belle o privi îngrijorată.

— Sigur că nu. Eşti cam îmbujorată. Sper că nu ai febră.

— Nu, doar că... vreau să mă întind.

— Bineînţeles. Ce-ar fi să te îndrepţi spre ieşire? Eu îl găsesc pe Dunford şi îl pun să te conducă.

— Nu.

Cuvîntul ieşi cu mai multă forţă şi mai repede decît intenţionase Henry.

— Nu e nevoie. Probabil că e cu prietenii lui şi nu vreau să-l întrerup.

— Sînt sigură că nu l-ar deranja. De fapt, s-ar şi supăra pe mine dacă nu i-aş spune că nu te simţi bine. Ar fi foarte îngrijorat.

— Dar vreau să plec acum, imediat, spuse Henry, auzind ea însăşi nota de isterie din propriul glas. Vreau să mă odihnesc şi ar putea să dureze foarte mult pînă îl găsim.

— Bine, spuse Belle încet. Vino cu mine. O să te ducă trăsura mea acasă. Ba nu, te însoţesc chiar eu. Nu prea ai echilibru.

Henry nu se miră. Nici nu simţea vreun echilibru, fizic sau de alt fel.

— Nu e necesar, Belle. O să mă simt mai bine după ce mă aşez în pat.

— Ba este absolut necesar, răspunse Belle ferm. Şi nu e nici o problemă. Te conduc, apoi mă întorc la petrecere.

Henry dădu din cap, fără să observe că hîrtia îi alunecase din mînă.

Ieşiră din mulţime şi din conac şi îl rugară pe un amic să le spună lui John şi lui Dunford că ele plecau. Cînd ajunseră la trăsură, Henry îşi dădu seama că tremura. Tremuratul nu o părăsi pînă acasă.

Belle era din ce în ce mai îngrijorată, aşa că întinse mîna şi îi atinse fruntea.

— Sigur nu ai febră? Eu am făcut odată. A fost oribil, dar putem să te tratăm mai repede dacă ne dăm seama din pripă.

— Nu, spuse Henry strîngînd braţele la piept. E doar oboseală. Sînt convinsă.

Belle nu părea convinsă, şi cînd ajunseră la conacul Blydon o împinse pe Henry în sus pe scări, apoi în pat.

— Nu cred că ar trebui să plec, spuse aşezîndu-se pe un scaun, lîngă patul lui Henry. Nu arăți deloc bine şi nu vreau să fii singură dacă ți se face şi mai rău.

— Te rog să nu rămîi, o imploră Henry, gîndindu-se că trebuia să fie singură cu nefericirea şi confuzia ei.

— Nu o să fiu singură. Părinții tăi au în slujba lor o armată de servitori, şi nu am de gînd să fac altceva decît să dorm. În plus, John te aşteaptă înapoi la bal. Ai lăsat vorbă că o să te întorci.

— Sigur te culci imediat?

— Sigur încerc.

La cîte gînduri îi alergau prin minte, Henry nu credea că avea să mai poată să doarmă liniştită vreodată.

— Bine atunci, dar să nu crezi că o să mă simt bine.

Belle zîmbi, încercînd s-o tachineze şi s-o facă şi pe ea să surîdă. Henry reuşi să zîmbească pierdut.

— Vrei te rog să sufli în lumînare înainte să ieşi?

Belle dădu din cap şi făcu ce i se ceruse, apoi ieşi. Henry rămase trează în întuneric cîteva ore. Se uită în sus, spre tavanul pe care nu-l vedea, cu mintea alergîndu-i într-un labirint care părea să se întoarcă mereu în acelaşi loc.

Cu siguranță că lady Wolcott mințea. Era, evident, o persoană rău-intenționată, iar Henry ştia că aceasta îl voia, sau îl dorise cîndva, pe Dunford pentru sine însăşi. Avea toate motivele să încerce să-i distrugă ei fericirea.

Plus că Dunford o iubea. Îi spusese că o iubea, iar Henry îl crezuse. Nici un bărbat nu ar fi putut să o privească atît de tandru şi nu ar fi putut să facă dragoste cu ea atît de devotat dacă n-ar fi iubit-o. Doar dacă, poate, nu îi făcuse plăcere? Cînd făcuseră dragoste, Dunford se oprise înainte să termine. Îi spusese că era pentru că nu voia ca ea să rămînă însărcinată. În acel moment, Henry se minunase de cîtă stăpînire de sine avea el.

Dar oare un bărbat îndrăgostit avea atîta autocontrol? Poate că nu simțise la fel de multă pasiune ca şi ea. Poate că şi-ar fi

dorit mai mult o femeie mai sofisticată. Poate că ea era încă mult prea necizelată şi prea provincială. Un băieţoi. Poate că nu era suficient de feminină.

Dacă stătea să se gîndească bine, ştia foarte puţine despre ce însemna să fie femeie. Trebuia să se consulte cu Belle în aproape orice chestiune mai importantă.

Se ghemui şi îşi puse mîinile la urechi, de parcă ar fi putut să facă să tacă vocea pesimistă din mintea ei. Nu avea de gînd să-şi permită sieşi să se îndoiască. O iubea. Îi spusese, iar ea îl crezuse.

Numai un bărbat îndrăgostit ar fi putut să vorbească pe un ton atît de intens, de grav, *„mă gîndesc că mi-aş da viaţa şi doar pentru unul dintre zîmbetele tale"*.

Dacă Dunford o iubea, iar ea era sigură că o iubea, atunci n-avea cum să aibă o amantă. N-ar fi făcut niciodată ceva care să-i provoace atîta suferinţă.

Dar atunci cum de îi spusese lady Wolcott locul şi ora acelei presupuse întîlniri cu Christine Fowler? După cum zicea şi ea, dacă ar fi minţit, lui Henry i-ar fi fost uşor să afle. N-avea decît să aştepte în faţa casei lui Christine Fowler la ora stabilită şi să vadă dacă Dunford sosea. Dacă lady Wolcott o minţise, atunci Dunford n-avea să apară acolo.

Deci trebuia să existe vreun sîmbure de adevăr în povestea lui lady Wolcott, hotărî Henry. Nu ştia de unde avea informaţia, dar o credea în stare pe acea femeie să fi tras cu urechea sau să fi citit scrisorile altora. Indiferent de înşelătoriile acesteia, însă, un lucru era sigur: ceva avea să se întîmple vineri la miezul nopţii. Deodată, Henry simţi un val de vinovăţie. Cum putea să se îndoiască astfel de Dunford? Ea ar fi fost foarte furioasă pe el dacă el ar fi dat dovadă de o neîncredere similară în ea. Ştia că n-ar fi trebuit să se îndoiască de el, şi nu voia să simtă asta, dar nu putea pur şi simplu să îi pună întrebări despre acea chestiune. Atunci şi-ar fi dat seama că ea nu avea încredere în el. Nu ştia

dacă nu cumva el ar fi reacționat înfuriindu-se sau fiind dezamăgit şi rece, dar Henry nu era sigură că ar fi putut să suporte vreuna dintre cele două alternative.

Se învîrtea în cerc. Nu putea să îl confrunte, pentru că ar fi fost furios pe ea fiindcă dăduse crezare cuvintelor lui lady Wolcott. Dacă nu făcea nimic, avea să-şi petreacă tot restul vieții cu umbra îndoielii plutind deasupra sa. Nu credea cu adevărat că el avea o amantă, şi să-l acuze ar fi fost prea îngrozitor. Pe de altă parte, dacă nu vorbea cu el, n-avea să ştie niciodată cu siguranță.

Henry închise ochii, dorindu-şi să plîngă. Lacrimile ar fi epuizat-o şi, poate, ar fi putut să adoarmă.

* * *

— Cum adică nu se simte bine?

Dunford făcu un pas amenințător spre Belle.

— Pur şi simplu, Dunford. Nu se simțea bine, aşa că am dus-o acasă şi am ajutat-o să se aşeze în pat. Au fost două săptămîni obositoare pentru ea, în caz că nu ți-ai dat seama. Jumătate din Londra a decis să o cunoască în acest răstimp, apoi tu ai lăsat-o pradă lupilor imediat ce am ajuns aici.

Dunford tresări la auzul reproşului din vocea lui Belle.

— Încerc să reduc la minimum bîrfele. Dacă îi dau prea multă atenție în public, o să înceapă să se vorbească din nou despre ea.

— Încetează să vorbeşti despre bîrfe şi zvonuri, se răsti Belle. Ştiu că spui că faci totul pentru Henry, dar ei nu-i pasă deloc de toate astea. Ei îi pasă numai de tine, iar tu ai dispărut astă-seară.

Privirea lui se aprinse, iar Dunford încercă să o ocolească.

— Mă duc să o văd.

— Ba nu, spuse Belle prinzîndu-l de mînecă. Săraca fată e epuizată. Las-o să doarmă. Şi cînd ți-am spus să nu te mai temi atît de bîrfe, n-am vrut să sugerez că e acceptabil să dai buzna

în camera ei, în casa mamei mele, nici mai mult, nici mai puțin, în toiul nopții.

Dunford se opri, dar strînse din dinți, simțindu-se neputincios şi netrebnic. Nu se mai simțise niciodată astfel. Parcă l-ar fi ros ceva pe dinăuntru. Doar pentru că ştia că Henry era bolnavă, şi, chiar dacă nu era singură, cel puțin nu era cu el, avea fiori calzi şi reci de teamă şi Dumnezeu mai ştia de ce altceva.

— O să se simtă mai bine? reuşi să întrebe pe un ton cu atenție ales ca să fie egal.

— O să-şi revină, spuse Belle cu blîndețe, atingîndu-l pe braț. Are doar nevoie de puțin somn. O să mă asigur că o rog pe mama să intre la ea mai tîrziu.

El dădu scurt din cap.

— Aşa să faci. O să merg s-o vizitez mîine.

— Sînt sigură că o să-ți fie recunoscătoare. O să vin şi eu la ea.

Începu să se îndepărteze, dar el o strigă. Belle se întoarse şi întrebă:

— Da?

— Vreau să-ți mulțumesc, Belle.

Se opri şi înghiți în sec, emoționat.

— Pentru că te-ai împrietenit cu ea. Nici nu ştii cît de mult îi lipsea o prietenă. A însemnat foarte mult pentru ea. Şi pentru mine.

— Vai, Dunford. Dar nu trebuie să-mi mulțumeşti. E foarte uşor să-i fii prietenă.

Dunford oftă şi plecă de la bal. Petrecerea fusese suportabilă numai pentru că ştia că avea să danseze curînd cu logodnica sa. Acum, că ea nu mai era acolo, n-avea nici el de ce să mai aştepte. Uluitor, cît de goală i se părea viața în lipsa ei.

Ce-i trecea prin minte? Clătină din cap şi alungă acel gînd. Nu avea nici un motiv să se gîndească la viața fără Henry. El o iubea, ea îl iubea pe el. Ce altceva ar mai fi putut să ceară?

— Aveți un oaspete, domnișoară Barrett.

Henry ridică privirea spre camerista care o anunțase de vizită. Belle venise de dimineață să-i țină companie, iar ele două tocmai se uitau împreună pe schițe de rochii.

— Cine e, Sally? întrebă Belle.

— Lordul Stannage, milady. Spune că vrea să vadă cum se simte logodnica lui.

Belle se încruntă.

— Nu se cuvine ca el să urce aici, dar este adevărat că nu te simți bine, iar eu sînt aici şi pot să vă supraveghez.

Henry nu apucă să spună că nu era sigură dacă voia să-l vadă, pentru că Belle adăugă:

— Sînt sigură că abia aştepți să-l vezi. E în regulă doar pentru cîteva momente.

Făcu o mişcare de aprobare spre cameristă, iar aceasta fugi jos ca să-l aducă pe Dunford.

El apăru atît de repede încît Henry se gîndi că, probabil, urcase treptele două cîte două.

— Cum te mai simți? întrebă el apăsat, apropiindu-se de ea.

Henry înghiți în sec, încercînd să scape de nodul din gît. O privea cu atîta iubire încît se simți ca o trădătoare fiindcă se gîndise, oricît de puțin, că lady Wolcott spunea adevărul.

— Mă simt puțin mai bine.

El îi luă mîna într-ale lui.

— Nici nu pot să-ți spun cît de mult mă bucur să aud asta.

Belle îşi drese glasul.

— O să aştept chiar lîngă uşă, pe coridor.

Se aplecă şi îi spuse lui Dunford:

— Numai două minute.

El dădu aprobator din cap. Belle ieşi din cameră, dar nu închise uşa.

— Cum te simți cu adevărat? întrebă el.

— Mult mai bine, recunoscu sincer Henry.

Se simțea într-adevăr mult mai bine acum, că-l revăzuse. Se simțea ca o gîsculiță pentru că se gîndise că el ar fi putut să o trădeze.

— Cred că a fost numai de la epuizare.

— Pari puțin obosită, spuse el încruntîndu-se. Ai cearcăne întunecate.

Probabil că acelea erau rezultatul faptului că Henry nu putuse să doarmă deloc în noaptea de dinainte.

— Cred că o să petrec astăzi toată ziua în pat, spuse. Nu-mi amintesc de ultima dată cînd am făcut asta. Mă simt păcătos de leneşă.

El îi atinse bărbia.

— Meriți asta.

— Da?

— Îhm. Vreau să fii odihnită cînd ne căsătorim, spuse zîmbind păcătos. Am de gînd să te obosesc eu.

Ea roşi puțin, dar nu se sfii să spună:

— Mi-aş dori să fim căsătoriți chiar acum.

— Şi eu la fel, iubirea mea.

Se aplecă şi îi privi buzele cu ochi languroşi.

— Bună! spuse Belle strecurînd capul pe uşă.

Dunford blestemă cursiv, dar în surdină.

— Momentul pe care l-ai ales este, ca de fiecare dată, perfect.

Belle ridică din umeri.

— E unul dintre talentele pe care le cultiv.

— Mi-aş dori să-l cultivi ceva mai puțin, spuse Henry pentru sine.

Dunford duse una dintre mîinile lui Henry la buze şi o sărută, apoi se ridică.

— O să te vizitez mîine, să văd cum te mai simți. Poate atunci putem să ieşim şi la o plimbare dacă poți.

— Mi-ar plăcea.

Dunford făcu un pas, apoi se întoarse şi se aplecă mai aproape de ea.

— Îmi faci o favoare?

Henry dădu aprobator din cap, tulburată de privirea lui serioasă.

— Îmi promiți că, dacă starea ta se înrăutățește oricît de puțin, o să consulți un medic?

Ea aprobă din nou din cap.

— Vreau să te vadă cineva, dacă nu te simți mai bine pînă mîine.

— Mă simt deja mult mai bine. Mulțumesc că ai venit să mă vezi.

El zîmbi, unul dintre acele zîmbete secrete care-i înmuiau lui Henry genunchii. După aceea, cu o plecăciune scurtă, el ieşi.

— A fost o vizită plăcută? întrebă Belle. Nu, nici nu te obosi să-mi răspunzi, fiindcă văd cu ochii mei. Strălucești.

— Ştiu că doamnele n-ar trebui să facă afaceri, Belle, dar dacă am putea să vindem zîmbetele lui pe post de medicament, am face o avere.

Belle surîse indulgent şi îşi aranjă poalele rochiei.

— Oricît l-aş adora pe Dunford, mă simt obligată să observ că zîmbetele lui nu sînt nici pe departe pe cît de speciale sînt ale soțului meu.

Henry făcu o grimasă.

— Obiectiv vorbind, oricine poate vedea că zîmbetele lui Dunford sînt net superioare.

— Pe naiba obiectiv.

Henry zîmbi larg.

— Avem nevoie de un observator imparțial. Am putea să o rugăm pe Emma, dar am senzația că ne-ar face nebune pe amîndouă şi ar zice că Alex are cel mai frumos zîmbet.

— Îmi imaginez că aşa trebuie să stea lucrurile, spuse Belle.

— Da.

Henry culese cîteva scame imaginare de pe pătură înainte să spună:

— Belle? Pot să-ți pun o întrebare?

— Bineînțeles.

— Are legătură cu viața de femeie căsătorită.

— Aha, spuse aceasta cu un aer atoateştiutor. M-am gîndit eu că o să vrei să-mi vorbeşti despre asta. Cum nu ai o figură maternă, nu eram sigură cui aveai să-i pui aceste întrebări.

— A, vai, nu, nu despre asta vreau să vorbesc, spuse Henry repede, simțind de-acum familiara îmbujorare cuprinzîndu-i obrajii. Despre asta ştiu tot ce e de ştiut.

Belle tuşi, ascunzîndu-şi chipul în spatele mîinii.

— Nu din experiență, minți Henry. Nu uita că am crescut la o fermă, unde creştem destul de multe animale.

— Eu... simt că e nevoie să te întrerup puțin.

Belle tăcu, parcă încercînd să-şi dea seama ce era mai bine să spună în continuare.

— Eu nu am crescut la fermă, dar am idee despre căsătoriile la animale, şi trebuie să spun că, deşi mecanic vorbind lucrurile stau la fel...

Henry nu o văzuse niciodată pe Belle roşind atît de puternic. Decise să aibă milă de prietena ei şi spuse repede:

— Ceea ce voiam eu să te întreb e puțin diferit.

— Da?

— Înțeleg... adică, am auzit că mulți bărbați au metrese.

Belle dădu încet din cap.

— E adevărat.

— Şi că mulți dintre ei continuă să le vadă şi după ce se însoară.

— Vai, Henry, despre asta era vorba? Te temi ca nu cumva Dunford să aibă o amantă? Te pot asigura că nu o să facă aşa ceva. Nu cînd te iubeşte atît de mult. Îmi imaginez că o să-l ții atît de ocupat încît nici nu o să aibă timp de altă femeie.

— Dar acum are pe cineva? insistă Henry. Ştiu că nu pot să mă aştept să fi dus o viață de călugăr înainte să mă cunoască pe

mine. Nici măcar nu sînt geloasă pe femeile cu care poate că a avut legături înainte să mă cunoască. Nu pot să fiu supărată pe el dacă nici măcar nu ştia că exist. Dar dacă are acum o amantă?

Belle înghiţi în sec.

— Nu pot decît să fiu foarte sinceră, Henry. Ştiu că Dunford avea pe cineva cînd a plecat spre Cornwall, dar nu cred că a fost la ea de cînd s-a întors. Jur. Sînt sigură că s-au despărţit deja. Sau dacă nu, asta o să facă.

Henry îşi umezi buzele, pierdută în gînduri, simţindu-se uşurată pînă în adîncul sufletului. Sigur, asta era. Avea de gînd să o vadă pe acea Chrsitine Fowler vineri noaptea ca să îi spună că trebuia să-şi găsească alt protector. Henry ar fi preferat ca el să se ocupe de acea sarcină cînd ajunseseră la Londra, dar nu-l putea judeca fiindcă amînase ceva ce, probabil, avea să fie neplăcut. Tînăra era convinsă că amanta lui n-avea să fie dispusă să se despartă de el. Nu-şi putea imagina vreo femeie care să dorească să se despartă de el.

— John avea amantă înainte să te cunoască pe tine? întrebă ea curioasă. Vai, iartă-mă. A fost o întrebare foarte personală.

— Nu-i nimic, o asigură Belle. Adevărul este că John nu avea amantă, dar nici nu locuia la Londra. E o practică destul de des întîlnită aici. Ştiu că Alex avea o amantă, însă, şi că nu s-a mai văzut cu ea imediat ce a cunoscut-o pe Emma. Sînt sigură că e la fel în cazul tău şi al lui Dunford.

Belle părea atît de convinsă încît Henry nu putu să nu o creadă. Asta şi voia să creadă, de altfel. Iar în adîncul sufletului, ştia că era adevărul.

* * *

Cu toate că era convinsă de nevinovăţia lui Dunford, Henry se trezi neobişnuit de agitată vineri. De fiecare dată cînd cineva îi vorbea, ea tresărea, şi orice sunet, oricît de mic, o speria. Petrecu trei ore citind aceeaşi pagină din Shakespeare, iar gîndul la mîncare îi făcea rău.

Dunford o luă la plimbarea lor zilnică la ora trei după-amiaza, iar cînd îl văzu, ea nu mai reuşi să spună nimic. Nu putea să se gîndească decît la faptul că logodnicul ei avea să se vadă cu EA în acea seară. Se întrebă ce aveau să-şi spună unul celuilalt. Oare cum arăta EA? Era frumoasă? Semăna cu Henry? *„Doamne, te rog, să nu semene cu mine"*, gîndi Henry. Nu ştia sigur de ce însemna acel lucru atît de mult pentru ea, dar i se făcea rău la gîndul că semăna cu Christine Fowler în vreun fel.

— Ce te preocupă atît de tare? întrebă Dunford zîmbind cu blîndeţe.

Henry tresări.

— Mă tem că visam cu ochii deschişi.

— Sînt curios la ce.

— Nimic special, spuse ea mai apăsat decît era nevoie. Crede-mă.

El o privi nedumerit. Mai făcură cîţiva paşi, apoi el spuse:

— Am auzit că ai citit din biblioteca lordului Worth.

— Da, spuse Henry uşurată, sperînd că acel subiect nevinovat o s-o ajute să-şi ia gîndul de la Christine Fowler. Belle mi-a recomandat cîteva dintre piesele lui Shakespeare. Ea le citit pe toate, să ştii.

— Ştiu, murmură el. Cred că în ordine alfabetică.

— Serios? Ce ciudat.

Urmă o altă tăcere, iar gîndurile lui Henry se întoarseră exact acolo unde nu le dorea. Pînă la urmă, ştiind că făcea un lucru foarte rău, dar fără să se poată abţine, se întoarse spre el şi întrebă:

— Ai planuri speciale în seara asta?

Vîrfurile urechilor lui se înroşiră, semn sigur de vinovăţie, se gîndi Henry.

— Ei bine, nu, spuse el. Aveam de gînd doar să mă întîlnesc cu nişte prieteni la White's, pentru un joc de whist.

— Sînt sigură că o să te simţi bine.

— De ce întrebi?

Ea ridică din umeri.

— Cred că de curiozitate. Asta e prima seară în care planurile noastre nu coincid. Cu excepția serii în care nu m-am simțit bine, desigur.

— Ei bine, nu mă aştept să-i văd la fel de des pe prietenii mei după ce ne căsătorim, aşa că mă simt obligat să mă alătur lor acum la un joc de cărți.

„Pun pariu că te simți obligat", gîndi ea cu ironie, după care se certă pe sine însăşi fiindcă gîndise atît de urît despre el. Se ducea acasă la amantă ca să se despartă de ea. Henry îşi spuse că ar fi trebuit să fie bucuroasă. Şi dacă o mințea, ei bine, era normal. De ce să vrea ca ea să ştie că se ducea acolo?

— Tu ce planuri ai? o întrebă el.

Ea făcu o grimasă.

— Lady Worth mă obligă să merg la un spectacol muzical.

Pe chipul lui se citi oroarea.

— Doar nu la...

— Ba mă tem că da. Verişoarele tale, Smyth-Smith. Caroline crede că e cazul să-ți cunosc cîteva dintre rude.

— Da, dar nu înțelege că... Henry, e o soartă prea crudă. Niciodată, în toată istoria Insulelor Britanice, nu au existat patru femei mai puțin talentate la muzică.

— Aşa am auzit. Belle a refuzat pur şi simplu să ne însoțească.

— Mă tem că am tras-o eu după mine la un spectacol de-al lor anul trecut. Nu cred nici că o să mai treacă pe strada lor de teamă să nu le audă la repetiții.

Henry zîmbi.

— Acum sînt din ce în ce mai curioasă.

— Nu fi! spuse el foarte serios. În locul tău aş încerca să am o recădere gravă în seara asta.

— Zău aşa, Dunford, nu se poate să fie atît de lipsite de talent.

— Ba da, spuse el apăsat, se poate.

— Şi nu cumva ai putea să vii să mă salvezi în seara asta? întrebă ea aruncîndu-i o privire cu coada ochiului.

— Mi-aş dori să pot. Sincer, aş vrea. Ca viitor soţ al tău, e datoria mea să te apăr de toate neplăcerile, şi crede-mă, cvartetul de corzi Smythe-Smith e mai mult decît neplăcut, dar angajamentele mele din seara asta sînt foarte presante. Nu pot să le reprogramez.

Henry era deja convinsă că el plănuia să o vadă pe Christine Fowler la miezul nopţii. *„Se duce să se despartă de ea"*, îşi repetă în gînd. *„Se despart"*. Aceea era unica explicaţie.

MariusMaria

Capitolul douăzeci şi unu

Poate că era singura explicație, dar asta nu însemna că Henry se simțea prea bucuroasă. Pe măsură ce se apropia miezul nopții, gîndurile ei se îndreptau tot mai des spre întîlnirea lui Dunford cu Christine Fowler. Nici chiar spectacolul muzical Smythe-Smith, înfiorător cum era, nu reuşi să-i distragă atenția.

Pe de altă parte, poate că întîlnirea lui Dunford cu Christine Fowler era o binecuvîntare ascunsă. Cel puțin îi distrăgea atenția de la cvartetul de corzi din fața ei.

Dunford nu le subestimase talentul muzical. Spre lauda sa, Henry reuşi să asculte tot spectacolul, concentrîndu-se ca să descopere o metodă să-şi astupe urechile din interior spre exterior. Aruncă o privire discretă spre ceas. Era zece şi un sfert. Se întrebă dacă el era la White's, jucînd cărți înainte de întîlnire.

Concertul se încheie într-un final, cu o ultimă notă discordantă, iar publicul răsuflă uşurat la unison. Cînd se ridica, Henry auzi pe cineva spunînd:

— Slavă Domnului că nu au cîntat o compoziție originală.

Henry aproape că rîse, dar imediat dădu cu ochii de una dintre fetele Smythe-Smith, care auzise şi ea comentariul. Spre surprinderea sa, aceasta nu părea gata să izbucnească în lacrimi. Părea furioasă în schimb. Henry se trezi dînd aprobator din cap. Cel puțin tînăra avea personalitate. Atunci îşi dădu seama că privirea nimicitoare nu era ațintită spre oaspetele nepoliticos, ci spre mama fetelor. Curioasă, Henry se hotărî să se prezinte. Îşi făcu loc prin mulțime, spre scena improvizată. Celelalte trei fiice ale familie Smythe-Smith începuseră să se amestece printre invitați, dar cea cu expresia furioasă cînta la violoncel şi sigur că

nu putea să-l care după ea şi nu părea prea dornică să-l lase nesupravegheat.

— Bună, spuse Henry întinzînd mîna. Sînt domnişoara Henrietta Barrett. Ştiu că e un semn de îndrăzneală din partea mea să mă prezint eu însămi, dar m-am gîndit că am putea să facem o excepţie, dat fiind că vom fi verişoare curînd.

Fata o privi o clipă fără să priceapă, apoi spuse.

— Ah, da. Probabil că eşti logodită cu Dunford. A venit şi el?

— Nu, are alte angajamente. E foarte ocupat în seara asta.

— Te rog, nu trebuie să-i găseşti scuze. Asta e o treabă foarte urîtă, spuse făcînd semn cu mîna către scaunele şi partiturile încă rămase la locurile lor. E foarte amabil că a venit deja de trei ori la cîte un spectacol. De fapt, să ştii că mă bucur că nu-i aici. N-aş vrea să fiu cea responsabilă dacă surzeşte, lucru care sigur că s-ar întîmpla dacă ar veni la prea multe dintre spectacolele noastre.

Henry îşi ascunse un chicotit.

— Nu, te rog, rîzi, spuse fata. Prefer să faci asta decît să mă complimentezi, aşa cum sigur o să facă toţi aceşti oameni curînd.

— Dar spune-mi, rosti Henry aplecîndu-se spre ea, de ce continuă lumea să vină?

Fata păru nedumerită.

— Nu ştiu. Cred că din respect pentru răposatul meu tată. Dar îmi cer scuze, nici măcar nu ţi-am spus cum mă cheamă. Sînt Charlotte Smythe-Smith.

— Ştiu.

Henry făcu semn cu mîna spre programul în care erau trecute numele fetelor şi instrumentul la care cînta fiecare.

Charlotte dădu ochii peste cap.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnişoară Barrett. Sper să ne mai întîlnim curînd, dar te rog, te implor, nu mai veni la vreun spectacol de-al nostru. Nu vreau să fiu responsabilă de pierderea sănătăţii tale mintale, lucru care sigur s-ar întîmpla. Asta dacă nu ai surzi înainte.

Henry îşi ascunse un zîmbet.

— Nu e chiar atît de rău.

— Dar eu ştiu că este.

— Ei, cu siguranţă nu e un spectacol bun, recunoscu Henry, dar mă bucur că am venit. Eşti prima dintre rudele lui Dunford pe care am cunoscut-o.

— Şi tu eşti prima dintre logodnicele lui pe care am cunoscut-o eu.

Inima lui Henry tresări dureros.

— Mă scuzi?

— Vai de mine, spuse Charlotte repede, roşind. Iar am făcut o gafă. Cumva, lucrurile pe care le spun sună cu totul altfel în mintea mea decît rostite cu voce tare.

Henry zîmbi, regăsindu-se în ceea ce spunea verişoara lui Dunford.

— Eşti, bineînţeles, prima şi, sper, singura lui logodnică. Mă bucur să aflu că s-a logodit. A fost mereu aşa un fustangiu... Vai de mine, nu voiai să auzi asta, aşa e?

Henry încercă să zîmbească din nou, dar nu mai reuşi. Ultimul lucru despre care voia să audă în acea seară era reputaţia de cuceritor a lui Dunford.

* * *

Caroline şi Henry plecară curînd după aceea. Contesa îşi făcu viguros vînt cu evantaiul în trăsură şi declară:

— Jur că nu mai merg niciodată la vreun spectacol din ăsta.

— La cîte aţi fost pînă acum?

— Acesta este al treilea.

— S-ar zice că ar fi trebuit să învăţaţi lecţia pînă acum.

— Da, aşa s-ar zice, oftă Caroline.

— De ce mergeţi?

— Nu ştiu. Fetele sînt drăgălaşe şi nu vreau să le rănesc sentimentele.

— Măcar seara se încheie devreme. Tot zgomotul acela m-a epuizat.

— Şi pe mine la fel. Dacă avem noroc, o să fim în pat înainte de miezul nopţii.

„Miezul nopţii". Henry îşi drese vocea.

— Acum cît e ceasul?

— Probabil aproape unsprezece şi jumătate. Era şi un sfert cînd am plecat.

Henry îşi dori să aibă cum să-şi forţeze inima să bată mai încet. Probabil că Dunford se pregătea să plece de la club chiar în acel moment. Curînd avea să fie pe drum spre Bloomsbury, spre numărul paisprezece, în Russel Square. O blestemă în gînd pe lady Wolcott pentru că îi dăduse adresa. Nu reuşise să se oprească şi se uitase pe o hartă. Îi era şi mai greu dacă ştia exact unde se ducea el.

Trăsura opri în faţa conacului Blydon şi un servitor veni imediat să le ajute pe cele două doamne să coboare. Cînd intrară în foaier, Caroline îşi scoase obosită mănuşile şi spuse:

— Mă duc direct în pat, Henry. Nu ştiu de ce, dar sînt epuizată. Vrei să fii bună şi să le ceri servitorilor să nu mă deranjeze?

Henry dădu aprobator din cap.

— Cred că eu o să caut ceva de citit în bibliotecă. Ne vedem de dimineaţă.

Caroline căscă.

— Dacă mă trezesc pînă atunci.

Henry o privi urcînd scările, apoi se îndreptă spre bibliotecă. Luă un suport de lumînări de pe o masă şi intră în cameră, ducînd flacăra mai aproape de cărţi, ca să poată să citească titlurile. Nu, se gîndi, nu avea poftă de încă un Shakespeare. „Pamela" lui Richardson era mult prea lungă. Acel tom părea să aibă mai mult de o mie de pagini.

Se uită la pendula din colţ. Lumina lunii pătrundea prin fereastră şi cădea exact pe cadran, aşa că lui Henry nu-i era greu să vadă ora. Unsprezece şi jumătate. Scrîşni din dinţi. Sigur n-avea să reuşească să adoarmă în acea noapte.

Minutarul făcu o mişcare lentă spre stînga. Henry se uită fix la ceas pînă cînd se făcu ora unsprezece şi treizeci şi trei de minute. Era o nebunie. Nu putea să stea acolo şi să se uite toată noaptea la ceas. Trebuia să facă ceva.

Fugi în sus pe scări, spre camera ei, nu tocmai sigură care era planul pînă nu deschise larg uşile dulapului şi nu văzu pantalonii bărbăteşti şi jacheta, împăturite într-un colţ. Camerista încercase să le ascundă. Henry luă hainele şi le mîngîie cu un deget, căzută pe gînduri. Jacheta era bleumarin, iar pantalonii, gri-cărbune. Amîndouă erau greu de văzut noaptea.

Odată luată hotărîrea, îşi scoase în grabă rochia de seară şi se îmbrăcă în hainele bărbăteşti, după care băgă cheia casei într-unul dintre buzunarele pantalonilor. Îşi strînse părul în coadă, apoi îl ascunse în gulerul hainei. Nimeni care s-ar fi uitat atent n-ar fi confundat-o cu un băiat, dar de departe nu atrăgea atenţia.

Puse mîna pe clanţă, apoi îşi aminti cum fusese fermecată de ceasul din bibliotecă. Se grăbi în cealaltă parte a camerei, ridică un ceas foarte mic de pe măsuţa de toaletă şi fugi înapoi la uşă. Scoase capul afară, pe coridor, şi se asigură că nu trecea nimeni, apoi se grăbi să iasă. Ajunse la parter fără să fie văzută şi plecă în pas vioi, asigurîndu-se că mergea de parcă ar fi ştiut unde se duce. Mayfair era partea cea mai sigură a oraşului, dar, femeie fiind, tot trebuia să aibă grijă. Ştia un loc unde şaretele stăteau în şir, aşteptînd, la numai cîteva străzi distanţă de locuinţa ei. Avea de gînd să ia una pînă în Bloomsbury, să aştepte în ea cît o spiona pe Christine Fowler, apoi să se întoarcă în Mayfair.

Ajunse repede la destinaţie, cu mîna pe ceasul mic. Se uită la el. Era ora 11:44. Trebuia să traverseze repede oraşul.

În rînd erau mai multe şarete, iar Henry urcă în prima şi îi dădu vizitiului adresa lui Christine Fowler.

— Şi grăbeşte-te, spuse apăsat, încercînd să imite tonul lui Dunford cînd voia ceva cît mai repede.

Vizitiul coti pe Oxford, apoi merse înainte cîteva minute şi pînă la urmă făcu o serie de întoarceri şi curbe care aveau să-i aducă în Russell Square.

— Am ajuns, spuse el, evident aşteptînd ca ea să coboare.

Henry se uită la ceas. Era 11:56. Dunford nu ajunsese încă. Era extrem de punctual, dar nu genul care să-şi inoportuneze gazdele ajungînd prea devreme.

— O să aştept o vreme, strigă ea. Aştept pe cineva care n-a venit încă.

— O să vă coste mai mult.

— O să-ţi plătesc cît să merite efortul.

Vizitiul o privi atent, hotărî că numai cineva cu bani de dat ar fi fost îmbrăcat în aşa nişte haine scandaloase şi se relaxă, gîndindu-se că era mai bine să stea pe loc în Bloomsbury decît să caute încă o cursă acolo.

Henry se uită la ceasul ei mic, aşteptînd ca minutarul să ajungă încet la douăsprezece. Pînă la urmă auzi tropăit de copite şi, ridicînd privirea, recunoscu trăsura lui Dunford, care se apropia.

Îşi ţinu răsuflarea. Logodnicul ei coborî, elegant şi, ca de obicei, foarte chipeş. Henry pufni supărată. Amanta lui nu avea să vrea să-l lase să plece cînd el arăta aşa.

— Asta e persoana pe care-o aşteptaţi? întrebă vizitiul.

— Nu tocmai, spuse ea. O să fie nevoie să mai aştept o vreme.

El ridică din umeri.

— Sînt banii dumitale.

Dunford urcă treptele şi bătu la uşă. Sunetul mînerului din cupru răsună în jos pe stradă, atingîndu-i lui Henry nervii şi aşa întinşi la maximum. Tînăra lipi faţa de fereastra trăsurii. Christine Fowler avea, probabil, un servitor care să deschidă uşa, dar Henry voia oricum să se uite mai îndeaproape. Uşa se deschise şi în spatele ei se ivi o femeie uluitoare, cu păr des, negru, care-i cădea în cascadă de bucle pe spate. Evident, nu era îmbrăcată să primească oaspeţi obişnuiţi. Henry se uită în jos, spre costumaţia ei nefeminină, şi încercă să ignore sentimentul de rău care o cuprinsese.

Chiar înainte să închidă uşa, Christine îşi puse mîna pe după gîtul lui Dunford şi îi trase buzele în jos, spre ale ei. Henry strînse pumnii, iar uşa se închise înainte ca ea să vadă cît de mult dură sărutul.

Se uită în jos, la mîinile sale. Unghiile îi lăsaseră urme de sînge în palmă.

— Nu e vina lui, spuse încet. Nu el a iniţiat sărutul. Nu e vina lui.

— Aţi zis ceva? strigă vizitiul.

— Nu!

Omul se relaxă, hotărînd, desigur, că toate teoriile sale despre prostia generală a femeilor erau adevărate. Henry bătu agitată din degete. Cît avea să dureze să-i spună că trebuia să-şi găsească un nou protector? Cincisprezece minute? Jumătate de oră? Cu siguranţă nu mai mult decît atît. Patruzeci şi cinci de minute, poate, ca să fie generoasă şi în caz că aveau de făcut aranjamente băneşti. Lui Henry nu îi păsa prea mult ce sumă îi dădea, atîta timp cît scăpa de ea. Definitiv.

Respirînd adînc şi încercînd să controleze tensiunea care o cuprinsese, Henry lăsă ceasul în poală. Se uită fix la el pînă începu să vadă dublu şi îi lăcrimară ochii. Se uită la minutar cum ajungea la trei şi îşi spuse aspru că fusese mult prea optimistă. Nu avea cum să încheie toată afacerea în numai cincisprezece minute.

Se uită la minutarul care coborî şi mai jos, făcînd o pauză la şase. Înghiţi în sec, spunîndu-şi că, probabil, logodnicul ei voia să-i dea cu blîndeţe vestea amantei sale, fiindcă era un om bun. De asta dura atît, cel mai probabil.

Mai trecură cincisprezece minute, iar ea se strădui să nu plîngă. Pînă şi cel mai blînd om ar fi putut să scape de o amantă în patruzeci şi cinci de minute. Undeva, la distanţă, un ceas bătu ora unu.

Apoi ora două.

Apoi, incredibil, se auziră trei bătăi.

Henry ceda pînă la urmă disperării, îl împunse pe vizitiul care adormise şi spuse:

— Grosvernor Square, te rog.

El dădu din cap şi porniră.

Henry se uită drept înainte tot drumul spre casă, cu o privire goală, dezolată. Exista un singur motiv pentru care un bărbat petrecea atîta timp cu amanta lui. Nu ieşise nici după trei ore. Se gîndi la cele cîteva momente furate alături de el la Westonbirt. Cu ea nu fusese trei ore.

După toate astea, după toate lecţiile de bună purtare şi de stăpînire de sine, ea încă nu era suficient de feminină ca să-i păstreze interesul. Nu putea să fie mai mult decît era. Fusese nebună să creadă că avea rost să încerce.

La indicaţiile ei, şareta trase la cîteva case distanţă de conacul Blydon. Henry îi dădu vizitiului mai multe monede decît era nevoie şi merse orbeşte spre casă. Se strecură fără zgomot înăuntru şi urcă în camera ei, unde îşi scoase hainele, le împinse sub pat şi scoase din dulap o cămaşă de noapte. Prima era aceea pe care o purtase cînd ea şi Dunford... Nu, nu putea să o mai poarte vreodată. I se părea cumva întinată. O mototoli şi o aruncă în şemineu, luînd alta.

În camera ei era cald, dar ea tremura cînd se aşeză în pat, sub cuvertură.

* * *

Dunford coborî în sfîrşit treptele casei lui Christine la ora patru şi jumătate dimineaţa. O considerase întotdeauna o femeie rezonabilă, fapt pentru care, presupunea, rămăsese atît de multă vreme cu ea, dar în acea seară aproape că se văzuse nevoit să-şi revizuiască opinia. La început, ea plînsese, iar el nu era genul de bărbat care să plece şi să lase o femeie plîngînd.

După aceea Christine îi oferise de băut, iar cînd el terminase paharul, ea îi mai oferise cîteva. Dunford o refuzase, zîmbind ironic şi spunînd că, deşi ea era o femeie excepţională, alcoolul nu-l seducea dacă el nu voia să fie sedus.

După aceea ea începuse să-şi exprime îngrijorările. Avea ceva bani puşi deoparte, dar dacă nu reuşea să găsească un alt protector? Dunford îi povestise despre contele de Billington, apoi petrecuse următoarea oră asigurînd-o că avea să trimită nişte fonduri ca ea să poată să locuiască în casă pînă cînd expira contractul de închiriere.

Pînă la urmă, ea oftase şi îşi acceptase soarta. El se pregătise să plece, dar ea îi pusese mîna pe braţ şi îl întrebase dacă nu voia o ceaşcă de ceai. Fuseseră şi prieteni, nu doar amanţi, spunea ea. Nu avea mulţi prieteni, fiindcă meseria ei nu încuraja prieteniile. Nu dorea decît să bea ceai împreună şi să vorbească. Nu voia decît să aibă cu cine conversa.

Dunford se uitase în ochii ei negri. Nu mintea. Christine era o femeie sinceră. Aşadar, fiindcă o simpatizase întotdeauna, el mai rămăsese şi vorbiseră despre nimicuri, despre politică. Ea îi povestise despre fratele pe care-l avea în armată, iar el îi povestise despre Henry. Ea nu părea absolut deloc supărată din cauza logodnei sale. De fapt, chiar zîmbise cînd el îi povestise despre incidentul cu cotețul de porci şi îi spusese că era fericită pentru el. Pînă la urmă, Dunford o sărutase uşor, frăţeşte, pe buze.

— O să fii fericită cu Billington, îi spusese. E un bărbat bun.

Ea zîmbise trist, pierdut.

— Dacă tu spui, atunci înseamnă că aşa este.

Dunford nu intenţionase să rămînă atît de mult. Avea să fie obosit a doua zi. Ei bine, probabil că ar fi putut să doarmă pînă după prînz dacă voia. Nu avea planuri înainte de plimbarea de după-amiază cu Henry. Henry. Îl făcea să zîmbească pînă şi gîndul la ea.

* * *

Cînd se trezi a doua zi dimineaţă, Henry îşi găsi faţa de pernă udă de lacrimi. Se uită fix la ea, fără să priceapă. Nu adormise

plîngînd. Ba din contră, se simțise ciudat de goală pe dinăuntru şi de uscată. Nu mai auzise despre o durere atît de mare încît un om să plîngă în somn.

Cu toate astea nu-şi imagina că putea să existe durere mai mare decît a ei. Nu putea să se mărite cu el. Acela era singurul gînd limpede din mintea ei. Ştia că majoritatea căsătoriilor nu se bazau pe iubire, dar cum putea să-şi dea întreaga viață unui bărbat care era atît de nesincer încît să-şi declare iubirea pentru ea, apoi să facă dragoste cu amanta, la numai două săptămîni înainte de nuntă?

Probabil că o ceruse de soție din milă, din cauza sentimentului că era responsabil pentru ea. De ce altceva s-ar fi legat de o ciudată băiețoasă care nu ştia diferența dintre o rochie de zi şi una de seară? Îi spusese că o iubea, iar ea îl crezuse. Ce proastă fusese! Doar dacă nu cumva...

Henry se înecă şi suspină. Poate chiar o iubea. Poate că nu înțelesese greşit. Poate că pur şi simplu nu era suficient de feminină ca să-l mulțumească. Poate că el avea nevoie de mai mult decît putea ea să fie vreodată.

Sau poate că pur şi simplu o mințise. Nu ştia nici ea ce ar fi preferat să creadă.

Uluitor era că nu îl ura. Făcuse foarte multe pentru ea, fusese prea bun ca să poată să-l urască vreodată. Nu credea că se culcase cu Christine ca să îi facă ei vreun rău. Şi nu credea că o făcuse nici dintr-o înclinație sadică, perversă. Nu. Probabil că se culcase cu ea pentru că i se păruse că era dreptul lui. Era bărbat, iar bărbații făceau astfel de lucruri.

Poate că nu ar fi durut atît de tare dacă nu i-ar fi spus că o iubea. Poate că ar fi reuşit chiar să se mărite cu el. Dar cum să rupă acum logodna? Toată Londra vuia. Ar fi fost foarte ruşinos să contramandeze. Nu o deranjau prea mult bîrfele despre ea. Avea de gînd să se întoarcă la țară, dar nu la Stannage Park, se gîndi îndurerată. Probabil că el nu i-ar fi permis să se întoarcă. Dar putea să se ducă undeva unde nobilimea să nu o găsească.

El, pe de altă parte, nu putea face la fel. Viața lui era acolo, la Londra.

— Doamne! izbucni Henry. De ce nu poți să-i faci rău?

Încă îl iubea. Undeva, cineva sigur rîdea din cauza asta. Trebuia să fie el cel care rupea logodna. Astfel n-ar fi suferit ruşinea de a fi fost părăsit. Dar cum să-l facă să se despartă de ea? Cum?

Rămase o oră în pat, uitîndu-se cu atenție la o mică surpătură din tavan. Ce putea ea să facă astfel încît el să o urască destul cît să rupă logodna. Nici unul dintre planuri nu părea bun, pînă cînd... Da, asta era. Exact asta.

Cu inima grea, se apropie de birou şi deschise sertarul în care Caroline pusese cu grijă hîrtie de scris, cerneală şi o pană. Dintr-o dată, Henry îşi aminti de prietena ei imaginară din copilărie. Rosalind. Acel nume era la fel de potrivit ca oricare altul.

„Conacul Blydon, Londra, 2 mai 1817

Dragă Rosalind,

Îmi cer iertare că nu ți-am scris de atîta vreme. Singura mea scuză e că viața mi s-a schimbat atît de mult în ultimele cîteva luni încît abia dacă am avut vreme să gîndesc. Mă mărit curînd! Îmi imaginez că eşti surprinsă. Carlyle a murit nu demult, iar noul lord Stannage a venit la Stannage Park. E un văr foarte îndepărtat de-ai lui Carlyle. Nu se cunoşteau. Nu am timp să detaliez, dar ne-am logodit şi ne vom căsători. Mă bucur foarte mult, după cum îți imaginezi, fiindcă asta înseamnă că pot să rămîn tot restul vieții la Stannage Park. Ştii cît de mult îmi place acolo.

Numele lui este Dunford. Acela e numele de familie, dar nimeni nu-i spune pe numele de botez. Este foarte amabil şi se poartă foarte frumos cu mine. Mi-a spus că mă iubeşte. Bineînțeles că i-am răspuns la fel. Aşa mi s-a părut politicos. Sigur, mă mărit pentru draga mea moşie de la Stannage Park, dar îmi place destul şi el şi n-aş vrea să-i rănesc sentimentele. Cred că o să ne înțelegem bine. Nu am timp să-ți scriu mai multe. Rămîn în Londra, la nişte prieteni de-ai lui Dunford, pentru încă

două săptămîni. După aceea poți să-mi trimiți corespondența la Stannage Park. Sînt sigură că pot să-l conving să ne retragem acolo imediat după căsătorie. O să fim în luna de miere o vreme, cred, apoi probabil că el o să vrea să se întoarcă la Londra. Nu m-ar deranja nici dacă ar rămîne, fiindcă, aşa cum ți-am spus, e un bărbat destul de plăcut. Îmi imaginez, însă, că o să se plictisească repede de viața din provincie, lucru care o să-mi fie pe plac, fiindcă o să pot să mă întorc la viața mea de dinainte fără să mă tem că o să ajung guvernanta sau însoțitoarea cuiva.

Rămîn buna ta prietenă,

Henrietta Barret"

Cu mîna tremurînd, Henry împături scrisoarea şi o puse într-un plic adresat lordului Stannage. Înainte să apuce să îşi regîndească acțiunile, se grăbi în jos pe scări şi îi dădu plicul unui servitor, cu instrucțiunea să-l livreze imediat.

După aceea se întoarse şi urcă din nou scările, cu efort nespus de mare la fiecare treaptă. Ajunse în camera ei, închise şi încuie uşa, apoi se întinse pe pat.

Se ghemui cu genunchii la piept şi rămase aşa ore în şir.

Dunford zîmbi cînd majordomul îi întinse plicul alb. Cînd îl ridică de pe tava de argint, recunoscu scrisul lui Henry. Semăna cu ea, curat, direct, fără înfloriturii inutile.

Desfăcu plicul şi biletul.

„Draga mea Rosalind..."

Prostuța încurcase scrisorile şi plicurile. Dunford spera ca el să fie motivul pentru care ea era atît de necaracteristic de cu capul în nori. Începu să împăturească la loc scrisoarea, dar îşi văzu numele scris în ea. Curiozitatea învinse în fața scrupulelor, aşa că netezi foaia de hîrtie. Cîteva clipe mai tîrziu, aceasta îi alunecă dintre degetele amorțite şi căzu pe duşumea.

„Sigur, mă mărit cu el pentru Stannage Park...

Sigur, mă mărit cu el pentru Stannage Park...

Sigur, mă mărit cu el pentru Stannage Park..."

Dumnezeule, ce făcuse? Ea nu îl iubea. Nu-l iubise niciodată. Probabil nici n-avea să-l iubească vreodată.

Cum trebuie să mai fi rîs! Se scufundă înapoi în fotoliu. Nu, nu se putea să fi rîs. În ciuda comportamentului său calculat, nu era o femeie crudă. Iubea, doar, Stannage Park mai mult decît putea să iubească orice altceva sau pe oricine altcineva.

Era o iubire care nu avea răspuns. Ce ironic. El încă o iubea. Chiar şi după asta, o iubea. Era foarte furios pe ea şi aproape că o ura, dar o iubea. Ce naiba avea să facă?

Se ridică în picioare şi îşi turnă ceva de băut, uitînd cît era ceasul şi că încă nu bătuse de ora prînzului. Degetele îi strînseră atît de tare paharul încît era mare minune că sticla nu se sparse. Dădu alcoolul peste cap şi, cînd acesta nu-i amorți durerea, mai bău încă un pahar.

Îşi imagină chipul ei, desenînd cu mintea sprîncenele delicate de deasupra acelor ochi spectaculoşi, argintii. Îi vedea părul de parcă era aievea, cu fiecare dintre nuanțele acelea multe care compuneau ceea ce era insuficient numit şaten deschis. Apoi gura ei, mereu în mişcare, zîmbind, rîzînd, bosumflată. Sărutată.

Îi simțea buzele sub buzele lui. Erau atît de moi, de pline şi de dornice să îi răspundă! Trupul i se aprinse numai la gîndul atingerii ei. Era nevinovată, dar ştia din instinct cum să-l lege cu pasiunea ei. O dorea. O dorea cu o intensitate care amenința să-l copleşească. Nu putea să rupă logodna încă. Trebuia s-o mai vadă o dată. Trebuia să o atingă şi să-şi dea seama dacă putea să suporte acel chin. O iubea suficient ca să se însoare cu ea, ştiind ce ştia? O ura suficient ca să se însoare cu ea numai ca s-o controleze şi s-o pedepsească pentru cum îl făcuse să se simtă? Numai o singură, ultimă dată. Trebuia s-o mai vadă o dată. Atunci avea să ştie.

Capitolul douăzeci şi doi

— A venit lordul Stannage să vă vadă, domnişoară Barrett.

Inima lui Henry tresări dureros la auzul cuvintelor majordomului.

— Să-i spun că nu sînteţi acasă? întrebă acesta văzînd-o că ezită.

— Nu, nu, răspunse ea umezindu-şi emoţionată buzele. Cobor imediat.

Henry lăsă jos scrisoarea pe care i-o scria Emmei. Ducesa de Ashbourne avea, probabil, să-şi retragă prietenia după ce afla vestea logodnei rupte. Henry decisese să-i scrie o ultimă scrisoare cît încă o putea număra pe Emma printre prietenele ei.

„Asta a fost", îşi spuse, încercînd să înghită nodul dureros din gît. *„Te urăşte acum".* Ştia că îl rănise, poate la fel de mult cum o rănise şi el pe ea.

Se ridică şi îşi netezi rochia galben-deschis, de dimineaţă. Era aceea pe care el i-o cumpărase din Truro. Nu era sigură de ce îi ceruse cameristei să o scoată din dulap în acea dimineaţă. Poate era o încercare disperată să păstreze o fărîmă de fericire.

Acum se simţea prostuţă. De parcă o rochie ar fi putut să repare o inimă frîntă. Îndreptă umerii şi ieşi pe coridor, închizînd cu grijă uşa în urma ei. Trebuia să se poarte normal. Avea să fie cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată, dar trebuia să se poarte ca şi cum nimic rău nu s-ar fi întîmplat. Nu trebuia să ştie că Dunford primise un bilet destinat lui Rosalind, iar el ar fi devenit bănuitor dacă ea s-ar fi purtat diferit.

Ajunse în capătul scărilor şi piciorul îi rămase suspendat deasupra primei trepte. Doamne, deja simţea durerea. Ar fi fost atît de uşor să se întoarcă şi să se ascundă în camera ei.

Majordomul ar fi putut spune că nu se simțea bine. Dunford credea că fusese bolnavă cu o săptămînă înainte, iar o recădere era plauzibilă.

„Trebuie să-l vezi, Henry."

Henry își blestemă conștiința și păși în sfîrșit în jos pe trepte.

* * *

Dunford se uita afară, pe una dintre ferestrele din salonul familiei Blydon, așteptînd ca logodnica lui să vină și să-l salute. Logodnica. Ce glumă! Poate că ar fi putut să suporte dacă ea nu l-ar fi mințit. Era, oare, atît de naiv încît să vrea ce aveau prietenii lui? Era nebun încît să creadă că un nobil putea să găsească pe cineva care să-l iubească? Succesul lui Alex și al lui Belle îi dăduse speranțe. Cînd apăruse Henry în viața lui, bucuria nu cunoscuse margini.

Iar acum trădarea ei îl distrusese. O auzi intrînd în cameră, dar nu se întoarse, pentru că nu avea încredere în sine dacă nu-și controla mai întîi emoțiile. Rămase cu privirea ațintită afară. Pe stradă, o dădacă împingea un cărucior. Trase cu greu aer în piept. Își dorise copii cu ea...

— Dunford?

Glasul îi era neobișnuit de ezitant.

— Închide ușa, Henry.

Încă nu se întoarse cu fața la ea.

— Dar Caroline...

— Am spus să închizi ușa.

Henry dădu să spună ceva, dar de pe buze nu-i ieși nici un cuvînt. Se întoarse și închise ușa, apoi rămase în mijlocul încăperii, ca să aibă cum să fugă dacă ar fi fost nevoie. Era o laș și știa, dar nu-i păsa prea mult în acea clipă. Își împreună mîinile în față și așteptă ca el să se întoarcă. După un minut în care Dunford nu se mișcase și nu scosese nici un sunet, ea se forță să-i rostească din nou numele.

El se răsuci brusc, surprinzînd-o cu un zîmbet.

— Dunford?

Nu intenționase să şoptească.

— Henry. Iubirea mea.

Păşi spre ea. Henry făcu ochii mari. Zîmbetul lui era acelaşi pe care-l cunoştea, buzele frumoase aveau aceeaşi curbură şi dinții erau tot albi, dar ochii lui... privirea lor era dură.

Se forță să nu facă un pas înapoi şi îşi lipi pe chip zîmbetul ei îndrăzneț.

— Ce voiai să-mi spui, Dunford?

— Am nevoie de un motiv ca să-mi vizitez logodnica?

Henry era sigură că numai în imaginația ei el apăsase pe ultimul cuvînt. Dunford începu să se apropie cu paşi mari, care aminteau de mersul unei feline. Henry se retrase puțin, ceea ce se dovedi a fi o mişcare înțeleaptă, fiindcă el trecu pe lîngă ea. Tînăra întoarse capul, surprinsă. Dunford mai făcu doi paşi ca să ajungă la uşă, apoi răsuci cheia în broască.

Lui Henry i se uscă gura.

— Dar, Dunford, reputația mea... o să fie distrusă.

— Ei o să înțeleagă.

— Ei? întrebă ea prosteşte.

El ridică din umeri cu supremă nonşalanță.

— Oricine ar fi aceia care distrug reputații. Sigur am voie să îmi asum unele libertăți. O să ne căsătorim peste două săptămîni.

„Chiar aşa?", strigă mintea ei. Dunford ar fi trebuit să o urască. Ce se întîmplase? Cu siguranță că primise scrisoarea ei. Se purta atît de ciudat! Nu ar fi privit-o atît de dur dacă n-ar fi fost acolo ca să rupă logodna.

— Dunford?

Părea a fi singurul cuvînt pe care putea să-l spună. Ştia că nu se purta aşa cum ar fi trebuit. Ar fi trebuit să fie obraznică şi nepăsătoare, aşa cum se aştepta el, dar Dunford se comporta atît de ciudat încît ea nu ştia ce să facă. Se aşteptase ca el să-şi piardă cumpătul, să vină ca o furtună şi să rupă logodna. În loc de asta, el o privea fix, în tăcere.

Iar ea se simțea ca o vulpe încolțită.

— Poate că nu vreau decît să te sărut, spuse el, scuturînd absent niște scame inexistente de pe mîneca hainei.

Henry înghiți în sec, apoi clipi înainte să spună:

— Nu cred. Dacă ai fi vrut să mă săruți, nu ți-ai fi cules scame de pe haină.

Mîna lui încremeni deasupra mînecii.

— Poate că ai dreptate, murmură.

— Am?

Dumnezeule mare, lucrurile nu mergeau deloc cum trebuia.

— Îhm. Dacă aş fi vrut cu adevărat să te sărut – cu adevărat, nu altfel, probabil că te-aş fi luat de mînă şi te-aş fi tras în braţe. Acela ar fi un gest potrivit de afecțiune, nu găseşti?

— Potrivit, răspunse ea, sperînd că vocea îi suna natural. Asta dacă ai vrea cu adevărat să te însori cu mine.

Îi dăduse ocazia perfectă. Dacă avea de gînd să o părăsească, putea să facă asta în acel moment. Dar el nu acționă aşa. În loc de asta, ridică o sprînceană într-un gest ironic şi începu să se apropie de ea.

— Dacă vreau să mă însor cu tine, murmură. O întrebare interesantă.

Henry făcu un pas în spate. Nu intenționat, dar nu se putuse abține.

— Doar nu ți-e frică de mine, Hen, nu?

Făcu un pas înainte. Agitată, ea clătină din cap. Era greşit, totul era greşit. *„Doamne, fă-l să mă iubească sau să mă urască, dar să nu fie aşa"*, se rugă ea. *„Vai, să nu fie aşa."*

— Nu te juca, milord.

El o privi bănuitor.

— Să nu mă joc cu tine? Ce cuvinte ciudat alese.

Mai făcu un pas spre ea, încercînd să-i descifreze expresia din privire. Nu o înțelegea în acea după-amiază. Se aşteptase ca ea să intre veselă în cameră, zîmbind şi rîzînd ca de obicei cînd

o vizita. În loc de asta ea era temătoare şi retrasă, de parcă s-ar fi aşteptat să primească veşti proaste.

Ceea ce era o prostie. N-avea cum să-şi fi dat seama că-i trimisese o scrisoare menită prietenei ei, Rosalind. Oricine ar fi fost acea persoană, ea nu locuia în Londra, fiindcă Dunford ar fi auzit despre ea. Şi nu se putea ca acea femeie să fi primit scrisoarea lui Henry şi să-i fi răspuns în aceeaşi zi.

— Să mă joc cu tine? repetă el. De ce crezi că aş vrea să fac asta, Henry?

— Nu... nu ştiu, se bîlbîi ea.

Mintea. Dunford vedea în privirea ei, dar nu-şi imagina de ce ar fi făcut asta. Ce să fi ascuns? Închise ochii o clipă şi trase aer adînc în piept. Poate că interpreta greşit ce vedea în ea. Era atît de furios şi atît de îndrăgostit încît nu mai ştia ce să creadă.

Deschise ochii. Ea încă se mai uita în altă parte, la un tablou din cealaltă parte a încăperii. Dunford îi observă linia elegantă, sinuoasă, a gîtului şi felul în care o singură şuviţă ondulată şi mătăsoasă îi cădea pe decolteul rochiei.

— Cred că vreau într-adevăr să te sărut, Henry, murmură.

Ea îl privi din nou.

— Eu nu cred că vrei, spuse ea repede.

— Cred că te înşeli.

— Ba nu. Dacă ai fi vrut să mă săruţi nu m-ai fi privit aşa.

Făcu un pas înapoi şi ocoli un fotoliu, încercînd să se ascundă în spatele lui.

— Nu? Dar cum te-aş fi privit?

— Ca şi cum...

— Cum, Henry?

Dunford puse palmele pe braţele fotoliului şi se aplecă înainte, cu faţa periculos de aproape de faţa ei.

— Ca şi cum m-ai dori, spuse ea nu mai tare decît o şoaptă.

— Vai, Henry, dar te doresc.

— Ba nu.

Henry voia să fugă, să se ascundă, dar nu reuşea să-şi ia ochii de la el.

— Vrei să mă faci să sufăr.

El o apucă de braţ şi o ţinu pe loc în timp ce ocolea fotoliul.

— Poate că şi asta, doar puţin, rosti cu o blîndeţe ameninţătoare.

Buzele lui le capturară pe ale ei. Era un sărut apăsat, crud, altfel decît toate celelalte, iar ei, evident, nu-i plăcea.

— De ce-mi rezişti aşa, Hen? Nu vrei să te măriţi cu mine?

Ea întoarse capul în altă direcţie.

— Nu vrei să te măriţi cu mine? repetă el cîntat, rece. Nu vrei să ai tot ce pot să-ţi ofer eu? Nu vrei siguranţă, o viaţă comodă, o casă? Ah, da, o casă. Nu vrei asta?

O simţi zbătîndu-se în braţele lui, apoi rămase nemişcată, iar el ştiu că ar fi trebuit să-i dea drumul. Să-i dea drumul, să se întoarcă şi să plece din cameră şi din viaţa ei. Dar o dorea atît de mult...

Doamne, cît o dorea! Acea dorinţă îl copleşi, îi transformă furia în pasiune. Buzele îi deveniră moi, cerînd numai plăcere. O sărută pe obraz, pînă la ureche, apoi pe gît şi în jos, pînă la pielea moale a decolteului.

— Spune-mi că nu simţi asta, şopti provocator. Spune-mi.

Henry clătină doar din cap, nesigură dacă îi cerea să se oprească sau recunoştea nevoia care o cuprinsese. Dunford o auzi suspinînd de dorinţă şi, pentru o secundă, nu ştiu dacă învinsese sau pierduse. După aceea înţelese că nici nu conta.

— Doamne, sînt un măgar, şopti aspru, furios pe sine fiindcă lăsase dorinţa să-i controleze trupul.

Ea îl trădase, *îl trădase*, iar el tot nu putea să stea departe.

— Ce ai spus?

Dunford nu văzu nici un motiv ca să-i răspundă. Nu era necesar să-i explice pe larg cît de mult o dorea şi, fir-ar să fie, cît o iubea în ciuda minciunilor ei. Nu făcu decît să murmure:

— Taci din gură, Hen.

Apoi o trase după el pe canapea. Henry se încordă. Tonul lui fusese blînd, dar nu şi cuvintele. Chiar şi aşa, probabil era ultima

dată cînd avea să-l mai țină în brațe, ultima dată cînd mai putea să-şi imagineze că el încă o iubea.

Simți cum se scufunda în pernele moi, îi simți căldura trupului cînd el se ridică deasupra ei. Mîinile lui îi cuprinseră fundul şi o traseră spre trupul său aprins. O sărută pe lobul urechii, apoi pe gît, apoi pe claviculă. Cobora tot mai jos.

Henry nu reuşi să îl cuprindă cu brațele, dar nici nu avu putere să se smulgă din îmbrățişarea lui. Oare o iubea? Gura lui sigur o iubea. O iubea cu o intensitate uluitoare, îi cuprindea sfîrcul cu buzele prin rochia de muselină. Se uită în jos, cu mintea neobişnuit de detaşată de trupul aprins. Sărutările lui lăsară o pată indecentă pe rochia ei. Nu că i-ar fi păsat lui Dunford. Făcea asta ca s-o pedepsească. Avea să...

— Nu! strigă ea, împingîndu-l atît de violent încît el căzu pe podea, surprins.

Nu spuse nimic cînd se ridică în picioare. Cînd se uită în sfîrşit la ea, Henry simți o panică greu de imaginat. Avea ochii ca două fante înguste.

— Sîntem deodată îngrijorată din cauza virtuții noastre? întrebă nepoliticos. E cam tîrziu pentru asta, nu crezi?

Henry se grăbi să se ridice şi refuză să răspundă.

— O atitudine cam grijulie din partea unei fete care mi-a spus că nu dă doi bani pe reputație.

— Asta a fost înainte, răspunse ea pe un ton scăzut.

— Înainte de ce, Hen? Înainte să vii la Londra? Înainte să afli ce ar trebui să-şi dorească o femeie de la măritiş?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea ridicîndu-se în picioare.

Dunford rîse furios. Doamne, nici măcar nu se pricepea să mintă. Se bîlbîia, nu-l privea în ochii şi roşise. Sigur, ar fi putut să fie din cauza pasiunii. Putea să o facă să simtă pasiune. Poate că era singurul lucru pe care-l trezea în ea, dar ştia că putea să-i facă trupul să ardă. Putea să o facă să aibă nevoie de el, să o lege de el cu buzele, cu mîinile, cu căldura pielii sale.

Trupul i se aprinse pe măsură ce gîndurile îi deveneau tot mai erotice. O vedea aşa cum fusese la Westonbirt, cu pielea moale strălucind în lumina lumînărilor. Gemuse de dorinţă şi îşi arcuise trupul spre al lui. Strigase, cuprinsă de pasiune. El îi oferise toate acele lucruri.

Dunford păşi înainte.

— Mă doreşti, Henry.

Ea rămase nemişcată, incapabilă să nege.

— Mă vrei chiar şi acum.

Ea reuşi să clatine din cap. Dunford îşi dădu seama că avusese nevoie de toată puterea ca să facă asta.

— Ba da, spuse pe un ton seducător. Mă vrei.

— Nu, Dunford, nu...

Dar cuvintele îi fură stăvilite de apăsarea buzelor lui peste buzele ei. Era necruţător, aspru. Henry simţi că se sufoca sub greutatea furiei lui şi a dorinţei ei. Nu putea să-i dea voie să facă aşa ceva. Nu putea să-l lase să-şi folosească furia ca să o facă să-l dorească. Îşi smuci capul şi îşi dezlipi buzele de buzele lui.

— Nu-i nimic, murmură el cuprinzîndu-i un sîn în palmă. Nu gura ta mincinoasă mă interesează la trupul tău.

— Termină!

Îl împinse, dar el o luă în braţe cu forţa unei menghine.

— Nu poţi să faci asta!

Colţul gurii lui se ridică într-un zîmbet prefăcut, batjocoritor.

— Nu pot?

— Nu eşti soţul meu, spuse ea cu vocea întretăiată de furie, în timp ce se ştergea la gură cu dosul mînecii. Nu ai drepturi asupra persanei mele!

El îi dădu drumul şi se sprijini de tocul uşii, într-o postură amăgitor de nonşalantă.

— Vrei să-mi spui că doreşti să contramandăm nunta?

— De ce ai crede că vreau asta? întrebă ea, ştiind că el credea că-l voia de soţ numai pentru Stannage Park.

— Nu-mi vine nici un motiv în minte, spuse el pe un ton foarte dur. De fapt, se pare că eu am tot ce doreşti tu de la un soţ.

— Ne simțim foarte superiori astăzi, aşa e? se răsti ea.

El se mişcă precum fulgerul, o lipi de perete şi puse palmele de-o parte şi de alta a umerilor ei.

— Noi, rosti cu un sarcasm nedisimulat, ne simțim doar puțin nelămuriți. Noi ne întrebăm de ce logodnica noastră se poartă atît de ciudat. Ne întrebăm dacă nu cumva are să ne spună ceva.

Henry simți cum răsuflarea îi părăseşte trupul. Nu asta îşi dorise? De ce se simțea atît de rău?

— Henry?

Îl privi în ochi, amintindu-şi de toate momentele în care fusese bun cu ea. Îi cumpărase o rochie cînd nimeni altcineva nu se gîndise să facă asta. O convinsese să vină la Londra, apoi se asigurase că ea se simțea bine acolo. Şi îi zîmbise tot timpul. Era greu să împace acea imagine a lui cu omul crud şi batjocoritor din fața ei. Cu toate astea, nu putea să-l umilească public.

— Nu o să contramandez nunta, milord.

El înclină capul.

— Nu pot să presupun din tonul tău decît că vrei să fac eu asta.

Ea nu spuse nimic.

— Sînt sigur că-ți dai seama că, fiind un domn de onoare, nu pot să fac aşa ceva.

Ea desfăcu puțin buzele. Trecură cîteva secunde înainte să rostească nedumerită:

— Ce vrei să spui?

Dunford o privi atent. De ce o interesa atît de mult dacă putea sau nu să o părăsească? Era singurul lucru pe care sigur nu-l voia. Dacă el ar fi făcut asta, ea ar fi pierdut Stannage Park pentru totdeauna.

— De ce nu poți să mă părăseşti? insistă ea. De ce?

— Văd că nu te-am educat pe cît de bine am crezut în spiritul regulilor societății politicoase. Un domn de onoare nu părăseşte niciodată o doamnă cu care este logodit. Nu dacă ea nu s-a dovedit a fi infidelă, şi poate nici atunci.

— Nu te-am trădat niciodată, izbucni ea.

„Nu cu trupul", gîndi el. *„Numai cu sufletul."* Cum ar fi putut ea să-l iubească vreodată pe cît de mult o iubea el? Nimeni nu avea o inimă atît de mare. Dunford oftă.

— Ştiu că nu m-ai trădat.

Din nou, ea nu spuse nimic, ci rămase acolo tăcută, chinuită. Cît de uimită trebuie să fi fost de furia lui, gîndi el. Nu avea de unde să ştie că el îi aflase adevăratele motive.

— Ei bine, spuse obosit, temîndu-se de răspunsul ei, tu ai de gînd să mă părăseşti pe mine?

— Vrei să fac asta? şopti ea.

— Nu e decizia mea, spuse el crispat, neputînd să-i spună cuvintele care ar fi obligat-o să-l părăsească. Dacă ai de gînd să pui capăt logodnei, atunci fă-o.

— Nu pot, spuse ea frîngîndu-şi mîinile.

Cuvintele parcă-i fuseseră smulse din suflet.

— Atunci tu să fii răspunzătoare, spuse el sec.

Plecă din cameră fără să arunce măcar o privire înapoi.

* * *

În următoarele două săptămîni, Henry nu ştiu mare lucru în afară de durerea surdă care-i învăluise inima precum un giulgiu. Nimic nu părea să-i mai aducă bucurie. Se gîndi că, probabil, prietenii ei credeau că e într-o astfel de dispoziție din cauza apropiatei nunți.

Din fericire, îl văzu doar rareori pe Dunford. El părea să ştie exact cum să se întîlnească la petreceri doar pentru foarte puțin timp. Sosea cu suficient timp înainte de final ca să apuce să danseze o dată înainte ca ea să plece. Nu dansară nici un vals.

Ziua nunții se apropia tot mai mult, pînă cînd, într-o bună zi, ea se trezi cu un sentiment foarte intens de teamă. Aceea era ziua în care avea să se lege pe vecie de un bărbat căruia numai ea nu îi era de-ajuns. Un bărbat care acum o ura. Cu mişcări lente

se ridică din pat şi se îmbrăcă în halat. Singura ei consolare era că avea să locuiască la mult-iubita ei Stannage Park.

Cu toate că nici asta nu i se mai părea atît de important.

* * *

Nunta se dovedi a fi o adevărată agonie. Henry crezuse că avea să fie o ceremonie scurtă şi lipsită de suferinţă, dar descoperi că era mai greu să pari fericită în faţa unei duzini de prieteni buni decît în faţa a trei sute de cunoştinţe.

Henry îşi jucă rolul, spuse „da" la timpul potrivit, dar prin minte îi alerga un singur gînd. De ce făcea el toate astea?

Cînd îşi adună curajul să-l întrebe, preotul tocmai îi spunea lui Dunford că putea săruta mireasa. Henry abia dacă apucă să întoarcă privirea înainte ca el să se aplece şi să o sărute fără pasiune.

— De ce? întrebă ea cu buzele lipite de buzele lui. De ce?

Dacă o auzi, el nu răspunse. Nu făcu decît să o ia de mînă şi să o tragă după el spre ieşirea din biserică. Henry spera că prietenii nu o văzuseră împiedicîndu-se cînd încerca să ţină pasul cu proaspătul ei soţ

* * *

În seara următoare, Henry se trezi în pragul conacului Stannage Park. Acum, o verighetă de aur însoţea inelul de logodnă de pe degetul ei. Nici unul dintre servitori nu ieşi să-i întîmpine. Era trecut de ora unsprezece, aşa că, se gîndi ea, probabil că dormeau cu toţii.

În plus, le scrisese că aveau să sosească a doua zi. Nu visase niciodată că Dunford va insista să plece spre Cornwall imediat după nuntă. Stătuseră la petrecere exact treizeci de minute înainte ca ea să fie luată pe sus şi urcată în trăsură.

Drumul de-a latul Angliei fusese lung şi stînjenitor. Dunford adusese cu el o carte şi o ignorase tot timpul. Cînd ajunseseră la

han, acelaşi pe care-l vizitaseră şi înainte, nervii ei erau întinşi la maximum. Petrecuse toată ziua temîndu-se de acea noapte. Cum avea să fie să facă dragoste cu un bărbat furios? Nu credea că avea să suporte.

Apoi el o uluise complet cînd îi luase o cameră în cealaltă parte a hanului, spunînd:

— Cred că noaptea nunții noastre ar trebui să fie petrecută la Stannage Park. Pare foarte... *potrivit*, nu crezi?

Ea dăduse din cap cu recunoştinţă şi fugise în camera ei.

Dar acum ajunseseră, iar el avea să-i ceară noaptea nunții. Focul din ochii lui era destul de grăitor. Henry se uită la grădina din față. Nu era prea multă lumină în conac, dar ea cunoştea fiecare parte a peisajului atît de bine încît putea să-şi imagineze fiecare ramură de copac. Îl simți pe Dunford privind-o în timp ce se uita la vîntul care adia printre frunze.

— Te bucuri că ai ajuns înapoi, Henry?

Ea dădu emoționată din cap. Nu avea curajul să-l privească.

— M-am gîndit eu că aşa o să fie, spuse el încet.

Henry se răsuci spre el.

— Tu te bucuri că ne-am întors?

Urmă o pauză lungă, apoi el spuse:

— Nu ştiu încă.

După aceea adăugă pe un ton mai aspru:

— Vino înăuntru.

Ea se crispă la auzul tonului său, dar intră. Dunford aprinse mai multe lumînări şi rosti:

— E timpul să mergem sus.

Henry se uită înapoi, prin uşa încă deschisă, spre trăsura plină de bagaje, căutînd ceva care să amîne inevitabilul.

— Lucrurile mele...

— Servitorii or să le aducă sus de dimineață. E timpul să mergem în pat.

Ea înghiți în sec şi dădu din cap, temîndu-se de ce urma. Îi era dor de intimitatea dintre ei de la Westonbirt, acel sentiment

de dragoste şi mulţumire pe care-l găsise în braţele lui. Dar aceea fusese o minciună. Trebuia să fi fost, altfel el nu ar fi avut nevoie de o noapte în plus cu amanta sa.

Henry urcă treptele şi se îndreptă spre dormitorul ei.

— Nu, spuse Dunford prinzînd-o de umeri. Am trimis vorbă ca lucrurile tale să fie aduse în dormitorul mare.

Ea se răsuci pe călcîie.

— Nu aveai nici un drept.

— Aveam toate drepturile, se răsti el, pe jumătate trăgînd-o în urma sa spre dormitorul lui. Încă am toate drepturile.

Se opri, apoi continuă pe un ton mai blînd, de parcă şi-ar fi dat seama că exagerase.

— În acel moment am crezut că o să-ţi placă ideea.

— Aş putea să mă mut înapoi, se oferi ea cu speranţă în glas. Dacă nu mă vrei aici, nu trebuie să rămîn.

El rîse răguşit.

— Vai, dar te vreau, Henry. Te-am vrut întotdeauna. Mă omoară dorinţa pentru tine.

Ei îi dădură lacrimile.

— N-ar trebui să fie aşa, Dunford.

El o privi fix cîteva clipe, cu furie, suferinţă şi uimire în ochi. După aceea se întoarse şi păşi apăsat spre uşă.

— Să fii gata în douăzeci de minute, spuse scurt.

Nu se uită înapoi.

Capitolul douăzeci şi trei

Degetele lui Henry tremurau cînd se schimbă din hainele de drum. Şi Belle, şi Emma o ajutaseră să-şi aleagă trusoul, şi drept urmare acum ea avea o valiză plină de cămăşi de noapte foarte subțiri. Toate i se păreau indecente unei tinere care nu purtase în viața ei altceva în afară de bumbac alb şi gros în pat, dar, cumva, avea sentimentul că trebuia să le poarte acum, că se măritase, aşa că trase una dintre ele peste cap.

Se uită în jos, tresări şi se ascunse în pat. Mătasea trandafiriu deschis nici măcar nu se prefăcea că îi ascunde contururile trupului sau culoarea mai întunecată a sfîrcurilor. Henry îşi trase pătura pînă sub bărbie.

Cînd se întoarse, Dunford era îmbrăcat numai într-un halat verde închis care-i ajungea pînă la genunchi. Henry înghiți în sec şi se uită în altă parte.

— De ce eşti atît de speriată, Hen? întrebă el pe un ton egal. Doar am mai făcut asta şi înainte.

— Atunci a fost altfel.

— De ce?

Dunford o privi cu atenție, gîndindu-se la tot felul de lucruri triste. Era altfel fiindcă acum nu mai trebuia să se prefacă? Putea să admită că nu-l iubea? Stannage Park era acum al ei, aşa că probabil Henry se întreba cum să facă să-l alunge cît mai repede.

Ea tăcu un minut întreg înainte să spună:

— Nu ştiu.

Dunford o privi, văzu minciuna din ochii ei şi simți cum se înfurie.

— Ei bine, nu-mi pasă, aproape că se răsti la ea. Nu-mi pasă că e altfel.

Îşi scoase halatul şi se urcă în pat cu o eleganţă sălbatică. Rămase deasupra ei, în genunchi şi pe palme, privindu-i ochii mari de spaimă.

— Pot să te fac să mă doreşti, şopti. Ştiu că *asta* pot să fac.

Se aşeză pe o parte, încă deasupra cuverturilor sub care era ea ascunsă. O cuprinse pe după gît şi o trase mai aproape. Henry îi simţi răsuflarea caldă pe buze cu o secundă înainte ca el să o sărute. O îndemnă să-i răspundă, iar ea încercă să înţeleagă de ce se purta el astfel. Cu siguranţă comportamentul lui spunea că o dorea. Cu toate astea, ea ştia că nu era adevărat. Cel puţin nu destul încît să uite de oricare alta.

Ceva din ea nu era suficient, dar Henry nu ştia ce. Deodată timidă, se retrase şi ridică mîna ca să-şi ascundă buzele. El ridică o sprînceană, ironic.

— Nu mă pricep la sărutat, spuse ea repede.

Dunford rîse.

— Eu te-am învăţat cum să săruţi, Hen. Te descurci destul de bine.

După aceea, ca să-i dovedească, o sărută din nou, fierbinte şi nerăbdător. Ea nu reuşi să-şi ascundă reacţia, simţi cum o cuprindea căldura şi cum îi ardea pielea dinăuntru spre în afară. Mintea, însă, îi rămase curios de detaşată. Cînd îl simţi explorîndu-i cu limba contururile feţei, ea îşi trecu repede corpul în revistă, încercînd să-şi dea seama care parte din el nu era destul de interesantă pentru Dunford.

El nu sesiză neatenţia ei şi îi mîngîie trupul cald cu mîinile lui fierbinţi, arzîndu-i pielea pe deasupra cămăşii de noapte. Încheietorile se desfăcură şi o lăsară goală în aerul rece al nopţii. Dunford o mîngîie încet în sus, pe deasupra abdomenului, pînă ajunse la... Sîni!

— Doamne, izbucni Henry. Nu!

Dunford o privi.

— Ce naiba s-a mai întîmplat acum, Henry?

— Nu se poate. Nu pot.

— Ba poți, se răsti el.

— Nu, sînt prea...

Se uită în jos, realitatea trecînd prin valul de durere. Stai puțin. De fapt, sînii ei nu erau prea mici. De ce naiba nu se putea el bucura de o pereche perfectă de sîni? Înclină capul, încercînd să le analizeze forma.

Dunford clipi. Fata, soția lui, își sucea gîtul într-un unghi probabil foarte incomod şi se uita la proprii sîni de parcă n-ar mai fi văzut nimic asemănător niciodată.

— Ce faci? întrebă, prea uimit ca să mai fie furios.

— Nu ştiu.

Se uită la el cu o combinație ciudată de ezitare şi iritare.

— E ceva în neregulă cu ei.

Exasperat, el întrebă:

— Cu ce?

— Cu sînii mei.

Dunford n-ar fi fost mai surprins nici dacă ea ar fi început să discute despre diferențele dintre iudaism şi islamism.

— Cu sînii tăi? repetă pe un ton mai aspru decît intenționase. Pentru Dumnezeu, Henry, n-au nimic în neregulă.

N-au nimic în neregulă? Nu voia să aibă nimic în neregulă. Henry voia să fie perfecți, spectaculoşi, nemaipomeniți. Voia ca el să o dorească atît de mult încît să o considere cea mai frumoasă femeie din lume, chiar dacă ar fi fost grasă şi ar fi avut nasul plin de negi. Voia ca el să o dorească atît de mult încît să uite de sine.

Şi cel mai mult își dorea ca el să o vrea într-atît încît să nu îl mai intereseze nici o altă femeie.

„Nimic în neregulă" nu era acceptabil, chiar dacă el tocmai îi săruta fierbinte un sfîrc. Se zbătu în îmbrățişarea lui şi coborî din pat, strîngîndu-şi agitată cămaşa de noapte la piept.

Dunford respira greu. Trupul îi era dureros de aprins şi, evident, nu mai avea răbdare cu proaspăta lui soție.

— Henry, porunci el. Treci înapoi în pat imediat.

Ea clătină din cap, urîndu-se pentru că se ascundea într-un colţ, dar făcînd asta chiar şi aşa.

El sări jos din pat, fără să-l deranjeze că era gol şi aprins. Henry îl privi fix, speriată şi minunîndu-se. Speriată pentru că se apropia de ea ca un zeu amenințător şi minunîndu-se pentru că era evident că un lucru tot îi plăcea la ea. Bărbatul acela o dorea, asta era clar.

Dunford o apucă de umeri şi o scutură. Cînd nu reuşi să o facă să vorbească, o scutură din nou.

— Ce naiba e cu tine?

— Nu ştiu, strigă ea, surprinsă de volumul răspunsului ei. Nu ştiu şi asta mă omoară.

Firicelul care-i ținea lui Dunford furia sub control cedă. Cum îndrăznea să se creadă tocmai ea victima acelei sordide legături?

— Îți spun eu ce naiba e cu tine, rosti pe un ton scăzut şi amenințător. O să-ți spun exact ce e cu tine. Tu...

Se poticni, nepregătit pentru expresia dezolată de pe chipul ei. Nu. *Nu.* N-avea să-şi dea voie să simtă milă pentru ea. Se străduí să ignore durerea din privirea ei şi continuă:

— Ştii că am aflat de jocul tău, aşa e? Ți-a scris Rosalind şi acum ştii că ştiu ce-ai pus la cale.

Henry îl privi fix, abia putînd să mai respire.

— Ştiu totul despre tine, rîse el gutural. Ştiu că tu crezi că sînt *destul de plăcut.* Ştiu că te-ai măritat cu mine pentru Stannage Park. Ei bine, ai reuşit. Ai prețioasa ta fermă. Dar eu te am pe tine.

— De ce te-ai însurat cu mine? şopti ea.

El pufni.

— Un domn nu poate să părăsească o lady. Mai ştii? E lecția 363 din cum să te comporți în...

— Nu! izbucni ea. Asta nu te-ar fi oprit. De ce te-ai însurat cu mine?

Îl implora să îi răspundă, dar el nu ştia ce voia ea să audă. La naiba, nici nu ştia dacă voia să-i spună ceva. Las-o să se chinuiască o vreme. Să sufere cum suferise şi el.

— Ştii ceva, Henry? spuse pe un ton îngrozitor. N-am nici cea mai mică idee.

Văzu cum lumina din ochii ei dispare, dezgustat de sine însuşi pentru că se bucura de durerea ei, dar prea furios şi, da, aprins ca să facă altceva în afară de să o ia în braţe şi să-i strivească gura cu gura lui. Trase de cămaşa ei de noapte pînă cînd şi ea rămase la fel de goală ca şi el, cu pielea fierbinte şi îmbujorată lipită de pielea lui.

-Eşti prea frumoasă. Dar acum eşti a mea, şopti aprins, mîngîindu-i gîtul cu vorbele sale. A mea, pentru totdeauna.

O sărută cu o fervoare născută din furie şi disperare şi simţi clipa în care pe Henry o copleşi dorinţa. Buzele ei începură să îi sărute tîmpla, mîinile îi mîngîiară spatele puternic şi şoldurile i se lipiră de ale lui. Era tortură, iar el nu se mai sătura de ea.

Voia să se simtă înconjurat de ea, să se afunde în trupul ei şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Lipsit de raţiune, nu ştiu sigur cum ajunseseră din nou în pat, dar cumva ajunseseră, pentru că se trezi curînd deasupra ei, apăsîndu-i trupul cu trupul lui.

— Eşti a mea, Henry, şopti el. A mea.

Ea gemu incoerent în loc de răspuns. Dunford se rostogoli pe o parte şi o trase după el. O apucă de gleznă şi îi ridică piciorul deasupra şoldului său.

— O, Dunford, oftă ea.

— O, Dunford şi mai ce? murmură el, muşcîndu-i blînd lobul urechii.

— Eu...

Tresări cînd el îi cuprinse fundul în palmă.

— Ai nevoie de mine, Henry?

— Eu nu...

Nu reuşi să termine propoziţia. Respira repede şi abia dacă putea să mai vorbească. El o mîngîie mai jos pe spate, apoi o atinse intim.

— Ai nevoie de mine?

— Da, da!

Deschise ochii şi îl privi aprins.

— Te rog.

Furia şi răzbunarea îi fugiră lui Dunford din minte cînd se uită în ochii ei adînci, cenuşii. Nu simţea decît iubire, nu-şi amintea decît rîsul şi intimitatea pe care le împărtăşise cu ea. O sărută pe buze şi îşi aminti de prima dată cînd o văzuse zîmbind, surîsul acela obraznic, îndrăzneţ al ei. O mîngîie pe braţele subţiri şi îşi aminti cum cărase ea cu încăpăţînare pietre ca să construiască un coteţ pentru porci, în timp ce el stătea şi se uita la ea.

Era Henry, iar el o iubea. Nu se putea abţine.

— Spune-mi ce-ţi doreşti, Henry, şopti.

Ea îl privi fără să înţeleagă, fără să poată vorbi.

— Vrei asta?

Îi strînse sfîrcul între degetul mare şi arătător, privindu-l cum se întărea. Ea dădu din cap, cu răsuflarea tăiată.

— Vrei asta?

Se aplecă şi îi mîngîie celălalt sfîrc cu limba.

— Doamne, gemu ea. Dumnezeule.

— Dar asta?

O întinse cu blîndeţe pe spate şi îi puse palmele pe coapse, apoi le desfăcu încet, iar ea nu se opuse. Zîmbind arogant, el se aplecă şi o sărută delicat pe buze, mîngîindu-i pielea fierbinte dintre pulpe.

Tresărirea ei îi răspunse pe deplin. Dunford zîmbi diavoleşte.

— Spune-mi, vulpiţă, vrei asta?

O sărută, lăsînd o urmă de foc între sînii ei, pe abdomenul plat, pînă cînd gura îi ajunse în dreptul degetelor.

— Vai, Dunford! Doamne! spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Dunford ar fi putut să petreacă ore întregi iubind-o astfel. Era dulce şi misterioasă şi feminină. O simţea apropiindu-se de final şi voia să îi fie alături în momentul climaxului. Avea nevoie să-i simtă trupul strîngîndu-l pe al lui.

Se ridică deasupra ei pînă cînd ajunseră din nou faţă în faţă.

— Mă doreşti, Henry? şopti. Nu vreau să fac asta dacă nu mă doreşti.

Ea îl privi cu ochii înceţoşaţi de pasiune.

— Dunford. Da.

El aproape că se cutremură de uşurare. Nu ştia dacă ar fi putut să-şi ţină cuvîntul în faţa unui refuz. Îşi simţea trupul tare şi greu, strigînd după eliberare. Se mişcă înainte, pătrunzînd-o puţin. Era caldă şi umedă, dar avea corpul strîmt din cauza lipsei de experienţă, iar el se văzu nevoit să-şi menţină controlul.

Henry, însă, nici nu voia să audă de aşa ceva. Se ridica spre el, îşi arcuia şoldurile ca să-l primească în întregime. Era mai mult decît putea el să suporte, aşa că se mişcă brusc şi o pătrunse cu totul.

Simţi că ajunsese acolo unde îi era locul. Se ridică pe coate ca să poată să o privească. Deodată nu mai ştia de ce fusese furios pe ea. O privea şi nu vedea decît rîsul, zîmbetul ei, buzele tremurînd de durere la gîndul bebeluşului care murise în căsuţa părăsită.

— Henry, gemu el.

O iubea. Îşi împinse din nou trupul înainte, pierzîndu-se pe sine în acel ritm primordial. O iubea. Se mişcă iar. O iubea. Îi sărută sprînceana, încercînd cu disperare să ajungă mai aproape de sufletul ei.

O iubea.

Simţi cum ea se apropia mai mult de final. Începuse să se mişte şi sunete scurte îi ieşeau de pe buze. După aceea îl strigă pe nume, cu ultima picătură de energie.

Senzaţia trupului ei care pulsa în jurul lui îl trimise direct în braţele extazului.

— Doamne, Henry! strigă, incapabil să-şi controleze gîndurile, faptele sau cuvintele. Te iubesc!

Henry rămase nemişcată şi o mie de gînduri îi trecură prin minte în spaţiul strîmt al unei singure secunde.

Îi spusese că o iubea. Îşi aminti de el în prăvălia de rochii, insistînd cu blîndeţe ca ea să probeze haine pentru sora lui inventată. Oare vorbise serios?

Îşi aminti de el la Londra, gelos pentru că ea se plimbase cu Ned Blydon.

Oare putea să o iubească pe ea şi cu toate astea să aibă nevoie şi de o altă femeie?

Îi văzu chipul tandru cînd îl întrebase dacă îl dorea. Îi spusese că nu voia să facă asta dacă ea nu îl dorea.

Puteau acelea să fie cuvintele unui bărbat care nu era îndrăgostit? O iubea. Henry nu se mai îndoia de asta. O iubea, dar ea tot nu era suficient de feminină pentru el. Dumnezeule, era aproape mai dureros decît dacă n-ar fi iubit-o deloc.

— Henry? întrebă Dunford gutural, încă tulburat de pasiune.

Ea îi atinse obrazul.

— Te cred, spuse încet.

El clipi nedumerit.

— Ce crezi?

— Pe tine.

O lacrimă îi apăru în ochi şi curse spre tîmplă, apoi dispăru în perna de dedesubt.

— Cred că mă iubeşti.

El o privi uluit. Îl credea? Ce naiba însemna asta? Henry întorsese capul ca să nu se uite la el.

— Aş vrea... începu ea.

— Ce ai vrea, Henry? întrebă Dunford.

Inima îi bătea tare în piept, înţelegînd cumva că toată soarta lui atîrna de un fir de aţă.

— Aş vrea... aş vrea să pot...

Se înecă în cuvinte, dorindu-şi să spună că ar fi vrut să poată să fie femeia de care avea el nevoie. Nu putu să-şi recunoască defectele dintr-o postură atît de vulnerabilă. Oricum nu mai conta.

Dunford n-avea să mai audă fraza pînă la capăt, pentru că se ridicase deja în picioare şi era la jumătatea drumului spre uşă. Nu voia să aud mila din glasul ei cînd avea să-i spună că ar fi vrut să poată să-l iubească şi ea.

Henry se trezi a doua zi dimineață cu o durere în tîmple. O usturau ochii, probabil din cauză că plînsese toată noaptea. Merse încet spre lavoar şi îşi stropi obrajii cu apă, dar durerea nu cedă.

Reuşise cumva să distrugă noaptea nunții. Probabil că nu trebuia să se mire. Unele femei se născteau cu farmec şi grație, dar ea nu făcea parte dintre ele. Fusese o prostie să încerce să învețe. Se gîndi cu dor la Belle, care părea întotdeauna să ştie ce să spună şi cum să se îmbrace. Dar lucrurile erau mai profunde decît atît. Belle avea un instinct pentru feminitate pe care, oricît de mult ar fi încercat minunata de ea, nu reuşise să i-l transmită şi lui Henry. Belle îi spusese că făcuse progrese mari, dar Henry ştia că prietena ei era prea bună ca să spună altfel. Merse încet spre garderoba care lega cele două dormitoare mari ale apartamentului baronial. Carlyle şi Viola nu doriseră dormitoare separate, aşa că unul dintre ele fusese transformat în salon. Henry se gîndi că, dacă nu voia să petreacă fiecare noapte cu Dunford, avea să fie nevoită să aducă un pat acolo.

Oftă, ştiind că ar fi vrut să petreacă fiecare noapte cu soțul ei şi urîndu-se pentru asta.

Intră în garderobă şi văzu că i se despachetaseră deja rochiile pe care le adusese cu sine de la Londra. Probabil că era nevoie să angajeze o cameristă acum, pentru că multe dintre ele erau imposibil de îmbrăcat fără ajutor.

Căută în spatele rochiilor şi găsi o grămăjoară mică de haine bărbăteşti, frumos împăturite şi lăsate pe un raft. Luă o pereche de pantaloni. Erau prea mici pentru Dunford – probabil o pereche pe care o lăsase ea în urmă.

Mîngîie pantalonii, apoi se uită cu drag la rochiile noi. Erau minunate, în toate nuanțele curcubeului şi croite din cele mai moi materiale imaginabile. Cu toate astea, ele fuseseră făcute pentru femeia care spera ea să devină, nu pentru femeia care era.

Înghiți în sec cu durere şi întoarse spatele rochiilor, apoi trase pe ea o pereche de pantaloni.

Dunford se uită cu nerăbdare la ceas în timp ce mînca. Unde naiba era Henry? El coborîse de o oră deja.

Mai luă o înghiţitură de omletă acum rece. Avea un gust înfiorător, dar el nu observă. O tot auzea în amintire pe Henry, atît de tare încît toate celelalte simţuri îi erau asurzite.

„Aş vrea să pot... Aş vrea să pot... Aş vrea să pot să te iubesc."

Nu era greu să termine fraza aceea în locul ei.

Auzi sunetul paşilor ei pe scări şi se ridică înainte ca soţia lui să apară în prag. Cînd ajunse, părea obosită, chinuită şi retrasă. O privi insolent de sus pînă jos. Purta vechile ei haine şi avea părul prins în coadă de cal.

— Abia aşteptai să te întorci la treabă, aşa e, Henry? se auzi Dunford rostind.

Ea dădu scurt din cap.

— Doar să nu porţi hainele astea în afara moşiei. Acum eşti soţia mea, iar comportamentul tău se reflectă asupra mea.

Dunford auzi batjocura din propriul glas şi se urî pentru asta. Adorase întotdeauna spiritul ei independent şi admirase spiritul practic care o îndemna să poarte haine bărbăteşti cînd lucra la fermă. Acum el încerca să o rănească, să o facă să simtă aceeaşi durere care-i strivea lui inima. Dunford ştia asta şi se simţea dezgustat de sine însuşi.

— O să încerc să mă comport ca atare, spuse ea rece.

Se uită la farfuria cu mîncare din dreptul locului ei la masă şi o împinse. Dunford ridică întrebător din sprînceană.

— Nu mi-e foame.

— Nu ţi-e foame? Zău aşa, Henry, tu mănînci precum un cal.

Ea tresări.

— Ce frumos din partea ta să-mi atragi atenţia asupra unuia dintre multe mele atribute feminine.

— Nu eşti tocmai îmbrăcată ca o doamnă a conacului.

— Se întîmplă să-mi placă aceste haine.

Dumnezeule mare, îi dăduseră cumva lacrimile?

— Pentru Dumnezeu, Henry, eu...

Dunford îşi trecu mîna prin păr. Ce i se întîmpla? Devenea un om pe care nu-l plăcea deloc. Trebuia să plece de acolo.

Se ridică.

— Plec la Londra, spuse deodată.

Henry îl privi repede.

— Poftim?

— Astăzi. În dimineaţa asta.

— În dimineaţa asta? şopti ea, atît de încet încît el nu ar fi putut să o audă. În ziua de după nunta noastră?

El ieşi din cameră şi aşa se termină totul.

* * *

În următoarele cîteva săptămîni, Henry se simţi mai singură decît şi-ar fi putut imagina vreodată. Viaţa ei era la fel ca înainte să-l cunoască pe Dunford, cu o singură excepţie colosală. Gustase din iubire, o avusese alături puţină vreme, şi pentru o secundă atinsese fericirea pură.

Acum tot ce avea era patul mare şi gol şi amintirea bărbatului cu care petrecuse acolo doar o noapte.

Servitorii o tratau excepţional de blînd, atît de mult încît Henry simţea că o să se frîngă sub greutatea bunătăţii lor. Îşi dorea ca ei să nu se mai poarte cu ea ca şi cum ar fi fost un ou cu coaja subţire şi să fie ca înainte, ca atunci cînd ea era Henry cea care umbla peste tot pe moşie în pantaloni, fără nici o grijă, aceea care nu ştia ce pierdea îngropîndu-se în Cornwall.

Auzea ce spuneau:

— Dumnezeu să-l pedepsească pentru că a lăsat-o singură pe sărmana Henry.

— Un om nu merită să fie atît de singur.

Numai doamna Simpson era destul de directă încît să o bată pe mînă şi să-i spună:

— Sărăcuţa de tine.

Cînd auzise cuvintele de consolare, lui Henry i se pusese un nod în gît şi fugise ca să-şi ascundă lacrimile. Cînd rămăsese fără lacrimi, se aruncase înapoi în munca de la Stannage Park.

Moşia, îşi spunea cu mîndrie, dar cu prea puţină mulţumire, la o lună după plecarea lui Dunford, nu arătase niciodată atît de bine.

* * *

— Ţi-i dau înapoi.

Dunford ridică privirea de la paharul de whisky şi se uită la Belle, apoi la grămăjoara de bani pe care ea o pusese pe masă, apoi din nou la Belle. Ridică o sprînceană.

— E mia de lire pe care am cîştigat-o de la tine, explică ea, iritată. Cred că rămăşagul spunea că o să fii legat, cu ghiuleaua la picior şi foarte fericit.

De această dată el ridică din amîndouă sprîncenele.

— Este clar că nu eşti foarte fericit, aproape că se răsti Belle.

Dunford mai luă o înghiţitură de whisky.

— Ai de gînd să spui ceva?

El ridică din umeri.

— Nu, evident că nu.

Belle puse mîinile în şolduri.

— Nu ai nimic de spus? Nimic care să explice de ce te porţi atît de rău?

El arboră o expresie de gheaţă.

— Nu văd de ce eşti tu în postura de a îmi cere mie explicaţii.

Belle făcu un pas înapoi şi-şi duse mîna la gură.

— Ce ai devenit? şopti.

— O întrebare mai bună, se răsti el, ar fi „ce m-a făcut ea să devin".

— Nu se poate ca Henry să fi făcut asta. Ce ar fi putut să facă încît tu să devii atît de necruţător? Henry e cea mai dulce şi mai...

— Mercenară femeie pe care o cunosc.

Belle scoase un sunet care era pe jumătate rîs, pe jumătate suspin, plin de neîncredere.

— Henry? Mercenară? Cred că glumeşti.

Dunford oftă, conştient că era pe undeva necinstit cu soția lui.

— Poate că mercenară nu e cuvîntul cel mai potrivit. Soția mea... ea...

Ridică brațele, învins.

— Henry nu o să iubească niciodată nimic şi pe nimeni mai mult decît iubeşte Stannage Park. Nu înseamnă că e un om rău, ci doar... doar...

— Dunford, ce tot spui?

El ridică din umeri.

— Ştii ce e dragostea neîmpărtăşită, Belle? Ai iubit vreodată fără să fii iubită?

— Henry te iubeşte, Dunford. Ştiu asta.

El clătină din cap fără să răspundă.

— Era atît de evident. Ştiam cu toții că te iubeşte.

— Am o scrisoare scrisă de mîna ei care dovedeşte contrariul.

— Trebuie să fie o greşeală.

— Nu e nici o greşeală, Belle.

Dunford rîse autoironic, dur.

— Alta decît greşeala pe care am făcut-o eu cînd am spus „da" în fața altarului.

* * *

Belle îi mai făcu lui Dunford o vizită la o lună după întoarcerea lui la Londra. El şi-ar fi dorit să spună că se bucura, dar adevărul era că nimic nu-l putea scoate din starea în care ajunsese.

O vedea pe Henry peste tot. Sunetul vocii ei îi răsuna în minte. Îi era dor de ea cu o forță dureroasă. Se disprețuia fiindcă o dorea, fiindcă era atît de demn de milă încît să iubească o femeie care nu-l iubea la rîndul ei.

— Bună ziua, Dunford, spuse Belle scurt cînd fu condusă în biroul lui.

— Belle, răspunse el înclinînd capul.

— M-am gîndit că ți-ar plăcea să afli că Emma a adus pe lume un băiețel, acum două zile. M-am gîndit că lui Henry i-ar plăcea să ştie, spuse apăsat.

Dunford zîmbi pentru prima dată într-o lună.

— Băiat spui? Ashford îşi dorea fetiță.

Belle se îmblînzi.

— Da, a spus că Emma reuşeşte mereu să obțină ce-şi doreşte, dar e pe cît de mîndru poate să fie un tată.

— Atunci înseamnă că băiatul e sănătos?

— Mare şi trandafiriu, cu un smoc de păr negru.

— Sînt sigur că o să fie foarte alintat.

— Dunford, spuse Belle cu blîndețe, cineva ar trebui să-i spună lui Henry. O să vrea să ştie.

El o privi fără expresie.

— O să-i scriu.

— Nu, rosti prietena lui pe un ton aspru. Ar trebui să i se spună personal. O să fie foarte fericită şi o să vrea să sărbătorească alături de cineva.

Dunford înghiți în sec. Voia foarte mult să-şi vadă soția. Voia să o atingă, să o îmbrățişeze şi să-i simtă parfumul părului. Voia să îi astupe gura cu mîna, ca ea să nu mai spună nimic, şi să facă dragoste cu ea prefăcîndu-se că îl iubea la rîndul ei.

Era demn de milă, ştia, iar Belle tocmai îi dăduse un motiv ca să meargă la Cornwall fără să sacrifice restul de orgoliu pe care-l mai avea.

— O să-i spun.

Uşurarea lui Belle era atît de evidentă încît parcă s-ar fi dezumflat pe scaun, ca un balon.

— O să mă duc în Cornwall. Trebuie să afle despre copil. O să vrea să ştie, spuse el. Dacă nu mă duc eu, nu ştiu cine o să se ducă.

Se uită la Belle, aproape cerîndu-i aprobarea.

— Vai, da, spuse ea repede. Dacă nu te duci tu, nu ştiu cum o să afle. Trebuie neapărat să mergi.

— Da, da, spuse el distras. Neapărat. Trebuie să o văd. Nu am de ales.

Belle zîmbi înțelegător.

— Vai, Dunford, nu vrei să ştii cum îl cheamă pe băiat?

El o privi stînjenit.

— Ba da, ar fi de ajutor.

— I-au spus William. Ca pe tine.

Capitolul douăzeci şi patru

Henry dădea cu lopata. Nu îi plăcea prea mult să facă asta. Nu îi plăcuse niciodată. I se păruse întotdeauna că, fiind cea responsabilă de Stannage Park, trebuia să participe la sarcinile moşiei, dar nu mai fusese niciodată atît de democratică încît să aleagă sarcinile cele mai dificile.

Acum nu o mai deranja atît de mult. Activitatea fizică îi golea mintea. Şi cînd se aşeza seara în pat, trupul îi era atît de obosit încît adormea imediat. Era o binecuvîntare. Înainte să decidă că epuizarea era tratamentul cel mai potrivit pentru inima sa frîntă, zăcuse trează în pat ore în şir, uitîndu-se la tavan. Uitîndu-se în gol, la nesfîrşit, dar văzînd doar rămăşiţele vieţii ei distruse.

Împinse lopata în mizerie, încercînd să ignore murdăria care-i curgea pe cizme. Se concentră la baia plăcută pe care avea s-o facă după-amiază. Da, o baie. O baie cu... lavandă. Ba nu, cu petale de trandafir. Voia să miroasă a trandafiri?

Henry petrecea majoritatea după-amiezilor aşa, încercînd să nu se gîndească deloc la Dunford. Îşi termină treburile, lăsă lopata la o parte şi se îndreptă încet spre conac, spre intrarea servitorilor. Era murdară şi, dacă aducea mizerie pe covorul din foaier, n-ar mai fi scos niciodată mirosul din el.

O cameristă aştepta pe trepte şi îl hrănea pe Rufus cu un morcov. Henry îi ceru să pregătească o baie şi se aplecă să mîngîie animalul pe cap. Deschise uşa. Nu se simţea în stare să o salute ca de obicei pe doamna Simpson. Zîmbi spre menajeră, întinse mîna după un măr, muşcă din el, apoi se uită din nou la femeie. Expresia de pe chipul acesteia era cam neobişnuită, aproape de suferinţă.

— S-a întîmplat ceva, Simpy? întrebă Henry înainte să ducă iar mărul la gură.

— S-a întors.

Henry înlemni, cu dinții înfipți în măr. Scoase încet fructul din gură, lăsînd urme perfecte de dinți pe coaja lui.

— Presupun că te referi la soțul meu? întrebă cu grijă.

Doamna Simpson dădu din cap şi deschise zăgazurile unui torent de cuvinte:

— I-aş fi spus eu ce cred despre el şi la naiba cu consecințele. Trebuie să fii un monstru ca să laşi pe cineva cum te-a lăsat el pe tine. El...

Henry nu mai auzi restul cuvintelor ei. Picioarele, acționînd cu de la sine putere, deja o duceau afară din bucătărie şi în sus pe scări. Nu ştia dacă fugea la el sau de el. Nu avea idee unde era Dunford. Ar fi putut să fie în bibliotecă, în salon sau în dormitor.

Înghiți în sec, sperînd că nu era în dormitor. Deschise uşa. Înghiți în sec din nou. Nu fusese niciodată excepțional de norocoasă. El stătea la fereastră şi era insuportabil de chipeş. Îşi scosese haina şi îşi desfăcuse cravata. Înclină capul.

— Henry.

— Ai venit acasă, rosti ea prosteşte.

El ridică din umeri.

— Trebuie să fac baie.

El aproape că zîmbi.

— Aşa este.

Se apropie de cordonul clopoțelului.

— Am cerut deja să se pregătească una. Cameristele ar trebui să apară imediat.

Dunford lăsă mîna jos şi se întoarse spre ea.

— Presupun că te întrebi de ce am venit.

— Ei bine, da. Nu cred că are de-a face cu mine.

El tresări.

— Emma a născut un băiat. M-am gîndit că ți-ar plăcea să afli.

Văzu cum expresia de pe chipul ei trecea de la neîncredere şi distanță la bucurie completă.

— Cît de minunat! exclamă. I-au pus nume?

— William, rosti el stingherit. Ca pe mine.

— Cred că eşti foarte mîndru.

— Sînt destul de mîndru. O să-i fiu naş, ceea e o onoare foarte mare.

— Da. Cred că eşti încîntat. La fel şi ei.

— Şi eu sînt, da.

În acel moment nu mai avură ce să-şi spună. Henry se uită fix la picioarele lui, el, la fruntea ei. Pînă la urmă, ea izbucni:

— Am nevoie de o baie.

Se auzi o bătaie la uşă şi două cameriste intrară cu o găleată cu apă. Traseră cada din locul în care era şi începură să o umple.

Henry se uită fix la cadă. Dunford se uită fix la Henry, imaginîndu-şi-o în cadă. Pînă la urmă blestemă şi ieşi.

* * *

Cînd Henry îl văzu din nou, mirosea mai mult a flori şi mai puţin a cocină de porci. Îmbrăcase chiar una dintre rochii, ca nu cumva el să creadă că era în haine bărbăteşti numai ca să-l scoată din sărite. Nu voia să-i dea satisfacţia să ştie că se gîndea atît de des la el.

O aştepta în salon, înainte de cină, cu un pahar de whisky alături, pe o masă. Se ridică atunci cînd ea intră şi o privi cu o expresie care nu se putea numi altfel decît chinuită.

— Arăţi minunat, Hen.

Parcă şi-ar fi dorit să nu fie aşa.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi bine. Tu arăţi întotdeauna bine.

— Vrei ceva de băut?

— Eu... da. Nu. Nu. Adică, da. Da, aş vrea.

El se întoarse cu spatele şi îşi făcu de lucru cu sticla, ca ea să nu-i vadă zîmbetul.

— Ce ai vrea să bei?

— Orice, spuse ea încet, aşezîndu-se. Orice e bine.

Dunford îi turnă un pahar de vin.

— Poftim.

Ea luă paharul din mîna lui întinsă, asigurîndu-se că nu-l atingea. Luă o înghiţitură, lăsă vinul să-i dea curaj, apoi întrebă:

— Cît rămîi la noi?

El făcu o grimasă.

— Atît de nerăbdătoare eşti să scapi de mine, Hen?

— Nu, spuse ea repede. Cu toate că am crezut că tu nu vrei să rămîi prea mult cu mine. Eu mă bucur dacă rămîi.

După aceea adăugă din orgoliu:

— N-o să-mi întrerupi rutina.

— Da, sigur că nu. Sînt un individ destul de plăcut. Uitasem.

Henry se crispă la auzul vocii sale amare.

— Nu aş vrea să vin eu la Londra să-ţi întrerup ţie rutina, se răsti la rîndul ei. Doamne fereşte să te reţin de la viaţa ta socială.

El o privi fără să priceapă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Asta fiindcă eşti prea politicos ca să vorbeşti despre asta, spuse ea încet, dorindu-şi ca el să vorbească despre metresa lui. Sau poate crezi că sînt eu prea politicoasă.

Dunford se ridică.

— Am călătorit o zi întreagă şi sînt prea obosit ca să-mi irosesc energia încercînd să înţeleg ghicitorile tale. Dacă vrei să mă scuzi, mă duc la cină. Poţi să mi te alături dacă doreşti.

Se îndepărtă.

Henry ştia destul despre etichetă ca să îşi dea seama că el fusese nepoliticos. Şi ştia destule despre el ca să ştie că o făcuse intenţionat. Ieşi păşind apăsat în urma lui, se întoarse spre el şi strigă:

— Nu mi-e foame!

După aceea se repezi în sus pe scări, spre camera ei, ignorîndu-şi stomacul care scotea sunete de protest.

* * *

Lui Dunford i se păru că mîncarea avea gust de rumeguş. Se uită drept înainte cît timp mîncă, ignorîndu-i pe servitorii care făceau semne spre tacîmul din faţa lui, întrebîndu-se dacă era cazul să-l strîngă sau nu.

Termină de mîncat în zece minute, după ce gustă doar din primul fel şi ignoră restul. Era îngrozitor să stea vizavi de locul în care ar fi trebuit să fie Henry, sub privirile ostile ale servitorilor, care o iubeau cu toţii nespus.

Împinse scaunul, se ridică şi se retrase în birou, unde-şi turnă un pahar de whisky. Apoi încă unul. Apoi încă unul. Nu suficient cît să fie beat mort, dar destul cît să-i dea o stare de melancolie. Destul ca să treacă timpul pînă cînd Henry avea să adoarmă.

Urcă în dormitorul lui, clătinîndu-se puţin în timp ce mergea. Ce să facă el cu soţia sa? Doamne, ce încurcătură. O iubea, dar nu voia să o iubească. Voia să o urască, dar nu putea, deşi ea nu îl iubea pe el. Era o femeie bună şi nimeni nu ar fi putut s-o învinovăţească pentru că iubea moşia cu devotament. Dunford o dorea şi se disprețuia pentru slăbiciunea sa. Şi cine naiba putea să ştie ce gîndea ea?

În afară de faptul că nu-l iubea. Atîta lucru era clar.

„Mi-aş dori să pot... mi-aş dori să pot să te iubesc."

Ei bine, nu putea să spună că nu încercase. Deschise uşa şi intră împiedicat în odaie. Privirea îi căzu pe pat. Henry! I se tăie răsuflarea. Oare îl aşteptase? Însemna că îl dorea?

Nu, se gîndi cu ură, însemna doar că nu era un pat în celălalt dormitor. Ea stătea acolo, adormită, iar pieptul i se mişca încet, în ritmul respiraţiei. Era lună aproape plină, iar lumina intra pe fereastră. Henry era perfectă, tot ce-şi dorise el vreodată. Se aşeză pe un fotoliu şi o privi fără oprire.

Trebuia să fie destul pentru moment. Doar să o privească dormind.

Henry clipi şi deschise ochii a doua zi dimineaţă. Dormise neobişnuit de bine, surprinzător dată fiind agitaţie zilei de dinainte. Căscă, se întinse şi se ridică în capul oaselor. Şi atunci îl văzu.

Adormise într-un fotoliu din cealaltă parte a încăperii. Era încă îmbrăcat şi părea teribil de incomodat. De ce făcuse asta? Oare se gîndise că ea nu voia să-l primească în pat? Sau era atît de dezgustat de ea încît nu suporta gîndul să o atingă?

Oftă pe tăcute, se dădu jos din pat şi se apropie de garderobă. Scoase o pereche de pantaloni şi o cămaşă, apoi se strecură în dormitor.

Dunford nu se mişcase. Părul închis la culoare îi cădea în continuare deasupra sprîncenei, buzele erau la fel de bune de sărutat şi silueta lui mare stătea incomod pe fotoliul mic.

Henry nu mai suportă. Nu-i păsa că el o părăsise imediat ce ajunseseră în Cornwall. Nu-i păsa că fusese foarte nepoliticos cu ea în seara de dinainte. Nu-i păsa nici că nu o dorea destul încît să renunțe la amantă.

Singurul gînd din inima ei era că îl iubea încă, în ciuda tuturor acelor lucruri, şi că nu putea să-l vadă atît de chinuit. Se apropie de el, îl apucă de subțiori şi trase.

— Sus cu tine, Dunford, murmură, încercînd să-l ridice în picioare.

El clipi de cîteva ori, adormit.

— Henry?

— E timpul să te culci.

El zîmbi larg, amețit.

— Vii şi tu?

Inima ei tresări.

— Eu... Nu, Dunford. Sînt îmbrăcată. Eu... am lucruri de făcut. Da, lucruri.

„Nu te opri din vorbit, Henry, ca nu cumva să fii tentată să te aşezi alături de el."

Dunford păru dezolat şi se aplecă înainte, încă beat.

— Pot să te sărut?

Henry înghiți în sec, nesigură că el era cu adevărat treaz. O mai sărutase şi altă dată în somn. Ce rău ar fi putut să fie dacă o mai făcea odată? Iar ea voia asta atît de mult... îl dorea pe el atît de mult!

Se aplecă şi îşi lipi buzele de buzele lui. Îl auzi gemînd, apoi îl simţi cum o lua în braţe, mîngîind-o pe spate.

— Vai, vulpiţo, gemu el.

Dacă era încă adormit, se gîndi ea, cel puţin visa la cine trebuia de data asta. Cel puţin o voia pe ea. În acel moment, o voia pe ea. Numai pe ea.

Căzură pe pat, cu braţele şi picioarele împletite, aproape rupîndu-şi hainele în cădere. El o sărută cu disperare, gustîndu-i pielea cu disperare. Şi ea era le fel de agitată. Îl cuprinse cu pulpele şi încercă să-l tragă cît mai aproape, să-l facă una cu ea.

Înainte să-şi dea seama cum se întîmplase, el era înăuntrul ei, iar Henry simţi că Raiul coborîse în dormitorul lor şi-i cuprinsese pe amîndoi.

— Vai, Dunford, te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Cuvintele îi ieşiră din gură, venite direct din inimă, şi la naiba cu mîndria. Nu îi mai păsa că nu era destul de femeie pentru el. Îl iubea, iar el o iubea în felul său, şi ea ar fi spus orice, ar fi făcut orice era nevoie ca să-l păstreze alături de ea. Avea să-şi calce pe orgoliu, să se umilească... orice ca să evite singurătatea dureroasă pe care o îndurase în ultima lună.

El nu păru că o auzise, atît de violentă îi era dorinţa. O pătrunse din nou şi gemu la fiecare mişcare. Henry nu-şi dădea seama din expresia de pe chipul lui dacă era vorba despre agonie sau extaz. Pînă la urmă, exact cînd începuse să tremure sub el, Dunford se mişcă înainte cu o putere uluitoare şi îi strigă numele, lăsîndu-şi viaţa însăşi să curgă în trupul ei.

Henry nici nu mai respiră, copleşită de forţa propriei eliberări. Se bucura de greutatea lui deasupra ei, de mişcările pe care le făcea el respirînd.

Rămaseră aşa mai multe minute, tăcuţi şi mulţumiţi, pînă cînd Dunford gemu şi se rostogoli la o parte.

Erau unul alături de celălalt, faţă în faţă, iar Henry nu reuşea să-şi ia ochii de la el. Dunford se aplecă şi o sărută.

— Mi-ai spus că mă iubeşti? şopti el

Ea nu spuse nimic, simțindu-se prinsă în capcană. El o apucă strîns de şold.

— Aşa ai spus?

Ea încercă să răspundă că da, că nu, dar nu reuşi nici una, nici alta. Se înecă în cuvinte şi se smulse din brațele lui, ca să se ridice din pat.

— Henry.

Vocea lui scăzută cerea un răspuns.

— Nu pot să te iubesc! strigă ea, îmbrăcîndu-se în cămaşa de care fusese dezbrăcată de curînd.

— Ce vrei să spui?

Deja ea îşi băga cămaşa în pantaloni.

— Tu ai nevoie de mai mult decît pot eu să-ți ofer, spuse străduindu-se să nu plîngă. Şi din cauza asta nu poți să fii bărbatul de care am eu nevoie.

Inima lui rănită ignoră prima ei propoziție şi o ținu minte numai pe a doua. Expresia de pe chipul său împietri, iar el se ridică din pat ca să se îmbrace la rîndul lui.

— Foarte bine, atunci, spuse pe un ton tăios, ca unul care încerca din răsputeri să nu-şi dea emoțiile la iveală. O să plec spre Londra imediat. În după-amiaza asta, dacă se poate.

Henry înghiți în sec.

— E destul de curînd pentru tine?

— Pleci? întrebă ea cu o voce mică.

— Nu asta vrei? se răsti el, apropiindu-se periculos de ea, ca un zeu gol. Nu?

Ea clătină din cap. Era o mişcare firavă, dar el o văzu.

— Atunci ce naiba vrei? se răsti. Ştii măcar?

Ea îl privi mută. Dunford blestemă cu patos.

— M-am săturat de jocurile tale, Henry. Cînd te hotărăşti ce vrei de la căsnicia asta, scrie-mi un bilet. O să fiu la Londra, acolo unde prietenii mei nu încearcă să-mi rupă sufletul în bucățele.

Henry nu îşi dădu seama cînd se înfuriase. Supărarea o cuprinse deodată şi, înainte să ştie ce se întîmpla, se trezi strigînd:

— Pleacă atunci! Pleacă! Du-te la Londra, la femeile tale! Du-te şi culcă-te cu Christine!

Dunford rămase neclintit, palid la faţă.

— Despre ce vorbeşti? şopti.

— Ştiu că încă ai amantă, se înecă ea spunînd. Ştiu că te-ai culcat cu ea chiar şi cînd eram noi logodiţi, chiar şi cînd mi-ai spus că mă iubeşti pe mine. Ai spus că te duci să joci cărţi cu prietenii tăi, pentru că nu aveai să-i vezi prea des după nuntă, dar eu te-am urmărit. Te-am văzut, Dunford. *Te-am văzut!*

El făcu un pas spre ea şi hainele îi alunecară din mînă.

— S-a făcut o greşeală teribilă.

— Da, aşa este, spuse ea tremurînd de emoţie. Am greşit cînd am crezut că aş putea să fiu destul ca să-ţi fac pe plac, cînd am crezut că aş putea să învăţ cum să fiu altfel decît sînt.

— Henry, şopti el răguşit, nu vreau pe nimeni altcineva în afară de tine.

— Nu mă minţi! strigă ea. Nu-mi pasă ce spui, doar nu mă minţi! Nu pot să-ţi fiu pe plac. Am încercat din răsputeri. am încercat să învăţ regulile, am purtat rochii, ba chiar mi-au plăcut, şi tot n-a fost destul. Nu pot. Ştiu că nu pot, dar... vai, Doamne!

Se prăbuşi într-un fotoliu, copleşită de forţa lacrimilor. Tot trupul i se zguduia din cauza suspinelor. Se ghemui, încercînd să nu se facă mici fărîme.

— N-am vrut decît să fiu singura din viaţa ta, spuse întretăiat. Atîta tot.

Dunford îngenunche în faţa ei, o luă de mînă şi o sărută cu adoraţie.

— Henry, vulpiţo, iubirea mea, numai pe tine te vreau. *Numai* pe tine. Nici nu m-am mai uitat la altă femeie de cînd te-am cunoscut.

Ea ridică privirea, cu lacrimi brăzdîndu-i obrajii.

— Nu ştiu ce ai crezut că ai văzut la Londra, continuă el. Pot numai să deduc că a fost în noaptea în care i-am spus lui Christine că trebuie să-şi găsească alt protector.

— Ai stat cu ea foarte mult timp.

— Henry, nu te-am înşelat.

Îi strînse mîinile în mîinile lui.

— Trebuie să mă crezi. *Te iubesc.*

Ea se uită adînc în ochii lui căprui şi simți cum lumea se prăbuşea în jurul ei.

— Doamne, şopti, şocată, cu inima frîntă.

Se ridică în picioare cu greu.

— Doamne. Ce am făcut? Ce am făcut?

Dunford o văzu cum păleşte.

— Henry? întrebă ezitant.

— Ce am făcut?

Vocea ei era din ce în ce mai ridicată.

— Vai de mine!

Şi fugi din cameră.

Dunford, din nefericire, era puțin cam prea dezbrăcat ca să o urmeze. Henry fugi în jos pe treptele din față şi dispăru în negură. Alergă pînă la adăpostul copacilor, pînă cînd fu sigură că nici un suflet nu putea să o audă.

Şi acolo plînse. Se scufundă în pămîntul umed şi suspină fără consulare. I se dăduse ocazia să aibă parte de cea mai mare fericire din lume, iar ea o distrusese cu minciuni şi neîncredere. Dunford nu avea să o ierte niciodată. Cum ar fi putut, cînd nu se putea ierta nici ea însăşi?

Patru ore mai tîrziu, Dunford era gata să smulgă vopseaua de pe pereți cu mîinile goale. Unde putea să fie?

Nu se gîndise să trimită pe cineva să o caute. Henry cunoştea moşia mai bine decît oricine. Era puțin probabil să aibă vreun accident, dar începuse să plouă, fir-ar să fie, şi ea era atît de supărată...

Jumătate de oră. Avea de gînd să o mai lase doar jumătate de oră. Inima îi tresări cînd revăzu cu ochii minți expresia chinuită de pe chipul ei, în acea dimineață. Nu văzuse niciodată o privire atît de torturată, cu excepția, desigur,a nenumăratelor ocazii în care se privise pe sine în oglindă în ultima lună. Deodată nu mai înțelegea de ce era atît de nefericită căsnicia lor. El o iubea şi era

din ce în ce mai evident că şi ea îl iubea pe el.

Dar existau atîtea întrebări fără răspuns! Şi singura care putea să răspundă era ea, care nu era de găsit.

Henry se îndreptă ameţită spre conac. Ploaia o udase, dar ea abia dacă simţea. Se uita tot înainte şi repeta:

— Trebuie să-l fac să priceapă. Trebuie.

Stătuse ore în şir la poalele unui copac, plîngînd pînă cînd lacrimile i se uscaseră. Atunci, cînd putuse să respire normal, se întrebase dacă nu cumva merita o a doua şansă. Oamenii puteau să înveţe din greşeli şi să trăiască mai departe, nu?

Şi, mai presus de orice, îi datora soţului ei adevărul.

Cînd ajunse la treptele de la Stannage Park, uşa se deschise cu brutalitate înainte ca ea să apuce clanţa. Dunford. Semăna cu un zeu răzbunător şi tulburat. Era încruntat, îmbujorat, iar o venă i se zbătea rapid pe grumaz... şi cămaşa nu-i era încheiată bine.

O trase fără ceremonie în foaier.

— Ai idee ce mi-a trecut prin minte în ultimele cîteva ore? tună el.

Ea nu făcu decît să clatine din cap, mută. Dunford începu să numere pe degete:

— Un şanţ, se răsti la ea. Ai fi putut să cazi într-un şanţ. Nu, nu-mi spune, ştii terenul, dar tot ai fi putut să cazi într-un şanţ. Ar fi putut să te muşte un animal. Ar fi putut să cadă pe tine vreo creangă de copac. E furtună, să ştii.

Henry îl privi, gîndindu-se că acea ploaie cu vînticel nu era deloc o furtună.

— Există tot felul de criminali, continuă el. Ştiu că sîntem în Cornwall. Ştiu că sîntem la capătul pămîntului, dar şi aici există ucigaşi. Care nu s-ar gîndi de două ori înainte să... înainte să... Iisuse, Henry, nici nu vreau să mă gîndesc!

Ea îl privi cum îşi trecea mîna prin părul deja umed.

— O să te încui în camera ta.

Speranţa începu să-i înflorească tinerei în piept.

— O să te închid, o să te leg şi o să... Pentru Dumnezeu, spune ceva!

Henry deschise gura.

— Nu am nici o prietenă pe nume Rosalind.

El o privi fără să priceapă.

— Cum?

— Rosalind. Nu există. Eu...

Se uită în altă parte, prea stingherită ca să-l privească în ochi.

— Am scris scrisoarea aceea ştiind că o să o primeşti. Am scris-o ca să încerc să te fac să rupi logodna.

El îi luă bărbia şi o forţă să-l privească.

— De ce, Henry? întrebă într-o şoaptă răguşită. De ce?

Ea înghiţi în sec, intimidată.

— Credeam că ai fost la amantă. Nu înţelegeam cum ai putea să fii cu mine, apoi cu ea şi...

— Nu te-am înşelat, spuse el feroce.

— Ştiu. Acum ştiu. Îmi pare atît de rău!

Îl cuprinse în braţe şi se ascunse la pieptul lui.

— Poţi să mă ierţi?

— Dar, Hen, de ce nu ai avut încredere în mine?

Henry înghiţi în sec, iar ruşinea îi coloră obrajii. Pînă la urmă îi povesti despre minciunile lui lady Wolcott. Dar nu putea să dea vina pe aceasta pentru tot. Dacă ar fi crezut în iubirea lui, nu s-ar fi lăsat păcălită. Dunford o privi nevenindu-i să creadă.

— Şi tu ai ascultat-o?

— Da. Nu. Nu de la început. Dar după aceea te-am urmărit.

Henry se opri şi se forţă să-l privească. Îi datora această sinceritate.

— Ai stat acolo atît de mult! N-am ştiut ce să cred.

— Henry, de ce ai crede că vreau altă femeie? Te iubesc. Ştiai asta. Nu ţi-am spus-o destul?

Se aplecă şi îşi sprijini bărbia de creştetul ei, inspirînd aroma părului ei ud.

— Am crezut că nu-ţi sînt pe plac, spuse ea. Că nu sînt destul de frumoasă sau de feminină. Am încercat din răsputeri să învăţ cum să fiu o adevărată doamnă. Mi-a plăcut să învăţ asta. La Londra a fost minunat, dar în sinea mea ştiam că eu o să fiu mereu aceeaşi. Ciudata băieţoasă...

El o strînse în braţe.

— Cred că ţi-am spus o dată să nu te mai referi la tine însăţi aşa.

— Dar nu o să fiu niciodată ca Belle. Nu o să fiu...

— Dacă aş fi vrut-o pe Belle, aş fi cerut-o pe ea de soţie, o întrerupse el, trăgînd-o mai aproape. Henry, te iubesc. Te-aş iubi şi dacă ai purta un sac. Te-aş iubi şi dacă ai avea mustaţă.

Se opri şi îi atinse nasul cu degetul.

— Ei bine, ar fi greu cu mustaţa. Te rog să nu-ţi laşi mustaţă.

Henry chicoti.

— Chiar nu vrei să mă schimb?

El zîmbi.

— Tu vrei să mă schimb eu?

— Nu! spuse ea foarte repede. Adică, îmi placi foarte mult aşa cum eşti.

De această dată el zîmbi larg, acel surîs atît de familiar, care o făcea mereu să se topească.

— Mă placi doar?

— Ei bine, spuse ea timid, cred că am spus că te plac foarte mult.

El îşi împleti degetele în părul ei şi trase puţin, ca să-i ridice chipul spre al lui.

— Nu-i destul, vulpiţă, murmură el.

Ea îi atinse obrazul.

— Te iubesc. Îmi pare rău că am stricat totul. Cum să fac să mă ierţi?

— Ai putea să-mi spui din nou că mă iubeşti.

— Te iubesc.

— Ai putea să-mi spui şi mîine.

Ea zîmbi larg.

— Nici n-o să fie nevoie să-mi aminteşti. Ba chiar aş putea să-ţi spun de două ori.

— Şi în ziua de după.

— Cred că se poate, da.

— Şi în ziua următoare...

Epilog

— Îl omooooor!

Emma îl atinse pe Dunford pe braț.

— Nu cred că a vorbit serios, şopti.

Dunford înghiți în sec. Era palid şi avea o expresie chinuită pe chip.

— E acolo de atîta vreme!

Emma îl luă de încheietură şi-l trase din fața uşii.

— Eu am stat mai mult cu William, spuse ea, şi sînt sănătoasă tun. Acum hai cu mine. Nu trebuia să vii aici. O să te îmbolnăveşti dacă o asculți țipînd.

Dunford o lăsă pe ducesă să îl tragă mai departe. Le luase, lui şi lui Henry, cinci ani ca să facă un copil. Îşi doriseră cu disperare un bebeluş, aşa că li se păruse un miracol cînd se întîmplase, dar acum, că Henry năştea, copilul nu mai părea chiar atît de necesar.

Henry suferea, iar el nu avea ce să facă şi asta îi frîngea inima. El şi Emma coborîră în salon, unde Alex se juca împreună cu copiii lui. William, de şase ani, se duela cu ducele şi îl bătea măr pe tatăl său, care era pe undeva încurcat de prezența fiului său de patru ani, Julian, pe spatele său. Ca să nu mai spunem de Claire, de doi ani, care îl ținea de glezna stîngă şi rîdea fericită.

— A născut? întrebă Alex puțin cam prea nepăsător pentru gustul lui Dunford.

Acesta scoase un fel de mîrîit amenințător.

— Cred că a vrut să spună că nu, rosti Emma.

— Te-am omorît! strigă fericit William, împungîndu-l cu sabia pe Alex.

Acesta îi aruncă prietenului său o privire lungă.

— Şi eşti sigur că vrei unul din ăştia?

Dunford se prăbuşi într-un fotoliu.

— Dacă ea nu pățeşte nimic, oftă. Numai asta mă interesează.

— O să-şi revină, spuse Emma pe un ton liniştitor. O să vezi. Vai, Belle!

Belle era în prag, puțin asudată şi cu hainele în dezordine. Dunford sări în picioare.

— Cum se simte?

— Henry? Este...

Belle clipi.

— Unde e John?

— În grădină, o leagănă pe Letitia, spuse Emma. Cum se simte Henry?

— A terminat, spuse Belle zîmbind larg. Este... măi să fie, dar ce-a pățit Dunford?

Proaspătul tătic plecase deja din cameră.

* * *

Dunford se opri la uşa camerei lui Henry. Ce trebuia să facă acum? Putea să intre? Rămase acolo un moment, cu o expresie nesigură pe chip, pînă cînd Belle şi Emma ajunseră în dreptul lui, amîndouă cu răsuflarea tăiată fiindcă alergaseră în sus pe scări.

— Ce mai aştepți? întrebă Emma.

— Pot să intru pur şi simplu? întrebă Dunford cu îndoială în glas.

— Ai putea să bați înainte, sugeră Belle.

— Nu o să fie prea... feminin?

Belle pufni în rîs. Emma luă inițiativa şi bătu la uşă.

— Poftim, spuse ferm. Acum trebuie să intri.

Moaşa deschise, dar Dunford nici nu o văzu. Nu văzu nimic altceva în afară de Henry şi de micul bebeluş din brațele ei.

— Henry? rosti el speriat. Te simți bine?

Ea zîmbi.

— Foarte bine. Vino aici.

Dunford traversă camera şi se aşeză alături de ea, pe pat.

— Sigur nu te simți rău? Te-am auzit strigînd vehement că vrei să mor.

Henry întoarse capul şi-l sărută pe umăr.

— Aş prefera să nu nasc în fiecare zi, dar cred că a meritat. Tu nu?

Îi arătă bebeluşul.

— William Dunford, fă cunoştință cu fiica ta.

— O fiică? şopti el. O fiică. Avem o fetiță?

Henry dădu aprobator din cap.

— Am verificat îndeaproape. E cu siguranță fetiță.

— O fată, repetă el cu uimire nestăpînită.

Dădu cu blîndețe păturica la o parte, ca să-i vadă chipul mic.

— E foarte frumoasă.

— Mi se pare că seamănă cu tine.

— Ba nu, cu tine.

Henry se uită la bebeluş.

— Poate că seamănă cu ea însăşi.

Dunford îşi sărută soția pe obraz, apoi se aplecă şi făcu la fel cu fiica lui.

— Nu m-am gîndit la o fetiță, spuse Henry. Nu ştiu de ce, dar eram sigură că o să fac băiat. Poate pentru că se mişca atît de mult.

Dunford o mai sărută o dată pe fiica lui, ca şi cum şi-ar fi dat deodată seama cît de plăcut era.

— Nu m-am gîndit decît la nume de băieți, continuă Henry. Nu şi la nume de fete.

Dunford zîmbi de sus.

— Eu m-am gîndit.

— Chiar?

— Îhm. Ştiu exact cum o să-i spunem.

— Chiar aşa? Şi eu nu am nimic de zis?

— Nimic.

— Înțeleg. Ei bine, ai de gînd să-mi spui şi mie numele ăsta?

— Georgiana.

— Georgiana? repetă Henry. E aproape la fel de urît ca Henrietta.

Dunford zîmbi leneş.

— Ştiu.

— Nu aş putea s-o încarc vreodată cu un astfel de nume. La cîte am îndurat eu...

— Nu îmi imaginez ceva care să ți se potrivească mai bine, Henry.

Dunford se aplecă şi o sărută din nou pe fiica lui. Apoi, ca să nu se simtă ignorată, o sărută şi pe soția sa.

— Nu ştiu cum cineva ca tine ar putea să aibă o fiică pe care să o cheme oricum altcumva în afară de Georgie.

— Georgie?

Henry o măsură cu privirea pe fiica ei.

— Şi dacă o să vrea să poarte pantaloni?

— Şi dacă o să vrea să poarte rochii?

Henry înclină capul într-o parte.

— Bine zis.

Atinse năsucul copilului.

— Ei bine, micuțo, tu ce zici? Pînă la urmă e numele tău.

Bebeluşul gînguri fericit. Dunford întinse brațele ca să ia fetița.

— Îmi dai voie?

Henry zîmbi şi îi dădu copilul. El o legănă puțin pe fiica sa, parcă testîndu-i greutatea, apoi se aplecă şi îi găsi urechea mică.

— Bine ai venit, micuță Georgie, şopti el. Cred că o să-ți placă la noi.

Sfîrşit

MariusMaria